ANDREW
TAYLOR

JUDECATA STRĂINILOR

TRILOGIA ROTH
volumul 2

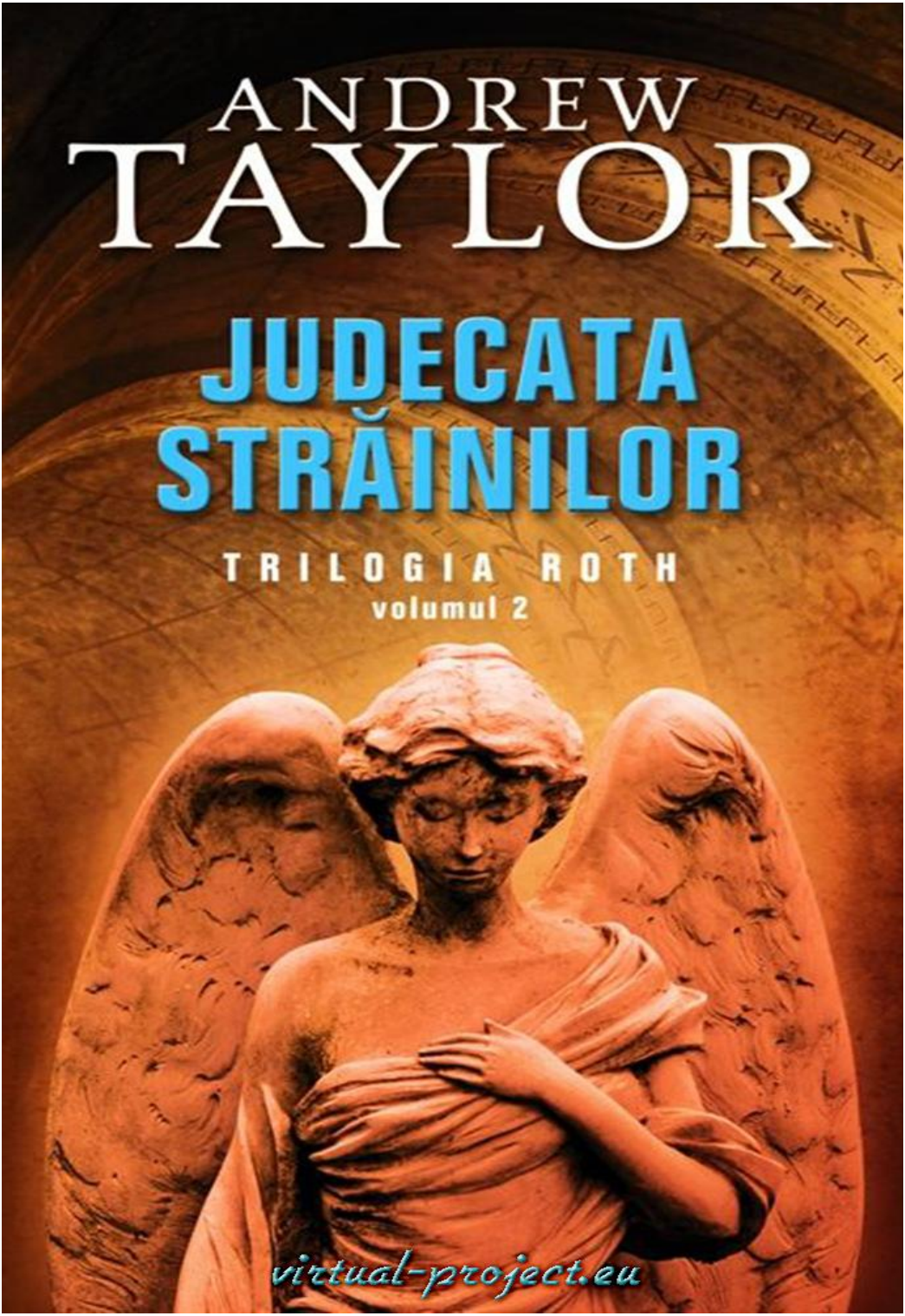

virtual-project.eu

ANDREW TAYLOR

Seria Roth

Volumul 2

JUDECATA STRĂINILOR

Original: *The Judgement of Stranger* (2001)

Traducere din limba engleză:
LUCIA OSTAFI-ILIESCU

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

2011

Blestemat fie cel care prejudiciază judecata străinului, a orfanului şi a văduvei.

Rugăciunea Ameninţarea cu Pedeapsa Divină,
din cadrul slujbei de Miercurea Cenuşii,
în *Cartea de Rugăciuni*

Conacul din Roth nu este menţionat în Cartea Domesday...

Audrey Oliphant, *Istoricul localităţiiRoth*
Richmond, tipărit pe cheltuială proprie, 1969, p. 1

Apoi s-a făcut întuneric; şi şoaptele au întinat
Judecata străinului, a văduvei şi a copilului...

.....

Cu carnea în flăcări, cu stigmatele arzând.
Ca tămâia la rai, sufletul se întoarce.

Din „Judecata străinilor" de reverendul
Francis St.J. Youlgreave, în *Jocul de-a destinul*
(Gasset & Lode, Londra, 1896)

Nota autorului

Judecata străinilor este cel de-al doilea roman din Trilogia Roth, care se ocupă, rând pe rând, cu istoria familiilor Appleyard şi Byfield. Fiecare carte poate fi citită separat, conţinând o naraţiune de sine stătătoare. Totuşi, între cele trei romane există o legătură, cu toate că pot fi citite în orice ordine.

Subiectul primului roman, *Jocul de-a destinul*, se desfăşoară în Londra, la mijlocul anilor ’90. Acţiunea celui de-al treilea roman, *Slujbă pentru morţi*, se petrece în Rosington, oraşul catedralei, cu zece ani înainte de întâmplările descrise în *Judecata străinilor*.

1

Am descoperit cadavrul mutilat al lordului Peter în dimineaţa de joi, 13 august 1970. A fost prima victimă a unui şir de evenimente care au început spre sfârşitul verii trecute, când am cunoscut-o pe Vanessa Forde, sau chiar mai înainte, începând cu Audrey Oliphant şi *Istoricul localităţii Roth*.

Fiecare parohie are o Audrey Oliphant – uneori, chiar mai multe. Vieţile lor se desfăşoară în jurul bisericii parohiale şi, într-un anumit fel, Biserica Anglicană gravitează în jurul lor. Era deci inevitabil ca ea să fie un oaspete obişnuit al vicariatului şi mi-e ruşine să spun că nu întotdeauna am primit-o atât de călduros cum ar fi trebuit. De asemenea, mă enerva faptul că motanul de la Tudor Cottage[1] considera vicariatul cea de-a doua casă a lui, înfruntând traficul de pe şoseaua principală pentru a ajunge aici.

— Practic, domnişoara Oliphant locuieşte aici, remarcă fiica mea, Rosemary, după o vizită deosebit de lungă. Şi, dacă nu vine ea, îşi trimite pisica în loc.

— Face o treabă straşnică pentru noi, am subliniat eu. Şi pentru parohie.

— Dragă părinte, încerci şi reuşeşti să găseşti ce este mai bun în fiecare, nu-i aşa? Rosemary se uită la mine şi zâmbi.Dar aş vrea să ne lase în pace. E mult mai plăcut când suntem numai noi doi.

Audrey avea aproape cincizeci de ani şi nu era măritată. A locuit în Roth toată viaţa. Casa ei, Tudor Cottage, se afla pe pajişte – în partea din nord, între minimarketul lui Malik şi Queen's Head. Grădina din faţa casei, de mărimea unui pat mai mare, era despărţită de trotuar printr-un grilaj de fier. Dincolo de poartă se afla o firmă vopsită proaspăt în fiecare an.

CEAINĂRIA „LA BĂTRÂNUL TUDOR"
(înfiinţată în 1931)
PROPRIETAR: dra A.M. Oliphant
Telefon: Roth 6269
Cafea matinală – Mâncăruri uşoare – Ceai cu frişcă
Petreceri, la cerere

Cunoşteam locul de zece ani şi, în acest timp, afacerea, deşi niciodată prea înfloritoare, a decăzut constant. Acest fapt îi oferea lui Audrey ocazia de a

[1] Casa Tudor (în lb. engleză, în original).

citi cantităţi uriaşe de romane poliţiste şi de a se implica în problemele parohiei.

Într-o seară din primăvara anului 1969, a apărut la uşa mea fără să-şi anunţe sosirea.

— Mi-a venit cea mai minunată idee.

— Adevărat?

— Nu te-am întrerupt de la nimic, nu-i aşa? întrebă apoi, declanşând astfel ritualul schimbului de amabilităţi, refrenul şi răspunsurile clasice.

— Nu, deloc.

— Eşti sigur?

— Nimic care să nu poată aştepta.

Îi datoram această născocire politicoasă. Tocmai eram gata să iau o pauză, am completat.

Am condus-o în camera de zi şi, făcând din necesitate o virtute, i-am oferit un pahar cu sherry. Audrey era o femeie scundă, destul de durdulie, cu o faţă ale cărei trăsături păreau turtite, ca şi cum ţeasta ei, când încă mai era maleabilă, fusese strivită într-o menghină – totuşi, ar fi fost bine proporţionată dacă ochii, pometii şi colţurile gurii n-ar fi fost atât de înghesuiţi unul în altul.

Luă o gură de sherry, lăsând licoarea să-i zăbovească în gură înainte de a-l înghiţi.

— În după-amiaza aceasta, am fost la bibliotecă, unde au venit nişte şcolari şi au întrebat-o pe doamna Finch dacă nu are vreo carte cu istoria locului. Şi s-a dovedit că există numeroase cărţi despre oraşele şi satele învecinate. Dar foarte puţine despre Roth.

Făcu o pauză pentru o nouă înghiţitură. Eu mi-am aprins o ţigară, ghicind ce va urma.

— Aşa m-a străfulgerat ideea, adăugă ea. Maxilarul ei masiv tremura de emoţie. De ce să nu scriu eu o istorie a localităţii Roth? Sunt sigură că multor oameni le-ar plăcea să citească aşa ceva. Şi, în zilele noastre, aici trăieşte multă lume care habar n-are cum este *adevăratul* Roth.

— Ce idee interesantă! Trebuie să-mi spui dacă există ceva ce aş putea să fac eu. Registrele parohiale, poate? Mă întreb dacă lady Youlgreave ar avea ceva material folositor. Ea...

— Sunt atât de încântată, mă întrerupse Audrey. Am sperat că vei accepta să mă ajuţi. De fapt, mă gândeam la o colaborare. Mi se pare că ne-am potrivi de minune.

— N-aş spune...

— În afară de asta, se grăbi ea, istoria satului nu poate fi separată de cele ale bisericii şi parohiei. Am putea să scriemun capitol şi despre locuitorii faimoşi din trecut. FrancisYoulgreave, de exemplu. Ce părere ai?

— Nu sunt sigur că aş putea să-ţi fiu de ajutor. La urma urmei, tu eşti cea care are cunoştinţe despre aceste locuri. Apoi, e problema timpului...

Am văzut cum entuziasmul dispare de pe faţa lui Audrey la fel cum se goleşte apa dintr-o cadă. Mi-a fost ruşine de mine însumi şi totodată eram enervat pe ea. De ce insistă să-i spună sat localităţii Roth? Este o suburbie a Londrei, asemănătoare în fond cu o duzină de altele. Cei mai mulţi dintre locuitori îşi trăiesc vieţile adevărate în altă parte. În Roth, îşi rezolvă mai mult nevoile fizice, uitându-se la televizor, jucând golf duminicile sau spălându-şi maşinile Ford Cortina.

— Am înţeles. Audrey îşi privea fix paharul gol. A fost doar o idee.

— Mă întreb, am continuat eu, încercând să micşorez senzaţia de vinovăţie care mă cuprinsese, mă întreb dacă ar fi de ajutor să arunc o privire pe prima ta ciornă?

Îşi ridică privirea, cu faţa strălucind.

— Da, te rog.

Hotărârea fusese luată. Dacă Audrey nu s-ar fi decis să scrie istoricul localităţii Roth, nimic din ceea ce a urmat nu s-ar fi întâmplat. E tentant să o învinovăţesc pe ea – să învinovăţesc pe oricine altcineva, dar nu pe mine. Însă destinul are modul lui de a-şi găsi executanţii: dacă Audrey nu s-ar fi oferit să fie mâna providenţei, ar fi făcut-o altcineva.

Audrey îşi termină cărticica la începutul lunii august 1969. Tulburată de emoţie, îmi aduse manuscrisul care era scris aproape ilizibil, cu creionul. Slavă cerului că era scurt, în special din cauză că Roth avea o istorie relativ scurtă. Din Evul Mediu, parohia trăise în umbra vecinilor ei mai mari.Era prea departe de Tamisa şi, mai târziu, prea departe de calea ferată.

Totuşi, judecând după vechile fotografii pe care le-a găsit Audrey, Roth fusese un loc frumos şi rămăsese remarcabil de bine conservat, în ciuda faptului că era la numai la 21 de kilometri de Charing Cross. Toate acestea s-au schimbat în 1930, când a fost construit Rezervorul Jubiliar: 700 de pogoane din parohie şi partea de nord a satului au fost inundate de 28 de miliarde de litri de apă, sacrificată pentru a potoli nesfârşita sete a locuitorilor Londrei.

Am descoperit repede că ortografia şi gramatica lui Audrey lăsau de dorit. Textul era un ghiveci de speculaţii – „Cine ştie? Poate că Henric al VIII-lea a stat la Old ManorHouse[2] în drum spre Hampton Court” – şi citate luate

[2] Vechiul conac (în lb. engleză, în original).

adesea greşit din cărţile pe care le găsise la bibliotecă. Am convins-o să bată manuscrisul la maşină şi am reuşit – sper cu diplomaţie – să aranjez cu dactilografa să încorporeze în mod tacit unele dintre corecturile mele. Apoi, împreună cu Audrey, am parcurs ciorna dactilografiată şi am revizuit-o încă o dată. Între timp, începuse luna septembrie.

— Trebuie să găsim un editor, spuse Audrey.

— Poate că ai putea să o tipăreşti pe cheltuiala ta?

— Dar sunt sigură că i-ar interesa pe cititorii din toată ţara, răspunse ea. În multe feluri, istoria localităţii Roth este istoria Angliei.

— Într-un sens, da, dar...

— Şi, David, mă întrerupse ea. Vreau ca toate drepturile băneşti să intre în fondul de restaurare. Până la ultimul bănuţ. Aşa că trebuie să găsim un editor corespunzător, care să ne dea bani buni. De ce nu vii mâine, la mine, la cină, să discutăm despre toate astea? Mi-ar plăcea să-ţi pregătescceva bun, ca să-ţi mulţumesc pentru toată munca depusă. Mă bătu în glumă cu palma pe braţ. Arăţi ca şi cum ai avea nevoie de o mâncare bună.

— Din păcate, mâine nu sunt disponibil. Familia Trask m-a invitat la cină. Poate altă dată.

— Altă dată, repetă ea.

Am fost uşurat că familia Trask îmi oferise o atare scuză perfectă. Şi, ca o consecinţă a faptului că am acceptat invitaţia lor, două persoane au murit, a treia a ajuns la închisoare şi a patra a fost internată într-un ospiciu.

2

Cei doi Trask locuiau într-un prezbiteriu cu arhitectură complicată, faţă în faţă cu o biserică victoriană, tot atât de complicată. Ştiam din vizitele precedente că şi biserica, şi casa erau calde şi primitoare. Ronald făcuse o treabă foarte bună. Parohia lui era considerabil mai mare decât media.

Am parcat în curtea pietruită din faţa casei. Alte două maşini erau deja acolo: un Austin Cambridge şi un Daimler verde-închis. Uşa din faţă se deschise înainte de a ajunge la ea. Ronald îmi zâmbi. Eu eram îmbrăcat în ţinuta mea de cleric, cu tradiţionalul guler alb, însă el purta un costum scump, de culoare închisă, care îl făcea să pară mai zvelt decât era, cu o cravată în dungi. Era mai scund decât mine, dar mult mai robust şi dădea impresia că nu mergea niciodată pe jos, nici când avea timp. În această seară, totul la el strălucea, de la pantofii negri până la părul blond. O boare de vânt purtă parfumul aftershave-ului către mine.

— David! Mă bătu pe spate şi mă pofti în casă. Ce plăcere să te văd! Vino să-i cunoşti pe ceilalţi.

Holul era plin de flori şi mirosea puternic a ceară de parchet. Ronald mă conduse în salon, care se afla în spatele casei. Era o seară caldă. Uşile franţuzeşti erau deschise, şi un grup de oameni se afla deja pe terasă.

Cynthia Trask veni în întâmpinarea mea. Era voinică şi îngrijită, la fel ca fratele ei, şi purta o rochie sobră, albastră, ca o uniformă. În timp ce Ronald îmi aducea un pahar de sherry, ea mă conduse spre ceilalţi oaspeţi.

Unul dintre cupluri îmi era cunoscut – Victor şi Mary Thurston. El făcuse o grămadă de bani vânzând şalupe cu cabine, pentru navigaţia pe râu, iar acum împreună cu soţia lui „serveau comunitatea" cum le plăcea să afirme, ceea ce însemna că făceau parte dintr-o multitudine de comitete: ea prefera cauzele filantropice, el se concentra asupra celor politice. Thurston era consilier şi făcea parte din Comitetul Cadastral, având o putere considerabilă.

Pe celălalt cuplu nu-l cunoşteam. Se dovedi a fi: el – director la unul dintre liceele locale, iar soţia lui – unul dintre epitropii lui Ronald.

Primul lucru pe care l-am observat în legătură cu cea de-a cincea invitată a fost părul – ondulat şi de culoare castanie strălucitoare. Când se întoarse spre mine, soarele serii o lumină din spate, învăluindu-i capul într-o aureolă înflăcărată. Purta o rochie lungă, un bumbac subţire, cu mâneci lungi şi guler plisat. Pentru o clipă, soarele coborât spre apus îi făcu rochia aproape

transparentă. Trupul i se profila mai întunecat. I-am zărit picioarele şi coapsele. Rochia nu mai ascundea nimic.

— Iată-ne, David! Ronald se afla lângă mine, cu un pahar de sherry în mână. Vanessa, nu cred că îl cunoşti pe David Byfield. David, ea e Vanessa Forde.

Ne-am strâns mâinile. În momentul acela, am devenit nervos din cauza dorinţei bruşte ce se stârnise în mine. Era ceva obişnuit. De-a lungul anilor, am învăţat să-mi stăpânesc senzaţiile, aşa cum un surfer stăpâneşte valul, până când forţa dorinţei se diminua. Un mod de a evita să mă lascopleşit de această senzaţie era să mă concentrez cu putere asupra unui lucru. Astfel, în câteva secunde, am constatat că Vanessa avea o faţă plăcută, mai curând atrăgătoare decât frumoasă, cu o culoare încântătoare şi un nas acvilin.

— Lasă-mă să-ţi mai aduc o băutură. Ronald apucă paharul gol din mâna Vanessei. Gin cu lămâie?

Ea dădu din cap zâmbind. Ronald se îndreptă spre măsuţa rulantă pentru băuturi, care se afla în salon. Era ceva foarte tineresc în el, în această seară. Astfel, am reuşit să întrezăresc adolescentul care trebuie că a fost odată; şi, ca să fiu cinstit, aş adăuga că preferam ceea ce vedeam acum, în locul clericului în vârstă care devenise.

I-am oferit Vanessei o ţigară. Ea a acceptat-o, aplecându-se să i-o aprind. Am văzut că purta verighetă. Pentru o clipă, i-am simţit parfumul. Îmi amintea de unul pe care obişnuia şi soţia mea să-l folosească. Am început să vorbim amândoi deodată, plonjând în conversaţie ca înotătorii când se dă startul.

— Locuieşti aici?

— Ai o parohie...?

Am zâmbit unul altuia şi orice stânjeneală a dispărut.

— După tine, doamnă Forde.

— Vanessa, te rog! Şi, pentru a-ţi răspunde la întrebare, locuiesc în Richmond.

Am observat că spusese locuiesc, nu locuim.

— Şi, pentru a răspunde şi eu, sunt vicarul din Roth.

— O, aşa!

— Cunoşti localitatea?

— Puţin. Se uită la mine şi zâmbi. Te surprinde?

I-am zâmbit şi eu.

— Identitatea lui tinde să fie sufocată de vecini. O mulţime de oameni cred că numele le este familiar, dar nu au idee unde se află.

— M-am dus acolo acum câţiva ani, pentru a vizita biserica. Destul de interesantă. În altar, aveţi un panou pictat, nu-i aşa? Judecata de Apoi?

— Adevărat. Cu scene din viaţa lui Hristos, dedesubt.

— A sosit ginul cu lămâie! l-am auzit pe Ronald materializându-se lângă Vanessa şi întinzându-i paharul, cu o expresie triumfătoare. Mai avea în mână un pahar asemănător, pe care-l ridică: Noroc! Se aplecă spre mine: David, Cynthia vrea să schimbe o vorbă cu tine, în legătură cu Rosemary.

— Fiica mea, i-am explicat Vanessei.

— Nepoata noastră a fost pe aici, săptămâna trecută, continuă Ronald. A plecat de la şcoală după terminarea ultimului trimestru şi ne-a adus un sac de lucruri cu care să facem ce vrem. Îmbrăcăminte, presupun. Cred că este şi o crosă de hochei acolo. Cynthia se întreabă dacă n-ar putea să fie ceva şi pentru Rosemary.

Am zâmbit şi i-am mulţumit. A fost o vreme când aş fi refuzat să primesc dovada filantropiei celor doi Trask, dar acum devenisem mai înţelept. Mândria e un lux, iar copiii devin din ce în ce mai costisitori, pe măsură ce cresc. În clipa aceea, Cynthia ni se alătură, aducând boluri cu alune şi măsline.

— Am auzit cumva numele lui Rosemary? întrebă ea. Ce fată adorabilă! A ajuns să-i placă şcoala?

— Mult mai mult, cred. M-am întors spre Vanessa. Când Rosemary a sosit la Roth, i-a displăcut foarte mult şcoala. De fapt, a încercat să fugă de două ori. Dar, în ultimul an, pare că s-a potolit.

— Vara viitoare va primi calificativul A, interveni Cynthia cu o urmă de interogaţie în voce, ce indica o presupunere mai mult decât o afirmare a realităţii.

M-a luat de lângă Vanessa şi Ronald şi mi-a vorbit o clipă sau două despre Rosemary. Am hotărât – sau, mai curând, Cynthia a hotărât – că îl va trimite pe Ronald la mine, cu hainele, săptămâna viitoare. Orice nu îi este de trebuinţă lui Rosemary va merge la următorul târg de binefacere. Rezolvând astfel problema, m-a condus şi mai departe de Vanessa şi Ronald, care stăteau de vorbă la capătul celălalt al terasei, şi, cu măiestrie, m-a implicat în conversaţia dintre Victor Thurston şi soţia lui.

O vreme, n-am mai avut ocazia să vorbesc cu Vanessa. În timp ce mă aflam pe terasă, am aruncat o privire sau două în direcţia ei şi a lui Ronald, care continuau să discute cu feţele încordate. La un moment dat, am văzut-o pe ea dând din cap.

Până la urmă, ne-am dus în sufragerie, şi Cynthia ne-a condus la locurile noastre din jurul mesei rotunde. Vanessa se afla vizavi de mine. În mijlocul mesei exista un aranjament floral bogat, aşa că am zărit-o doar întâmplător. Şedeam între Cynthia şi soţia directorului.

Ronald a spus rugăciunea. Mâncărurile care au urmat erau neobişnuit de elaborate. Pepenele cu şuncă de Parma a deschis drumul spre *coq au vin*. Ronald, ca de obicei, cea mai grijulie gazdă, continua să ne umple paharele cu un rose portughez ucigător. Soţia directorului a încercat, în mod delicat, să-mi pună întrebări despre Ronald. Şi, în curând, deveni evident că îi cunoştea pe cei doi Trask mai bine decât mine. Până la urmă, a renunţat şi i s-a adresat Cynthiei, peste mine.

— Draga mea, totul e minunat. Cum naiba reuşeşti să pregăteşti o masă ca aceasta şi să mergi şi la serviciu?

— Nu lucrez decât dimineţile. Am descoperit că am destulă vreme, dacă sunt suficient de bine organizată.

— Nu ştiam că ai un serviciu, am intervenit eu.

— Lucrez pentru Vanessa. Adevărul e că sunt secretara ei.Ceva foarte interesant.

Mă întrebam dacă aceasta explica efortul special pe care îl făceau cei doi Trask acum. Oare Cynthia spera o promovare?

— Presupun că îţi petreci cea mai mare parte a timpului ocupându-te de autori şi ceva de genul acesta, mai zise soţia directorului. Trebuie că e minunat. Aveţi multe cărţi care se vând bine?

Cynthia dădu din cap.

— Tindem să scoatem titluri cât se poate de specializate, nu beletristică. De fapt, cred că, la Royston-şi-Forde, cel mai bine vândut a fost ceva ce se numea *Mari motoare ale anului 1920*!

Ronald şi Thurston au vorbit cu Vanessa cea mai mare parte a cinei. Când ne-am ridicat de la masă, Mary Thurston l-a apucat pe soţul ei de braţ, ca pentru a-şi restabili drepturile asupra lui. Ronald a plecat la bucătărie să facă nişte cafea.

— Ronald a cumpărat un espressor, când a fost în Italia acum un an, ne lămuri Cynthia. Îi place să-l folosească atunci când avem oaspeţi. Mi-e teamă că este prea complicat pentru mine. Apoi, adăugă ca un gând apărut ulterior. O cafea super!

Ne-am dus înapoi în salon, pentru a aştepta cafeaua. Vanessa veni spre mine.

— Nu-mi dau seama dacă ai putea să-mi mai oferi o ţigară, ai putea? Le-am rătăcit pe ale mele. Ce proastă! Îmi zâmbi. Deşi, în acel moment, mi-a trecut prin cap că Vanessa nu putea fi nicidecum proastă. Putea fi multe altele, dar nu proastă. Se aşeză pe sofa şi îmi făcu semn să stau şi eu.

— Eşti – cum se spune? – în zona lui Ronald?

— Da, e arhidiaconul meu. Aşa că, într-un sens, e şeful meu direct.

— Nu vreau să vorbesc despre Ronald. Ne-am înţeles destul de bine, dar avem prea puţine în comun, şi amândoi ştim asta.

— Cynthia mi-a spus că eşti editor.

Îşi strânse pleoapele pentru o clipă, ca şi cum i-ar fi intrat fumul în ochi.

— În lipsă.

— Pardon?

— A fost firma soţului meu. Se uită la ţigară. A fondat-o cu un prieten de la Oxford. N-a făcut niciodată prea mulţi bani, pentru niciunul dintre ei, dar îi plăcea.

— Regret. Nu mi-am dat seama.

— Am... am crezut că Ronald ţi-a zis. Nu există niciun motiv să fi ştiut... Charles a murit acum trei ani. Tumoare pe creier. Unul dintre acele lucruri înfiorătoare, care apar din senin. Am preluat partea lui din afacere. De fapt, de nevoie. Îmi trebuia o slujbă.

— Îţi place?

Dădu din cap.

— Întotdeauna l-am ajutat pe Charles la partea editorială. Acum, învăţ o mulţime şi despre producţie. Îi zâmbi Cynthiei, care era adâncită într-o discuţie cu soţia directorului. Cynthia are grijă ca totul să fie în ordine.

— La masă, Cynthia a spus că are impresia că *Mari motoare ale anului 1920* a fost cartea voastră care s-a vândut cel mai bine.

— Are perfectă dreptate. Totuşi, am speranţe şi în ce priveşte *Grădina vilei englezeşti*. S-a vândut în mod constant, de anul trecut, când a apărut. Trase din ţigară. De fapt, cel mai bine vândut ca număr de exemplare este probabil unul dintre ghidurile oraşului nostru. *Ghidul Oxford*. Facem destul de multe ghiduri – de acolo vine grosul încasărilor.

În acel moment, Ronald apăru în uşă, ducând o tavă mare de argint.

— Cafea pentru toată lumea, anunţă el cu o voce de stentor. Regret că v-am făcut să aşteptaţi.

Înaintă în cameră, căutând-o din ochi pe Vanessa.

— Una dintre enoriaşele mele a scris o carte, m-am adresat eu ei.

Vanessa se uită precaută la mine.

— Ce fel de carte?

— E o istorie a parohiei. Nu chiar o carte. Aş spune că este vorba cam de zece mii de cuvinte.

— Ce interesant!

Îmi aruncă din nou o privire şi mi se păru că o scânteie de amuzament reciproc se aprinse între noi. Ştia cum să spună ceva şi să înţeleagă altceva.

— Caută un editor!

— Zahăr, Vanessa? bubui Ronald. Frişcă?

— Din experienţa mea, cea mai mare parte a autorilor fac asta. Îi zâmbi lui Ronald. Doar un pic de frişcă, te rog, Ronnie.

Ronnie?

— Ea crede că îi poate interesa pe cititorii din toată ţara, am continuat eu. Nu numai pe cei care cunosc localitatea Roth.

— Cei câţiva fericiţi?

Am zâmbit. Era o noutate să vorbesc cu cineva care mi se adresa ca unei persoane obişnuite, nu ca unui preot.

— Ai putea să-i recomanzi un editor căruia să i-o trimită? I-am privit braţul şi am observat firicele aurii, aproape invizibile, care îi crescuseră pe piele. Pe cineva care să se uite la carte şi să-şi dea o părere de profesionist. Îmi imaginez că tu nu ai timp să te uiţi peste nişte manuscrise oarecare.

— Vanessa se uită întotdeauna peste manuscrise oarecare, rosti Ronald şi râse. Dacă nu chiar le caută.

— S-ar putea să am disponibile câteva minute, mi se adresă ea cu voce apatică.

Îşi aruncă încă o dată privirea spre mine şi iarăşi scânteia de amuzament se aprinse între noi.

— Vrea cineva coniac? întrebă Ronald. Sau ce aţi spune de un lichior?

Restul serii, Vanessa a vorbit mai mult cu Ronald, Cynthia şi Victor Thurston. Eu am plecat primul.

3

Lunea următoare, am căutat Royston-şi-Forde în cartea de telefon şi i-am telefonat Vanessei la birou. A răspuns Cynthia Trask. Destul de ciudat, dar m-a luat prin surprindere. Uitasem complet că lucrează acolo.

— Bună dimineaţa, Cynthia! La telefon, David Byfield.

— Bună, David!

După o scurtă pauză, am adăugat:

— Mulţumesc foarte mult pentru vinerea trecută.

— Pentru nimic. Mie şi lui Ronald ne-a făcut plăcere.

Mă întrebam dacă n-ar fi trebuit să-i trimit flori sau aşa ceva.

— Nu ştiu dacă Vanessa ţi-a spus, dar una dintre enoriaşele mele a scris o carte. Iar ea s-a oferit să se uite puţin prin manuscris.

— Să văd dacă este liberă, rosti Cynthia.

O clipă mai târziu, Vanessa intră pe fir. Fu destul de rece cu mine, vocea ei auzindu-se mult mai ascuţită la telefon. Îi era teamă că va fi ocupată cea mai mare parte a zilei, dar s-ar putea să fiu liber pentru prânz? Nouăzeci de minute mai târziu, stăteam unul în faţa celuilalt în cafeneaua de lângă podul Richmond.

Rochia lungă, care i se lipea de trup şi pe care o purtase vineri, la fraţii Trask, îi dădea un aspect voluptuos. Acum, era altă femeie, îmbrăcată cu un taior închis la culoare şi cu părul strâns la spate: mai zveltă, mai tăioasă, mai dură.

Manuscrisul dactilografiat al *Istoricului localităţii Roth* se afla pe masa dintre noi, într-un plic mare, cafeniu. Îl luasem de la Audrey, în drumul meu spre Richmond („Aşa de amabil din partea ta, David. Îţi sunt recunoscătoare!")

Vanessa nu atinse plicul. În schimb, îşi luă în primire sendvişul. Între noi se aşternu tăcerea şi, pe măsură ce se prelungea, mă simţeam din ce în ce mai dezolat. Intimitatea prietenească, înflorită atât de repede între noi, vineri seara, dispăruse. Pe de altă parte, descopeream că m-am gândit cu prea multă uşurinţă la ea, ca la o femeie demnă de a fi dorită. Am fost nebun să vin aici. Şi eu, şi ea ne pierdeam timpul degeaba. Ar fi trebuit să trimit manuscrisul prin poştă.

— Vizitezi multe biserici? am întrebat-o eu pentru a face conversaţie. Vineri, ai menţionat panoul nostru pictat.

Vanessa îşi făcea de lucru cu una dintre firimiturile de pe farfuria ei.

— Nu realmente. Am vrut să văd Roth-ul din cauza legăturii lui cu Francis Youlgreave.

— Poetul? Vocea mea răsună nefiresc de puternic. Este îngropat în cripta de sub altar.

— Merită câteva paragrafe aici. Vanessa bătu cu palma peste plicul conţinând manuscrisul. Un personaj senzaţional, după cum se spune.

— Audrey îl menţionează, dar este foarte circumspectă în legătură cu ceea ce zice.

— De ce?

— Există o membră a familiei lui, care încă mai trăieşte la Roth. Cred că soţul acesteia a fost strănepotul poetului. Audrey nu vrea să le inducă oamenilor o idee greşită despre el.

— Să le întineze judecata, indiferent care e ea. Vanessa îmi zâmbi peste masă. Apoi, cită două versuri din poemul care îşi găsise locul în nenumărate antologii. De fapt, era singurul lui poem pe care-l citise cineva.

„Apoi s-a făcut întuneric, şi şoaptele
Au întinat judecata străinului, a văduvei şi a copilului..."

— Chiar aşa.

— Îşi aduce cineva din sat aminte de el?

— Roth nu este acest gen de loc. N-au mai rămas multe persoane care au trăit acolo înainte de ultimul război. Iar Francis Youlgreave a murit înainte de Primul Război Mondial. Ai un motiv deosebit să întrebi asta?

Ridică din umeri.

— Am citit o mulţime dintre versurile lui, când am fost la Oxford. Nu era un poet foarte bun, ca să fim cinstiţi – toate acele ritmuri sacadate pot fi mai curând obositoare. Este interesant mai mult pentru cine a fost şi pentru cei pe care i-a cunoscut decât pentru ceea ce a scris.

— La urma urmei, n-a fost un om drăguţ. Un dezechilibrat.

— Da totuşi fascinant. Se uită la ceas. Regret îngrozitor, David, dar trebuie să mă grăbesc.

Mi-am ascuns dezamăgirea. Am plătit consumaţia şi am condus-o înapoi la birou, unde îmi lăsasem maşina.

— Vrei să-mi telefonezi mâine? întrebă ea. Poate voi avea timp să mă uit pe manuscris până atunci.

— Desigur. La birou?

— Probabil că îl voi citi acasă, de fapt.

— Ce oră ţi-ar conveni?

— Pe la şapte?

Îmi dădu numărul. I-am spus la revedere şi am şofat înapoi spre Roth, simţindu-mă profund decepţionat. Mă prostisemîn mai multe feluri, nu în unul singur. Mă aşteptasem la mai mult, mult mai mult, de la prânzul meu cu Vanessa, deşi nu ştiam de ce. Eram conştient că era absurd din partea unui văduv de vârstă mijlocie să reacţioneze în felul în care o făcusem eu. Era clar că ea vedea în mine o cunoştinţă oarecare şi că a se uita prin manuscris nu era decât o dovadă a inimii ei bune, bunătate pe care ne-o oferea mie şi lui Audrey.

„Totuşi, am reflectat eu, cel puţin am un motiv să-i telefonez mâine-seară."

De fapt, nu i-am telefonat Vanessei marţi seara. Şi asta din cauză că marţi după-amiază am primit vizita neaşteptată şi neplăcută a Cynthiei Trask.

4

Cynthia a venit după-amiază târziu, fără să se anunţe.

— Sper că nu te deranjez, rosti ea cu asprime. Dar s-a întâmplat să trec pe aici şi m-am gândit că poate e o ocazie bună să-ţi aduc mărunţişurile astea de la nepoata mea.

În portbagajul Mini Travellerului erau două valize şi un sac militar de voiaj decolorat, care conţinea crosa de hochei şi alt echipament sportiv. Le-am cărat în casă şi am chemat-o pe Rosemary care citea în camera ei. Se pare că nu m-a auzit.

— Dacă nu te superi, nu vreau să o deranjez, am spus eu. Munceşte din greu în vacanţa asta. Nu doreşti puţin ceai? Ar fi fost nepoliticos din partea mea să nu-i ofer Cynthiei un ceai, dar am fost cam surprins că a acceptat imediat. M-a urmat în bucătărie care, ca şi restul casei, era înghesuită, fără personalitate şi modernă.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Totul e sub control, mulţumesc.

— Este prima oară când mă aflu în noul vicariat. Trebuie că eşti foarte mulţumit.

— Categoric, locul poate fi încălzit şi întreţinut mai uşor decât vechea casă.

Parţial, influenţei lui Ronald i se datora faptul că fostul vicariat – o casă tip regina Anna, mare, graţioasă şi totalnepractică – fusese demolat anul trecut. Noul vicariat era un cub cu încălzire centrală şi patru dormitoare. Grădina aferentă ocupa locul unde fusese vechiul teren de tenis şi fosta grădină de legume. Pe restul grădinii şi pe locul unde fusese vechea casă se aflau acum o fundătură curbă şi încă şase cuburi, mai spaţioase chiar decât noul vicariat.

— Desigur, nici nu ai nevoie de atâta spaţiu. Tu şi Rosemary probabil că v-aţi fi simţit mai bine într-o baracă.

— Dar o baracă elegantă, am subliniat eu. Doreşti zahăr?

Am dus tava cu ceaiul în camera de zi. Când ai un străin în casă, o vezi cu alţi ochi şi rezultatul e arareori liniştitor. Mi-am imaginat că probabil Cynthia a observat mobila uzată, pânzele de păianjen din colţurile tavanului şi grătarul căminului nemăturat.

— Este mult mai intimă, comentă Cynthia aprobator, ca şi cum ea însăşi era răspunzătoare cu asta. Ai pe cineva care vine să te ajute la curăţenie?

Am dat din cap, iritat de lecţia ce mi se dădea.

— Una dintre enoriaşele mele se ocupă de menaj. I-am întins Cynthiei o cană cu ceai. Şi casa ta este destul de mare, am zis eu, încercând să schimb subiectul, şi totuşi întotdeauna a părut un adevărat cămin.

Ea zâmbi gânditoare.

— Da, mi-a plăcut să locuiesc acolo.

— Vă mutaţi?

— Aproape sigur.

— Ce minunat! Am simţit un brusc fior de invidie. Trebuie că eşti foarte mândră de Ronald.

Cynthia se încruntă.

— Mândră?

— Bănuiesc că ai vrut să spui că a fost promovat. Pe merit, sunt sigur.

Cynthia roşi. Şedea în propriul meu fotoliu, roşie şi robustă.

— Nu, n-am vrut să spun că a fost promovat. Am vrut să spun că, atunci când Ronald se va căsători, eu va trebui, în mod normal, să mă mut. Va fi timpul să-mi fac şi eu propriul cămin. N-ar fi cinstit pentru niciunul dintre noi să rămân.

— Nu mi-am dat seama că intenţionează să se căsătorească. Îmi închipuiam că ea şi fratele ei locuiesc împreună de aproape douăzeci de ani, pentru că mi-am amintit că am auzit că prima soţie a lui Ronald a murit curând după căsătorie. Mă întrebam ce simte Cynthia în legătură cu perspectiva de a fi dezrădăcinată din casa ei. Sper că vor fi foarte fericiţi, am adăugat.

— Nu s-a făcut încă anunţul oficial. Nu au căzut de acord asupra datei. Ronald a intenţionat să spună ceva vineri seara, dar au hotărât că ar fi mai bine să aştepte.

O bănuială îmi încolţi în minte. Deodată, totul începu să aibă sens.

— Se potrivesc de minune, adăugă Cynthia repede. Vanessa a fost aşa pierdută când a murit Charles. Este genul de femeie care are realmente nevoie de un soţ.

— Da, da, desigur.

Cynthia puse ceaşca şi farfurioara pe masă şi se uită la ceas.

— Cerule, atât e ceasul? Categoric, trebuie să plec.

Am condus-o pe Cynthia la maşină. Cred că am spus ce trebuia în legătură cu donaţia caritabilă pe care mi-o făcuse. Am întrebat-o dacă ar vrea să-i restitui valizele, dar nu-mi amintesc ce mi-a răspuns.

În sfârşit, a plecat. M-am târât înapoi spre casă şi am dus tava la bucătărie. „A fost o copilărie”, mi-am zis. Şi nici măcar nu realizasem că nutream nişte speranţe nebuneşti în legătură cu Vanessa Forde, până când

Cynthia nu mi-a făcut cunoscut atât de clar că proiectele mele erau fără speranţă. Eram singur de zece ani – iniţial, de nevoie, maitârziu, deliberat – şi nu exista niciun motiv să nu rămân celibatar tot restul vieţii.

În după-amiaza aceea, gânduri nedemne mi-au trecut prin minte. Gelozia şi dorinţa frustrată sunt o combinaţie tulburătoare. Îl respectam pe Ronald Trask sau, mai curând, respectam unele dintre realizările lui. Într-o zi, probabil că va ajunge episcop. Nu am găsit acest lucru uşor de acceptat. Am fost şocat să-mi dau seama că am descoperit şi mai puţin acceptabil gândul că el şi Vanessa vor fi căsătoriţi în curând.

Dincolo de atracţia sexuală, mi-a plăcut ce am văzut la Vanessa. Ronald era o persoană plictisitoare. Un plictisitor bogat, totuşi, plictisitor. Vanessa merita ceva mai bun. Dar, desigur, nu puteam face nimic în legătură cu asta. În orice caz, dacă Ronald şi Vanessa se hotărăsc să se căsătorească, asta nu avea nimic de-a face cu mine.

Să găseşti nişte argumente raţionale este ceva. Să le accepţi din punct de vedere emoţional este însă altceva. Am intrat în biroul meu şi am încercat să-i scriu o scrisoare finului meu, Michael Appleyard. Dar s-a dovedit o treabă prea grea, aşa că m-am înapoiat la socotelile parohiei, ceea ce a fost şi mai rău. În permanenţă, în mintea mea, se cuplau imaginile lui Ronald şi ale Vanessei. Se cuplau fizic, vreau să spun. Era ca şi cum mă aflam sechestrat într-un cinematograf, unde, pe ecran, rula un film pe care nu voiam să-l văd.

Timpul continua să se târască. Rosemary încă mai lucra în camera ei. La ora şase şi jumătate, am hotărât să mă duc la biserică şi să ţin slujba de seară. Apoi, am să o sun pe Vanessa, în legătură cu cartea lui Audrey. Am ieşit pe hol.

— Rosemary?

Niciun răspuns. Am urcat şi am bătut la uşa camerei. La ea în odaie nu era dezordine. Chiar de copil, a avut omăiestrie formidabilă în organizarea mediului ei înconjurător. Acum, şedea la masă, cu un vraf de cărţi în faţă şi un creion în mână. Îmi aruncă o privire inexpresivă.

— A sosit deja ora cinei?

— Nu, încă nu. Mă duc la biserică pentru o vreme. Nu prea îndelungată.

— Bine.

— Vei fi în regulă, draga mea?

Îmi adresă un zâmbet plin de condescendenţă, care spunea: „Sigur că o să fiu în regulă. Nu mai sunt copil".

— Mă apuc să pregătesc cina în aproximativ cincisprezece minute.

— Mulţumesc.

Rosemary îşi întoarse privirea la cartea ei. Îi invidiam seninătatea. Aş fi vrut să-i spun ceva, dar, ca atât de adesea, n-am găsit cuvintele. În loc de

asta, am închis uşa încet în urma mea, am coborât şi am ieşit din casă în lumina înserării.

Vicariatul se află lângă curtea bisericii, despărţit de aceasta printr-un zid înalt, din secolul al XVIII-lea, din cărămidă sfărâmicioasă. Am traversat mica grădină spre poarta noastră privată, o relicvă a vechiului vicariat, care permitea accesul de pe terenul acestuia în curtea bisericii. Când am deschis poarta, biserica apăru imediat în faţa ochilor mei, încadrată de arcadă.

Cea mai mare parte a exteriorului bisericii Sfânta Maria Magdalena era din cărămidă aparentă şi, în această lumină, arăta deosebit de frumoasă: cărămizile mai vechi ale clădirii din secolul al XVI-lea ajunseseră de culoare mov din cauza intemperiilor, în timp ce cele din secolul al XVIII-lea erau de un roşcat contrastant şi, împreună, aceste culori făceau ca biserica să strălucească şi să vibreze blând, profilată pe albastrul cerului. Prigorii săgetau în jurul turnului.

Am închis poarta în urma mea. Traficul huruia pe şoseaua principală, la câţiva metri spre stânga, şi în aer se simţea un miros puternic de gaze de eşapament. Am zărit o umbră strecurându-se prin iarbă, între poartă şi şosea. M-am uitat tocmai la timp pentru a-l vedea pe motanul lui Audrey furişându-se în spatele unei pietre de mormânt.

Am continuat să merg încet spre partea de est a bisericii, apoi către uşa din cealaltă parte, de la sud. În drumul meu, am trecut de treptele ce coborau spre cripta Youlgreave, de sub altar. Uşa de fier ruginise, iar treptele erau crăpate şi acoperite de buruieni. Nimeni nu mai fusese înmormântat acolo de aproape cincizeci de ani. Ultimul Youlgreave care a murit, Sir George, a fost ucis în Pacific, în 1944, şi corpul lui a fost dat mării. Am observat că existau nişte pene cenuşii împrăştiate pe treapta de sus a scării, imediat în faţa uşii de fier, unde nu creşteau buruieni. M-am întrebat dacă motanul lui Audrey nu-şi făcuse obiceiul să-şi sfâşie prada aici.

Am intrat în portal. Uşa nu era încuiată – biserica rămânea deschisă în timpul zilei –, dar, după două jafuri ce avuseseră loc, noaptea, o încuiam. Înăuntru, aerul mirosea a ceară de lustruit, a flori şi – foarte uşor – a tămâie, pe care o foloseam de două sau de trei ori pe an. Biserica era mică, aproape intimă, cu două naosuri şi un altar scund. Deasupra arcului altarului se afla panoul pictat, cu culorile lui întunecate; picturile arătau ca şi cum ar fi fost învăluite în fum. M-am îndreptat încet spre locul meu din strană. M-am aşezat şi am început să rostesc slujba de seară.

De obicei, însăşi clădirea avea un efect calmant asupra mea, dar nu în această seară. De câteva ori, am descoperit că gândurile mele se îndepărtau de cuvintele slujbei şi a trebuit să fac un efort pentru a mă concentra. După

aceea, pur şi simplu, am rămas acolo, privind plăcuţele comemorative de pe peretele din faţa mea. Era ca şi cum voinţa mea cedase.

„Vanessa şi Ronald", mă gândeam iarăşi şi iarăşi. Mă întrebam dacă voi fi invitat la nuntă şi, în caz afirmativ, dacă voi accepta. Până atunci, poate că nu va mai conta. Desigur, îmi dădeam seama că exageram. După două scurte întâlniri, era greu să pretind că am devenit profund ataşat de Vanessa. Problema reală era că, deşi fără intenţie, stârnise în mine nevoi îndelung reprimate. Şi, în nefericirea mea, exista şi un sentiment de profundă insatisfacţie faţă de mine însumi.

Vremea trecea. Încet, lumina se strecură afară din biserică. Nu era în niciun caz întuneric – mai curând, mai puţină strălucire decât înainte. Plăcuţele comemorative erau din marmură albă şi luceau printre umbre. Încet, mi se strecură în suflet senzaţia că sunt privit.

M-am uitat din ce în ce mai concentrat la plăcuţa din faţa mea, care îi aparţinea lui Francis Youlgreave, bietul poet-preot nebun. Totul mă purta înapoi spre Vanessa. Ce ciudat să fie interesată de el! Mi-am adus aminte versurile pe care le citase ea la dejunul luat împreună. Nu puteam să-mi amintesc exact cuvintele, ceva despre întuneric, am gândit eu şi despre şoapte care întinau judecata.

„Întinau." Deodată, mi s-a părut că eu însumi eram iremediabil întinat, nu numai de evenimentele din ultimele câteva zile, ci şi de hotărârea dârză a cuiva sau a ceva din afara mea.

În acel moment, am auzit râsul.

Era un sunet înalt, slab, ca un foşnet de hârtie sau un fluierat fără melodie. Am crezut că este vântul printre frunze ori nişte aripi ce se zbăteau, ca ale gâştelor acelea cu ciocul lung, pe care le văzusem când eram copil zburând foarte sus, deasupra terenurilor mlăştinoase din Essex. Mă cuprinse tristeţea. M-am luptat împotriva ei, dar, în curând, s-a transformat în dezolare şi apoi în ceva şi mai întunecat.

— Nu! Stop! Te rog, opreşte-te!

Eram în picioare. Imobilitatea dispăruse. M-am poticnit prin biserică. Sunetul mă urmărea. Mi-am pus palmele pe urechi, dar n-am putut să-l opresc. Biserica nu mai era un loc de pace. Am transformat-o într-o caricatură a ceea ce fusese. „Întinat." Întinasem biserica, aşa cum mă întinasem şi pe mine însumi.

M-am luptat cu zăvorul de la uşa dinspre sud. Eram într-o asemenea stare, încât mi se părea că era reţinută de cineva din cealaltă parte. În sfârşit, am reuşit să-l smulg şi să-l trag din lăcaşul lui. Aproape că am căzut în portalul din spatele ei.

Ceva se mişcă în dreapta mea. „Motanul lui Audrey, am gândit vreme de o fracţiune de secundă, nenorocitul ăla de motan!” Apoi, mi-am dat seama că greşeam: cineva stătea pe banca din colţul de lângă avizierul bisericii. Am avut impresia confuză a unor haine deschise la culoare şi a unui abur auriu în jurul capului, ca un halou. Silueta s-a ridicat în picioare.

— Bună, tată, mi s-a adresat fiica mea Rosemary. Vocea ei era schimbată, plină de îngrijorare. S-a întâmplat ceva?

5

În dimineaţa următoare, la nouă şi jumătate, cineva a sunat la uşă. Eram singur acasă. Rosemary luase autobuzul spre Staines, pentru a merge la cumpărături. Reuşisem să mă bărbieresc, dar mic dejunul pe care am putut să-l iau a constat într-o ţigară şi o ceaşcă de cafea.

Am găsit-o pe Audrey în prag, gata să intre în hol, la cea mai mică încurajare. Mi-am ţinut mâna pe clanţă şi am încercat să-mi strâmb gura într-un zâmbet.

— Iartă-mă că te deranjez, David. Mă întrebam doar care a fost verdictul?

— Ce verdict?

— Râzi de mine, rosti ea cu glas ridicat. Verdictul privind cartea, desigur.

— Regret. Şi într-adevăr regretam, deşi nu pentru motivele pe care şi le închipuia Audrey. N-am fost în stare să vorbesc deocamdată cu doamna Forde despre carte.

Îşi scoase în afară buza inferioară, care era deja muşcată şi proeminentă, ceea ce-i accentuă asemănarea cu un copil dezamăgit.

— Am crezut că trebuia să-i telefonezi aseară.

— Da, aşa am sperat, dar... dar a apărut o problemă.

— O, văd!

— Încerc să vorbesc cu ea astăzi. Am zâmbit în încercarea de a îmblânzi efectul cuvintelor. Îţi telefonez imediat ce aflu ceva, bine?

— Da, te rog. Se întoarse să plece. Făcuse doar vreo doi paşi spre şosea, când se opri şi se întoarse spre mine. David?

— Da?

— Mulţumesc pentru tot ce faci.

Conştiinţa mea se zbuciumă neplăcut. Audrey zâmbi şi plecă. M-am întors în birou şi am început să mă uit prin hârtii. Concentrarea cere un efort prea mare. Dormisem prost, cu vise care ajunseseră la limita coşmarului, dar, până la urmă, n-au depăşit-o. Unul dintre ele se petrecuse într-o versiune a Rosingtonului, unde eu şi Rosemary am locuit înainte de a veni la Roth – pe vremea când soţia mea, Janet, trăia. Nu visasem despre Rosington de ani de zile. Vanessa m-a întors pe dos, distrugând scuturile de apărare pe care mi le construisem atât de laborios. (şi totuşi am fost atât de dornic să fie distruse.)

Vizita lui Audrey mi-a amintit că exista problema contactării Vanessei. Ar fi trebuit să-i telefonez – aşa cum aranjasem, seara trecută –, dar am stat mai

mult timp la biserică decât am intenţionat. Când m-am întors la vicariat, ultimul lucru pe care l-aş fi dorit era să vorbesc cu cineva, nu mai spun de Vanessa, şi m-am convins fără prea multă greutate că era prea târziu pentru a-i telefona.

Pe de altă parte, nu puteam să fug în permanenţă de Vanessa, cel puţin nu până nu voi rezolva problema nenorocitei ăleia de cărţi a lui Audrey. Totuşi, nu voiam să-i telefonez la birou, deoarece asta ar fi însemnat să dau peste cerberul ei, Cynthia. Apoi, mi-am amintit că ea lucrează doar dimineaţă. „În acest caz, am reflectat eu, îi voi telefona Vanessei în această după-amiază."

Acum, că luasem o hotărâre, m-am simţit puţin mai bine. M-am întors la socotelile pe care le abandonasem seara trecută. Dar n-am ajuns prea departe, când soneria de la uşă răsună din nou. În vreme ce mă îndreptam spre hol, am înjurat în barbă. Am deschis uşa. Era chiar Vanessa.

Am privit-o fix, luptând împotriva unui val crescând de neîncredere. Era îmbrăcată cu costumul închis la culoare şi ţinea strâns la piept plicul conţinând manuscrisul lui Audrey.

— Bună, David!

— Vanessa, intră!

— Nu te întrerup de la ceva, nu-i aşa?

— Numai de la nişte socoteli. Şi, oricum, tocmai intenţionam să fac nişte cafea. Dar sper că n-ai bătut tot acest drum pentru a-mi aduce cartea?

Clătină din cap.

— A trebuit să merg la o librărie din Staines, în dimineaţa asta. Sunt pe drumul de întoarcere.

M-a urmat în hol, şi eu am condus-o până în camera de zi.

— Regret că n-am telefonat aseară.

— E în regulă. Se uita pe fereastră, nu la mine. Nu m-am aşteptat să-mi răspunzi la telefon atât de târziu.

— Pardon?

Se întoarse de la fereastră şi se uită la mine.

— N-ai primit mesajul meu?

— Ce mesaj?

— Ţi-am telefonat noaptea trecută. Apoi, am mai avut o convorbire telefonică şi am crezut că probabil n-ai reuşit să mă prinzi. Deci ţi-am lăsat un mesaj prin care te anunţam că am telefonat.

— Nul-am primit.

M-am gândit la Rosemary aşteptându-mă în portalul bisericii.

— Trebuie că ai vorbit cu fiica mea. Probabil că i-a ieşit din cap.

Ea zâmbi.

— Tinerii au lucruri mult mai importante la care să se gândească decât să transmită mesaje telefonice.

— Da. Nu ştiam ce să mai spun. Ştiam că trebuie să fac cafeaua, dar nu voiam să o părăsesc pe Vanessa. Mi-am dres glasul. Am văzut-o ieri după-amiază pe Cynthia. Mi-a adus lucrurile acelea pentru Rosemary.

— Ştiu. Mi-a zis... Cred că te-a indus în eroare, în legătură cu ceva. M-am uitat la ea. Încă mai stătea în mijlocul camerei. Apoi, îşi culese o scamă de pe mânecă. Cred că ţi-a dat de înţeles că eu şi Ronnie suntem logodiţi, continuă ea.

Am dat afirmativ din cap.

— Ei bine, nu este adevărat. Nu e chiar exact, adăugă după aceea.

M-am bătut cu palma peste buzunarele hainei, căutându-mi ţigările pe care le lăsasem în birou.

— Nu era nevoie să-mi spui asta. Nu e treaba mea.

— Cynthia şi Ronnie au fost foarte buni cu mine, când a murit Charles.

— Sunt sigur că au fost.

— Nu înţelegi! Când se întâmplă ceva de genul acesta, te simţi pustiit. Şi poţi deveni dependent de cei care te ajută. Emoţional, vreau să zic.

— Înţeleg. Chiar destul de bine.

— Regret. Îşi muşcă buza. Ronnie mi-a vorbit despre soţia ta.

— E în regulă. A fost cu mult timp în urmă.

— Unii se cufundă în ei înşişi.

— Ştiu.

— Ascultă, acum două săptămâni, Ronnie m-a cerut în căsătorie. N-am spus da, dar nici n-am spus nu. Am spus că am nevoie de timp. Dar el a crezut că până la urmă voi accepta. Pentru a fi cinstită, şi eu m-am gândit să spun da. Într-un fel, simţeam că merită aşa ceva. Ţin la el... Şi, în afară de asta, nu-mi place să trăiesc singură.

— Îmi dau seama. Nu vrei să stai jos?

Nu eram sigur dacă îmi vorbea în calitate de bărbat sau de preot – nu e o problemă neobişnuită în Biserica Anglicană. Când ne-am aşezat, amândoi am ales sofaua. Aceasta era joasă – incomodă pentru mine. Şi a făcut ca fusta Vanessei să se ridice destul de mult deasupra genunchilor. Ce vedeam mă distrăgea. Îşi deschise geanta cu o pocnitură şi scoase un pachet de ţigări pe care mi-l oferi. Am găsit nişte chibrituri în buzunar. Aprinsul ţigărilor ne-a apropiat foarte mult. Acum, nu mai era nicio îndoială: în ce mă privea, bărbatul o luase înaintea preotului.

— Ronnie a sperat să anunţe logodna noastră vineri seara, reluă ea. Cred că de aceea a organizat dineul – să mă prezinte. N-am vrut asta. Scoase un fuior de fum, ca un dragon furios. Şi nici nu mi-a *plăcut*. M-a făcut să mă simt

ca un trofeu sau ceva asemănător. Şi apoi, în dimineaţa asta, Cynthia mi-a spus că a venit la tine să te vadă şi că ţi-a zis. Am fost furioasă. *Nu sunt* logodită cu Ronnie şi, în orice caz, asta nu are nimic de-a face cu ea.

— Fără îndoială, a avut intenţii bune, am rostit eu, agăţându-mă automat de scuza salvatoare a bunelor intenţii.

— Cu toţii avem intenţii bune, se repezi Vanessa. Dar uneori nu e destul.

Am fumat în tăcere câteva clipe. I-am privit picioarele îmbrăcate în ciorapi negri şi lucioşi şi repede m-am uitat înaltă parte. Îşi făcea de lucru cu ţigara, rulând-o între arătător şi degetul mare.

— Cartea, am spus eu cu voce puţin răguşită. Ce crezi despre ea?

— Da. Ţinuse plicul ca pe un colac de salvare. Conţine multe lucruri interesante. Mai ales dacă ştii bine localitatea Roth. Dar mi-e teamă că nu se potriveşte cu editura noastră.

— Dar merită să încerce în altă parte?

— Cinstit, nu. Nu cred că vreun editor de pe piaţă ar dori-o. Nu este o carte pentru consum general.

— Prea scurtă, am spus eu încet, şi prea specializată. Fără să fie totuşi o scriere savantă.

Zâmbi.

— Nu tocmai. Dacă autoarea vrea să o tipărească, probabil că va trebui să plătească pentru acest privilegiu.

— M-am gândit că s-ar putea să zici asta.

— Probabil că îmi va blama lipsa de inteligenţă, continuă Vanessa veselă. O mulţime de autori par să creadă că nu există cărţi proaste, doar editori proşti.

— Ce ai sfătui-o?

— Nu este cazul să-i alimentăm speranţele. Spune-i doar că nu cred că este o propunere comercială şi că eu o sfătuiesc să investească nişte bani, pentru a fi tipărită pe cheltuiala proprie. Ar putea să o vândă la biserică şi în magazinele locale. Poate că există o societate istorică locală care să contribuie la cheltuieli.

— Există o tipografie pe care ai putea să i-o recomanzi?

— Ai putea să încerci la noi, dacă vrei. Avem propria noastră tipografie. Desigur, am putea să vă facem o ofertă de preţuri.

— Adevărat? Asta ar fi foarte amabil.

Simultan, ne-am întors şi ne-am uitat unul la altul. În acel moment, se zări o mişcare bruscă la fereastră. Amândoi am întors capetele ca traşi de o forţă invizibilă, ca şi cum am fi fost conştienţi că am făcut ceva rău. Am simţit o izbucnire de furie împotriva intrusului care ne-a distrus intimitatea. Motanul lui Audrey se afla pe pervaz, împungând geamul cu botul.

— Ăsta... ăsta e *al vostru*, întrebă Vanessa?

— Nu... îi aparţine lui Audrey, de fapt... persoana care a scris cartea.

— Ohooo! Părea uşurată. Mamei mele îi era frică de pisici. Totdeauna afirma că sunt nesănătoase. Că aduc în casă microbi, ca şi orice altceva ce vânează. Se uită pieziş la mine. Crezi că astfel de treburi sunt ereditare?

— Fobiile?

— O, dar nu e o fobie. Doar că nu-mi plac în mod deosebit. Totuşi, ăsta este destul de spilcuit. Arată ca şi cum ar purta rochie de seară.

Avea dreptate. Motanul era negru, cu excepţia unei pete albe, triunghiulare pe gât şi mai mult alb pe labe. În vreme ce îl priveam, căscă gura, o cavernă roz cu alb, şi mieună, sunetul ajungând la noi prin oberlihtul deschis.

— Îl cheamă Lord Peter, am spus eu.

— De ce?

— Ca în Dorothy L. Sayers. Audrey citeşte o mulţime de romane poliţiste. Predecesorul acestuia se numea Poirot. Şi înaintea lui au mai fost doi – era înainte să o cunosc: unul se numea Brown, după Părintele Brown, şi primul din şir a fost Sherlock.

— Nu pot spune că am prea mult timp pentru romane poliţiste.

— Nici eu.

Mi-am reprimat amintirea neplăcută a momentului când Audrey mi-a împrumutat *Cei nouă croitori* de Sayers în ideea că nu era o literatură prea grozavă, dar conţinea portretul minunat de convingător al unui vicar. M-am ridicat, m-am dus la fereastră şi i-am făcut semn cu mâna lui Lord Peter, încercând să-l alung. În general, nu-mi displac pisicile, dar pe aceasta nu o agream. Vizitele ei permanente mă enervau şi o consideram vinovată de puternicul miros de felină din garaj. Ignorând mişcările mele, mai mieună o dată. Mi-a trecut prin minte că, faţă de Lord Peter, simt ceea ce simţeam adesea faţă de Audrey: că, fără încetare, încearcă să violeze intimitatea vicariatului.

— David?

M-am întors spre Vanessa, matură şi drăguţă, uitându-se la mine de pe sofa.

— Ce este?

— Ca să revin la... la Ronnie. Fapt este că nu sunt sigură că aş fi persoana potrivită pentru a se mărita cu un cleric.

— De ce?

— Nu frecventez cu regularitate biserica. Nici nu ştiu dacă măcar cred în Dumnezeu.

— Asta nu contează, am spus eu, ştiind că nu era chiar aşa, dar poate că nu în felul în care gândea ea. În orice caz, credinţa în Dumnezeu are forme diferite.

— Dar parohia lui, episcopul...

— Sunt sigur că Ronald s-a gândit la toate astea. Nu vreau să zic că s-a rugat, dar, în mod cert, i-a trecut prin minte, când te-a cerut în căsătorie.

Ea dădu din cap.

— A spus că Dumnezeu va găsi o cale.

S-a aşternut tăcerea. Lord Peter îşi frecă de geam trupul îmblănit şi aş fi vrut să arunc în el cu o scrumieră. Am simţito undă de furie împotriva lui Ronald, care s-a alăturat celorlalte emoţii ce se învârtejeau prin camera de zi. Dacă mai rămân aici, mă vor doborî.

M-am îndreptat spre uşă.

— O să fac o cafea. Nu va dura decât un minut.

M-am strecurat din încăpere, fără să-i dau timp să răspundă. În hol, am descoperit că fruntea îmi era acoperită de sudoare. Casa părea lipsită de aer, un sicriu din cărămidă aparentă, cu prea puţine ferestre. Am intrat în bucătărie şi am deschis uşa din spate. În vreme ce aşteptam să fiarbă apa, m-am uitat la grădina mea cea mică acum.

Atunci a fost momentul când ideea mi s-a rostogolit prin minte ca un şarpe, conturându-se în mod clar pentru prima oară: dacă e să se însoare cineva cu Vanessa Forde, de ce să nu fiu eu acela?

6

Vanessa nu pierdu prea mult timp cu cafeaua. Parcă devenise brusc nerăbdătoare să plece. N-am făcut niciun aranjament să ne revedem. În după-amiaza aceea, am sunat la Tudor Cottage şi i-am comunicat autoarei părerea Vanessei în legătură cu *Istoricul localităţii Roth*. Reacţia lui Audrey m-a surprins.

— Dar tu ce crezi, David?

— Cred că părerea Vanessei este demnă de a fi luată în seamă. La urma urmei, e meseria ei. Şi e adevărat că *Istoricul localităţii Roth* e prea scurt pentru o carte.

— Probabil că are dreptate. Poate că ar fi mai simplu să fie tipărită pe cheltuială proprie. Şi, în felul acesta, nu va trebui să împărţim veniturile cu editorul. Mă întreb cât ar costa.

— Nu ştiu.

— Te deranjează să o întrebi pe doamna Forde, în numele meu? Mi-e cam neplăcut să o întreb eu însămi. Nici măcar nu o cunosc.

Audrey continua să o facă pe Cupidon-inocentul. După ce discută cu mine toate aspectele pro şi contra, încredinţă lui Royston-şi-Forde misiunea de a tipări *Istoricul localităţi Roth*. M-a rugat – chiar cuvintele ei – „să mă îngrijesc de tipărire" în locul ei. Manuscrisul ne-a oferit mieşi Vanessei un motiv de a ne revedea, pe de o parte, fără nicio altă obligaţie sau sentiment de vinovăţie şi, pe de alta, cu certitudinea că ea îşi făcea meseria, iar eu îmi ajutam o prietenă. Am petrecut nenumărate seri redactând manuscrisul şi chiar mai multe citind şpalturile. De obicei, lucram la ea în apartament.

În acest răstimp, Vanessa mi-a făcut de două ori de mâncare. Altă dată, am scos-o la un restaurant din Richmond, pentru a-i răsplăti ospitalitatea. Îmi amintesc lumânarea dintr-o sticlă de Chianti acoperită cu ceară, flacăra ei dansând în ochii Vanessei, o faţă de masă în dungi roşii şi albe şi farfurii cu spaghete bolognese aburind uşor.

— Păcat că nu există mai mult material despre Francis Youlgreave, mi-a spus ea în seara aceea. Şi de ce e aşa de pornită Audrey să evite ofensarea cuiva?

„Pentru că e o mironosiţă şi o snoabă."

— În copilăria ei, familia Youlgreave era una dintre mărimile locale, am zis cu voce tare.

— Deci trebuie să tratezi şi oile negre cu respect? Asta o fi fost adevărat cândva, dar este nevoie să fie la fel de reţinută şi acum?

Am ridicat din umeri.

— Este cartea ei, presupun.

— Am recitit poemele lui Francis. Ar fi un subiect interesant pentru un medic psiholog. Sau pentru un biograf. Aceasta ar fi realmente ceva comercial.

— Cu toate hidoşeniile lui?

Vanessa îmi rânji peste masă.

— Dacă înlături hidoşeniile, nu mai rămâne mare lucru. Oricum, nimic interesant.

Întâlnirile noastre nu erau motiv de dezamăgire. Vanessa nu l-a mai menţionat niciodată pe Ronald, şi nici eu. Mi-am dat seama că logodna lor nu mai făcea parte dinpeisaj. Cei doi Trask ştiau că eu şi Vanessa lucram împreună la *Istoricul localităţii Roth*. Ce gândea Cynthia despre asta nu ştiu, dar, în privinţa lui Ronald, mi-am dat seama fără prea mare greutate.

— Şi cum merge treaba la carte? m-a întrebat el la una dintre şedinţele comitetului, pe care atât de des le convoca. Zâmbea, şi dinţii lui albi au sclipit. Mi-a vorbit Vanessa despre asta. De fapt, sunt încântat. Se mai vede şi cu alt cleric, într-o împrejurare laică, aşa ca asta. Este aşa de uşor să-i faci pe oameni să creadă că nu suntem decât nişte tipi cu zgardă şi cu sentimente pioase.

Când doi oameni lucrează împreună pentru un scop comun, se poate crea un puternic sentiment de intimitate. Eu şi Vanessa nu ne grăbeam şi astfel cărticica a beneficiat de toată atenţia noastră. A fost o perioadă fericită, deoarece am descoperit că multe dintre gusturile noastre coincid: cărţi, pictură, umor. Să fii preot paroh poate fi o funcţie singuratică şi prietenia ei a devenit preţioasă pentru mine. Două luni mai târziu, pe la mijlocul lunii noiembrie 1969, am hotărât să o cer în căsătorie.

Nu a fost o hotărâre la care am ajuns fără să chibzuiesc sau în grabă. Mi se părea că există o mulţime de motive în favoarea ei. Vanessa era o femeie inteligentă şi cultivată, era o plăcere să fii cu ea. Eu eram un singuratic. Rosemary nu va avea decât avantaje dacă exista în familie o femeie matură. Vicariatul avea nevoie de căldura pe care Vanessa putea să i-o dea. Soţia unui preot paroh poate fi ochii şi urechile soţului. Ultimul, dar nu cel mai puţin important, voiam să mă culc urgent cu Vanessa.

Eram foarte calm. „Cum s-au înrăutăţit lucrurile, mă gândeam eu îngâmfat, de când m-am gândit ultima oară la căsătorie!" Înainte de a-i face Vanessei propunerea, mi-am discutat intenţia cu duhovnicul meu, Peter

Hudson. Era unprieten vechi, care m-a ajutat să depăşesc zilele acelea negre, de după plecarea din Rosington.

Peter era cu câţiva ani mai mare decât mine şi acum era episcop auxiliar în dioceza vecină Oxfordului. Pe atunci, locuia la Reading, ceea ce însemna că puteam destul de uşor să mă duc cu maşina până la el.

Familia Hudson avea o casă modernă, pe o moşie. Soţia lui Peter, June, m-a întâmpinat cu un sărut de bun-sosit, ne-a dat amândurora câte o cană cu cafea şi ne-a gonit sus, în micul lui birou. Aerul era înceţoşat de fum de pipă.

— Arăţi bine, mi se adresă el. Mai bine decât acum câtva timp, când te-am văzut.

— Mă simt mai bine.

— Despre ce vrei să discuţi cu mine?

— Mă gândesc să mă însor din nou.

Peter tocmai îşi aprindea pipa. Ridică o sprânceană, prin fum.

— Înţeleg.

— Numele ei este Vanessa Forde. E văduvă şi asociata unei mici edituri din Richmond. Are treizeci şi nouă de ani.

Fumul se ridica din pipă, dar Peter nu zise nimic. Era un bărbat scund, viguros, cu un surplus cam mare de grăsime. Faţa lui durdulie avea oase mici şi era relativ fără riduri, sprâncenele groase ţâşnindu-i anarhic, ca două încâlceli gemene de sârmă ghimpată. Era singura persoană din lume care ştia ce bolnav sunt din cauza abstinenţei mele.

— Spune-mi mai multe.

I-am relatat cum am întâlnit-o pe Vanessa şi cum munca la *Istoricul localităţii Roth* ne-a apropiat. Am subliniat motivele pentru care am s-o cer în căsătorie.

— Realizez că poate părea egoist din partea mea, am zis eu, dar ştiu că nu vrea să se mărite cu Ronald. Şi, în modcinstit, cred că aş putea să o fac fericită. Şi ar putea şi ea să mă facă fericit, din aceleaşi motive.

— O iubeşti?

— Sigur că da. Nu pretind că e marea pasiune – sunt de vârstă mijlocie, pentru numele Cerului! Dar, fără îndoială, există dragoste, plăcere şi sentimente pe care le împărtăşim amândoi, afecţiune...

— Şi atracţie sexuală, cel puţin în ce te priveşte.

— Da... şi de ce nu? Nu este acesta unul dintre scopurile căsătoriei?

— Şi nu permiţi acestui fapt să-ţi deformeze judecata? Zece ani e un timp îndelungat. Trebuie că s-a adunat multă tensiune.

M-am gândit la plăcuta soţie a lui Peter şi m-am întrebat repede dacă nu s-a adunat tensiune şi în căsnicia lor.

— Plătesc pentru asta.

Am tăcut preţ de o clipă. Sunetul televizorului se ridica până la noi.

— Alte lucruri mă îngrijorează, a rostit el până la urmă. Se pare că există pericolul real ca aceasta să provoace neplăceri între tine şi Ronald Trask.

— Ea şi Ronald nu au fost niciodată logodiţi.

— Nu aceasta e problema, David.

— El a interpretat situaţia complet greşit. Cineva ar putea să argumenteze că s-a folosit de vulnerabilitatea ei emoţională de după moartea lui Charles. Fără să-şi dea seama, desigur.

— Spre deosebire de tine?

— Nu-mi propun să am niciun avantaj asupra ei. Nici ea asupra mea. La urma urmei, soţul Vanessei a murit acum trei ani. Destul timp să ajungă în aceeaşi situaţie ca şi mine.

— Soţia ta a murit cu peste zece ani în urmă. Simţi că ai fi fost într-o situaţie asemănătoare după doar trei ani?

— A fost altfel.

— Văd.

— Ronald va înţelege, am afirmat eu cu optimism. Dar nu mă simţeam aşa. Voi face toate eforturile pentru a vorbi cu el. N-aş vrea să las problema nerezolvată, desigur.

— Ţi-a trecut prin cap că este posibil să-ţi construieşti fericirea pe suferinţa altuia?

— Este oare mai rău decât dacă suntem toţi trei nefericiţi?

Peter dădu din cap fără să încuviinţeze argumentaţia şi trecu la următoarea problemă.

— Şi ai avut în vedere că, dacă un preot se căsătoreşte, trebuie să aleagă pe cineva care-i împărtăşeşte credinţa. Altfel, asta ar provoca o tensiune intolerabilă în căsnicie.

— Vanessa a fost confirmată în adolescenţă. Nu e atee sau ceva de genul acesta. Pur şi simplu, nu frecventează regulat biserica. Am inspirat adânc. Şi, în afară de orice altceva, cred că asta poate fi o cale să o aduc înapoi la biserică.

— Am să mă rog să ai dreptate.

— Nu pari prea plin de speranţă.

— Mai curând, vreau să spun că, dacă aş fi în locul tău, aş avansa cu mare prudenţă. Din experienţa mea, un preot trebuie să fie soţ pentru soţia sa. Dacă încearcă să fie şi preot, se pot ivi dificultăţi. Este ca un medic care-şi tratează propria familie. Sunt două seturi de priorităţi şi pot apărea conflicte.

— Ţi-am înţeles punctul de vedere. N-am să fiu prea dur în legătură cu asta. Dar Vanessa este genul de persoană care ar putea foarte bine să

aprecieze partea intelectuală a teologiei de după război. Tillich, Bultmann, Bonhoeffer – oameni ca aceştia. Ar putea să-i ofere o cale de revenire. Mă îndoiesc să fi citit *Cinstitfaţă de Dumnezeu*. Ştiu că noi doi nu am avut ochi...

— David?

— Iartă-mă! Am divagat, nu-i aşa?

— Ai discutat această idee cu Rosemary?

— Încă nu. Am ezitat, ştiind că Peter se aştepta la mai mult. În regulă. Presupun că am să-i spun. Aş putea să-i menţionez situaţia când va veni acasă, la jumătatea anului.

— În mod clar, ţi-a intrat în cap să o ceri pe Vanessa de soţie, zise el încet. Foarte bine. Dar, în acest caz, cred că ar trebui să-i spui lui Rosemary cât mai repede posibil. S-ar putea să o supere. Iar dacă află noutăţile de la altcineva, îţi dai seama cât de rănită ar fi.

— Ai dreptate, desigur.

— Ai putea chiar să descoperi că Rosemary este geloasă.

Am zâmbit.

— Categoric nu.

Chiar în timp ce vorbeam, mi-am amintit seara de septembrie când am trecut prin ceva neplăcut, starea aceea tulbure din biserică: sentimentul că sunt întinat, aripile de gâşte zburând deasupra mlaştinilor unui estuar. În seara aceea, Vanessa a telefonat la vicariat şi i-a lăsat lui Rosemary un mesaj pentru mine. N-am aflat nici până acum de ce nu mi l-a transmis. Mă întreb dacă realmente a uitat. Dar ce alt motiv ar fi putut să aibă?

•

Seara următoare, m-am dus la apartamentul Vanessei din Richmond. M-a condus în camera de zi. Pe măsuţa de cafea se afla un pachet.

— Cartea e gata, mi-a spus ea. Am adus primele exemplare, pentru tine şi pentru Audrey.

— Dă-o încolo de carte, am intervenit eu. Vrei să te măriţi cu mine?

Se încruntă, ridicând privirea.

— Nu ştiu.

— Nu vrei?

— Nu este asta. Dar nu sunt sigură dacă sunt potrivită pentru tine.

— Eşti. Eu sunt sigur.

— Dar n-aş fi bună ca soţie de vicar. Pur şi simplu, nu am înclinaţia necesară. Şi nici nu vreau să o am.

— Nu vreau să mă căsătoresc cu o potenţială soţie de vicar. I-am atins braţul şi i-am văzut ochii licărind, ca şi cum i-aş fi transmis un mic şoc electric. Dar nu s-a depărtat de mine. Vreau să mă însor cu *tine*.

Am rămas aşa pentru moment. Ea tremura. Mi-am strecurat braţul înjurul ei şi am sărutat-o pe obraz. Mă simţeam la fel de stângaci ca un adolescent în faţa primei lui prietene. S-a retras. Cu mâinile în şolduri, s-a uitat la mine cu prefăcută furie.

— Dacă aş fi ştiut că această carte nenorocită va duce la...

— Vrei să te măriţi cu mine? Vrei?

— În regulă. Faţa ei se destinse într-un zâmbet. Atâta timp cât nu va trebui să fiu soţie de vicar! Aş vrea să primesc asta în scris.

Am înconjurat-o cu braţele şi ne-am sărutat. Trupul meu a reacţionat cu un entuziasm previzibil. M-am întrebat cât naiba voi putea să mă mai abţin, să o ţin mai departe tot aşa, până la căsătorie.

După aceea, Vanessa a adus o sticlă de coniac şi am băut pentru viitorul nostru. Ca doi adolescenţi, stăteam unul lângă altul pe sofa, ţinându-ne de mână şi vorbind aproape în şoaptă, ca şi cum ar fi existat pericolul să ne audă cineva şi să ne invidieze fericirea.

— Nu-mi vine să cred că ai acceptat, am spus eu.

— Eu nu înţeleg cum ai reuşit să stai singur atâta vreme. Eşti mult prea arătos pentru un cleric, să nu mai vorbim de unul necăsătorit. Se uită la mine, apoi chicoti: Ai roşit!

— Nu sunt obişnuit să primesc complimente de la femei frumoase.

Am ridicat paharele simultan. Cred că eram amândoi cam stânjeniţi. Micile discuţii dintre îndrăgostiţi sunt dificile, când nu ai practică.

Vanessa îşi clătină paharul în mână.

— M-ai făcut să-mi dau seama cât de singură am fost, zise ea încet. M-am distrat cu tine, în ultimele două luni, mai mult decât în toţi cei trei ani luaţi la un loc.

— Distrat?

Degetele ei le-au strâns pe ale mele.

— Când locuieşti în oraşul ăsta, nu ai prea multe ocazii să te distrezi. Şi nici dispoziţie. Sau să ieşi la un restaurant. Nu ţi-ai dat seama?

„Să nu-mi fi dat seama? Nu, nu mi-am dat."

— Da. Dar, în mod cert, Ronald...

— Ronald e amabil. Este un om bun. Îmi place de el. Am încredere în el. Îi sunt recunoscătoare. Aproape că m-am măritat cu el. Dar nu e prea amuzant.

— Nu ştiu dacă, la urma urmei, eu sunt, m-am simţit obligat să afirm. Nu mereu.

— O să vedem ce va fi în viitor. Întoarse capul şi se uită la mine. Ştii ce iubesc în realitate la tine? Mă faci să simt că ar fi posibil să mă *schimb*.

•

Eram înclinat să anunţ logodna noastră imediat. Îmi producea o mare bucurie şi voiam să o împărtăşesc şi altora. Totuşi, Vanessa considera că trebuie să o ţinem secretă până după ce le vom spune lui Ronald şi lui Rosemary.

Dorinţa ei de a amâna să-i comunice lui Ronald aproape că m-a înnebunit. Nu puteam să simt că este logodită cu mine, până ce nu-i spunea clar lui Ronald că nu se va logodi cu el niciodată. Nu i-a mărturisit asta decât după zece zile de la consimţământul de a se mărita cu mine. Au ieşit împreună la un prânz, în restaurantul italian unde discutaserăm noi despre tarele lui Francis Youlgreave.

Vanessa nu mi-a relatat ce şi-au spus unul altuia, iar eu n-am întrebat. Dar următoarea dată când l-am văzut pe Ronald, cu ocazia unei adunări a diocezei, a fost rece până la punctul de îngheţ. N-a adus vorba despre Vanessa, şi nici eu; i-am spus lui Peter că ar fi trebuit să vorbesc cu Ronald, dar, când am ajuns în acest stadiu, n-am găsit nimic de zis. Era politicos şi dedicat treburilor, dar am simţit că orice urmă de prietenie pe care o simţise pentru mine se evaporase.

Sora lui, Cynthia, a fost mai puţin reţinută. Eram la Londra, într-o după-amiază, şi am întâlnit-o din întâmplare, în staţia Waterloo, în drumul meu de întoarcere acasă. Ne-am zărit unul pe altul în acelaşi timp. Ne îndreptam spre gară, şi drumurile noastre urmau să se intersecteze în câteva secunde. Îşi ridică bărbia şi strânse din buze. Apoi, îşi schimbă direcţia. După câţiva paşi însă, se răzgândi şi se întoarse spre mine.

— Bună ziua, Cynthia. Ce mai faci?

Îşi apropie faţa de mine. Obrajii ei erau de un roşu violent.

— Cred că este demn de dispreţ ceea ce ai făcut. Să profiţi astfel! Avea lacrimi în ochi. Sper să plăteşti pentru asta!

Se întoarse şi, cu capul plecat, intră într-un grup de călători şi dispăru din vedere. Mi-am spus că e iraţională, că faptul că Vanessa a ales să se mărite cu mine a fost propria ei voinţă şi că nu avea niciun motiv să fie dezamăgită de asta.

7

În parohie activitatea continua. În mod normal, aş fi privit acest lucru cu încântare. Săptămână de săptămână, succedarea ritmică a slujbelor din biserică devenise o activitate familiară în viaţa mea, un răspuns public la rugile mele personale. Căsătoriile, botezurile şi funeraliile întregeau rutina.

Exista o satisfacţie în modul cum se continua o tradiţie care se dezvoltase timp de aproape două mii de ani – că totuşi ritualurile bisericii constituiau o punte între prezent şi eternitate. Mai puţin satisfăcătoare era partea pastorală a muncii de paroh – şcolile şi casele de bătrâni, vizitarea bolnavilor şi participarea la nenumăratele comitete, pe care un preot paroh nu le poate evita.

Pe vreme aceea, Roth Park, cândva casa mare a satului, încă mai era cămin de bătrâni. Îl conducea familia Bramley, care era şi proprietara, ceea ce însemna că oaspeţii acesteia îmbătrâneau, ajungând mai mult sau mai puţin decrepiţi. Deci activitatea familiei Bramley avea un efect indirect şi asupra mea. În lunile de iarnă 1969-1970, a existat un şir întreg de morţi la Roth Park, care, până la urmă, au devenit deprimante. Uneori, când mergeam pe jos sau conduceam maşina spre casă, mă simţeam ca şi cum eram absorbit de un gol întunecat, de un fel de gaură neagră spirituală.

În vacanţa de Crăciun, Rosemary a revenit de la şcoală. Era din nou schimbată. Şcoala-internat avea acest efect: de fiecare dată când venea acasă era ca o străină. Eram părtinitor desigur, dar pentru mine părea că devine din ce în ce mai frumoasă, felul acela de clasică frumuseţe englezească: păr blond, ochi albaştri, frunte înaltă şi trăsături regulate.

În prima ei seară acasă, i-am spus despre Vanessa, în timp ce spălam vasele de la cină. Cât am vorbit, n-am putut să-i văd faţa, deoarece ţinea capul aplecat peste sertarul cu tacâmuri. Şi nici n-a zis nimic. Aranja lingurile în sertar, una după alta.

— Ei bine? am întrebat eu.

— Sper... Făcu o pauză. Sper să fii fericit.

— Mulţumesc, draga mea.

Cuvintele ei fuseseră formale, chiar preţioase, dar erau mai bune decât de ce-mi fusese frică.

— Când vă căsătoriţi?

— După Paşti. Înainte de a te întoarce tu la şcoală. Vorbind despre asta, eu şi Vanessa ne întrebam dacă nu ţi-ar plăcea să te transferi undeva mai aproape pentru ultimul an. Aşa, ai putea să vii acasă zilnic.

— Nu.

— Hotărârea îţi aparţine în întregime. Poate simţi că ar fi mai simplu să rămâi unde eşti. Unde eşti obişnuită cu profesorii, printre prietenii tăi şi aşa mai departe.

Rosemary adună un teanc de farfurii şi se ghemui lângă bufet. Una câte una, cu o regularitate de metronom, le puse înăuntru. Încă nu putusem să-i văd faţa.

— Rosie, am reluat eu. Ştiu că nu este uşor pentru tine. Am fost doar noi doi atât de mult timp, nu-i aşa?

Nu făcu niciun comentariu.

— Însă Vanessa nu va fi un fel de mamă vitregă rea, am adăugat. Nimic nu se va schimba între mine şi tine. În mod sigur, draga mea.

Continua să nu spună nimic. M-am ghemuit lângă ea şi i-am pus mâna pe umăr.

— Deci, am îndemnat-o eu, ce crezi?

În sfârşit, mă privi. Spre oroarea mea, am văzut că ochii îi erau plini de lacrimi. Faţa îi era roşie. Pentru o clipă, a părut urâtă. Prosopul de vase îi căzu din mână.

— Ce mai contează? rosti ea. Până la urmă, voi face tot ce vrei tu. Întotdeauna aşa am făcut.

•

Crăciunul a venit şi a trecut. Eu şi Vanessa ne-am anunţat logodna, provocând zâmbete şi şoapte în congregaţia mea. De asemenea, am căzut de acord asupra datei nunţii: prima sâmbătă de după Paşti, cu puţin înainte ca Rosemary să fie nevoită să se întoarcă la şcoală, pentru trimestrul de vară.

— Nu s-ar putea să o facem mai curând? am întrebat-o eu pe Vanessa când am discutat despre dată.

— Eu cred că şi aşa am grăbit destul lucrurile.

I-am aruncat o privire. Dorinţa poate produce o senzaţie asemănătoare cu foamea, un gol care ţipă să fie umplut.

— Aş fi vrut să nu mai trebuiască să aşteptăm. Mi-ar plăcea să te sărbătoresc. Sună absurd?

Ea îmi zâmbi şi îmi atinse mâna.

— Apropo, am avut o discuţie cu Rosemary. A fost bine... pare foarte bucuroasă pentru noi.

— Sunt aşa de fericit!

— „Sper că tu şi părintele meu veţi fi fericiţi”, a spus ea. Vanessa se încruntă. Întotdeauna îţi spune „părinte”? Sună atât de oficial.

— Este alegerea ei, din câte îmi amintesc. Întotdeauna a făcut asta, chiar de la început.

— Poate pentru că eşti preot. E foarte interesată de semnificaţiile religiei. Nu-i aşa?

— Probabil, din cauză că a crescut în parfumul sfinţeniei.

Vanessa râse.

— Am crezut că preoţii nu fac glume în legătură cu religia.

— De ce nu? Dumnezeu ne-a dăruit simţul umorului.

— Pentru a reveni la Rosemary: a fost de acord să fie domnişoară de onoare.

Nunta urma să aibă loc la Richmond, şi Peter Hudson a fost de acord să oficieze. Celelalte persoane pe care le-am invitat erau doi prieteni de la Oxford ai Vanessei şi o pereche cu numele Appleyard, pe care am cunoscut-o în perioada cât am stat în Rosington. Imediat după Anul Nou, eu şi Vanessa am petrecut câteva zile cu această familie.

— Par nişte oameni normali, îmi spuse ea în timp ce ne întorceam cu maşina spre Richmond. Nicio zgardă la orizont. Îi cunoşti de mult?

— De ani de zile. Henry a închiriat o cameră la noi, când locuiam în Rosington.

— Deci au cunoscut-o pe Janet?

— Da.

Am condus în tăcere câteva clipe. Îi spusesem Vanessei despre Janet, prima mea soţie. Nu totul, desigur, dar tot ce conta pentru Vanessa şi pentru mine.

— Michael e drăguţ, continuă ea. Câţi ani are?

— Cam unsprezece, cred.

— Îl iubeşti, nu-i aşa?

— Da. După o pauză, am adăugat: este finul meu, ceea ce nu explica de ce îmi plăcea de el. Eu şi Michael arareori aveam să ne spunem ceva, dar ne simţeam bine împreună, chiar de când fusese un ţânc.

— Vin mereu la Roth?

— Din când în când.

— Trebuie să-i invităm să stea la noi.

I-am aruncat o privire.

— Mi-ar plăcea.

Îmi întoarse zâmbetul.

— E ciudat, rosti ea. Nu numai noi ne căsătorim, dar şi prietenii, şi cunoscuţii noştri.

În ianuarie, Rosemary se înapoie la şcoală. Vanessa petrecu următoarele sâmbete cu mine. Acum, când aveam casa la dispoziţia noastră, voiam să plănuim schimbările pe care ar trebui să le facem când se va muta Vanessa. Am considerat că ar fi lipsit de tact să discutăm asta în timp ce Rosemary se afla cu noi. După prânz, cineva sună la uşă. N-am fost surprins să o văd pe Audrey Oliphant în prag.

Purta un costum gros, de tweed, puţin cam prea mic pentru ea, şi un fulgarin semitransparent, din plastic, care îi conferea un aspect bolnăvicios, aproape fantomatic.

— Regret că vă deranjez, zise ea. Mă întreb dacă l-aţi văzut de curând pe Lord Peter.

Vanessa ieşi din bucătărie şi o salută.

— Lord Peter, motanul meu, îi explică Audrey. Mă îngrijorează aşa mult! Consideră vicariatul a doua lui casă.

M-am sprijinit nonşalant de uşă, pentru a o împiedica să intre în hol.

— Mi-e teamă că nu l-am văzut.

— Ceainicul este pe foc, rosti Vanessa. Ai vrea o ceaşcă?

Audrey se strecură pe lângă mine şi o urmă în bucătărie.

— Pentru a ajunge aici, Lord Peter trebuie să traverseze şoseaua principală. Traficul este din ce în ce mai aglomerat, mai ales de când au început să lucreze la autostradă.

— Pisicile sunt maestre în a-şi purta de grijă, rosti Vanessa.

— Sper că nu v-am deranjat. Fără îndoială că, accidental, Audrey încerca să insinueze ceva cam indecent, mişcându-şiuşor sprâncenele când făcu afirmaţia. Sunt sigură că eraţi în curs de ceva.

— Nimic care să nu poată aştepta până după ceai, zise Vanessa. Cum se vinde cartea?

— Splendid, mulţumesc! Am vândut şaizeci şi trei de exemplare de Crăciun. Ştiam că oamenilor le va plăcea.

— De ce nu-i iei fulgarinul lui Audrey? îmi sugeră Vanessa.

— Oamenilor le place să ştie totul despre propriul lor sat, continuă Audrey în timp ce-mi permitea să-i iau fulgarinul de plastic. Ştiu că au existat schimbări, dar Roth încă este realmente un sat.

Schimbări? Un sat? M-am gândit la rezervorul uriaş din nord, la proiectata autostradă din partea de sud a parohiei şi la marea de case suburbane, care înconjurau pajiştea. Am dus tava cu ceai în camera de zi.

— N-a mai rămas mult din el, zise Vanessa. Din sat, vreau să spun.

Audrey o privi.

— O, greşeşti. Lasă-mă să-ţi arăt. Îi făcu semn Vanessei spre fereastra care dădea spre aleea de acces, şosea şi pajişte. *Acesta* e satul. Făcu un semn

cu capul spre stânga, către casele de lângă Vicarage Drive[3]. La dreapta este Sfânta Maria Magdalena şi, în spatele ei, porţile spre Roth Park şi râu. Apoi, dacă traversezi podul de piatră şi continui să mergi pe şosea, ajungi la Old Manor House, unde locuieşte Lady Youlgreave.

— Trebuie să te duc să o cunoşti pe Lady Youlgreave, m-am adresat eu Vanessei în încercarea de a stăvili potopul de cuvinte al lui Audrey. Într-un sens, este angajatoarea mea.

N-a folosit. Audrey se întoarse spre pajişte şi arătă spre minimarketul lui Malik, care se afla chiar lângă şoseaua principală, la capătul vestic al părţii de nord a pajiştii.

— Aici era fierăria satului pe vremea când eram copil. Râse, un sunet înalt şi enervant. Vocea ei căpătă vaga cadenţă a unui cântec. Desigur, s-a schimbat puţin de atunci, dar oare nu ne-am schimbat cu toţii? Şi alături e mica mea căsuţă, Tudor Cottage – m-am născut acolo, la etaj, să ştii. Fereastra din stânga. Apoi există şi Queen's Head[4]. Cred că o parte din pivniţele lor sunt mai vechi decât Tudor Cottage.

Ne-am uitat cu toţii la Queen's Head, o clădire ce fusese modernizată de atâtea ori în ultimul secol, încât pierduse orice urmă din înfăţişarea iniţială. Bodega avea acum şi un restaurant, unde se serveau fripturi, cartofi prăjiţi şi vin ieftin. În week-end-uri, discoteca de la subsol atrăgea tineretul de la kilometri depărtare şi provoca veşnice reclamaţii – în special din partea lui Audrey – în legătură cu zgomotul.

— Refugiul din staţia de autobuz nu era acolo când eram eu fată, continuă Audrey. Exista unul mult mai frumos, cu acoperiş de stuf.

Staţia de autobuz se afla pe pajişte, vizavi de bodegă. Era o cavernă rău mirositoare, folosită în principal drept cartier general, pe timp de vreme rea, de către adolescenţii care locuiau pe proprietatea primăriei Manor Farm.

— Şi desigur Calea Manor Farm a suferit şi ea una sau două transformări. Audrey arătă drumul de pe proprietatea primăriei, ce se afla în colţul de nord-est al pajiştii, şi se cutremură teatral. Obişnuiam să ieşim la picnic, lângă pârâul din spatele hambarului, murmură ea confidenţial. Primăvara înfloreau acolo minunate flori sălbatice.

Hambarul dispăruse demult, şi pârâul fusese sistematizat. Dar Audrey dădea impresia că pentru ea totul era încă viu, într-un fel în care proprietatea primăriei nu era. Pentru ea, trecutul popula prezentul şi îi dădea o semnificaţie.

---

[3] Drumul Vicariatului (în lb. engleză, în original).

[4] Capul reginei (în lb. engleză, în original).

Degetul i se mişcă spre partea de est a pajiştii, către un şir indescriptibil de vile din 1930, sfidător de suburbane, până la bibliotecă şi la dărăpănata sală de festivităţi a bisericii.

— Acolo a existat un şir de case adorabile, din secolele al XVI-lea şi al XVII-lea.

Ochii Vanessei îi întâlniră pe ai mei. Am deschis gura, dar a fost prea târziu. Capul lui Audrey se întoarse spre partea de sud, către cele patru case stil Edward, ale căror grădini coborau până la râul Rowan aflat în spate. Două dintre ele au fost împărţite în apartamente, una era închiriată pentru birouri şi în a patra locuia doctorul Vintner cu familia, tot acolo având şi cabinetul.

— Un colonel în retragere din Lăncierii Bengalului locuia în cea din capătul cel mai îndepărtat. În a doua stătea un avocat simpatic. Iar doamna din a treia este un fel de verişoară cu familia Youlgreave.

Blana neagră se strecură de-a lungul pervazului. O lăbuţă lovi geamul. Lord Peter voia să ni se alăture.

— O, priviţi! rosti Audrey. Nu-i aşa că e deştept? Se aplecă la nivelul capului lui Lord Peter. Ştiai că mami vine să te caute? Aşa că, în loc de asta, ai venit tu să o cauţi pe mami.

8

În februarie, Lady Youlgreave ceru să o vadă pe Vanessa. Ne-a invitat să bem un pahar de sherry împreună cu ea, după slujba de duminică.

Când i-am spus Vanessei, faţa i s-a luminat.

— O, Doamne!

— Aş fi vrut să aleagă o altă dată. Duminica e ziua mea cea mai aglomerată.

— Vrei să vezi dacă nu putem să schimbăm data?

— Ar fi mai diplomatic să mergem, am zis eu. Nu are niciun sens să o supărăm.

— Am să te scot la un prânz, după aceea. Drept răsplată.

— De ce eşti atât de dornică să te întâlneşti cu ea?

— Nu chiar dornică. Doar interesată.

— Din cauza rudeniei ei cu Francis Youlgreave?

Vanessa dădu din cap.

— Nu în fiecare zi ai şansa să cunoşti pe cineva din familia unui poet mort. Se uită la mine, cu o căutătură răutăcioasă. Sau pe omul care are grijă de bunurile lui pământeşti.

— Fără îndoială, a fost singurul motiv pentru care ai vrut să te măriţi cu mine.

— Cerşetorii n-au de ales. Oricum, vreau să o întâlnesc pe Lady Youlgreave de dragul ei. Nu este ea şeful tău?

Bătrâna era protectorul celor vii, ceea ce însemna că, la plecarea unui protopop, ea avea dreptul să-l numească pe următorul. Practica supravieţuia de pe vremea când un astfel de protectorat reprezentase un mod convenabil de a-i sprijini financiar pe cei tineri. În realitate, astfel de protectori privaţi delegau de obicei episcopului numirea. Dar Lady Youlgreave alesese să-şi exercite dreptul când m-a numit pe mine. Astfel se perpetua un străvechi drept de proprietate. Totuşi, venea rar la biserică, dar am auzit că, nu o dată, s-a referit la mine ca la „vicarul meu”.

Duminică, bine îmbrăcaţi, eu şi Vanessa am părăsit vicariatul. Am trecut braţ la braţ dincolo de grilajul bisericii şi am traversat drumul de acces spre Roth Park. Porţile mari, din fier forjat fuseseră deschise pentru noi, dintotdeauna. Fiecare poartă purta litera Y în cadrul unei rame ovale. În vârful stâlpului din stânga se afla o piatră pe care se rotea un pumnal,

emblema familiei Youlgreave. Pe stâlpul din dreapta nu era nimic altceva decât o ţepuşă de fier.

— Ce s-a întâmplat cu celălalt pumnal? întrebă Vanessa.

— După spusele lui Audrey, l-au doborât nişte huligani în ajunul Anului Nou. Asta înainte de a veni eu.

Vanessa se opri, privind în susul drumului, fâşia lată de iarbă şi buruieni dintre două făgaşuri de noroi şi pietriş, ce se întindea pe sub o boltă formată din copaci care aveau nevoie să fie tunşi. Casa nu putea fi văzută din drum.

— Totul arată aşa de trist, zise ea.

— Familia Bramley nu a cheltuit prea mulţi bani pe acest loc. Am presupus că încearcă să-l vândă.

— A mai rămas mult teren?

— Doar o fâşie de-a lungul drumului, plus puţin lângă casă. Cea mai mare parte a fost vândută pentru a se construi case.

— Uneori, totul pare atât de lipsit de sens. Să risipeşti atâţia bani şi timp pe un loc ca acesta!

M-am uitat la porţi.

— Câţi ani crezi că au?

— Cam de la începutul secolului? În mod evident, sunt făcute să dureze generaţii.

— Menite să impresioneze. Şi, implicit, casa şi parcul să rămână în mâinile descendenţilor pentru totdeauna.

— De aceea e aşa de trist, rosti Vanessa. Au construit pentru eternitate şi, şaptezeci de ani mai târziu, eternitatea a luat sfârşit.

— Eternitatea a fost chiar mai scurtă decât atât. Familia Youlgreave a trebuit să vândă prin 1930.

— Îmi amintesc. Informaţia se află în cartea lui Audrey. Şi nu fuseseră aici de foarte mult timp, nu-i aşa? Mai ales în termeni dinastici.

Am traversat podul. Un autocamion ce se îndrepta spre nord, prin gropile cu pietriş, mă stropi cu noroi pe pardesiu. Vanessa se uită la apele mâloase de mai jos. Rowan nu mai era acum decât un pârâu, dar în acest loc era totuşi adânc şi relativ lat.

Ne-am îndreptat spre Old Manor House, o clădire lungă şi joasă, separată de şosea printr-un şir de stâlpi cu lanţuri. În partea aceasta, casa avea o faţadă din două nivele, cu şase arcade. Ferestrele erau mari, tip epoca regilor George. Cândva, faţada fusese tencuită şi vopsită într-un verde-albastru pal, acum decolorat şi cojit de trecerea timpului. Pe pereţi existau pete mai întunecate, acolo unde apa de ploaie se scursese din streşinile stricate.

Între stâlpi şi casă se afla o pajişte circulară, înconjurată de aleea de acces. Iarba era înaltă şi rară, iar lângă casă existau grămezi de frunze.

Buruienile ieşeau prin crăpăturile asfaltului. În mijlocul pajiştii se afla o măsuţă din lemn pentru hrănit păsărelele, sub care Lord Peter stătea la pândă. Auzind paşii noştri, motanul se uită spre noi şi o luă din locfără să se grăbească. Se strecură printre barele porţii aflate într-o parte a casei şi dispăru în spatele pubelelor de gunoi.

— Pisica asta este peste tot, rosti Vanessa. Nu ţi se pare cam sinistru?

I-am aruncat o privire.

— Nu. De ce?

— Fără motiv. Se uită în altă parte. Nu cumva e cineva care ne face semne de la fereastră? Cea din capăt?

Într-adevăr, un braţ făcea încet semne din spatele ferestrei din stânga, de la parter. Ne-am îndreptat spre uşa din faţă.

— Apropo, cum te simţi în prezenţa câinilor?

— Bine. De ce?

— Lady Youlgreave are doi.

Am încercat să deschid uşa din faţă. Era încuiată. Dincolo de ea izbucni o rafală de lătrături. Am simţit-o pe Vanessa retrăgându-se.

— E în regulă, am liniştit-o eu. Sunt legaţi. Va trebui să ocolim, să intrăm prin spate.

Am făcut înconjurul casei, am trecut de pubele şi am intrat în curtea din spate. Nu era nici urmă de Lord Peter. Cheia de rezervă se afla ascunsă sub un ghiveci de flori răsturnat, lângă uşă.

— Puţin cam evident, nu-i aşa? întrebă Vanessa. Este primul loc unde ar căuta cineva.

Am intrat într-o spălătorie care dădea într-o bucătărie ce mirosea infernal şi ne-am îndreptat spre lătrăturile din hol.

Beauty şi Beast erau legaţi cu lesele de stâlpul de la piciorul scării în spirală. Beauty era un lup alsacian, aşa de bătrân, încât de abia putea să se ţină pe picioare şi aproape orb. Beast era o căţea dog danez, chiar mai bătrână, deşi îşi păstrase multe dintre însuşirile specifice rasei. Dar şi ea avea probleme: o tumoare ca un cârnat atârna sub burta ei, pânăaproape de pământ. Când mergea clătinându-se, parcă avea cinci picioare.

La venirea mea în Roth, câinii şi stăpâna lor erau mult mai activi şi puteau fi întâlniţi adesea toţi trei mărşăluind de-a lungul cărărilor ce se intersectau prin ceea ce mai rămăsese din Roth Park. Acum, activitatea lor se restrânsese. Câinii nu mai erau în stare să păzească şi nici să atace. Mâncau, dormeau, defecau şi lătrau.

— Pe aici, m-am adresat eu Vanessei, ridicând vocea, pentru a fi auzită dincolo de zgomot.

Îşi încreţi nasul şi îngână:

— Întotdeauna miroase aşa îngrozitor?

Am dat din cap. Doris Potter, una dintre cei cărora le dădeam împărtăşania, venea de două ori pe zi în timpul săptămânii, iar în week-enduri venea o asistentă de la o agenţie. Dar nu puteau să facă mai mult decât să o îngrijească pe Lady Youlgreave însăşi.

Holul era în formă de T, cu scări în spate. Ne-am croit drum spre braţul drept al literei T şi am bătut la o uşă din capătul coridorului.

— Intră, David!

Vocea era ascuţită, ca de copil.

Camera fusese odată sufragerie. Când am sosit eu în Roth, Lady Youlgreave m-a invitat la masă şi am mâncat la lumina lumânărilor, unul în faţa celuilalt, la capetele unei mese uriaşe, de mahon. Atunci, ca şi acum, cea mai mare parte a mobilierului era victorian şi destinat unei încăperi mult mai mari. Am mâncat ceva din conserve şi am băut o sticlă de vin roşu, sec, care trebuie că fusese destupată cu cinci ani în urmă.

Pentru o clipă, am văzut camera din nou, aşa cum o vedea Vanessa. Am observat pânzele groase de păianjen din colţuri, un cuib de pasăre în cenuşa din cămin şi praf pe fiecaresuprafaţă orizontală. Timpul făcuse culorile să pălească şi distrusese materialul covorului turcesc, lăsând pe duşumea doar o prezenţă spectrală. Pereţii erau încărcaţi de tablouri – niciuna dintre picturi deosebit de veche şi cele mai multe valorând mai puţin decât ramele grele, aurite. Excepţie făcea un Sargent de deasupra căminului, ce înfăţişa un bărbat solid, cu faţa roşie, în haine de tweed: socrul lui Lady Youlgreave, stând lângă Rowan, cu casa mare şi roşie drept fundal şi un copoi spaniol la picioare.

Gazda noastră şedea într-un fotoliu aflat lângă fereastră. Acesta era locul unde îşi petrecea de obicei toată ziua. Nopţile, dormea în camera de alături, care odată fusese biroul soţului ei; nu mai folosea scările. Avea o pătură pusă pe picioare şi o măsuţă lângă fotoliu. Un cadru Zimmer se afla la îndemnă. Pe măsuţă, existau cărţi şi un carnet liniat pe o planşetă cu clamă. Pe un scăunel la îndemna ei era o cutie de metal cu capacul ridicat.

Pentru moment, Lady Youlgreave se uită la noi cum ezitam în prag. Ca şi cum uitase ce căutam acolo. Câinii continuau să latre în spatele nostru, dar cu mai puţină convingere decât înainte.

— Închideţi uşa şi scoateţi-vă hainele, zise ea. Puneţi-lejos. Nu contează unde.

Lady Youlgreave fusese o femeie micuţă, iar acum vârsta înaintată o micşorase şi mai mult. Ochii negri ne priveau din orbitele adânci. Era îmbrăcată cu o rochie dintr-un material rigid, cu guler înalt; rochia era prea

largă pentru ea acum şi capul îi ieşea dintre pliurile gulerului, ca al unei broaşte-ţestoase din carapace.

— Ei bine, rosti ea. Asta este chiar o surpriză!

— Îmi face plăcere să v-o prezint pe Vanessa Forde, logodnica mea. Vanessa, doamna este Lady Youlgreave.

— Bună ziua! Trageţi-vă unul dintre scaunele alea mai aproape şi aşezaţi-vă, în aşa fel să vă pot vedea.

Am aranjat două dintre scaunele de sufragerie pentru Vanessa şi pentru mine. Toţi trei stăteam într-un mic semicerc în faţa ferestrei. Vanessa se afla cel mai aproape de cutie şi am observat că şi-a aruncat privirea înăuntru.

Lady Youlgreave o studia pe Vanessa cu o curiozitate arogantă.

— Aşa! Dacă mă întrebi pe mine, David este mai norocos decât merită.

Vanessa zâmbi şi dădu politicoasă din cap.

— Menajera mi-a spus că eşti editoare.

— Da – doar din întâmplare.

— Cred că o să abandonezi treaba după ce te măriţi.

— Nu. Vanessa se uită la mine. E munca mea. În orice caz, venitul este important.

Lady Youlgreave îşi strânse buzele. Apoi, se relaxă şi zise:

— Pe vremea mea, un soţ îşi întreţinea soţia.

— Presupun că am crescut obişnuită să mă întreţin singură.

— Iar o soţie îşi sprijinea soţul în alt mod. Făcând din casa lui un cămin. Pe neaşteptate, râse – un şuierat bolborosit din fundul gâtului. Iar în cazul unei soţii de vicar, de obicei, ea administra parohia. Vei avea o mulţime de treabă aici, fără să te mai duci la serviciu.

— E alegerea ta, Vanessa, desigur, am intervenit eu. Apropo, cum vă simţiţi?

— Îngrozitor. Afurisitul de doctor continuă să-mi dea medicamente, dar nu fac decât să mă ameţească şi să-mi provoace coşmaruri. Arătă cu o mână cafenie şi tremurătoare spre cutia de pe scăunel. Azi-noapte, am visat despre asta. Am visat că am găsit înăuntru o pasăre moartă. O gâscă. Şi i-am spus fetei că o vreau prăjită la prânz. Apoi, am văzutcă mişuna de viermi. Izbucni iarăşi în râs. Asta se întâmplă când mă apuc să răscolesc trecutul.

— Asta făceaţi? întrebă Vanessa. Cu acea cutie?

— Trebuia să fac ceva. N-am realizat niciodată că poţi să fii obosit, îndurerat şi plictisit – toate deodată. Fata mi-a spus că femeia Oliphant a scris o istorie a localităţii Roth. Aşa că i-am spus să cumpere un exemplar. Nu este aşa de prost cum am crezut eu că o să fie. Se uită la mine. Presupun că a fost şi contribuţia ta.

— Da, eu şi Vanessa am editat-o, iar Vanessa s-a ocupat şi de tipărire.

— Aşa am crezut şi eu. Oricum, mi-a stârnit curiozitatea. Ştiam că există o mulţime de gunoaie în pod. Hârtii şi altele. George le-a pus acolo, când ne-am mutat din cealaltă casă. A spus că vrea să scrie o istorie a familiei. Dumnezeu ştie de ce. Literatura nu era deloc una dintre înclinaţiile sale. Nu era în stare să facă diferenţa între capătul unui creion şi celălalt. Oricum, n-a mai avut ocazia. Aşa că tot gunoiul se află încă acolo, sus.

Vanessa se aplecă înainte.

— Credeţi că aţi putea să scrieţi chiar dumneavoastră ceva?

Lady Youlgreave ridică mâna dreaptă.

— Cu degetele astea? Îşi lăsă mâna să-i cadă în poală. În afară de asta, ce mai contează? Totul este de domeniul trecutului. Toţi sunt morţi şi îngropaţi. Cui îi pasă ce au făcut sau de ce au făcut?

Se uită pe fereastră, la măsuţa păsărelelor. Mă întrebam dacă morfina nu-i afecta judecata. James Vintner îmi spusese că, recent, i-a mărit doza. Ca şi casa, şi câinii ei, proprietara aluneca încet în decrepitudine.

— Vanessa, am afirmat eu, a citit o mulţime dintre versurile lui Francis Youlgreave.

— Am un exemplar din *Cele patru lucruri*, declară Vanessa. Cel care conţine „Judecata străinilor".

Lady Youlgreave o privi o clipă.

— Mai există încă două culegeri, *Limbile îngerilor* şi *Ultimele poeme*. A publicat *Ultimele poeme* când mai era încă la Oxford. Ce neghiob! Aşa pretenţios! Ochii i se îndreptară spre mine. Dă-mi caietul acela, ceru ea. Cel negru din colţul mesei.

I-am dat carnetul *in-cvarto*, cu coperte tari. Secundele treceau în timp ce-l deschise şi încerca să găsească pagina pe care o dorea. Eu şi Vanessa ne-am uitat unul la altul. În carnet, am văzut pagini îngălbenite, neliniate şi pătate de umezeală, acoperite cu rânduri neregulate, scrise de mână cu cerneală cafenie.

— Aici, rosti până la urmă Lady Youlgreave, punând carnetul deschis pe masa de lângă ea şi întorcându-se pentru a se uita la noi. Citiţi!

Scrisul de mână era o încâlceală de pete şi corecturi. Totuşi două rânduri mi-au sărit în ochi, deoarece erau singurele care nu aveau nicio modificare sau pată:

Apoi s-a făcut întuneric, şi şoaptele au întinat
Judecata străinului, a văduvei şi a copilului.

— E scrisul *lui*? întrebă Vanessa cu voce încordată.

Lady Youlgreave dădu din cap.

— Acesta este un exemplar din jurnalul lui. Martie 1894, când încă mai era la Londra. Buzele i se strânseră. Era vicar la St Michael, în Beauclerk Place. Cred că asta a fost prima ciornă. Își ridică privirea către fețele noastre pasionate, apoi închise încet carnetul. Conform acestui jurnal, a fost o producție la comandă.

Vanessa ridică din sprâncene.

— Nu înțeleg.

Lady Youlgreave trase carnetul spre ea și îi dădu drumul în poală.

— A scris prima jumătate din prima ciornă în ritmul frenetic al inspirației, în primele ore ale dimineții. Tocmai primise o vizită îngerească. A crezut că îngerul i-a spus să scrie poemul. Din nou, buzele i se strânseră și privi de la mine la Vanessa. Era deja intoxicat la ora aceea, desigur. Fuma opium dis-de-dimineață. Obișnuia să patroneze o fundație din Leicester Square. Capul i se legănă. O fundație care se pare că făcea aprovizionarea pentru o varietate de gusturi.

— Există mai multe jurnale? întrebă Vanessa. Sau manuscrise ale poemelor? Sau scrisori?

— Doar câteva. Nu am avut timp să parcurg încă totul.

— După cum știți, sunt editor. Nu pot să nu mă întreb dacă nu aveți material pentru o biografie a lui Francis Youlgreave.

— S-ar putea. De exemplu, jurnalul lui prezintă o imagine foarte diferită a scandalului Rosington. De la botul calului, așa cum a fost. Buzele i se strâmbară și scoase un șuierat. Necazul este că acest cal n-a fost întotdeauna un martor demn de încredere. Așa obișnuia să spună tatăl lui George – dar nu trebuie să vă las să așteptați în felul acesta. Încă nu ați primit puțin sherry. Sunt sigură că avem așa ceva pe undeva.

— Nu contează, am spus eu.

— Fata știe de unde să-l ia. Dar a întârziat. Trebuia să-mi aducă prânzul.

Pleoapele grele, ca de cauciuc dens și colorat, îi căzură peste ochi. Degetele se mișcară, dar nu dădură drumul jurnalului lui Francis Youlgreave.

— Cred că poate ar fi mai bine să plecăm, am zis eu. Să vă lăsăm să luați prânzul.

— Ați putea să-mi dați întâi medicamentele. Ochii îi erau acum complet deschiși și brusc în alertă. Este sticluța de pe poliță căminului.

Am ezitat.

— Sunteți sigură că este timpul?

— Întotdeauna iau medicamentul înainte de prânz, se repezi ea. Așa a spus doctorul Vintner. Acum e înainte de prânz, nu-i așa? Iar fata întârzie. Se presupune că trebuie să-mi aducă prânzul.

Existau un pahar curat şi o linguriţă alături de sticluţa de pe poliţa căminului. Am măsurat o doză şi i-am întins paharul. Îl luă cu ambele mâini şi-l dădu pe gât. Apoi, se lăsă pe spate, continuând să ţină paharul în mână. O picătură de lichid i se prelinse pe bărbie.

— Am să las o notiţă, am spus eu. Să-i comunic că v-aţi luat deja medicamentul.

— Dar nu este nevoie să scrii nimic. Am să-i zic lui Doris eu însămi.

— Nu va veni Doris, am subliniat eu. E week-end, aşa că va veni asistenta.

— O proastă! Crede că sunt surdă. Crede că sunt senilă. Oricum, repet: am să-i comunic eu însămi.

Dar şi eu eram încăpăţânat. Am mâzgălit câteva cuvinte cu creionul pe o pagină ruptă din agenda mea şi i-am lăsat-o asistentei, sub sticluţă. Lady Youlgreave de abia ne dădu atenţie când i-am spus la revedere. Dar, când am ajuns aproape de uşă, se agită:

— Veniţi să mă vedeţi din nou, curând, porunci ea. Amândoi. Poate că v-ar plăcea să vă uitaţi printre unele dintre lucrurile unchiului Francis. Era foarte interesat de sex, să ştiţi. Scoase un nou şuierat, felul ei de a-şi exprima veselia. Exact ca tine, David.

9

Eu şi Vanessa ne-am căsătorit într-o sâmbătă ploioasă din aprilie. Henry Appleyard a fost cavalerul meu de onoare. Michael ne-a dat un cadou, o ediţie franceză din secolul al XVII-lea a *Ecleziastului*, uzată, dar frumoasă; conform paginii de gardă, cândva aparţinuse bibliotecii Colegiului Teologic Rosington.

— A fost ideea lui, mi-a şoptit mama sa. Şi banii tot ai lui. O coincidenţă – în privinţa Rosingtonului, vreau să spun.

— Sper că nu a fost prea scumpă.

— Cinci şilingi. A găsit-o într-o prăvălie de vechituri.

— Am fost foarte norocoşi în privinţa cadourilor, rosti Vanessa. Rosemary ne-a dat un splendid recipient pentru cafea. Porţelan englezesc.

Abia atunci am realizat că Rosemary asculta atentă conversaţia. Mai târziu, am observat-o examinând cartea şismucind paginile ca şi cum o enervau.

În aceeaşi după-amiază, eu şi Vanessa am zburat spre Italia. Ea a organizat totul, inclusiv acea *pensione* din Florenţa, unde urma să stăm. Am crezut că, dacă va fi să avem o lună de miere, o vom petrece în Anglia. Florenţa a fost ideea Vanessei şi era atât de surescitată în legătură cu asta, încât n-am avut inima să încerc să-i schimb hotărârea. Planul ei aprimit sprijin neaşteptat: când i-am spus lui Peter Hudson, el a replicat:

— Are dreptate. Să vă depărtaţi de orice altceva. V-o datoraţi unul altuia.

•

Şi în Florenţa ploua. Nu că asta ar fi contat. Nu mi-ar fi păsat nici dacă oraşul ar fi fost îngropat sub o pătură de zăpadă.

Am cinat într-un mic restaurant. Vanessa arăta ispititoare într-o rochie neagră, care îi punea în evidenţă părul. Am vorbit mai mult despre Rosemary decât despre noi. M-am trezit uitându-mă pe furiş la ceas. N-am mâncat prea mult, deşi, de băut, am băut mai mult decât porţia mea obişnuită de vin.

În timp ce vorbeam, am permis imaginaţiei mele să zburde liberă pentru prima oară în zece ani. Mă simţeam ca un şcolar la terminarea trimestrului sau ca un condamnat la sfârşituldetenţiei.

Pe măsură ce vremea trecea, vorbeam din ce în ce mai puţin. Între noi se instală o stânjeneală. Gândurile mele goneau aiurea, de parcă aş fi avut febră. O dată sau de două ori, Vanessa mă privi şi păru gata să spună ceva.

Chelnerul ne-a întrebat dacă dorim cafea. Eu voiam să merg în cameră, dar Vanessa a comandat cafea şi ceva tărie. Când băuturile au sosit, îşi bău alcoolul în câteva secunde.

— David, trebuie să admit că mă simt puţin cam nervoasă.

M-am plecat spre ea să-i aprind ţigara.

— De ce?

— În legătură cu noaptea aceasta.

Pentru moment, niciunul dintre noi n-a mai spus nimic.

— O să ne obişnuim, am zis eu. Îndrăznesc să spun că amândoi găsim asta ceva cam ciudat. Dorinţa creştea cu impetuozitate în mine. Am atins mâna Vanessei. Draga mea – să ştii că nu există niciun motiv să nu fie ceva plăcut.

Îşi plimbă degetul pe marginea paharului.

— Charles nu părea... nu dorea prea mult. Nu ştiu de ce. Desigur, s-a întâmplat destul de des la începutul căsniciei, dar apoi s-a rărit.

— Nu trebuia să-mi zici asta.

— Vreau să-ţi explic. Charles obişnuia să stea treaz, citind ore întregi, iar adesea eu eram adormită când venea în pat. Pur şi simplu, se pare că n-au existat prea multe ocazii.

— Draga mea, am rostit eu, nu fi îngrijorată.

Gura i se strâmbă.

— Va fi totul în regulă la noapte, nu-i aşa?

— Categoric. Apoi, va deveni din ce în ce mai bine. Să fac plata?

Ne-am întors la *pensione* calmi – braţ la braţ. Exista o parte din mine care voia să facă dragoste cu ea chiar acolo şi atunci: să o trag într-o alee, să o lipesc de un perete şi să-mi caut drumul pe sub îmbrăcăminte, iar în tot acest timp, ploaia să ne picure pe capete şi pe umeri, felinarele să se reflecte în bălţi, uruitul şi claxoanele traficului să fie ca o muzică sălbatică şi îndepărtată.

La *pensione*, ne-am luat cheia şi am urcat. Am încuiat uşa în urma noastră. M-am întors şi am găsit-o stând în mijlocul camerei, cu braţele de-a lungul trupului.

— Vanessa, vocea mea sună ca a unui străin. Ce adorabilă eşti!

Mi-am scos haina şi am pus-o pe un scaun. M-am îndreptat spre ea, mi-am pus mâinile pe umerii ei, apoi m-am oprit şi am sărutat-o blând pe buze. Buzele ei s-au mişcat sub ale mele. I-am scos haina şi am lăsat-o să cadă pe duşumea. I-am ciugulit gâtul într-o parte. Degetele mele au găsit fermoarul rochiei. Am scos-o de pe ea. Stătea acolo, în lenjerie, dezbrăcată şi vulnerabilă. Braţele ei îmi înconjurară strâns gâtul.

— Mi-e frig. Nu s-ar putea să mergem în pat?

Eram puţin dezamăgit: aşteptam de luni întregi să-i scot încet îmbrăcămintea şi să ating cu gura cât mai mult puteam din trupul ei. Dar toate acestea puteau să aştepte. Îmi permise să o ajut să-şi scoată repede şi restul îmbrăcăminţii. Se urcă în pat şi mă privi în timp ce mă dezbrăcăm în viteză. Excitarea mea era evidentă.

— Geanta. Am acolo o bonetă.

— Eu am un prezervativ. Mi-am aruncat portofelul pe noptieră şi m-am furişat în pat, lângă ea.

Braţele ei aveau pielea de găină. Era greu să mă mişc, pentru că mă ţinea atât de strâns! Dar, într-un fel, această imobilitate îmi mări excitarea. I-am sărutat frenetic părul.

— Te doresc, am murmurat eu. Lasă-mă în tine.

Îşi slăbi strânsoarea. M-am rostogolit într-o parte şi am găsit prezervativul din portofel. Degetele mele erau de două ori mai neîndemânatice decât de obicei. În sfârşit, am scos prezervativul din foiţă, l-am derulat pe penis. Vanessa era întinsă pe spate, cu picioarele uşor depărtate, privindu-mă. În urechile mele, auzeam un zgomot ca de valuri.

— Acum, iubito, am rostit eu. Acum, acum!

M-am urcat pe ea şi mi-am folosit genunchii pentru a-i îndepărta şi mai mult picioarele. Am abandonat orice încercare de rafinament. Voiam un singur lucru, şi îl voiam acum. Vanessa se uită la mine şi îşi puse mâinile pe umerii mei. Faţa ei era foarte serioasă. M-am aplecat şi am pătruns puternic în ea. Gâfâi şi încercă să se răsucească, dar mâinile mele se aflau acum pe umerii ei şi nu putea să se mişte. Am ţipat, un strigăt care zăcea în mine de zece ani. Şi apoi, cu o rapiditate jenantă, totul s-a terminat.

Tremurând, stăteam lungit peste ea, ca un mort. Într-o clipă, tremurul meu s-a transformat în suspine.

Din nou, mâinile ei se strânseră în jurul meu.

— Taci, taci acum. Totul este în regulă. S-a terminat.

Se terminase, dar nu pentru amândoi şi nu era deloc în regulă. Două ore mai târziu, am dorit-o din nou. Eram încă treji, vorbind despre viitor. Vanessa era de acord cu mine că, în mod evident, va trece o vreme până când ne vom potrivi sexual. Asta era de aşteptat. A doua oară, totul se petrecu mai încet. Stătea acolo, întinsă, în timp ce eu îi exploram cu gura adânciturile şi curbele trupului. M-a lăsat să fac tot ce voiam, şi aşa am făcut.

— Dragul meu David, murmură ea nu o dată, ci de mai multe ori.

După ce am avut-o din nou, am întrebat-o dacă există ceva pe care aş putea să-l fac pentru ea şi mi-a răspuns că nu, nu de această dată. Intră în mica noastră baie. Am aprins o ţigară şi am ascultat zgomotul apei curgând. Când s-a întors, purta o cămaşă de noapte şi faţa îi era roz, de cât de mult

fusese frecată. În curând, am stins lumina şi ne-am pregătit să dormim. Am rămas cu un braţ peste ea. Am simţit cum mă prinde de mână.

— Ce este? am întrebat-o. A fost foarte dureros?

— Sunt puţin inflamată.

— Regret. Ar fi trebuit...

— Nu contează. Am vrut să te fac fericit.

— Şi ai reuşit.

Am stat la Florenţa şapte zile. Am privit tablouri, am ascultat muzică şi am poposit prin cafenele. Şi am făcut dragoste. În fiecare noapte, se întindea pe pat şi-mi permitea să fac tot ce doream; şi aşa am făcut. În a şaptea seară, am descoperit-o în baie plângând.

— Iubito, ce s-a întâmplat?

Şi-a ridicat spre mine faţa udă de lacrimi, o imagine pe care am găsit-o curios de erotică.

— Nimic. Sunt obosită, asta-i tot.

— Spune-mi!

— E puţin cam dureros. Sunt inflamată.

Am zâmbit.

— De fapt, şi eu sunt la fel. Neobişnuiţi cu aceste exerciţii, îndrăznesc să spun că, în curând, vom deveni mai rezistenţi. Este ca mersul pe jos fără încălţăminte. E nevoie de practică.

Încercă să zâmbească, dar nu prea reuşi.

— Mă dor şi sânii. Bănuiesc că este vorba de ciclu.

— Nu e nevoie să facem nimic diseară, am spus eu, înăbuşindu-mi temporar dezamăgirea, din dorinţa de a fi amabil.

Am rămas în pat, citind. Ea a fost prima care a stins lumina. Seara părea incompletă. Am stat întins pe spate şi am privit în întuneric.

— Vanessa? am rostit blând. Eşti trează?

— Da.

— Ce părere ai, dacă am face dragoste şi când eşti la ciclu? Brusc, îmi deveni clar că s-ar putea să treacă o mulţime de zile înainte de a avea ocazia să o mai facem. Aş spune că mie nu-mi pasă, am adăugat.

— Dar pentru mine este foarte dureros. Mi-e foarte greu atunci. Regret.

— Nu-ţi bate capul. M-am întors şi am luat-o în braţe. Nu contează. Somn uşor. Dumnezeu să te binecuvânteze!

Ca de obicei, m-a apucat de mână. Stăteam întins acolo, cu penisul într-o asemenea stare de erecţie, de parcă era un ofiţer din gardă la paradă, ascultând zgomotul respiraţiei ei.

10

După întoarcerea din Italia, eu şi Vanessa am intrat într-o nouă rutină, a vieţii noastre comune. Eram chiar fericiţi, în mod fragmentar, aşa cum sunt oamenii fericiţi. Deşi ceea ce ne era rezervat era înrădăcinat în noi înşine – în personalităţile şi trecutul nostru –, nu am bănuit sub nicio formă ce va urma. Aşa cum fac oamenii în general, ne-am ţinut secretele pentru noi înşine, şi unul, şi celălalt.

Spre sfârşitul lunii mai, Peter şi June Hudson au venit la noi, la cină. Erau primii oaspeţi adevăraţi. Masa a fost festivă. Peter fusese promovat. Deşi încă nu fuseseră făcute anunţurile oficiale, el urma să fie viitorul episcop de Rosington.

— Este îngrozitor, a comentat June placidă. Nu mai pot să rămân în umbră. Nicio relaţie cu chiuveta din bucătărie. Va trebui să fiu o minunată Doamnă Episcop şi să strâng mâini tot timpul.

— Ai putea să fii o Doamnă Mândrie, sugeră Vanessa. Să conduci dioceza soţului tău cu mână de fier.

— Sună destul de atractiv. Îi zâmbi soţului. Sunt sigură că lui Peter nu i-ar păsa. Asta îi va da o îndeletnicire femeiuştii aici de faţă.

Noutăţile mă dădură peste cap. Nu eram gelos pe promovarea lui Peter, deşi, în trecut, probabil că aş fi fost.Dar, inevitabil, perspectiva ca el să plece la Rosington îmi trezi amintiri.

După masă, June şi Vanessa şi-au băut cafeaua în camera de zi, în timp ce eu şi Peter am spălat vasele.

— Când plecaţi la Rosington? l-am întrebat eu.

— La toamnă. Probabil, în octombrie. Am să-mi iau o lună liberă în august şi am să încerc să mă pregătesc.

Am turnat o urmă de lichid de spălat într-o farfurie de friptură.

— O să-mi lipseşti. Şi June de asemenea.

— Tu şi Vanessa trebuie să veniţi în vizită. În mod sigur, vom avea o mulţime de spaţiu.

— Nu ştiu. Să te întorci de unde ai plecat nu este întotdeauna o idee prea bună.

— Uneori, să stai departe e una şi mai rea.

— Fir-ar să fie, Peter! Nu uşurezi deloc lucrurile, nu-i aşa?

Şterse un pahar cu precizia cu care făcea totul. Am continuat să lucrăm în tăcere, un moment. Era o seară înăbuşitoare şi brusc am simţit o nevoie

disperată de aer. Am deschis uşa din spate pentru a scoate gunoiul. Lord Peter se strecură în bucătărie.

Dacă aş fi fost numai eu, l-aş fi alungat. Dar nu voiam ca Peter – prietenul meu, nu motanul – să mă creadă mai dezechilibrat decât eram. Când m-am întors de la pubele, am descoperit că acei doi Peter se admirau reciproc.

— N-am ştiut că-ţi plac pisicile.

— O, da. Asta e a voastră?

— Aparţine uneia dintre enoriaşele mele.

Motanul toarse. Peter, care era ghemuit lângă el, cu pipa în gură, se uită la mine.

— Nu-ţi place niciuna prea mult, nu-i aşa?

— Este o femeie bună. E epitrop.

— Acesta e un răspuns?

— Este tot ce vei obţine.

— Îmi vor lipsi întâlnirile noastre regulate.

— Şi mie.

— Când am să plec la Rosington, vei avea nevoie de alt duhovnic.

— Aşa presupun şi eu.

— O schimbare îţi va face bine. Vocea lui Peter devenise brusc aspră, şi motanul se depărtă de el. Poate că ne cunoaştem prea bine unul pe celălalt. Un nou duhovnic ţi-ar putea fi de mai mare folos.

— Mai bine, aş continua cu tine.

— Asta n-ar fi deloc practic. Vom fi mult prea departe unul de altul. Ai nevoie să vezi pe cineva în mod regulat. Nu eşti de acord?

— Da, dacă spui tu.

Vocea mea era posacă, aproape iritată.

— Chiar asta spun. Ca un motor de înaltă performanţă, ai nevoie permanent de reglare. Îmi zâmbi. Altfel, te defectezi.

11

Dacă ar fi fost vorba numai despre sex, sau mai curând despre lipsa lui, eu şi Vanessa probabil că încă am fi împreună. Între noi exista o prietenie reală şi multă tandreţe. Umpleam amândoi ceva din golurile existenţei noastre. O căsnicie semi-indiferentă? Poate. În acest caz însă, aranjamentul ne convenea amândurora. Vanessa avea munca ei, eu, pe a mea.

Unul dintre lucrurile pe care le iubeam cel mai mult la ea era simţul umorului care era aşa de sec, că uneori de abia îl sesizam. Cu o asemenea ocazie, aproape că a făcut-o pe Audrey să plângă – de furie –, sugerându-i că ar trebui să invităm grupul pop, care cânta sâmbătă noaptea la Queen's Head, să cânte şi la vecernie.

— Asta i-ar încuraja pe tineri să vină la biserică, nu crezi?

Cu altă ocazie, într-o după-amiază de august devreme, eu şi Vanessa ne aflam în mica bibliotecă sătească de pe pajişte. Vanessa îşi pusese cărţile pe birou, pentru a fi înregistrate de doamna Finch, bibliotecara. Audrey stătea înţepenită, ca un uliu gata să se repeadă, în faţa standului cu cărţi poliţiste.

— De asemenea, aş vrea să fac rezervare pentru o carte ce va apărea la toamnă, rosti Vanessa cu o voce clară, penetrantă: *Femeia-eunuc* de Germaine Greer.

Am ridicat ochii la timp pentru a vedea o privire de adâncă jignire schimbată între doamna Finch şi Audrey.

Doamna Finch închise ultima dintre cărţile alese de Vanessa, o puse deasupra celorlalte şi împinse teancul peste birou. Apoi, băgă fişele în clasorul al cărui carton se umflă şi se îndoi sub apăsarea ei. Îşi revărsa veninul pe obiectele neanimate, deoarece, la urma urmei, era prea timidă ca să-l direcţioneze spre oameni.

În timp ce Vanessa completa fişa de rezervare, m-am alăturat ei la biroul de eliberări, pentru a înregistra şi cărţile alese de mine. Audrey se năpusti asupra noastră; astăzi, culoarea ei era mult mai violentă, poate din cauza căldurii.

— Sunt încântată că v-am prins, zise ea cu ochii trecând de la mine la Vanessa. Aş avea o vorbă de spus despre serbare.

N-am îndrăznit să mă uit la Vanessa. Serbarea anuală a bisericii era un subiect delicat. Se desfăşura în grădina mea, în ultima sâmbătă a lunii august. În ultimii nouă ani, fusese organizată de Audrey. Totuşi, deşi considera că organizarea serbării bisericii este de fapt treaba soţiei

vicarului, a rezistat la orice încercare de a o despovăra de această responsabilitate. Ne făcuse cunoscut acest lucru destul de clar, atât Vanessei, cât şi mie, în diverse feluri, în ultimele câteva săptămâni.

Pe de altă parte, Vanessa era hotărâtă să nu activeze ca ajutor de paroh fără salariu cu nicio ocazie, iar eu i-am respectat hotărârea. Am căzut de acord asupra acestui lucru înainte de căsătorie. Ea avea munca ei solicitantă, cu program întreg şi prea puţin timp liber: nu mă aşteptam ca, dintr-odată, să-şi mai asume şi altă sarcină, chiar dacă ar fi vrut.

Anul acesta, mai aveam şi altă problemă de care să ne ocupăm. Ne aflam într-o suburbie, aşa că mulţi dintre clienţii noştri veneau cu maşinile. În ultimii ani, familia Bramley ne dăduse voie să folosim fostul lor padoc – spaţiul pentru antrenat caii, un teren ce se afla imediat în spatele bisericii şi al vicariatului – pentru a parca maşinile. Din păcate, aceştiapărăsiseră brusc Roth Park, la începutul lunii iunie. Au vândut casa şi terenurile fără să spună nimănui nimic. Nici facturile nu fuseseră plătite. Existau zvonuri – transmise de Audrey – că era de aşteptat un litigiu.

Noul proprietar de la Roth Park nu se mutase încă, aşa că nu aveam pe cine să întrebăm dacă mai putem să folosim padocul. Şi nu era uşor să găsim altă alternativă.

— Timpul începe să galopeze, ni se adresă Audrey. Trebuie realmente să ne punem capetele la lucru.

— Poate că s-ar putea parca pe Manor Farm Lane, am sugerat eu.

— Dar, în felul acesta, vor trebui să vină pe jos kilometri întregi. Şi, în afară de asta, nu este un loc prea sigur pentru a-ţi lăsa maşina. Trebuie să facem faţă realităţii: fără padoc, suntem paralizaţi. Am sunat şi la agenţii imobiliari. Dar nu ne sunt de niciun ajutor.

— Mai avem câteva săptămâni. Şi, dacă se dovedeşte că totul merge prost, poate că am putea să ne descurcăm fără parcare.

— Imposibil, se repezi Audrey. Dacă oamenii n-au unde să-şi parcheze maşinile, nu vor veni, pur şi simplu.

Nu era ce a spus, ci modul în care a spus-o. Tonul ei era aproape vindicativ. În tăcere, Audrey se uită de la Vanessa la mine. Faţa ei era udă şi rozalie. Doamna Finch ne studie pe toţi, de pe locul din spatele biroului de eliberare. În bibliotecă era o linişte deplină. O viespe cu trupul lung şi galben cu negru intră prin uşile deschise şi se aşeză pe marginea unui coş metalic, de gunoi. Camioanele îşi vedeau de drum pe şoseaua principală. Acolo, zgomotul era insuportabil.

Audrey fornăi, un zgomot ca aburul care iese printr-o valvă, eliberând presiunea din cazanul ei invizibil. Se întoarse şi puse romanele pe care le căra pe o masă mobilă pentru cărţi returnate.

— Mă doare capul, zise ea. Nu că pe vreunul dintre voi l-ar interesa. Aşa că mă duc acasă să mă odihnesc.

Doamna Finch şi Vanessa începură să vorbească amândouă deodată.

— Mama spunea întotdeauna că o compresă rece şi o cameră întunecoasă... începu doamna Finch.

— Regret. E ceva ce am putea...? interveni şi Vanessa.

Ambele femei se opriră din vorbă la jumătatea propoziţiilor, deoarece Audrey, în mod clar, nu asculta şi nici nu avea intenţia să asculte. Ieşi foarte repede din bibliotecă. Am observat că avea rochia pătată de transpiraţie la subraţ. Într-o clipă, în uşă nu se mai afla nimeni. M-am uitat afară, la pajiştea din jur, la şoseaua principală, la turnul bisericii şi la stejarii din Roth Park. Am auzit sunetul slab, de neconfundat, al unui fluierat admirativ. M-am întrebat dacă nu cumva unul dintre tineri o agăţa pe Audrey, în timp ce aceasta ocolea pajiştea în grabă, spre sanctuarul ei, Tudor Cottage.

— Asta va costa un şiling, doamnă Byfield. Doamna Finch întinse mâna după fişa de rezervare. Cinci pence. Vom face tot ce putem desigur, dar nu pot garanta nimic. Responsabilul cu aprovizionarea hotărăşte ce cumpărăm. S-ar putea să considere că această carte nu este potrivită.

Vanessa îi zâmbi doamnei Finch şi rezistă tentaţiei de a-i răspunde. O clipă mai târziu, ne îndreptam spre vicariat, de-a lungul laturii sudice a pajiştii.

— Audrey este întotdeauna aşa? întrebă ea.

— E foarte implicată în această serbare. Am simţit că trebuie să-i explic atitudinea lui Audrey şi chiar să mă scuz pentru comportamentul ei. Pentru ea, este cel mai important moment al anului.

— Mă întreb de ce? îmi aruncă Vanessa o privire. Spune-mi, este în mod obişnuit aşa de irascibilă?

M-am simţit prost.

— Pare puţin cam ţâfnoasă.

— Mă întreb câţi ani are. Spre cincizeci? Nu crezi că a intrat în menopauză?

— Presupun că e posibil. De ce?

— Asta ar explica multe.

— Da. De fapt, îmi era neclar, ce schimbări ar putea aduce asta în viaţa unei femei. Am grăbit paşii, ca şi cum încercam să scap de acest subiect uşor neplăcut. Dar s-a purtat chiar atât de neobişnuit? am întrebat eu. A spus doar că o doare capul.

— David! Vanessa îmi puse mâna pe braţ, silindu-mă să mă opresc şi să mă uit la ea. O cunoşti pe Audrey de atâta vreme, încât nu cred că-ţi dai seama cât de ciudată este.

— Categoric, nu.

Ne-am continuat drumul pe şoseaua principală. Am aşteptat o breşă în trafic.

— Ar fi bine să mă ocup puţin de ea în seara asta, am zis eu. Să văd ce are.

— Eu n-aş face-o. Combustibilul alimentează flacăra.

— Flacăra? Nu fi caraghioasă!

În linişte, am traversat şoseaua şi am intrat pe aleea de acces spre vicariat.

— Nu că aş *vrea* să o văd în această seară, am continuat eu, întrebându-mă dacă nu cumva Vanessa este geloasă. Dar oamenii ca Audrey sunt atribuţia mea.

Vanessa introduse cheia în broasca uşii din faţă.

— Uneori eşti aşa de *încrezut*.

Am privit-o. Acesta a fost momentul în care am ajuns cel mai aproape de o ceartă între noi. Era prima oară când unul îl critica pe celălalt.

Vanessa deschise uşa. Din birou se auzea telefonul sunând. Când am ridicat receptorul, veştile pe care le-am primit au pus mult în umbră atât problemele lui Audrey, cât şi ciorovăiala mea cu Vanessa.

12

Când eram copil, am avut un joc-mozaic cu aproape o mie de piese cu forme foarte complicate. Unele dintre ele fuseseră decupate sub formă de obiecte care nu aveau nicio legătură cu subiectul tabloului.

Îmi amintesc un pahar cu cocteil răsturnat pe fundalul albastru al cerului şi o barză stând cu capul în jos, în coroana unui stejar. O puşcă prevăzută cu obiectiv telescopic era pitită lângă o uşă. Şi nici măcar n-am ştiut de la început că există o uşă sau că barza se afla într-un stejar. Problema era că mozaicul nu era un tablou ce trebuia completat. De abia asamblând piesele, putea cineva să descopere care era subiectul. Deoarece cea mai mare parte a imaginii era formată din cer, copaci, iarbă şi şosea, până într-un stadiu relativ avansat al asamblării, nu realizai că mozaicul reprezenta o simplă diligenţă ce ieşea dintr-un han de ţară, cu acoperiş de paie.

Analogia poate părea laborioasă, dar ceva foarte asemănător s-a întâmplat la Roth, în 1970. Una după alta, piesele se îmbucau la locul lor. De exemplu: căsătoria mea cu Vanessa. *Istoria localităţii Roth*. Pregătirile pentru serbare. Plecarea bruscă a familiei Bramley din Roth Park. Promovarea lui Peter Hudson. Neputinţa lui Lord Peter de a sta departe de vicariat. Interesul întârziat al lui Lady Youlgreave pentrurudele soţului ei. Interesul de lungă durată al Vanessei pentru poezia lui Francis Youlgreave.

Toate acestea şi altele. Încet, tabloul sau, mai bine zis, componentele sale se întregea, iar una dintre aceste piese a fost finul meu, Michael.

În după-amiaza aceea de august, am primit un telefon de la Henry Appleyard. I se oferise şansa unui turneu de conferinţe de patru săptămâni, în Statele Unite, în locul unui vorbitor care se retrăsese în ultimul moment.

— Zbor într-acolo poimâine, de pe Heathrow, zise el. Mă întreb dacă aş putea să vin la voi, la prânz.

— Sigur că poţi. Când ai avion?

— Seara.

— Veniţi cu toţii?

— Mi-e teamă că numai eu.

Organizatorii se oferiseră să suporte cheltuielile de voiaj şi pentru soţia lui, am înţeles eu, dar ea trebuia să rămână să aibă grijă de Michael.

— Nu poţi să-l laşi la cineva?

— Este un interval atât de scurt pentru pregătiri. Colegii lui de şcoală sunt şi ei în vacanţă.

— Ar putea să stea la noi. Dacă n-ar găsi asta prea plictisitor.

— Este mai mult decât o pedeapsă pentru voi.

— De ce? E finul meu. Dar oare nu se va simţi singur?

— Asta nu m-ar preocupa. E un băiat independent.

— Rosemary va fi acasă în câteva zile, aşa că măcar va avea pe cineva apropiat de vârsta lui. Iar medicul nostru are şi el un băiat de unsprezece ani.

— Totuşi, mi se pare prea mult să vă rog asta.

— De ce nu mă laşi să vorbesc cu Vanessa şi apoi să te sun eu?

Henry fu de acord. Am pus receptorul în furcă şi am intrat în bucătărie, să discut cu Vanessa. Ea a ascultat în tăcere, iar, când am terminat, a zâmbit:

— Este o idee minunată!

— Sunt încântat că-ţi place. Dar de ce asemenea entuziasm?

— Va fi mai uşor pentru Rosemary, când se întoarce acasă. Atât pentru ea, cât şi pentru mine. Îmi atinse braţul şi am ştiut că gâlceava noastră a luat sfârşit. În afară de asta, şi ţie îţi face plăcere, nu-i aşa?

Două zile mai târziu, familia Appleyard sosi la prânz.

— Îmi pare rău că a fost un anunţ aşa de pripit, zise Henry pe când fumam o ţigară pe alee.

— Nu contează. Michael e bine-venit. Sunt încântat că Vanessa e aici. Pentru binele lui, vreau să spun.

Henry era gata să spună ceva, dar se opri, deoarece uşa din faţă se deschise, şi Michael veni să ni se alăture. Băiatul avea unsprezece ani, părul blond şi era zvelt. Rămase lângă Henry. Nu ştiau ce să-şi spună unul altuia.

În acel moment, o maşină bleumarin rulă încet pe şoseaua principală, spre podul de peste Rowan. Avea o capotă lungă, iar locul pentru şofer era minuscul. Arăta mai mult ca un vehicul spaţial decât ca o maşină. Geamurile erau fumurii şi, în interior, n-am putut să zăresc decât siluetele vagi a două persoane. A încetinit, a semnalizat dreapta şi a intrat pe aleea de acces spre Roth Park.

— Formidabil! rosti Michael cu faţa extrem de animată pentru prima oară de când venise. Un Jaguar E-Type!

Sosise o altă piesă a mozaicului.

•

În aceeaşi seară, i-am telefonat lui Audrey să văd ce face. Nu o mai întâlnisem de la izbucnirea ei din bibliotecă. La telefon, vocea îi era slabă.

— Mă doare capul, îmi spuse ea. O să mă simt bine într-o zi-două. Odihna este cel mai bun medicament. Asta a spus doctorul Vintner.

— Ai fost la consultaţie?

— De fapt, el a venit la mine. Eu n-am fost în stare să ies.

M-am simţit vinovat, aşa cum probabil şi intenţionase ea să mă simt.

— Pot să fac ceva pentru tine?

— Nu. O să-mi fie bine. Ei bine, de fapt ar exista ceva. Se pare că, la Roth Park, s-au mutat noii proprietari. Ai putea să mergi să-i întrebi de padoc? M-aş simţi mult mai fericită dacă s-ar rezolva asta. Mi s-ar lua o piatră de pe inimă.

Mi-am amintit Jaguarul.

— Când au venit?

— Cândva în cursul zilei de azi. Domnul Malik i-a spus asta lui Charlene, când s-a dus după-amiază la băcănie. Şi-au deschis la el un cont. Numele lor este Clifford.

— Sunt o familie?

— Domnul Malik n-a cunoscut decât un tânăr. Probabil că este fiul.

I-am promis că am să mă duc să-i văd în dimineaţa următoare. O clipă mai târziu, am închis telefonul şi m-am dus la ceilalţi, în camera de zi. Michael renunţase la privirea aceea de gheaţă, pe care o arborase când părinţii lui au plecat. Vorbea cu Vanessa despre şcoală. Amândoi au ridicat privirile când am intrat. Apoi, am fost de acord să joc împreună cu ei „Inimile". N-am mai jucat cărţi de ani buni. Spre surpriza mea, mi-a plăcut.

A doua zi, m-am dus la Roth Park. Vanessa era la serviciu şi am aranjat ca Michael să petreacă ziua cu fiul doctorului, Brian. Nu mai fusesem la Roth Park din mai, când ultimii pacienţi ai familiei Bramley s-au mutat la alt cămin. În ce mă priveşte, nu avusesem niciodată prea mult timp pentru domnul şi doamna Bramley, un cuplu cu feţe roşiişi voci bubuitoare, pe care-i suspectam că se poartă urât cu pacienţii lor.

Era o zi frumoasă. Cu un exemplar din revista parohiei sub braţ, am mers agale pe şosea şi am trecut de biserică. Traficul era deja aglomerat. În ultimii treizeci sau patruzeci de ani, casele apăruseră precum ciupercile de-a lungul şoselelor şi drumurilor secundare din Roth. Ciupercile se răspândiseră şi în afara şoselelor şi drumurilor, devorând terenurile dintre ele. Se pare că toţi ocupanţii acestor case noi posedau cel puţin o maşină.

Am cotit pe aleea de acces. În dreapta, se afla zidul de sud al curţii bisericii. În stânga, apele tulburi ale râului Rowan se întrezăreau printr-un paravan de crengi, urzici şi frunze. Era cam pe la jumătatea dimineţii şi deja foarte cald. Prea cald pentru a mă grăbi.

Nu eram în forma cea mai bună. Seara trecută, dorisem să fac dragoste, dar, când am ajuns în pat, Vanessa dormea. Sau poate – am presupus eu nemilos – se prefăcea că doarme.

După aproximativ şase metri, aleea se bifurca, străjuită de două rânduri de stejari. Aici era mai răcoare şi am mai zăbovit. La vremea aceea, a fost ca

o binefacere. Acum, când privesc în urmă, pare că totul ţinea de inocenţa mea. O cărare ducea spre dreapta, mărginind partea vestică a curţii bisericii, trecea prin padocul din spatele grădinii vicariatului – pe care speram să-l folosim ca parcare pentru maşini în timpul serbării – şi continua spre nord-vest, către ceea ce fuseseră pământurile fermierilor, înecate acum în Rezervorul Jubiliar.

Mi-am continuat drumul. Odată trecut de stejari, parcul s-a deschis. Înspre sud era Rowan, acum – o dungă argintie, care, de la distanţă, părea fermecător. Proprietăţile pe care apăruseră casele erau ceea ce fusese odată izlazul din sudul râului. La dreapta, se zăreau acoperişurile altor proprietăţi, aflate la sud de rezervorul ce depăşea limitele terenurilor din nord.

Cărarea, ce se îndepărtase de râu, îşi schimbă direcţia şi formă o buclă largă, ce se îndrepta spre stânga, înconjurând poalele unui deluşor. Acolo, adăpostită de deal şi cu faţa spre sud, se afla clădirea de la Roth Park.

Privind-o cu un ochi nepărtinitor, casa nu avea un aspect prea frumos. Mulţumită cărţii lui Audrey, acum ştiam că focul cel mare din 1874 distrusese cea mai mare parte din conacul din secolul al XVII-lea târziu. Pe acelaşi loc, proprietarul moşiei, Alfred Youlgreave, a construit, un cub simplu şi urât, din cărămidă aparentă, cu un turn italian complet nepotrivit ataşat în capătul vestic.

Când casa a apărut înaintea mea, s-au întâmplat două lucruri. În primul rând, am avut impresia, fondată sau nu, că eram privit, că în spatele uneia dintre nenumăratele ferestre pustii se afla cineva. Am avut senzaţia unui rău tainic. Desigur, ştiam că este foarte posibil să greşesc, că impresia nu avea nicio legătură cu realitatea, că de fapt îmi proiectam dificultăţile proprii asupra lumii din afară. Dar toate acestea nu făcură experienţa mai puţin neplăcută.

Alt sentiment a fost şi mai puternic. Aş fi vrut să fug de acolo. Aş fi vrut să mă întorc şi să alerg în josul aleii, cât de repede puteam. La drept vorbind, n-a fost o premoniţie. Nu eram în stare de alertă. Pur şi simplu, eram speriat. Şi nu ştiam de ce. Tot ce ştiam era că voiam să fug de acolo.

Dar n-am făcut-o. Am petrecut cea mai mare parte a vieţii mele învăţând cum să-mi stăpânesc emoţiile. În afară de asta, îmi aduc aminte că m-am gândit ce ciudat ar fi părut, dacă într-adevăr exista un martor, când el sau ea ar fi văzut un cleric de vârstă mijlocie, într-o haină de pânză ezitând în faţa casei şi apoi luând-o la goană. Demnitatea este foarte preţioasă aproape pentru oricare dintre noi, iar frica de a-ţi pierde prestanţa reprezintă o motivaţie extrem de puternică, pe care multe persoane nu şi-o pot imagina.

M-am îndreptat spre casă. În dreapta se aflau nişte tufişuri supradimensionate. Lângă casă, părăsită într-o mare de prundiş acoperit cu

bălării, exista o urnă de piatră, pătată de licheni galbeni. Pe soclu – tot după spusele lui Audrey – se afla o inscripţie ce comemora vizita reginei Adelaide făcută strămoşilor Youlgreave, în 1839. M-am oprit lângă urnă, prefăcându-mă că examinez literele aproape şterse. De fapt, doream o ocazie de a mă uita la casă din apropiere.

N-am reuşit să văd pe nimeni la ferestre, dar asta nu dovedea nimic. Clădirea nu era la fel de impozantă cum părea de la distanţă. Multe plăci de ardezie lipseau de pe acoperişul din partea de est. Pe o lungă porţiune, jgheaburile se desprinseseră şi atârnau. Exista un baldachin mare deasupra uşii din faţă, un adăpost din fier forjat sprijinit pe piloni ruginiţi, tot din fier, ce dădeau casei aspectul unei gări de provincie.

Parcat sub baldachin se afla Jaguarul E-Type al familiei Clifford, maşina care stârnise admiraţia lui Michael. Am urcat treptele puţin înalte spre uşa din faţă şi am tras de cordonul clopoţelului. Era imposibil de spus ce efect a avut, dacă avusese vreunul. Am observat iritat că degetele mele lăsaseră pete de transpiraţie pe coperta bleu-pal a revistei parohiei.

N-a răspuns nimeni. Am sunat din nou. Am aşteptat. Tot nu s-a întâmplat nimic. Nu ştiam dacă să fiu uşurat sau iritat. Am plecat de lângă uşă şi am făcut câţiva paşi pe alee. Părea o retragere. Nu-mi plăcea ideea că s-ar putea să fug de ceva. Apoi, am auzit muzică.

M-am oprit să ascult. Era suficient de slabă pentru a fi dificil de auzit. Un fel de muzică pop, am reflectat eu şi deodată am ghicit unde se aflau cei doi Clifford. Era o dimineaţă frumoasă şi prima dimineaţă în noua lor locuinţă. Erau probabil în grădină.

Eram familiarizat cu planul general al locului, de pe vremea anilor în care vizitasem familia Bramley şi pe pacienţiilor. Am luat-o pe cărarea care trecea printre tufele din partea casei dinspre terenul de crichet, ce se afla mai jos de terasa estică. Terenul era acum o aglomerare de iarbă înaltă până la genunchi şi buruieni. Pe terasă, cu un metru şi ceva mai sus, se aflau două persoane pe şezlonguri, cu un radio-tranzistor mic şi albastru între ei. O voce de bărbat fredona pe fondul unei muzici discordante şi ritmice. M-am îndreptat spre teren şi mi-am ridicat pălăria panama.

— Bună dimineaţa! Sper că nu vă deranjez. Numele meu este David Byfield.

Două chipuri golite de orice expresie, ca nişte măşti, se întoarseră spre mine; uimirea şterge mult din aparenta individualitate a unei persoane. Dacă diavolul în persoană ar fi apărut în faţa lor învăluit în fum, efectul ar fi fost foarte asemănător.

Dar clipa de uluire a trecut. Tânărul opri radioul şi se ridică. Era slab, cu silueta pusă în evidenţă de cămaşa de denim strâmtă şi de jeanşii coborâţi

pe şolduri şi prinşi cu o centură. Avea un nas ca un cioc şi ochi strălucitori, de un albastru-deschis. Părul era des şi blond, cu ceva urme de roşcat şi cobora în onduleuri pe umeri. „Un hipiot, am gândit eu, sau poate ceva mai bun." Dar trebuia să admit că părul lung îi stătea bine.

— Bună dimineaţa! Cu ce putem să te ajutăm?

Am făcut un pas mai aproape.

— În primul rând, aş vrea să vă urez bun venit în Roth! Eu sunt vicarul.

Bărbatul aruncă ţigara din mână într-un tufiş de lavandă ce se întindea până la o urnă din capătul terasei.

— Este vorba despre biserica din spatele acelor porţi? Coborî treptele şi-mi întinse mâna. Sunt Toby Clifford. Bună ziua! Ne-am strâns mâinile. Am realizat că era puţin mai în vârstă decât am crezut la început – cam în jur de treizeci deani. Aceasta e sora mea, Joanna. Toby se întoarse spre ea. Jo, vino şi spune-i bună ziua vicarului!

Am ridicat ochii spre terasă. Pe celălalt şezlong am observat agitaţia unor picioare. O tânără se ridica. Purta un tricou lăbărţat, care-i ajungea până la jumătatea coapselor şi – mi-a fost imposibil să nu văd, când s-a adunat de pe şezlong – un şort verde. Părul scurt încadra o faţă triunghiulară.

— Vicarul! rosti ea şi chicoti. Regret. N-ar fi trebuit să râd. Nu este nimic nostim.

Am întins mâna.

— E vorba despre zgarda de la gât. Adeseori, are acest efect asupra oamenilor.

Ochii ei se măriră de surpriză. Am ghicit că era cu un an sau doi mai mică decât fratele ei.

— Nu doreşti puţină cafea? întrebă Toby. Tocmai intenţionam să o pregătim.

— Mulţumesc. Dacă nu e prea mare deranjul.

Toby o bătu pe Joanna pe umăr. Ea se târî în casă prin uşile franţuzeşti. Toby mă aşeză într-unul dintre şezlonguri şi se duse să aducă un al treilea. Se aşeză cu prudenţă.

— N-am încredere în scaunele astea, zise el. Le-am găsit în fostul grajd. Arată ca şi cum ar fi de pe vremea lui tata Noe.

— V-am adus o revistă a parohiei.

— Mulţumesc. Ar trebui să ne abonezi, pentru a primi regulat un exemplar.

Am discutat câteva minute. Aspectul lui Toby era înşelător. Am hotărât că avea maniere decente şi ştia cum să poarte o conversaţie – de fapt, era chiar mai bun decât mine în această privinţă. În timp ce vorbeam, mă întrebam

cum ar fi mai bine să aduc în discuţie problema părinţilor lui. Existau sau nu?

— Cine ar fi crezut că ar putea să fie atâta linişte la marginea Londrei? rosti Toby.

În acel moment, un avion cu reacţie străbătu cerul spre aeroportul Heathrow, iar el răsuflă puternic şi amuzat.

— Oricum, uneori.

— Ce planuri aveţi cu casa? am întrebat. După standardele moderne, este cam mare.

Se uită la mine cu o privire rapidă şi cercetătoare, în contradicţie cu zâmbetele de mai înainte, cu conversaţia uşoară şi felul atât de neglijent în care stătea întins pe şezlong.

— Într-un viitor îndepărtat, nu sunt sigur. Dar, pentru moment, eu şi Jo avem nevoie de un loc unde să stăm. Şi amândurora ne place să avem spaţiu mult. S-a aplecat spre mine şi a coborât vocea. Între noi fie vorba, Jo are nevoie de puţină linişte şi pace. Nu se simte prea bine.

Am schimbat subiectul cu discreţie.

— Deci nu sunteţi decât voi doi?

Toby dădu din cap.

În acel moment, Joanna se înapoie, aducând o tavă cu trei ceşti cu cafea, o sticlă cu lapte pe jumătate goală şi un pachet cu zahăr. Tot mai purta tricoul, dar îşi trăsese pe ea o pereche de jeanşi. În curând, toţi trei stăteam înşiraţi cu faţa spre terenul în paragină, fiecare cu câte o ceaşcă în mână şi o ţigară în cealaltă.

— Dumnezeule, ce căldură! zise Joanna.

— Va fi mai bine după ce vom reface piscina, rosti Toby. Mâine vine un om pentru asta.

— Nu va fi cam dificil? am întrebat eu. Nu cred ca familia Bramley să o fi folosit de ani întregi.

— Eu nu ştiu să înot, interveni Jo.

Toby făcu un gest de nerăbdare cu ţigara.

— Ai să înveţi curând. Cu o piscină în grădina din spate, totul este altfel.

— Vorbind despre grădina din spate, am spus eu. Vreau să vă solicit o favoare.

Toby zâmbi, dar nu spuse nimic.

— Este vorba despre serbarea bisericii, am continuat eu. Familia Bramley avea obiceiul să ne împrumute padocul lor, pentru a parca maşinile. Mă întreb dacă aţi putea fi aşa de amabili să faceţi la fel.

— Un padoc? chicoti Joanna. Avem un *padoc*?

— N-am ştiut să fi existat cai pe aici, am spus eu. Îmi imaginez că numele este moştenit de pe vremea de dinaintea familiei Bramley. E terenul de lângă curtea bisericii.

Toby dădu din cap.

— Când e serbarea?

— Ultima sâmbătă din august.

— Nu văd de ce n-ar trebui să-l aveţi. Pentru noi este o plăcere. Nu-i aşa, Jo?

Sora lui nu zise nimic.

Curând după aceea, mi-am părăsit şezlongul şi am spus la revedere. Toby mă conduse printre tufişuri, înapoi la aleea de acces. Totuşi, în dreptul tufişurilor, m-am întors cu intenţia de a-i face un semn de rămas-bun Joannei. Continua să stea pe şezlong. Se uită la mine cu mare concentrare, cu faţa nu atât posacă, cât serioasă. Nu-mi făcu cu mâna şi nici eu.

Am înaintat doar câţiva paşi pe alee, când mi-am dat seama că pălăria mea panama rămăsese alături de şezlongul pe care stătusem. M-am întors printre tufe. Toby vorbea cu voce blândă, plăcută. N-am putut să nu aud ce spunea.

— E cazul să te aduni, Jo. Vrem ca localnicii să ne placă.

Ca răspuns, ea rosti ceva ce n-am putut să aud.

— Vei face aşa cum am spus, continuă el. Acum, nu te mai afli în nenorocita aia de Chelsea.

13

Aş fi putut să-i telefonez lui Audrey, ca să-i comunic vestea cea bună despre padoc, dar am hotărât că ar fi mai bine să mă duc să o văd. Puteam să sacrific douăzeci de minute. Nu trebuia să uit că era o fiinţă omenească şi era necesar să o tratez ca atare.

Uşa din faţă de la Tudor Cottage era deschisă larg. Înăuntru, holul pătrat era cu câteva zeci de centimetri mai jos de nivelul străzii. Locul era răcoros chiar şi într-o zi caldă de august. Mirosul de umezeală pătrundea dincolo de miresmele amestecate, ce proveneau dintr-un bol de pe masa de stejar. Demisolul vilei era aproape în întregime destinat cafenelei. Camera lungă din stânga holului, care se întindea pe toată lungimea casei, era încăperea destinată ceaiului. Bucătăria se afla în spatele casei, spre grădina înconjurată de zid, unde, în zilele frumoase, erau puse mese şi scaune. În dreapta era cămăruţa lambrisată pe care Audrey o folosea ca birou.

M-am uitat în ceainărie. La masa de la fereastră, două femei cu trei ţânci la remorcă vorbeau cu voci stridente. Judecând după sacoşele din jurul lor, îşi făcuseră cumpărăturile la minimarketul lui Malik. Charlene Potter şedea lângă casa de marcaj de pe tejghea, lustruind cu indiferenţă o parte din numeroasele obiecte de alamă care atârnau în jurul căminuluişi se bălăbăneau agăţate de grinzi. Era o fată grasă, cu părul galben sârmos, cu un ten pătat şi cu plombe cenuşii în gură. Când am intrat, ridică ochii şi zâmbi. Avea unul dintre cele mai calde zâmbete pe care le văzusem vreodată, genul acela care te face să-ţi închipui că persoana care-ţi zâmbeşte este cu adevărat încântată că te vede. Cele două femei cu cei trei copilaşi se opriră din discuţie şi se uitară la mine.

— Dacă vreţi să o vedeţi pe domnişoara Oliphant, zise Charlene, e în birou.

— Mulţumesc. Apropo, cum se simte tatăl tău?

Zâmbetul străluci din nou.

— Şi-a luat un serviciu. Munceşte la cariera de pietriş. E ca nou.

— Transmite-le lui şi mamei tale cele mai bune urări.

Mama lui Charlene, Doris, era o persoană care venea regulat la biserică, ceea ce constituise unul dintre motivele pentru care Audrey îi oferise lui Charlene acest post. Celălalt motiv era că mama ei avea grijă de Lady Youlgreave. Familia locuia pe proprietatea primăriei, şi Audrey avea mari dubii în legătură cu cât de potrivită era Charlene pentru post. Dar evlavia

mamei ei, legătura cu Youlgreave şi absenţa altor candidaţi a înclinat balanţa în favoarea ei.

Am bătut la uşa biroului, şi Audrey mi-a strigat să intru. Stătea la un birou american şi întorcea paginile unui caiet roşu, de exerciţii. Când mă văzu, faţa i se coloră. Cu o violenţă bruscă, închise caietul, îşi smulse ochelarii şi împinse scaunul îndărăt.

— David... ce drăguţ! Îi spun lui Charlene să aducă nişte cafea.

— Nu pentru mine, te rog. Tocmai am băut una cu familia Clifford.

— Cum sunt?

— Foarte plăcuţi; şi mi-au spus că putem folosi padocul.

Dar Audrey voia mai mult de atât. I-am spus tot ce ştiam. „O să-i placă Toby, am presupus eu, în ciuda aspectului lui dubios", dar eram mai puţin sigur cum va reacţiona faţă de Joanna.

— Au un nume de familie foarte respectabil, remarcă ea când am terminat.

Mă întrebam dacă Audrey nu făcea legături aristocratice fanteziste în legătură cu noii locuitori de la Roth Park.

— Roth Park este din nou o locuinţă particulară, continuă ea. Nu-mi vine să cred. Asta va constitui ceva diferit pentru sat. În privinţa impresiei create de acest loc.

Cele două femei şi copiii lor plecau, iar zgomotul vocilor lor se auzi din hol.

Audrey se cutremură.

— O să fie firimituri peste tot pe duşumea. Ultima oară când aceste două femei au fost aici, am găsit gem întins pe unul dintre scaune. O expresie melancolică i se aşternu pe figură. Ar fi aşa de plăcut să am nişte clienţi *drăguţi*.

— Te simţi mai bine acum?

Îşi puse mâna pe frunte.

— O uşoară migrenă. Nu cred că această căldură îmi face bine. Şi apoi au fost şi bădăranii de azi-noapte.

— Bădăranii?

— O întreagă şleahtă în refugiul pentru autobuz. Am putut să-i văd perfect de la fereastra camerei mele de zi. Fumând şi bând. Era şi o fată cu ei. Am închis geamurile, dar tot îi auzeam. Apoi... Vocea i se pierdu, iar obrajii îi erau mai roşii ca înainte. Mi-e greu şi să spun. Am observat o băltoacă răspândindu-se pe pardoseală. Părea neagră la lumina felinarului. Îmbujorarea căpătă o culoare mai profundă. Şi deodată mi-am dat seama că unul dintre ei probabil a urinat.

— Nu cumva au vărsat băutura?

— O, nu! Uneori, staţia aceea de autobuz miroase ca un WC public. Oricum, am telefonat la poliţie şi, sinceră să fiu, n-au fost de prea mare ajutor. Au zis că vor trimite pe cineva, dar n-au făcut-o. Eu n-am văzut pe nimeni. Câteodată, acest loc mă duce la disperare. Pur şi simplu, nu ştiu unde va ajunge satul.

Am mai stat cu Audrey câteva minute, încercând să o calmez. La un moment dat, am crezut că adulmec un damf de alcool din respiraţia ei, ceea ce m-a surprins. Ştiam că uneori bea un sherry înainte de prânz, dar încă nu era timpul. Am încercat să o distrag, orientându-i gândurile spre serbarea bisericii. James Vintner se oferise să prepare un grătar. Audrey era din instinct împotriva inovaţiilor, dar James o convinsese să fie de acord, în principiu. Când am părăsit-o, era într-o stare de spirit mai bună.

În hol, Charlene m-a oprit.

— Credeţi că se simte bine? întrebă ea.

— De ce?

Charlene m-a condus afară şi a adăugat cu voce scăzută:

— Pare cam înfierbântată şi necăjită, presupun. Puştii ăia de azi-noapte au supărat-o rău. Şi Lord Peter n-a apărut la micul dejun, iar asta o supără întotdeauna şi mai tare.

— O să fie în regulă. Pisicile cad întotdeauna în picioare.

— Nu sunt îngrijorată în privinţa motanului, sublinie Charlene. Sunt îngrijorată din cauza domnişoarei Oliphant.

14

Târziu după-amiază, fiica mea, Rosemary, a sosit acasă. De la terminarea trimestrului, stătuse pe insula Wight, la familia unei colege.

Vanessa era tot la muncă, dar Michael se întorsese de la familia Vintner, aşa că l-am luat cu mine, să o întâmpinăm pe Rosemary. El şi Brian păreau foarte încântaţi unul de altul – aranjaseră să meargă la cinema mâine după-amiază. Aveam vaga speranţă că Michael şi Rosemary se vor înţelege. Ar fi trebuit să realizez că nu existau multe în comun între o fată de şaptesprezece ani şi un băiat de unsprezece. Şi, în special, nu între această fată şi acest băiat.

Pe drumul de întoarcere de la gară, s-a vorbit puţin. Rosemary stătea lângă mine – avea o figură gravă şi frumoasă şi răspundea la întrebările mele cu o serie de monosilabe. Nu era grosolană, doar că se retrăsese în sine. Ştiam asta, deoarece şi eu eram înclinat să fac acelaşi lucru când eram stresat. Am crezut că ştiu motivul: rezultatele de la şcoală – calificativul A – erau aşteptate în următoarele câteva zile.

Michael stătea pe bancheta din spate. Din când în când, îmi aruncam privirea spre el, prin oglinda retrovizoare. Tot timpul se uita afară, pe fereastră.

Rosemary se afla lângă mine, în faţă. Deschise geanta şi scoase o oglinjoară, cu care îşi examină obrazul. Faptul că era atât de absorbită mă excludea – excludea pe oricine, în afară de ea. M-am uitat din nou la chipul lui Michael din oglinda retrovizoare, la fel de concentrat ca şi al lui Rosemary. Pentru amândoi, eu nu eram altceva decât şoferul care conducea maşina. Fiecare dintre ei părea că este singur pe lume.

Am ajuns la Roth şi am parcat pe aleea de acces spre vicariat. Maşina Vanessei nu era acolo – promisese să plece de la muncă mai devreme, în onoarea revenirii lui Rosemary, dar probabil că n-a putut să ajungă în Roth înainte de 18:30. Rosemary se strecură în casă. O clipă mai târziu, am auzit uşa de la baie închizându-se. Michael m-a ajutat să car bagajele. Băiatul părea preocupat de cine ştie ce fleacuri, aşa că i-am sugerat să pună ceainicul pe foc.

Am ieşit să încui maşina. Inima mi s-a strâns când am zărit silueta aceea familiară făcându-mi semne viguroase de pe partea cealaltă a şuvoiului traficului. Audrey traversă şoseaua şi se grăbi pe alee.

— I-am prins, anunţă ea. Realmente, i-am prins.

— Ce anume ai prins?

— Pe bădărani, pe bădăranii ăia nenorociţi. Cineva trebuia să dea startul. Dă-le doar o mică şansă şi vor încerca să scape de pedeapsa pentru crimă.

Mintea mea se umplu de imaginea puţin probabilă a unuia dintre aceşti copii mari alergând şi agitând fioros o secure.

— Dar ce au mai făcut?

— Ceea ce fac de obicei. Faţa lui Audrey era acum de un roşu-aprins, aproape purpurie. Nu sunt decât nişte animale. Când Queen's Head a închis pentru prânz, un întreg cârd a intrat în staţia de autobuz. Ştiam ce intenţionau să facă. Bestii murdare şi degenerate!

— Audrey, de ce nu vii înăuntru, să stăm de vorbă? Tocmai intenţionam să fac nişte ceai.

— N-am să-ţi spun ce am găsit acolo, în dimineaţa aceasta. Prea oribil. Nu sunt decât nişte animale. Mă întrebam ce voia să spună. Anticoncepţionale? Fecale? Oricum, au fost înăuntru şi în după-amiaza aceasta, când s-a întâmplat să văd maşina poliţiei intrând pe Vicarage Drive. Aha, m-am gândit, vă vin eu de hac. Aşa că m-am îndreptat spre maşină şi i-am făcut pe cei doi poliţişti să vină cu mine în staţia de autobuz. Ar fi trebuit să vezi figurile huliganilor. Erau cinci. Doi dintre ei erau fete, poţi să crezi? Am spus poliţiei că vreau să fie acuzaţi după toate rigorile legii.

— Dar ce făceau?

Audrey dădu din mână.

— Fumau. Beau. Poţi să-ţi dai seama unde duce asta. Genul acesta de fiinţe este interesat doar de un singur lucru. Chipul lui Audrey se schimbă busc, ca şi cum un burete invizibil îi ştersese furia şi agitaţia. Hei, Rosemary! Ce mult mă bucur să te văd! Nu mi-am dat seama că vii astăzi acasă.

•

În seara aceea, când m-am dus să încui biserica, am dat peste o surpriză care mă aştepta acolo. Nu era târziu – puţin după ora 19. O lăsasem pe Vanessa în bucătărie, pregătind cina. Michael şedea la masă, curăţând cartofi. Rosemary făcea baie şi urma să dureze o vreme.

Am intrat în curtea bisericii pe poarta din grădină. Cerul era cenuşiu, şi o adiere răscolea iarba înaltă dintre morminte. Am ocolit pe la capătul estic al bisericii, îndreptându-mă spre uşa sudică. Înainte de a o încuia, am intrat să controlez dacă biserica este goală.

A fost bine că am făcut-o. O siluetă stătea lângă altar. Mi-am dres vocea:

— Bună seara!

S-a întors şi am văzut că era Joanna Clifford. Am traversat biserica, pentru a mă apropia de ea. Braţele îi erau încrucişate pe piept, ca şi cum i-ar fi fost frig. Privea în jos.

— E în regulă, murmură ea, dacă intru aici?

— Desigur. Este şi biserica ta.

— Trebuie să plec. Toby se va întreba unde sunt.

Mi-am amintit ce spusese Toby despre Joanna, că e bolnavă. Am mers alături de ea spre uşă. Când o întâlnisem în această dimineaţă, rămăsesem cu impresia unui caracter ursuz. Acum, mă gândeam că e mai mult sfioasă decât ursuză. I-am deschis uşa şi am urmat-o în portal.

— Unde ai locuit înainte?

— Aveam un apartament lângă King's Road. Joanna mă privi cum încuiam uşa. E atâta linişte aici!

M-am întors spre ea şi, pentru prima oară, i-am observat ochii. Stăteam destul de aproape unul de altul, în arcada care despărţea portalul de curtea bisericii. Pentru o clipă, ochii ei mi-au amintit de lumina soarelui reflectată în apa dintr-un bazin de piatră. Nu erau mari, dar culoarea lor era neobişnuită: un verde-căprui marmorat, vivacitatea lor fiind accentuată de pupilele mici şi de un inel negru, ce separa irisul de porţiunea albă. Era mai scundă decât Vanessa, creştetul capului ei de-abia ajungându-mi deasupra umerilor.

— Trebuie să mă întorc, zise ea.

— Probabil că ai multe de făcut.

Se uită la mine cu ochii strălucind.

— Ce vrei să spui?

— Mereu eşti în criză de timp, nu-i aşa? Atunci când te muţi în casă nouă.

— O, asta! Da. Ei bine, la revedere!

Plecă de lângă mine spre poarta mică din zidul de vest al curţii bisericii, care dădea direct pe terenurile proprietăţii Roth Park. Am privit-o plecând. Ce copilă dificilă, amgândit eu – doar că nu era deloc o copilă: probabil că avea peste douăzeci de ani.

M-am îndreptat încet spre casă. Toată seara, amintirea Joannei Clifford a stăruit în mintea mea ca un scaiete agăţat de pulpana hainei.

La sugestia Vanessei, am încercat să fac din prima masă acasă a lui Rosemary ceva asemănător cu o celebrare: am mâncat Pui-Încoronare şi am băut o sticlă de Burgundy alb. Michael a căpătat o jumătate de pahar de vin şi a devenit suficient de relaxat pentru a ne povesti o glumă interminabilă despre un englez, un scoţian şi un irlandez.

În timpul mesei, Vanessa a spus:

— N-ai să ghiceşti cine m-a sunat astăzi.

Eu şi Michael am privit-o curioşi. Rosemary se uita în farfurie.

— Menajera lui Lady Youlgreave. Doamna Potter, nu-i aşa? M-a sunat la birou, în dimineaţa asta. Lady Youlgreave vrea să-i fac o vizită.

— De ce? am întrebat eu.

— Să vorbim despre Francis Youlgreave. Mi-a spus ceva în legătură cu dorinţa ei de a cataloga hârtiile familiei. Se întreba dacă am vorbit serios când am zis că vreau să public o biografie a stră-unchiului Francis.

— Şi e adevărat?

— O, da. Atâta timp cât realmente există material nou. Carnetul acela pe care ni l-a arătat părea promiţător. Dacă pot găsi vreme, nu mi-ar păsa să o scriu chiar eu.

— Cine ar vrea să citească despre el? întrebă Rosemary. Majoritatea oamenilor nici n-au auzit de el. Privi provocator în jurul mesei. La urma urmei, nu e ca şi cum ar fi fost un poet adevărat.

— Eu am auzit de el, interveni Michael.

L-am privit cu toţi, şi el a roşit.

— Ce ai auzit? întrebă Vanessa.

— Era nebun. A ţinut o predică despre faptul că ar trebui ca şi femeile să fie preoţi. Şi obişnuia să spintece animale şi alte lucruri.

— Eşti *bine* informat, rosti Vanessa. Cum ai aflat toate astea?

— Tata mi-a spus. Era ceva printre hârtiile despre metodişti, care au preoţi femei, şi tata a spus că, în curând, va fi şi rândul Bisericii Anglicane. Mama a râs şi a zis că ar fi exact ceea ce zicea Francis Youlgreave că se va întâmpla. Aşa că eu am întrebat cine este Francis Youlgreave.

— Obişnuia să spintece animale? întrebă Rosemary. N-am ştiut asta. A făcut aşa ceva şi aici?

— În special la Rosington, am intervenit brusc. Era un om foarte bolnav. Avea manii. Problema femeilor-preoţi era una dintre ele. Alta era un fel de fetiş despre sacrificiile sângeroase.

— Există multe precedente clasice, afirmă Vanessa. Şi în „Vechiul Testament", de fapt.

— De ce? întrebă Michael. *Pentru ce* se făceau sacrificii de sânge?

— În zilele acelea, oamenii credeau că zeilor le place asta – erau un fel de ofrande aduse zeilor, presupun. Nu voiam să mă implic prea mult în acest subiect. Ideea era că, dacă zeilor le place darul tău, vor fi buni cu tine.

— Sau vor fi răi cu duşmanii tăi, adăugă Rosemary. Care ajunge să fie cam acelaşi lucru.

— Dar asta era în „Vechiul Testament", zise Michael. Francis Youlgreave a trăit în vremuri moderne.

— Era bolnav mintal, am spus eu. Era...

— Nebun, mă întrerupse Rosemary. Sau poate genial. În mod sigur, marile inteligenţe sunt foarte aproape de nebunie, adăugă ea încrezută. John Dryden. *Absalom şi Achitophel*.

Se aşternu o linişte apăsătoare. Şi, pe fundalul acestei linişti, telefonul începu să sune.

— O, *nu*! mi se adresă Vanessa. Aş vrea să te lase în pace. Măcar o seară.

Mi-am împins scaunul şi m-am dus în birou. Poate că vinul a eliberat limba Vanessei, aşa cum a făcut şi cu a lui Michael. Am ridicat receptorul.

Era Audrey Oliphant şi se împleticea în vorbe, ca şi cum cineva o zgâlţâia în timp ce vorbea. Lord Peter încă nu venise acasă şi cineva aruncase cu o piatră în fereastra biroului ei de la Tudor Cottage.

15

În dimineaţa următoare, am primit o carte poştală de la Peter şi June Hudson. Vizitau ruinele Cretei, mâncau măsline şi înotau în fiecare zi. „Rosington, scria Peter, pare foarte departe. Ne vedem în 9 septembrie.” Aceasta era data la care eu trebuia să mă întâlnesc cu noul meu duhovnic, un călugăr anglican care locuia la Ascot („Absolut necruţător, mi-a spus Peter la telefon. Exact de ce ai tu nevoie.”).

Vanessa a aranjat să se vadă dimineaţă cu Lady Youlgreave. Am întrebat-o dacă ar deranja-o să mă duc şi eu cu ea.

— De ce vrei să o vezi?

— Nu dintr-un motiv anume. Îmi place să trec pe la ea din când în când. Cred că ar fi frumos dacă am putea să mergem împreună.

Vanessa n-a spus nimic. Am realizat o undă bruscă de întuneric în spatele armoniei prieteneşti dintre noi. Probabil că Peter avusese dreptate: am profitat de vulnerabilitatea ei. Nevoia şi dragostea sunt înlănţuite ciudat de curios şi fără scăpare.

Când am ajuns la Old Manor House, o furgonetă de la Harrods era parcată în faţa uşii. Lady Youlgreave nu făcea niciodată cumpărături de la minimarketul lui Malik. Primea de la Harrods tot ce avea nevoie, de la hârtie igienică la sherry,prin livrare săptămânală. Dacă Doris nu era acolo, şoferul intra folosindu-se de cheia ascunsă lângă uşa din spate.

Astăzi, uşa din faţă era deschisă. Beauty şi Beast lătrau la noi, dar numai cu o jumătate de gură, poate din cauză că tipul de la Harrods îi epuizase deja. Înainte de a suna la sonerie, Doris, mama lui Charlene, ieşi în hol cu comisionarul. Era o femeie scundă, cu faţa amabilă şi un trup supradimensionat, înfăşurat într-un halat strălucitor, de nailon bleu. Venea la Old Manor House de două ori pe zi, dimineaţa şi seara, încercând să aibă grijă de o îndărătnică bătrână, care ar fi trebuit să fie internată într-un cămin, şi de o casă dărăpănată, de dimensiunile unui mic hotel.

— Bună ziua, părinte, bună, doamnă Byfield! Nu eraţi aşteptaţi amândoi.

— Există vreun inconvenient? am întrebat-o eu.

— O, nu. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine. Vă găsiţi singuri drumul? Sunt ocupată până peste cap în dimineaţa asta. Ar fi minunat dacă o veţi ţine de vorbă o vreme.

Câinii tăcuseră. Beast chiar a dat din coadă când am trecut pe lângă ea. Eu şi Vanessa am mers de-a lungul coridorului, spre sufragerie. Lady

Youlgreave şedea pe scaunul ei obişnuit, cu capul aplecat peste o scrisoare veche. Părea că a îmbătrânit cu mulţi ani în cele câteva săptămâni de când o văzusem ultima oară.

— A, David! Dădea impresia că mă văzuse doar cu câteva minute mai înainte. Şi ea cine e?

— Vanessa Byfield, rosti aceasta. Vă amintiţi? I-aţi cerut lui Doris să mă sune ieri, să vorbim despre Francis Youlgreave.

Degetele lui Lady Youlgreave traseră de pătura de pe picioare.

— Ce prost! Credea că învie morţii. Credea că le vorbeşte şi că ei îi vorbesc.

— Cu cine vorbea? am întrebat eu.

Nu dădu niciun semn că m-ar fi auzit.

— Uneori, îi spuneau să scrie un poem, aşa cum făceau îngerii. Unul dintre ei l-a determinat să predice, ceea ce l-a făcut să-şi piardă funcţia – nu mortul, desigur, cel viu, deşi acum sunt morţi cu toţii. Şi el la fel. A venit înapoi aici să moară.

— Aici? întrebă Vanessa. În casa aceasta?

Lady Youlgreave dădu din cap.

— Nu. La Roth Park. Avea o cameră în vârful turnului.

— Cum a murit?

— A sărit pe fereastră. A crezut că poate să zboare. Mâna bătrânei făcu un gest slab spre cutia neagră, de metal, de lângă scaunul ei. Există ceva acolo, înăuntru despre asta. Ultimele note din jurnalul lui. Un înger a venit la el şi urma să-l ducă sus, la Dumnezeu. Gura ei se strâmbă într-un rânjet. Un fel de a spune. Presupun că exact asta s-a întâmplat.

— Doar că l-a purtat în jos, nu în sus, comentă Vanessa.

Lady Youlgreave o privi fix. Apoi, sesiză gluma şi chicoti.Am tras scaunele pe care le folosisem şi ultima dată. Eu şi Vanessa ne-am aşezat. Sticluţa cu medicamente era tot pe poliţa căminului. Dincolo de fereastră, două mierle ciuguleau ceva de pe măsuţa păsărelelor. Uşa din faţă fu izbită, şi mierlele îşi luară zborul. Încălţămintea omului care făcuse livrarea scrâşnea pe pietriş. O clipă mai târziu, furgoneta de la Harrods intră în şoseaua principală.

Vanessa se aplecă înainte.

— Tot mai vreţi să mă uit peste hârtiile lui?

Bătrâna dădu din cap.

— Dacă vrei. Aş putea să le cataloghez eu, după care tu să hotărăşti ce vrei să faci cu ele. Dacă există suficient material pentru o biografie, sunt sigură că am putea găsi un autor corespunzător. Lady Youlgreave răsuflă cu zgomot. Cât de mult ar fi urât socrul meu asta! O carte despre unchiulFrancis! Aruncă o privire spre Sargentul de deasupra căminului. Un

om atât de convenţional! Nu i-ar fi păsat dacă Francis ar fi fost episcop. Dar un poet nebun – asta era cu totul altceva.

— Deci v-ar plăcea să continui?

Bătrâna se uită la măsuţa păsărelelor.

— Dacă vrei.

Vanessa îşi umezi buzele.

— N-ar putea fi un timp mai potrivit. Se uită la mine. Sunt sigură că pe David nu-l deranjează dacă aduce maşina mai aproape. Am putea să luăm cutia cu noi chiar acum.

— O, nu! Lady Youlgreave se strânse şi mai mult în scaun, ca şi cum ar fi încercat să se retragă în ea însăşi. Hârtiile trebuie să stea aici. Totul trebuie să rămână aici. Poate că am să doresc să mă uit prin ele. Trebuie să le citeşti aici. În această cameră. Unde pot să te văd.

Se lăsă tăcerea. Afară, mierlele se înapoiaseră pe măsuţa păsărelelor; una dintre ele ciugulea, cealaltă scoase un tril melodios.

— Sunteţi sigură că nu veţi găsi asta mai curând drept un deranj? am întrebat eu. Aţi putea să o lăsaţi pe Vanessa să ia cu ea doar unul sau două lucruri, pe rând. Sunt sigur că va avea cea mai mare grijă de ele şi va putea să vă spună exact ce a găsit.

— Da, sigur că da. Vanessa se lăsă pe spate zâmbind, dar mâinile îi erau încleştate în poală. Aceasta este cea mai bună cale de rezolvare, nu-i aşa?

Pe figura soţiei mele se întipări o privire îndurerată, o privire care îmi amintea despre sex, atât de intensă era.

— Dacă vrei să le citeşti, trebuie să o faci aici.

Faţa zbârcită se transformase într-o mască aproape inumană. Nimic nu se mişca în camera fierbinte şi neaerisită, cumirosul ei de bătrâneţe. Era ca şi cum toţi trei ne ţineam respiraţia. Chiar şi mierla tăcuse. Măsuţa păsărelelor era goală.

— Acum, am obosit. David, vreau să-mi dai medicamentul. Este pe poliţa căminului, împreună cu o linguriţă.

•

Lady Youlgreave a fost de acord să o lase pe Vanessa să înceapă să se uite prin hârtii sâmbătă dimineaţa; Vanessa trebuia să se declare mulţumită cu asta. Curând după aceea, am plecat – Vanessa spre biroul ei din Richmond, iar eu să-mi continui activităţile.

— Presupun că-şi doreşte companie, zise Vanessa în timp ce ne îndreptam spre vicariat. Dar va fi extrem de neplăcut.

În după-amiaza aceea, Lord Peter se întoarse. Apăru pe pervazul camerei de zi a vicariatului. Eu nu eram acasă la ora aceea. Totuşi, Rosemary era şi i-a telefonat lui Audrey să-i dea vestea cea bună. Audrey a venit imediat cu

cuşca pisicii. Lord Peter, care fusese ademenit în camera de zi, cu ajutorul unei farfurioare cu frişcă, protestă violent când Audrey îl băgă în cuşcă. Şi îi lăsă şi două zgârieturi paralele pe antebraţul stâng.

Am ştiut despre zgârieturi, deoarece Audrey mi le-a arătat. Într-un fel erau de toată lauda – poate un semn al personalităţii îndrăzneţe a lui Lord Peter sau al dorinţei lui Audrey de a îndura durerea, dacă e necesară bunăstării animalului ei de companie.

Incidentul a avut o consecinţă neaşteptată. Audrey i-a fost dezgustător de recunoscătoare lui Rosemary. Auzind-o pe Audrey vorbind, ai fi crezut că Rosemary l-a salvat pe Lord Peter de la o soartă teribilă şi cu un preţ considerabil. În următoarea după-amiază, a invitat-o pe Rosemary la ceai, aparent pentru a vedea ce bine şi-a revenit Lord Peter după experienţa prin care trecuse. Spre surpriza mea, Rosemarya acceptat. Părea că se bucură de situaţie. Câteva zile mai târziu, s-a dus din nou la Tudor Cottage, la o cafea.

Eram încântat. În trecut, Rosemary o considerase enervantă pe Audrey. Dar acum, părea că între cele două se năştea un fel de prietenie. Vanessa a spus că vor fi o bună companie una pentru alta; credea că Rosemary încearcă să obţină o independenţă emoţională faţă de mine. Una peste alta, era un semn îmbucurător. Vanessa avea o slăbiciune pentru psihologia de amatori.

Treptat, noi cei patru de la vicariat am intrat într-o rutină. Vanessa se ducea în fiecare zi la birou, dar cumva reuşea să găsească timp să cumpere alimentele şi să le prepare pentru cină. Eu şi Rosemary organizam ceva pentru prânz – sendvişuri sau supă.

Apoi, Rosemary se retrăgea în dormitorul ei, unde lucra şi asculta un fel de muzică pe care o găseam enervantă. În toamnă, trebuia să se întoarcă la şcoală încă un trimestru, pentru a se pregăti de examenul de admitere la Oxford. Serile, discutam uneori despre ceea ce citea, şi eu o ajutam la latină. Îmi plăceau aceste ore – din punct de vedere intelectual, minţile noastre funcţionau într-un mod remarcabil de asemănător.

— Aş vrea să poţi să mă meditezi tu pentru Oxford, zise ea odată, când ne aflam singuri în camera de zi. Sunt sigură că ar fi mult mai bine decât la şcoală.

— Şi eu aş vrea să pot.

— Vreau... începu ea.

Apoi, uşa se deschise, şi Michael împreună cu Vanessa intrară.

— A *făcut* şi aici ceva, anunţă Michael.

L-am privit uluit.

— Cine a făcut?

— Francis Youlgreave.

— Tocmai i-am spus lui Michael, explică Vanessa, că Lady Youlgreave mi-a arătat o scrisoare.

— A fost vorba despre o pisică. Ca mulţi alţi băieţei, Michael avea o plăcere deosebită pentru vărsarea de sânge. A spintecat-o! Dar nu l-au băgat la închisoare pentru asta. Probabil că, fiind doar un animal, n-a contat prea mult.

— Familia a muşamalizat totul, interveni Vanessa. S-a întâmplat chiar înainte de a muri. A avut loc în Carter's Meadow, unde o fi asta. Îmi imaginez că, la ora actuală, e plin de case pe acolo.

— Carter's Meadow? întrebă Rosemary, ridicându-se şi adunându-şi cărţile. Nu. E tot acolo. Este un teren în partea cealaltă a lui Roth Park.

— Am venit să vedem dacă vreţi să jucăm cărţi, interveni Vanessa.

Rosemary ridică din sprâncene.

— Cărţi? Mi-e teamă că nu am timp pentru lucruri de felul acesta.

Urcă în camera ei. Eu, Vanessa şi Michael am jucat „Inimile".

Mai târziu, în dormitor, i-am şoptit Vanessei în timpul uneia dintre conferinţele noastre nocturne.

— A fost înţelept să-i spui lui Michael despre pisică?

— Este ca mâncarea şi băutura pentru el. Băieţeilor le place genul acesta de lucruri. Se uită la mine. Petrece un timp surprinzător de plăcut aici, nu-i aşa?

— Mulţumită lui Brian Vintner. Un prieten de vârsta lui face toate paralele.

— Şi este mult mai relaxat cu noi decât înainte.

— Dar nu cu Rosemary. Şi nici ea nu e prea încântată de el. Crezi că ar trebui să vorbesc cu ea?

— Nu cred.

— De ce nu?

— Rosemary trece printr-o perioadă îngrozitoare. Nu cred că ţi-ai dat seama. Te-a avut pentru ea toţi aceşti ani, şi acum am apărut eu şi i te-am răpit. Şi, în plus, este îngrijorată în privinţa examenelor. Şi, pe deasupra, l-am mai adus şi pe Michael în casă. Este evident că îl iubeşti şi el te iubeşte. Aşa că a ajuns să fie tratat ca mezinul familiei, iar tu nu o mai răsfeţi pe Rosemary.

— Asta n-are nicio logică...

— Nu e problemă de logică, şuieră Vanessa. Vorbim despre oameni. Tu te aştepţi ca toată lumea să fie raţională.

— Îţi pasă?

— Ce să-mi pese? Te aştepţi ca toţi ceilalţi să fie raţionali.

— Atâta lume în casa asta! Lipsa de intimitate.

Vanessa se uită la mine. Stătea ridicată în pat, cu părul ei castaniu-roşcat periat şi lăsat pe umerii cămăşii de noapte din bumbac. Era foarte atrăgătoare.

— În ce mă priveşte, a rostit ea în sfârşit, în prezent, nu fac decât să încerc să menţin pacea şi să supravieţuiesc.

Doream să dezvolte subiectul, dar ea nu voia. În loc de asta, a spus că este obosită şi a stins lumina.

•

În tot acest timp, am stat departe de Audrey, cât mai mult posibil. Nu doream să fiu atras în organizarea serbării. În afară de asta, mi-am zis eu, eram aşa de ocupat, că trebuia să am mare grijă cum îmi folosesc timpul.

Spre uşurarea mea, vrajba ei cu adolescenţii de pe proprietatea primăriei părea să fi murit de moarte naturală. Nu a rezultat nicio acuzaţie după raidul de la staţia de autobuz. Poliţia i-a eliberat pe tineri cu un avertisment. Audrey a înlocuit geamul spart şi îşi aşternea pe figură o expresie de martiră ori de câte ori era menţionat incidentul.

Totul s-a calmat. Dar furtuna sau mai bine seria de furtuni se pregătea să dea năvală peste capetele noastre. Calmul s-a sfârşit joi, 13 august, în ziua petrecerii Vanessei.

Era petrecerea Vanessei în sensul că ideea fusese a ei. Considera că ar fi politicos să-i invităm pe cei doi Clifford, arătându-le aceeaşi ospitalitatea pe care ne-o arătaseră săptămâna trecută. Ar fi şi o cale de a ne arăta gratitudinea pentru împrumutarea padocului. Am invitat-o şi pe Audrey, pentru a putea discuta amănuntele serbării cu ei, şi pe mai mulţi alţi enoriaşi, inclusiv familia Vintner. James şi Mary erau implicaţi în organizare, şi Brian ar fi fost un bun tovarăş pentru Michael.

Am întrebat-o pe Rosemary dacă nu exista cineva pe care i-ar plăcea să-l invite, dar a spus că nu. Mi-o amintesc cum îşi înfăşura pe deget o şuviţă din părul ei blond şi cum a spus:

— Dar nu cunosc pe nimeni în Roth.

Vanessa avea şi un alt motiv pentru care dorea să-i prezinte într-o lumină bună pe cei doi Clifford.

— Am să vreau să arunc o privire prin casă la un moment dat, mi-a spus ea în timp ce ne băgam în pat, vineri seară. Există o mulţime de referiri la ea în hârtiile lui Youlgreave. Şi la terenuri. În special, mi-ar plăcea să văd camera lui Francis din turn.

— Nu este puţin cam morbid?

— Deloc.

— Dar ce ai putea să faci în camera aceea? Să te uiţi la zgârieturile de pe pervazul ferestrei?

Mă privi fix, gata să se repeadă.

— Ascultă. Cu cât văd mai multe dintre aceste hârtii, cu atât vreau să scriu eu însămi biografia. Francis a fost realmente interesant. Provenea din biserica oficială şi totuşi a trăit la periferia societăţii. A făcut toate lucrurile pe care ceidin timpurile victoriene nu trebuiau să le facă. Şi afacerea asta cu femeile-preot a avut răsunet chiar şi în timpurile moderne. Poate că Rosemary are dreptate – poate că, într-un anumit fel, nu a fost aşa de nebun cum a crezut lumea.

— Hirotonisirea femeilor este iraţională din punct de vedere teologic. A fost şi atunci, este şi acum, indiferent ce cred metodiştii.

Ridică din umeri, ignorându-mi întreruperea.

— Dacă bătrâna mi-ar permite să iau hârtiile şi să mă uit la ele în linişte!

— Când te mai duci acolo?

— Mâine după-masă. Îmi iau după-amiaza liberă, pentru petrecere. Dacă ai face unele cumpărături, după prânz, aş putea să-mi dedic o oră sau două hârtiilor. Luă în mână un creion şi carnetul de notiţe de pe noptieră. Mai bine aş întocmi o listă cu tot ce este nevoie.

Petrecerea Vanessei din 13 august: aceasta a fost ziua în care am depăşit punctul de la care nu exista cale de întoarcere, deşi atunci n-am realizat adevărul.

16

Joia a început prost.

După micul dejun, Rosemary s-a dus în birou, să telefoneze la şcoală. Era ziua în care trebuiau să apară rezultatele. A stat atât de mult, încât, până la urmă, am ieşit pe hol şi am tras cu urechea la uşa biroului. Nu era nimic de auzit, cu excepţia ticăitului ceasului de pe perete şi al huruitului traficului. Am bătut şi am deschis uşa.

Rosemary stătea la biroul meu, cu privirea aţintită asupra bibliotecii de pe peretele opus. Ochii ei licăriră spre mine, apoi se întoarseră la bibliotecă. Avea faţa palidă.

— Te simţi bine?

Ea dădu din cap.

— Ai reuşit să iei legătura cu şcoala?

Altă aprobare.

— Au apărut rezultatele?

Îşi umezi buzele.

— Da.

— Şi?

Nu zise nimic. I-am înconjurat umerii cu braţul. Ea s-a retras.

— Ce ai primit?

— La latină şi istorie, B. A, doar la engleză.

— Dar este minunat! I-am sărutat creştetul capului. Sunt foarte mândru de tine!

Mă împinse deoparte şi se ridică.

— Trebuie că e o greşeală. Trebuiau să fi fost trei A.

— Dar nu ai nevoie de asta. Rezultatele sunt excelente. Tu...

— Am vrut trei A, rosti ea. Am *meritat* trei A.

— Dar, Rosie...

— *Nu-mi* spune aşa!

Ieşi rapid din cameră. Se auzi uşa din faţă trântindu-se.

Rosemary se înapoie înainte de prânz. Spre uşurarea mea, părea că ajunsese să accepte rezultatele. I-am dat un cec drept cadou, şi Vanessa i-a dat altul, la masa de prânz.

— Vă rog să nu spuneţi nimănui, dacă nu întreabă, a subliniat Rosemary în timp ce mâncam. Nu vreau să se stârnească agitaţie.

După prânz, ne-am despărţit. Vanessa s-a dus la Old Manor House. Rosemary a urcat în camera ei. Michael s-a dus la bibliotecă, iar eu am plecat cu maşina la Staines, după cumpărături.

În prăvălia cu băuturi, am dat peste Victor Thurston; nu-l mai văzusem din seara de acum aproape un an, când am cinat împreună la cei doi Trask şi am întâlnit-o pentru prima oară pe Vanessa. Datorită dragostei pentru comitete, pe care o împărţea cu soţia lui, era adesea menţionat în ziarul local. M-am apropiat de casa de marcat cu două sticle de sherry, una de gin şi alta de limonadă şi l-am găsit în curs de a comanda trei cutii de Moët & Chandon[5]. Se întoarse şi mă văzu. Avea faţa roşie şi trăsăturile în veşnică mişcare.

— Bună, a spus el. Ne-am cunoscut, nu-i aşa?

Ridică din sprâncene într-un fel combativ, ca şi cum eu aş fi vrut să neg realitatea.

— Da, a fost...

— Îmi amintesc. La Ronnie şi Cynthia Trask, anul trecut.

— Aşa e. În septembrie.

— Şi ce mai faceţi, tu şi Vanessa? Dacă n-aş fi purtat zgarda albă, cred că Thurston mi-ar fi dat un ghiont în coaste. S-a acomodat cu viaţa din casa parohială, nu-i aşa? Ha, ha!

Am zâmbit supus. Am încercat, dar n-am reuşit să-mi amintesc numele soţiei lui. Am avut o scurtă conversaţie chinuită despre cei doi Trask.

Apoi, Thurston spuse:

— Locuieşti în Roth, nu-i aşa? Îmi dau seama că există schimbări în atmosfera de acolo.

— Ce vrei să zici?

— Am vorbit cu un tip care intenţiona să cumpere o casă acolo. Nimic oficial, bineînţeles. Cu doar câteva săptămâni în urmă. Un tânăr.

— Toby Clifford?

— Ăsta e! Cam prea lăţos pentru gustul meu, dar, sub claia aia, părea un tânăr destul de simpatic.

— El şi sora lui s-au mutat la Roth Park – asta e casa cea mare din spatele bisericii.

— Deci cred că ai auzit ce planuri are, zise Thurston. Vrea să facă unele schimbări.

Am dat din cap. Thurston continuă:

— Desigur, astfel de scheme necesită o groază de bani. Dar, de la vorbă până la faptă e o cale lungă, nu? Şi apoi mai este şi Comitetul Cadastral. Mi-a

[5] Una dintre cele mai renumite mărci de şampanie. (n. red.).

comunicat totul doar informativ. La prima vedere, n-aş avea nicio obiecţiune. Dar funcţionarii de la cadastru pot să gândească altfel şi nupoţi fi niciodată prea sigur pe ce cale o vor lua unii dintre membrii comitetului.

Niciunul dintre noi nu mai voia să prelungească discuţia – aveam prea puţine să ne spunem. Dar, în timp ce mă îndreptam spre casă, am pus cap la cap comentariile lui despre Roth Park. Toby îmi dăduse de înţeles că el şi Joanna intenţionau să trateze casa drept căminul lor. Nu menţiona nicio altă schimbare ulterioară. Dar, din ce a spus Thurston, Toby a studiat posibilitatea unor modificări chiar înainte de a se muta. Probabil că era o problemă de viitor. Thurston mi-a dat clar de înţeles că Toby încă n-a făcut o cerere formală, pentru a obţine aprobarea de la cadastru.

Când am ajuns la vicariat, Michael dădea cu aspiratorul în camera de zi. Vanessa, care îşi scurtase cercetările la Old Manor House, pregătea gustările pentru cocteil în bucătărie.

M-a sărutat pe obraz.

— Mi-a telefonat Mary Vintner. Se plângea că, în seara asta, James trebuie să ţină locul colegului său, iar ea a răcit.

— Asta rezolvă problema lipsei de fotolii.

— Poţi să verifici dacă există gheaţă în frigider? Şi poate că ar trebui să luăm mai multă apă tonică de la Malik.

— Ce face Lady Youlgreave?

— Puţin mai confuză decât de obicei, mi-e teamă. Mă întreb cât de mult o va mai duce. Nu există niciun copil, nu-i aşa?

Am umplut tava pentru gheaţă la chiuvetă.

— Nu.

— Deci, cine va moşteni hârtiile când ea o să moară?

— Habar n-am.

— Cam îngrijorător. Ştii, astăzi am găsit o scrisoare de la Oscar Wilde. Este aşa frustrant. Şi eram gata să mă uit la altpachet de scrisori, când Lady Youlgreave a devenit îngrijorată în privinţa măsuţei păsărelelor.

— Măsuţa păsărelelor?

— Cea pe care o poate vedea de la fereastra ei. Pe ea se afla o pereche de corbi care le înspăimântau pe păsărelele mai mici, gonindu-le. A luat un binoclu de teatru, încercând să afle ce-i interesa aşa de mult. Voia să mă duc să descopăr eu. Dar, când am ajuns afară, nu mai rămăsese aproape nimic. Ce se vedea arăta ca o bucată de os sau aşa ceva. Destul de proaspăt – mai avea sânge pe el.

— Pe măsuţa păsărelelor? Nu este cam ciudat?

Vanessa dădu din cap.

— Îmi imaginez că l-a adus unul dintre corbi. Sau poate că Doris l-a pus acolo. Necazul e că, în timp ce făceam asta, Lady Youlgreave a ajuns la limita puterilor. Biata fiinţă a găsit că este foarte obositor să mă aibă acolo. Tot ce voia realmente era medicamentul şi puţină linişte. Asta şi să nu mai aibă dureri. Se uită la mine, cu cuţitul din mână îndreptat spre o bucată de Cheddar. Aş vrea să nu trebuiască să îmbătrânim, adăugă apoi. E atât de jalnic!

Am pus tava pentru gheaţă în congelatorul frigiderului şi am închis uşa.

— Unde este Rosemary?

— S-a dus s-o vadă pe Audrey.

— Dumnezeu ştie despre ce găsesc ele să vorbească.

În acel moment, telefonul începu să sune din nou.

— Uneori, sunt tentată să tai firele, zise Vanessa. Oare oamenii nu-şi dau seama că, din când în când, ai şi tu nevoie de cinci minute de pace?

Era secretarul Consiliului Parohial al bisericii. Soţia lui a răcit, aşa că nu vor putea să vină diseară. M-am întors în bucătărie să-i comunic Vanessei.

— O, ce bine! zise ea. Într-un fel, cu cât mai puţini, cu atât mai bine. Asta ne va permite să-i cunoaştem mai bine pe cei doi Clifford.

— Audrey va veni.

— De asta sunt sigură. Se va ivi pe prag, chiar înainte de a bate şase şi jumătate.

Totuşi, s-a întâmplat ca Vanessa să greşească. Rosemary s-a întors acasă la ora ceaiului, cu vestea că Lord Peter lipseşte iarăşi. Audrey era foarte îngrijorată şi începuse un tur prin vecini, în căutarea lui. O rugase pe Rosemary să ne anunţe că s-ar putea să întârzie şi să se scuze în numele ei.

Nici Vanessa, nici eu nu eram dispuşi să luăm prea în serios această din urmă dispariţie. Vanessa murmură că ea înţelege că motanul doreşte din când în când o pauză, sătul de compania stăpânei lui.

La şapte fără un sfert, Jaguarul E-Type ce ne aducea singurii oaspeţi care au răspuns până la urmă invitaţiei trase în faţa uşii principale a vicariatului. Am auzit-o pe Vanessa respirând adânc când Toby coborî din maşină. Purta nişte pantaloni foarte strâmţi, lăsaţi pe şolduri, şi o cămaşă albă, fără guler. Joanna coborî neîndemânatică de pe locul pasagerului, expunându-şi aproape în întregime picioarele goale. Purta o rochie verde, scurtă, şifonată, care arăta ca şi cum ar fi fost făcută din mătase. Am ieşit să-i întâmpinăm.

— Dacă n-aş fi ştiut, îi zise Toby Vanessei în timp ce-şi strângeau mâinile, aş fi spus că tu şi Rosemary sunteţi surori.

Vârfurile urechilor Vanessei se făcură roz, aşa cum se întâmpla când cineva îi făcea un compliment. Apoi, fu rândul lui Rosemary. L-am auzit întrebând-o la ce universitate va merge. Am intrat în casă. Michael ezita în

hol. L-am recomandat celor doi Clifford. Ochii lui Michael se îndreptară spre E-Type, care se afla afară.

— Poţi să te uiţi în interior, dacă vrei, îi zise Toby, urmărind direcţia privirii lui. Nu este încuiată.

— Adevărat? Mulţumesc.

— Ai putea încerca şi locul şoferului. E fantastic de bine proiectat.

Aş fi vrut ca Michael să se uite la mine, nu la Toby. L-am lăsat pe băiat să cerceteze maşina şi am intrat în camera de zi, unde am turnat băuturile. Toby vorbea cu Vanessa şi Rosemary. Joanna se aşezase pe un fotoliu şi ceru un gin tonic. În timp ce i-l dădeam, se aplecă înainte, astfel că decolteul rochiei se desfăcu şi mai mult. N-am putut să nu observ că nu purta sutien.

— Mulţumesc, rosti ea, ridicând ochii spre mine.

Faţa ei îmi distrase atenţia. Arăta slăbită şi îngrijorată, iar albul ochilor era însângerat.

— Te simţi bine? am murmurat destul de încet, pentru ca restul să nu audă.

— E în regulă, zise ea la fel de încet. Aici, e OK.

Ochii ei îi întâlniră pe ai mei. Eram gata să spun ceva când Toby apăru lângă Joanna.

— Ţi-ai luat ţigările, Jo? Eu trebuie că le-am uitat acasă.

Răscoli prin geantă – un obiect de proastă calitate, făcut din petice de piele şi închisă cu fermoar – şi scoase un pachet de Rothmans.

— Am dat peste Victor Thurston în după-amiaza asta, m-am adresat eu lui Toby.

Pentru o clipă, pielea de la colţul ochilor i se încreţi, ca şi cum îi invadase pe neaşteptate o lumină orbitoare.

— O, da! Un tip simpatic. L-am întâlnit doar o dată. M-am dus să-l văd înainte de a încheia contractele pentru locul acesta. Agentul imobiliar a considerat că s-ar putea să fie o idee bună.

— Se pare că are impresia că veţi aduce schimbări considerabile locului.

Toby primi afirmaţia perfect – relaxat, zâmbind cu o aparenţă de sinceritate.

— Ei bine, pe termen lung, totul este posibil. Dar trebuia să ştiu ce obiecţiuni ar putea să apară. Aşa cum am spus, practic, agentul imobiliar m-a împins spre asta.

— Dacă faci schimbări la Roth Park, care anume ar fi?

— Mă întreb dacă nu l-am putea transforma într-un hotel. Are o mulţime de camere. Şi nu este prost situat. Aeroportul Heathrow se află la numai câţiva kilometri. Şi, în curând, vor exista două autostrăzi la care se va ajunge uşor. Şi, desigur, Londra se află în pragul casei.

— Atât casa, cât şi terenul ar putea să-i atragă pe americani, sugeră Vanessa. Le-ar alimenta fanteziile despre aristocraţia engleză. Şi ai putea să le oferi şi cultură.

— Francis Youlgreave?

Îi zâmbi, şi el îi înapoie zâmbetul; parcă mă uitam la o partidă de tenis.

— În mod evident, ai făcut investigaţii, zise ea.

— Am cumpărat de la domnul Malik un exemplar din *Istoria localităţii Roth.*

— Ca să revenim la Francis Youlgreave. În prezent, fac cercetări în legătură cu viaţa lui. Mă întreb dacă nu v-ar deranja să arunc o privire cândva prin casa voastră. N-am văzut-o niciodată.

Toby îşi depărtă mâinile.

— Când doreşti. De fapt, eu şi Jo ne-am gândit să organizăm o mică petrecere imediat după serbare. Credeţi că este o idee bună? Ai putea să faci un tur de onoare în timp ce te afli acolo, dacă doreşti. Vom fi mai mulţi. În prezent, suntem doar şase sau şapte.

Conversaţia se mută spre serbare şi petrecerea propusă. Timpul trecu repede şi mi-am dat seama că băusem mai mult decât de obicei.

La opt fără un sfert, Toby se uită la ceas.

— Atât e ora? Poate că ar fi bine să plecăm.

— Michael este tot în maşina voastră, rosti Vanessa privind afară pe fereastră. Stă în spatele volanului şi pare foarte serios. S-a distrat de minune, aşa cred.

— Ai putea să-l iei la plimbare, Toby, sugeră brusc Joanna. Eu am să merg acasă pe jos. Nu este prea departe.

Toby o privi, apoi se uită la Vanessa şi la mine.

— Aş fi încântat – dacă nu cumva vă stric planurile pentru seară.

— Sunt sigură că lui Michael i-ar plăcea teribil, zise Vanessa. Dar poţi să-ţi sacrifici astfel din timp?

— O, n-o să dureze prea mult. Douăzeci de minute sau cam atât. E în regulă?

În clipa aceea, am ajuns cu toţii în hol. Am deschis uşa. Se apropia ceva nostim, sub forma lui Audrey care mergea foarte repede pe pietriş. Faţa îi era roşie şi strălucea, nu purta pălărie, iar părul îi atârna aspru pe urechea stângă.

— Bună, am rostit eu. S-a întors Lord Peter?

Ea clătină din cap.

— M-am uitat peste tot. Am găsit doar asta.

Ridică o zgardă subţire, verde, cu un mic medalion de alamă ataşat de ea.

— Ce-i asta? întrebă Vanessa.

Audrey inspiră adânc. Pieptul i se ridica şi cobora.

— Este zgarda lui Lord Peter, zise ea printre suspine. Se afla în staţia de autobuz. Am telefonat la poliţie, dar... dar nu mi-au fost de ajutor.

După aceasta, seara s-a deteriorat rapid. Vanessa şi Rosemary au luat-o pe Audrey în camera de zi. Rosemary stătea cu ea, în vreme ce Vanessa îi făcea nişte ceai. Între timp, Toby l-a luat pe Michael la plimbare cu maşina, aşa cum se hotărâse iniţial; părea cel mai bun lucru pentru toţi.

— O să fii în regulă? o întrebă Toby pe Joanna la plecare.

— Sigur că da. Sunt numai câteva sute de metri.

— Dacă o iei de-a dreptul şi intri pe poarta din grădină, apoi prin curtea bisericii, am afirmat eu. Am să-ţi arăt.

Motivele mele erau diverse. Pentru a fi cinstit, eram încântat de ocazia de a o lăsa pe Audrey cu Vanessa şi cu Rosemary. Şi politeţea impunea să-i arăt drumul Joannei pe poartă. Am condus-o pe cărarea de pe o latură a casei şi apoi în grădina din spate. Am traversat în tăcere peluza spre poarta din zidul curţii bisericii. I-am deschis-o.

— Dacă urmezi cărarea din jurul bisericii şi treci pe lângă uşa sudică, ajungi la portiţa padocului. Cea pe care ai folosit-o deunăzi.

Joanna se opri sub arcadă şi ridică ochii spre mine. Am privit şi eu în profunzimile verzi şi schimbătoare ale ochilor ei şi m-am gândit ce frumoşi erau; o altă parte a minţii mele mă felicita elegant că aprecierea mea era pur estetică.

— Pot să-ţi vorbesc? întrebă ea deodată.

— Sigur că poţi. De fapt, mă cam aşteptasem la asta. Acesta-i rostul meu.

Pe neaşteptate, chicoti.

— Un fel de unchi de serviciu?

I-am zâmbit şi eu.

— Un fel.

— Eşti bun să te plimbi puţin cu mine?

Am urmat-o în curtea bisericii şi am închis poarta în urma noastră.

— Este ciudat aici, rosti ea. Îmi lipseşte zgomotul oraşului. În jurul nostru, acolo unde am locuit, au existat întotdeauna oameni – ziua şi noaptea. Dar aici, în afară de şoseaua principală şi de avioane, cea mai mare parte a timpului e o linişte de mormânt. Am trecut de capătul estic al bisericii şi de rândul de trepte care ducea jos, în cripta de sub altar. Aici nu e nici oraş, continuă ea, nici sat. Este ceva ireal.

— Acesta e necazul cu suburbiile, am spus eu. Te simţi ca în mijlocul pustietăţii. Dar te obişnuieşti.

Îmi aruncă o privire şi, pentru prima dată, i-am văzut zâmbetul. Apoi, se opri brusc. Eram lângă portalul sudic. Era linişte, ca şi cum curtea bisericii

plecase din suburbii şi se înapoiase în satul rămas în urmă. Îmi aduc aminte distinct că am auzit o albină în tufişul de trandafiri care creştea în unghiul de sud-vest dintre portal şi biserică.

— Crezi în fantome?

Se uită la mine şi apoi dincolo de mine. Deodată, ochii i se măriră. Expresia i se schimbă total, ca şi cum de pe faţă îi căzuse o mască. Mă strânse de braţ.

— Ce e?

— Priveşte. În portal. Pronunţa cuvintele cu dificultate. Lângă uşă.

Am intrat în portal pe sub arcadă. Imediat în faţa mea era uşa grea de la naosul bisericii, scânduri groase de stejar albite de ani. În stânga ei, se afla avizierul pe care îl foloseam pentru informarea enoriaşilor.

Cineva îi dăduse o destinaţie nouă. Atârnând în faţa lui se afla o bucată zdrenţăroasă de blană neagră. M-am uitat la ea şi am simţit cum mi se răscoleşte stomacul de dezgust. În afară de negru erau şi pete de alb şi roşu.

Mi-am amintit de Joanna. M-am răsucit. Continua să se uite la obiectul obscen din portal. I-am înlănţuit umeriicu braţul, şi ea şi-a pus capul pe pieptul meu. Tremura. Am strâns-o şi mai tare. Încerca să spună ceva.

— Ce e?

Îşi ridică fruntea.

— De ce ar face cineva o treabă ca asta?

Îşi apăsă din nou capul pe pieptul meu. Absent, mi l-am coborât pe al meu şi am inhalat mireasma părului ei. Dumnezeule mare, la un anumit nivel am simţit un fior de excitaţie sexuală. Era foarte mult de când eu şi Vanessa nu mai făcuserăm dragoste.

Întrebarea Joannei rămase fără răspuns, dar teribil de încărcată de implicaţii. De ce ar fi vrut cineva să-l hăcuiască pe Lord Peter şi să-i expună cadavrul la uşa bisericii mele?

17

Cel mai tânăr dintre cei doi poliţişti mi s-a părut că se uita la Vanessa cu un interes mai mult decât pur profesional. Numele lui era Franklyn. Era un poliţist slab, cu pielea pământie şi sprâncene groase; părea că tocmai părăsise şcoala. Am ghicit că Vanessa era conştientă de privirea lui, deoarece s-a întors uşor pe scaun şi şi-a încrucişat picioarele, stânjenindu-i explorările.

— Aşa, i se adresă plictisit lui Audrey sergentul Clough. Să vedem dacă am înţeles bine.

Ne aflam în camera de zi, printre rămăşiţele micii noastre petreceri. Cei doi poliţişti sosiseră în maşina lor de patrulare, la patruzeci şi cinci de minute după ce Vanessa a format pentru prima oară 999. Sergentul Clough avea o ţeastă tăbăcită şi noduroasă, care mă ducea cu gândul la un cartof nespălat. El a pus cele mai multe dintre întrebări, în timp ce Franklyn lua note. Audrey stătea vizavi de Clough, în fotoliul mare de lângă cămin, ghemuită ca un copil speriat, având în mână cel de-al doilea pahar cu alcool. Faţa ei era albă ca varul, şi părul îi stătea anapoda; se împotrivise sugestiei Vanessei de a merge sus să se odihnească.

— Ultima oară când v-aţi văzut pisica a fost ieri-seară? continuă sergentul.

Faţa lui Audrey se schimonosi.

— Am încercat să-l ţin în casă pe timpul nopţii, dar era aşa de greu, mai ales vara.

Clough îşi drese glasul.

— Nu este nevoie să vă învinovăţiţi, domnişoară. Acum, spuneţi-mi când l-aţi văzut exact pentru ultima oară?

— A luat cina, o bucată frumoasă de peşte, cam pe la şapte şi jumătate. L-am văzut aţipit pe scaun, cam pe la opt şi jumătate. Trebuie că s-a strecurat afară pe fereastra bucătăriei de jos. A putut să fie oricând după aceea. Aţi putea să-i întrebaţi pe domnul şi doamna Malik, desigur, să vedeţi dacă ei...

— Da, domnişoară Oliphant, şi v-aţi dat seama că lipsea în această dimineaţă, când nu a venit la micul dejun?

— La început, am fost îngrijorată, dar nu prea tare. Pleca adesea de capul lui. Era un motan aşa de aventuros. Am fost îngrijorată mai mult din cauza şoselei. Există întotdeauna o mulţime de maşini şi dubiţe, şi camioane, chiar şi noaptea. Am început să-l caut serios cam pe la cinci. Am umblat prin tot

satul, strigându-l. Eram gata să vin la vicariat – domnul şi doamna Byfield m-au invitat – când mi-a venit o idee. Staţia de autobuz. Îl privi triumfătoare pe sergent, care se uita la ea. Ar fi trebuit să mă gândesc de la început la asta, continuă Audrey. Nu vedeţi? Este evident. Ei mă condamnă că am chemat poliţia săptămâna trecută.

— Cine vă condamnă?

— Vandalii. Mi-au aruncat şi cu o piatră în fereastră. Am telefonat la secţia de poliţie şi v-am spus tot ce s-a întâmplat. În mod sigur, vă amintiţi.

— Cred că unul dintre colegii mei s-a ocupat de caz, spuse Clough. Deci v-aţi uitat în refugiul de autobuz, pentru că puştii aceia se duc acolo, şi aţi crezut că poate ei v-au luat pisica drept răzbunare. Nu-i aşa?

— Staţia de autobuz era goală, îl informă Audrey, ignorând întrebarea. Beau cu toţii bere, la bodegă. Dar pe pardoseală, sub bancă, am găsit asta. Cu un gest dramatic, arătă spre fâşia subţire din piele verde, aflată pe măsuţa pentru cafea din faţa sofalei. Dovadă clară, sergent.

Franklyn scria pe scurt în carnetul de note şi o privea pe Vanessa. Clough îşi scărpină genunchiul stâng.

— Cum au putut să facă asta? izbucni Audrey. Lord Peter n-a supărat niciodată pe nimeni.

Clough clipi.

— Cine anume, domnişoară?

— Motanul meu, se repezi ea. Un val de sânge îi coloră obrajii. Mi se face rău.

Vanessa se aplecă şi-şi puse mâna pe braţul fotoliului lui Audrey.

— S-ar putea să fi murit într-un accident de maşină. Probabil că a găsit cineva cadavrul.

— Autopsia ne va spune, zise Audrey. Sper că aşa s-a întâmplat. În felul acesta, nu a simţit o durere prea mare. Şi nu ar fi nici aşa de supărat – întotdeauna a avut încredere în oameni, vedeţi voi. Se uită la Clough. Când se va face autopsia?

— O, de obicei nu facem autopsie animalelor, domnişoară Oliphant. Totuşi, am să vă spun ceva. Îl vom lua noi de acolo. Apoi, veţi putea să-l îngropaţi, frumos şi decent, în grădina din spate, poate.

— Dar vreau să ştiu cum a murit.

Sergentul îşi frecă uşor degetul de genunchi, ca şi cum îl mânca pielea.

— Presupun că aţi putea să-i cereţi unui veterinar să se uite la el.

— Dar e *evident*, sergent. S-ar putea să fie important şi pentru voi să investigaţi cum a murit Lord Peter.

— Cred că, dacă vreţi autopsie, domnişoară, veterinarul este cel mai indicat. Privi afară, pe fereastră. Ascultaţi, vom merge să-l dăm jos şi aş

sugera să o facem acum, nu mai târziu. Vreau să spun că oricine ar putea să-l vadă. Şi s-ar putea să-i provoace un şoc supărător vreunei bătrâne, nu? Se ridică şi se întinse. Domnule Byfield, nu se întâmplă să aveţi o cutie de carton sau ceva asemănător, pe care să o folosim?

M-am dus în bucătărie. Rosemary stătea la masă, mâncând iaurt cu căpşuni şi fiind aparent absorbită de *Greaţa* lui Sartre, în limba franceză. Când am intrat, a ridicat ochii.

— Cum merge treaba dincolo?

— Audrey încă este într-o stare îngrozitoare! E de înţeles. Vor o cutie de carton să pună pisica înăuntru.

Rosemary îşi împinse scaunul.

— Există câteva în garaj.

Traversă debaraua şi deschise uşa de legătură cu garajul. În timp ce ea era înăuntru scotocind, Vanessa intră în bucătărie.

— Pun ceainicul pe foc. S-ar putea să avem nevoie cu toţii de o ceaşcă de ceai.

— Ai ceva cu care să înfăşurăm trupul? am întrebat-o eu.

— Poftim?

— Să-l folosim ca pe un giulgiu.

Vanessa clipi.

— Există o faţă de pernă veche sub chiuvetă. Intenţionam să o tai pentru cârpe de praf. Umplu ceainicul şi îi puse capacul. Faci să pară ca şi cum Lord Peter va avea funeralii naţionale. Vocea ei şovăia. Există vreun fragment din *Cartea de rugăciuni* care să corespundă întâmplării? Rânduieli pentru îngroparea animalelor de companie ucise?

Am înconjurat-o cu braţul. S-a sprijinit de mine, dar s-a retras imediat când Rosemary a revenit cu cutia care cândva conţinuse borcane cu cacao.

— Sicriul, anunţă Rosemary.

Am găsit faţa de pernă sub chiuvetă şi am dus-o în camera de zi, împreună cu cutia. Audrey şi cei doi poliţişti păreau că nici nu s-au mişcat de când am plecat. Clough se ridică repede în picioare.

— Perfect. Ne ducem să-l luăm. Frankie, ai putea să duci cutia?

Franklyn se ridică şi luă de la mine cutia şi faţa de pernă.

Clough se întoarse spre Audrey.

— Dacă aş fi în locul dumitale, m-aş duce acasă. Poate că doamna Byfield vă va conduce.

— Nu pot face asta. Nu, până când Lord Peter...

— Mi-e teamă că acum n-aţi mai putea face nimic. Cel mai bun lucru este să mergeţi acasă, să beţi o ceaşcă bună şi dulce de ceai, să vă băgaţi în pat şi să trageţi un pui de somn bun. Aveţi nişte somnifere sau ceva asemănător?

Audrey scutură violent din cap.

— Poate că aţi putea să vă sunaţi medicul. Sau poate doamna Byfield o s-o facă pentru dumneavoastră. Aţi trecut printr-un şoc, să ştiţi.

— Nu vreau niciun doctor. Audrey se încruntă la el şi apoi îşi aminti bunele maniere. Mulţumesc!

— Este în întregime la latitudinea dumitale.

— Eu îi vreau prinşi pe vinovaţi.

— Vinovaţi? Deci credeţi că au fost mai mulţi, nu numai unul.

— Bădăranii ăia umblă totdeauna în gaşcă.

Clough oftă.

— Nu ştim dacă au fost ei.

— Cine altcineva ar fi putut să fie?

El ridică din umeri şi nu răspunse. O linişte neplăcută plutea în aer. Franklyn aruncă o privire lungă spre uşă. Vanessa intră în cameră.

— Câţi suntem pentru ceai?

Franklyn şi Clough refuzară. Audrey spuse că nu i-ar displăcea încă un pahar de alcool, dar fu convinsă că ar fi mai bine să încerce un ceai. Pe când ieşea, Clough întrebă dacă ar putea să discute cu mine în particular. Ne-am dus pe alee, unde Franklyn tocmai lua din maşină o lanternă şi o pereche de mănuşi de cauciuc. În timp ce ocoleam maşina pentru a ajunge la poarta curţii bisericii, Clough băgă în gură o pipă din lemn de trandafir şi o aprinse cu o brichetă a cărei flacără ardea puternic.

— S-a mai întâmplat şi înainte ceva asemănător, sir?

— Pisici mutilate?

— Nu chiar. Dar poate că, şi acum, şi înainte, cineva a citit prea multe romane de Dennis Wheatley.

— Satanism?

— Indiferent cum vrei să-i spui. Vrăjitorie. Fetişism. Învierea diavolului. De obicei, este doar o scuză pentru sex indecent, în costum de bal mascat. Uneori, e dezgustător totuşi.

— Nu. După câte ştiu eu, n-a mai existat nimic asemănător înainte. Nu aici.

— Sigur?

— Destul de sigur. Cred că aş fi aflat.

— Aţi văzut-o bine pe pisică?

— Nu. Nu am vrut. Suficient să văd că a fost spintecată.

— Mai mult de atât. Îi lipseşte capul.

— Poftim?

— Să-mi spuneţi dacă daţi de el, bine? Clough aprinse din nou bricheta, şi flacăra se prelinse pe cupa pipei. Încuiaţi biserica?

— Doar noaptea.

— S-ar putea să fie mai înţelept să o încuiaţi şi ziua. Se pare că pe aici bântuie nişte fiinţe bolnave.

— Întotdeauna a fost deschisă.

— N-aş lua asta ca pe ceva personal, continuă el. Probabil că orice biserică veche ar fi păţit asta. Îşi ciocăni capul. Alt tembel în trecere pe aici, ce spuneţi? O, apropo: cine este tânăra cu care eraţi când aţi găsit motanul?

— Numele ei e Joanna Clifford. Vreţi să vorbiţi cu ea? Locuieşte foarte aproape.

— Unde?

— Ea şi fratele ei s-au mutat la Roth Park. Ştiţi? Casa aceea mare din spatele bisericii. Au fost la noi, la un pahar, şi eu i-am arătat cum să ajungă acasă pe scurtătură, prin curtea bisericii.

— Fratele ei? Nu este vorba despre Toby Clifford?

— Exact. Îl cunoaşteţi?

Clough se opri să-şi mai reanime pipa.

— O, cineva a menţionat că există oameni noi la Roth Park.

Ne-am îndreptat spre portalul sudic. Lumina scădea rapid. Cărămizile din portal străluceau palide în amurg.

— Dă-l jos, Frankie, zise Clough. Eu ţin lanterna.

— O, sergent!

— Dă-i drumul, flăcăule. Şi adăugă către mine în şoaptă: Privilegiul gradatului, nu?

Franklyn îi dădu lanterna lui Clough şi îşi puse mănuşile. Raza se proiectă pe portal, o fâşie de lumină pe pardoseala de piatră, apoi alunecă în sus, spre avizierul din partea stângă a uşii. Lord Peter nu mai era acolo. Clough scoase un fuior de fum în aerul serii.

— Am lipsit doar o jumătate de oră, zise Franklyn cu glas jignit, ca şi cum absenţa lui Lord Peter era o insultă personală.

Clough lăsă raza lanternei să cadă pe pardoseală. După care scoase un fluierat de uşurare. Într-un colţ se afla o un ghem negru de blană, parţial ascuns de un stativ din fier forjat, pentru umbrele.

— O clipă, am crezut că l-am pierdut, rosti el. Aceasta ar fi făcut ca investigaţia să ia o altă întorsătură.

— Cazul pisicuţei dispărute, sugeră Franklyn în timp ce înainta cu cutia şi faţa de pernă. Hopa!

— Cum a căzut? am întrebat eu.

Clough păşi în portal. Raza trecu peste avizier, apoi în jos, spre motan. Franklyn se aplecă şi-l ridică de coadă. O bucată de sfoară încă mai era agăţată de ea.

— Foarte simplu. Clough lăsă lanterna să alunece în sus, pe perete, spre cârligul de care era agăţat avizierul. Un capăt al sforii a fost legat de cârlig, celălalt de pisică. În mod evident, nu se pricep prea bine la noduri.

— Atunci, probabil că n-a fost un cercetaş, nu-i aşa? comentă Franklyn.

— Intenţionaţi să faceţi o fotografie? am întrebat eu. Sau cel puţin să-l examinaţi.

— Am văzut tot ce era de văzut, sir, răspunse Clough. Există o limită a ceea ce putem să facem noi în astfel de cazuri. Este o problemă de resurse.

Am ridicat din umeri, ştiind din tonul vocii lui că l-am enervat. Ne-am uitat la Franklyn cum înghesuia cadavrul în faţa de pernă, apoi îi dădu drumul în cutie motanului înfăşurat în giulgiu. După care închise agitat capacul.

— Ar fi mai bine să vă uitaţi pe aici mâine-dimineaţă, sir, mi se adresă. S-ar putea să fie nişte sânge pe jos sau altceva, îndrăznesc să spun că veţi dori să faceţi curat.

Curând după aceasta, poliţia a plecat. Eu şi Vanessa am dus-o pe Audrey la Tudor Cottage. Alcoolul şi şocul îşi făcuseră efectul: a trebuit să o sprijinim, câte unul de fiecare parte. Nu a lăsat-o pe Vanessa să o bage în pat, dar a acceptat un somnifer de la mine.

— Ce ai făcut cu Lord Peter? mă întrebă ea.

— E în garaj.

— Am să-l îngrop în grădină. După autopsie.

— Nu sunt sigur că poliţia...

— Am să plătesc să i se facă autopsia. Şi atunci vor vedea că am dreptate. De ce sunt poliţiştii aşa de proşti? Îşi duse mâinile la tâmple. Mă doare capul.

Eu şi Vanessa ne-am întors la vicariat. Prin uşile deschise de la Queen's Head izvorau râsete şi muzică, iar fluviul traficului îşi urma cursul pe şoseaua principală.

— Crezi că vorbeşte serios în privinţa autopsiei? întrebă Vanessa.

— Audrey vorbeşte întotdeauna serios.

O lumină strălucea la fereastra dormitorului pentru oaspeţi. Michael era treaz. Am găsit-o pe Rosemary în camera de zi, citind în continuare *Greaţa*.

— Cum se simte?

— Audrey? întrebă Vanessa. Tot în stare de şoc. Este de înţeles.

— E oribil! Rosemary se uită la mine. Pur şi simplu, nu înţeleg cum pot oamenii să facă astfel de lucruri.

I-am atins umărul.

— Nimeni dintre noi nu face aşa ceva. Realmente, nu.

În timp ce Vanessa făcea ceai, am urcat să-l văd pe Michael. Era deja în pat, în pijamaua lui cu dungi albastre cu alb, cu părul periat lins şi citind o

carte. Îşi ridică privirea spre mine, dar nu spuse nimic. Am reflectat că arăta îngrijorat.

— Ce citeşti?

Şi-a ridicat cartea cu coperte de carton verde cu alb, grafica romanelor poliţiste Penguin.

— Aventurile lui Sherlock Holmes. Era în bibliotecă.

— Trebuie că totul aici pare destul de plictisitor.

Michael îmi zâmbi şi clătină din cap.

— Şi mi-e teamă că seara aceasta n-a fost prea veselă. Ai reuşit să mănânci ceva?

— Mătuşa Vanessa mi-a făcut un sendviş.

— Bine. Problema asta cu motanul – nu trebuie să-i dai voie să te întristeze.

— Nu este trist, rosti Michael. E interesant.

•

Eu şi Vanessa nu am avut ocazia să vorbim între patru ochi, până când ne-am băgat în pat.

— Deci ce crezi? îmi şopti ea. E ceva personal?

— Poliţia înclină să creadă că este vorba mai mult despre cineva dezechilibrat mintal. Probabil că oricărei biserici i s-ar fi putut întâmpla. Sfânta Maria Magdalena a fost probabil prima pe care a pus ochii.

— Şi oricărei pisici? Este perfect posibil ca Audrey să aibă dreptate. E realmente supărată pe puştii aceia de pe proprietatea primăriei.

— Sper să greşeşti.

Scoase un sunet exasperat.

— Cel puţin, va trebui să iei în considerare posibilitatea că nu greşesc. Şi mai sunt încă două lucruri la care trebuie să te gândeşti. Primul este Francis Youlgreave.

Am cules un fulg de pe plapumă.

— În mod cert, ceea ce a făcut el nu e în general cunoscut.

— Ai fi surprins. Este genul de treabă pe care oamenii şi-o amintesc, chiar dacă nu-şi amintesc nimic altceva despre altcineva. La urma urmei, şi tu îţi aminteşti.

— Dar asta nu limitează posibilităţile, am subliniat eu. Şi nici nu cred că e suficient pentru a stabili o legătură.

— Atunci, mai există şi celălalt lucru. Îţi aduci aminte că ţi-am vorbit despre corbii care ciuguleau ceva pe măsuţa păsărelelor lui Lady Youlgreave?

Am privit-o.

— Sigur că da. Doar nu bănuieşti...?

— De ce nu? Capul motanului a trebuit să ajungă undeva. Ce se întâmplă dacă l-a pus cineva pe măsuța păsărelelor? Ar fi un mod de a demonstra legătura cu Francis Youlgreave.

— Dar de ce?

— De unde să știu eu? Vanessa își luă cartea în mână. Ăsta nu este mai mult domeniul tău decât al meu?

I-am aruncat o privire, încercând să aflu dacă vorbea serios. Umorul ei putea fi așa sec! Își puse ochelarii pe nas și deschise cartea, exemplarul ei din *Ultimele patru lucruri* de Youlgreave. Îmi trecu prin minte că de-abia începeam să o descopăr pe adevărata Vanessa. Eram ca unul dintre acei exploratori din secolul al XIX-lea, care călătorea în susul unui râu, spre inima necunoscută a unui continent, și descoperea un teritoriu vast, inexistent pe hartă, din ce în ce mai misterios cu fiecare kilometru parcurs.

— N-am reușit să înțeleg, am rostit eu în cele din urmă. Care este domeniul meu?

— Diavolul, desigur. Ce ai crezut că vreau să spun?

18

Cealaltă problemă a apărut din altă parte. După-amiaza următoare lucram la birou, când sună telefonul.

— David, Ronald Trask la aparat. Vocea era sacadată, aproape grosolană. Ce este cu ceea ce mi-a spus Cynthia în legătură cu episodul de satanism de la Sfânta Maria Magdalena?

Folosise cuvântul „satanism" ca pe un ciomag. Am inspirat adânc şi am încercat să mă conving că Ronald nu-şi făcea decât datoria. Un arhidiacon era de obicei cunoscut ca ochiul episcopului. Aceste probleme făceau parte din preocupările lui.

— Nu ştim dacă este satanism. Cred că nu e înţelept să tragem concluzii pripite. S-ar putea să fie doar o poznă de adolescent care a depăşit limitele.

— O poznă? O pisică decapitată în biserica parohiei tale?

— Nu a fost decapitată în biserică. Am găsit cadavrul atârnând de un cârlig din portal.

— Nu aceasta este problema, oricum.

— Atunci, care e?

— Că ar putea deveni un dezastru pentru relaţiile cu publicul. Ronald coborî vocea, ca şi cum îi era teamă că ar putea să fie auzit. Nu pentru biserică. Pentru tine personal.

Interveni o pauză. Vanessa plecase deja la serviciu în acea dimineaţă. Probabil că a menţionat întâmplările de azi-noapte Cynthiei, care n-a pierdut vremea şi i-a relatat informaţiile fratelui ei. M-a cuprins furia. Ronald putea să aibă dreptul să se amestece, dar nu în felul acesta grosolan.

— Nu există decât o singură şansă pentru a înăbuşi totul în faşă, continuă el. Cred că lucrul cel mai bun este să-l sunăm pe Victor Thurston.

— Nu văd necesitatea de a-l băga şi pe Thurston în treaba asta. Nu are nicio legătură cu el. În orice caz, cred că aş prefera să mă ocup eu de tot, în felul meu.

Ronald oftă, exprimându-şi mai curând iritarea decât supărarea resimţită.

— Lasă-mă să detaliez puţin. Acesta este genul de poveste pe care va sări toată presa, în goană după senzaţional. În primul rând, este august, sezon mort. Sunt flămânzi după subiecte. În al doilea rând, orice urmă de lucrare a diavolului vinde bine ziarele. E regretabil. Dar este un fapt de viaţă. În al treilea rând, Cynthia îmi spune că problema are culoare locală din cauza poetului ăla damnat, preotul care s-a ocupat, printre altele, şi de satanism.

Youlgreave – cel după care e moartă Vanessa. Şi, în final, odată ce mâzgălitorii de hârtie încep să sape, cerul ştie peste ce ar putea să dea. Cum te-ai simţi dacă ar face legătura între tine şi afacerea din Rosington? Ce va simţi Vanessa?

Am fost atât de surprins, încât, pentru o clipă, am uitat să respir. Apoi, am inspirat o gură bună de aer. Nici măcar nu realizasem că Ronald ştie despre Rosington. Nu a menţionat niciodată nimic. În aceeaşi clipă, peste mine năvăli certitudinea zdrobitoare a propriei mele naivităţi. Sigur că ştia. Probabil că oricare creştin activ din această parte a diocezei ştia totul. Una dintre cele mai puţin plăcute calităţi ale Bisericii Anglicane este că-i un fel de cuib de bârfitori.

— Ascultă-mă, David. Vocea lui era mai blândă acum, aproape rugătoare. Te vei trezi cu o armată de ziarişti la uşă. Probabil, vor veni şi autobuze întregi de excursionişti să caşte gura la biserică. Şi s-ar putea să apară şi unele imitaţii ale acestui fapt.

N-am spus nimic. Era adevărat că lucrările diavolului puteau să fie inimaginabile. Pe larg, răul e banal, imaginaţia nu este o calitate de-a lui, aşa că repetarea e obişnuită. În mintea mea apăru imaginea unor estuare mâloase şi cenuşii, străbătute de şuviţe de apă argintie şi a unui cer gri, iar departe deasupra mea auzeam zgomot de aripi. Mâna care ţinea receptorul era alunecoasă din cauza transpiraţiei, iar subsuorile mă furnicau. Cauzele rele duceau la efecte rele, care deveneau ele însele cauza viitoarelor rele. Oare ai putea spera vreodată să pui capăt consecinţelor sau acestea se vor extinde de-a lungul secolelor, din trecut până în viitor?

Am încercat să mă concentrez asupra lui Ronald, care era sensibil şi sigur. Mi l-am imaginat stând la biroul lui lustruit, înconjurat de teancuri compacte de cărţi prăfuite. Îi dădusem un vas de argint plin de boboci de trandafiri albi. Nu era nicio dezordine pe biroul lui, doar un tampon de sugativă, un carnet de notiţe şi probabil un dosar conţinând scrisori la care trebuia să răspundă. Şi acolo se afla Ronald, impecabil în costumul lui şi cu gulerul bisericesc, imaginea perfectă a unui cleric senior în aşteptarea numirii ca episcop.

Nu era bine deloc. Bătaia aripilor creştea gradat în intensitate. Gura îmi era uscată.

„Peretele, m-am gândit eu, peretele din spatele biroului său. Acolo nu era niciun raft cu cărţi. Doar un crucifix. Un crucifix de lemn curat. Fără Cel răstignit, doar o cruce din salcie, de la Duminica Floriilor, vârâtă în spatele crucifixului.” Mă gândeam atât de intens la acesta, încât puteam să vizualizez culoarea vopselei şi structura lemnului.

— David? Încerc să *ajut*.

„Ronald este raţional, mi-am spus eu. Ronald e bun.” Chiar să recunosc asta era greu. Făcea tot ce putea mai bine, ca o datorie creştinească, în conformitate cu standardele lui. Îi furasem femeia pe care o considerase viitoarea lui soţie. Avea toate motivele să nu mă placă, chiar să mă urască. Şi acum era gata să-şi iasă din rutină şi să mă ajute pe mine sau poate pe Vanessa. S-ar putea să nu-mi facă plăcere arogarea autorităţii şi cunoştinţele lui superioare, dar aceasta era o problemă relativ minoră.

— Mai eşti la telefon, David?

— Da. Mă gândeam. În primul rând, cum s-ar putea ca toate acestea să ajungă în ziare.

— Prin fituicile locale, desigur. Acestea sunt în contact permanent cu poliţia. Din fericire, Victor Thurston face parte din conducerea trustului *Courier*. Am să vorbesc cu el diseară. Acum, Ronald părea vesel, încântat că a luat frâiele în mâini. Are nişte legături folositoare cu poliţia, prin masonerie. Nu fi îngrijorat. Vom face ce va fi mai bine pentru a aplana scandalul.

În conversaţie interveni încă o pauză. Exista doar un singur lucru de spus şi, până la urmă, m-am hotărât să-l rostesc:

— Mulţumesc!

•

Şmecheria cu Lady Youlgreave era să o prinzi în perioadele ei de luciditate. Trupul îi era un câmp de bătălie: vârsta înaintată, durerea, decrepitudinea, un cocteil de medicamente şi o rezistenţă îndărătnică în faţa morţii, toate se luptau între ele schimbând frecvent baricadele, formând alianţe schimbătoare.

Morfina îi făcea mintea să intre în derivă. Adesea, era confuză şi în privinţa zilei săptămânii, uneori, a anului şi, cel puţino dată, a secolului. Timpul era o noţiune alunecoasă, un set de motive pe care le găsea din ce în ce mai greu de stăpânit.

Era în forma cea mai bună în apropierea prânzului şi imediat după. Am părăsit vicariatul vineri, la ora 5 după-amiază, curând după telefonul lui Ronald Trask. Eram neliniştit, obosit de propria mea companie. Să fac orice altceva era mai bine decât să nu fac nimic.

Am strigat-o pe Rosemary, care era la etaj, dar n-am primit niciun răspuns. M-am dus în grădină. Michael făcea pasienţe pe iarbă, la umbra unui măr bătrân, care supravieţuise dorinţei nestăvilite a lui Ronald de a moderniza casa şi grădina. Pe pajişte exista şi un şezlong, cu *Greaţa* pe el. După-amiaza fusese însorită, dar acum cerul începuse să se acopere de nori şi în aer atârna o burniţă care anunţa ploaia.

— Mă duc pe afară, pentru o vreme, m-am adresat eu lui Michael. Nu mai mult de o jumătate de oră. O să fii în regulă, aşa singur? Sunt sigur că familiei Vintner nu i-ar păsa dacă...

— Nu. Voi fi în regulă.

— Eu sunt la Old Manor House, dacă are cineva nevoie de mine.

— Bine.

— Rosemary e sus?

— Cred că a plecat să se plimbe. A fost aici, până acum cinci minute.

— Mătuşa Vanessa trebuie să ajungă acasă, între cinci jumătate şi şase.

— Bine.

Mi-a zâmbit şi s-a înapoiat la pasienţa lui. Am coborât pe şosea, am traversat podul şi m-am îndreptat spre curtea din faţă de la Old Manor House. În mijlocul peluzei acoperite de tufişuri, măsuţa păsărelelor era uşor înclinată. M-am îndreptat spre ea. Era o lucrare simplă: un mic platou din lemn pironit pe un stâlp, în mod evident făcută de un amator.Suprafaţa lemnului era crăpată şi acoperită cu o pojghiţă de murdărie, de la climă şi trafic. Nu am găsit nici urmă de sânge sau oasele, pe care le văzuse Vanessa şi care incitaseră aşa de mult corbii.

M-am aplecat şi m-am uitat în iarba de sub măsuţă. Mă simţeam ridicol, ca un şcolar căutând urme de scrum de ţigară sau şuviţe de păr. Am abandonat cercetarea, m-am îndreptat spre uşă şi am sunat la sonerie. Câinii începură să latre. Doris răspunse.

— Bună ziua, domnule vicar!

— Lady Youlgreave se simte destul de bine pentru a primi musafiri?

— Va fi bucuroasă să vă vadă. Tocmai şi-a luat ceaiul, şi asta îi aduce întotdeauna puţină uşurare. Ceea ce înseamnă că vrea să vorbească. Şi eu pur şi simplu n-am timp să o ascult.

Am urmat-o în semiîntunericul holului. Beauty era legată de stâlpul scării în spirală şi nici măcar nu se obosi să se ridice. Izbea cu coada în duşumea. Beast, trăgând după ea tumoarea, se împletici spre mine şi îmi mirosi pantofii.

— Ar trebui să te ajute cineva, i-am spus eu lui Doris. Ori asta, ori Lady Youlgreave ar trebui să se ducă la un cămin de bătrâni.

Doris clătină din cap.

— Nu-i plac străini în casă. Şi, dacă vorbeşti cu ea despre mersul la cămin, începe să plângă.

— Nu este cinstit faţă de tine.

— Dar eu sunt de acord. Doctorul Vintner vine şi pleacă, iar asta mă ajută. Apoi, există şi asistenta de la agenţia Fishguard, în week-end-uri. Nu că ar fi de prea mare ajutor!

— Totuşi...

— Vrea să moară în propria ei locuinţă, mă întrerupse Doris. Aşa că de ce să nu lăsăm totul ca până acum?

La asta nu exista răspuns sau, mai bine zis, niciunul pe care să-l accepte Doris. Mă întrebam cu cât o plăteşte Lady Youlgreave.

— Am auzit că soţul tău are un serviciu nou.

Aş fi vrut să-mi amintesc numele omului.

— De ceva vreme, recunoscu ea.

Dacă ar exista o medalie olimpică de aur pentru statul pe fund în faţa televizorului, Ted ar fi concurentul favorit. Lui Beast îi curseră bale pe pantoful meu. Ridică spre mine nişte ochi rugători. Ce voia oare? Ca totul să fie din nou în regulă? Pentru ea şi pentru Beauty, iar stăpâna lor să fie iarăşi tânără?

— Atunci, duceţi-vă la ea, continuă Doris, hotărând că era timpul să mă expedieze. Mă duc să-i fac patul. Puteţi să găsiţi singur drumul? Altfel, trebuie să vi-l arăt eu.

Când am intrat, Lady Youlgreave era aţipită cu o carte în poală. Dar ridică imediat ochii.

— David? Tu eşti?

— Da. Cum te simţi astăzi?

— Ca de obicei. Unde e fata? Este timpul să-mi iau medicamentul.

— În curând! Doris va fi aici în curând.

Nu eram sigur dacă m-a auzit. Închise încet cartea – un volum subţire legat în piele verde, cu litere aurite pe cotor. Apoi, spuse:

— A întârziat. Întotdeauna întârzie. Dacă nu îşi pune patinele, o să-i dau papucii.

Era mai bine să nu mă cert.

— Doris îţi face patul.

— Ce ciudat.

— De ce?

— Paturile se fac dimineaţa. Oricine ştie asta. E dimineaţă?

— Nu. M-am uitat la ceas. E cinci şi un sfert după-amiază. Vineri după-amiază. Am observat că Lady Youlgreave tot se mai uita la mine în aşteptare, cu o cută de îngrijorare pe chip. Vineri, 14 august. Continua să se încrunte, aşa că am adăugat: 1970.

— Oho. Unde e soţia ta? Astăzi, n-a venit. Ori a fost?

— Nu. Vanessa este la serviciu.

— Nu m-am gândit niciodată că o să te însori din nou. Biata Oliphant. Fac pariu că n-a mai ştiut ce-i cu ea. Lady Youlgreave făcu o pauză, dar buzele i se mişcară, parcă ar fi mestecat ceva. O şuviţă de salivă se scurse din colţul

gurii, parcă era urma unui melc mic. Şi mie mi-a plăcut de tine, cândva. Proastă afacere, nu crezi?

— Ce anume?

— Sexul. Când îmbătrâneşti, cel mai bun lucru este că nu-ţi mai pasă de sex. Ochii ei mici mă priviră, apoi se îndreptară în altă parte. Ar trebui să o opreşti pe Vanessa să-şi mai piardă timpul cu unchiul Francis.

— Nu pot să fac asta. Nu sunt stăpânul ei.

— Ai putea să pui piciorul în prag.

Puteam să-mi imaginez reacţia Vanessei dacă aş fi încercat un lucru atât de nebunesc.

— Oricum, ce-i rău în legătură cu Francis? Am crezut că tu ai vrut ca Vanessa să se uite prin hârtii.

— Nu mi-am închipuit ce ar putea să găsească. Nu atunci. Lady Youlgreave bătu uşor cu palma peste cartea din poala ei. Ce minte nenorocită. Şi a evoluat spre mai rău. Ştii de ce a început să omoare animalele alea?

N-am răspuns.

— Cred că ştii. Oftă. Aceasta a fost ultima lui carte.

— Vocea îngerilor?

— Mai curând, a diavolilor. Există acolo un poem numit „Copiii lui Heracles". Dezgustător. Numai o minte diavolească putea să scornească aşa ceva.

Aş fi vrut să iau cartea şi să mă uit la poem, dar degetele ei se încleştară de coperte.

— Face parte din miturile greceşti.

— Deci Heracles chiar şi-a ucis copiii? Chiar i-a ciopârţit?

— După câte îmi amintesc, soţia lui Zeus, Hera, îl ura pe Heracles şi, într-o noapte, l-a blestemat. Aşa că, în somn, el şi-a luat sabia şi a visat că omoară nişte inamici imaginari. Apoi, când s-a trezit, a descoperit că şi-a ucis propriii copii.

— Şi i-a ciopârţit. Lady Youlgreave scoase un sunet care ar fi putut să exprime voioşie. Şi *el* a făcut la fel.

— Francis? Am zâmbit. Totuşi, nu copii.

— De unde ştii? Se uită la mine. Există o mulţime de lucruri pe care tu nu le ştii.

Deschise cartea şi păru absorbită de poem. Am aşteptat un moment. Vanessa mă avertizase că aceste schimbări de dispoziţie deveniseră din ce în ce mai frecvente şi mai profunde.

Mi-am dres glasul.

— Vanessa mi-a vorbit despre măsuţa ta pentru păsărele. Despre carnea şi ceea ce a fost pe ea, ceea ce ciuguleau corbii. Presupun că nu te-ai uitat bine, nu-i aşa? Cu binoclul tău de teatru?

Îşi înălţă capul încă o dată şi am realizat imediat că nu am fost nici iertat, nici uitat.

— Am spus că sunt multe lucruri pe care nu le ştii, David. Chiar în propria ta familie.

— Ce vrei să zici?

— Am văzut tot. Nu sunt oarbă. Irişii ochilor ei păreau ca nişte lacuri noroioase cafenii, pupilele aproape invizibile. A fost o pungă de hârtie.

— Ce anume?

— Ceea ce era acolo. Un cap micuţ.

— Deci ai văzut cine l-a pus acolo?

— Ţi-am spus. Nu sunt oarbă. Se smiorcăi. Ochii ei se umplură de lacrimi. Nu înţeleg. De ce nu înţeleg? E târziu? Ceasul meu a stat. Cât e ora?

Uşa se deschise şi intră Doris.

— Ce părere ai despre ceva bun de băut înainte de culcare, draga mea? O delicioasă cană cu cacao?

— Medicamentele. Lady Youlgreave se lumină. E timpul să-mi iau medicamentele.

— Încă nu, draga mea. Le-am pus pe toate pe noptiera ta, ca de obicei. Poţi să-l iei pe primul când te bagi în pat. Doris mă privi. Probabil că aţi dori să vă duceţi acasă, nu, domnule vicar. Maşina doamnei Byfield tocmai a trecut spre casă.

19

Se repezi la mine, de pe aleea de acces spre Roth Park, cu braţele întinse.

— Tată! Aşteaptă!

M-am oprit. Ploaia cădea din cerul cenuşiu. Rosemary se rezemă de unul dintre stâlpii porţii. Avea respiraţia tăiată şi plesnea de viaţă. Chiar când era îmbrăcată cu jeanşi şi o cămaşă albă, ce cândva îmi aparţinuse, reuşea să arate elegantă.

— Am găsit ceva. Ar fi mai bine să vii să vezi.

— Ce anume?

Dădu din cap.

— Vino cu mine. Mă apucă de braţ şi mă trase uşor. Te rog!

Am acceptat să mă tragă pe drum.

— De ce tot acest mister?

— Nu este niciun mister.

M-a condus dincolo de curtea bisericii, într-un crâng de stejari. În loc să continue drumul spre casă, a cotit la dreapta, pe o cărare ce ducea la padocul pe care speram să-l folosim drept parcare cu ocazia serbării. Acum, ploua şi mai tare şi am sugerat să ne întoarcem după o umbrelă, dar Rosemary mă zori.

În cea mai îndepărtată parte a padocului, cărarea se bifurca – o parte continua spre un pâlc de case din nord, ale primăriei şi spre Rezervorul Jubiliar, cealaltă tăia spre vest, peste un petic de teren necultivat, paralel cu aleea. Pământul respectiv făcuse parte din moşia Roth Park, şi acum era proprietatea celor doi Clifford.

— Unde mergem? am întrebat eu.

Se uită înapoi, cu ochii strălucitori pe faţa aprinsă.

— Carter's Meadow[6]. Priveşte – există o cărare ce pătrunde acolo.

Am urmat-o până la o poartă cu cinci bare făcute din oţel tubular ruginit şi care era în permanenţă închisă cu sârmă. Eu şi Rosemary am sărit peste ea. Carter's Meadow era pământul nimănui, aflat între vechile grădini în paragină de la Roth Park şi proprietăţile locuite. Ca atât de multe locuri de la marginea oraşelor, era în permanenţă plin de gunoaie: chiar şi buruienile erau veştede.

[6] Fâneaţa lui Carter (în lb. engleză, în original).

Rosemary mă conduse pe lângă o maşină abandonată, până la un mic desiş, un pâlc de copaci încâlciţi şi puieţi crescuţi de capul lor. Urme de paşi şerpuiau prin ţărână, printre mesteceni, rugi şi urzici. O luă după ele. Mă întrebam ce făcuse ea acolo. A fumat? S-a întâlnit cu un băiat? Aerul mirosea greţos, ca şi cum desişul era un animal mare, ce începuse să se descompună. Am ieşit în partea cealaltă.

S-a oprit brusc, ştergându-şi stropii de ploaie de pe faţă.

— Acolo. Arăta spre pământul din spatele unui copac bătrân şi uscat de la marginea desişului. Uită-te acolo!

Am urmat direcţia degetului ei. O sticlă goală era rezemată de copac. Iarba de la rădăcina lui era pătată de ceva cafeniu-ruginiu.

— *Uită-te*! repetă ea împungând aerul cu degetul. Nu vezi ce trebuie că s-a întâmplat aici?

Mi-am săltat pantalonii şi m-am ghemuit la pământ. Iarba era uscată. Sticla conţinuse cidru Autumn Gold. Eticheta era ca nouă. Probabil că sticla fusese lăsată acolo, ieri. Mucuri de ţigări zăceau printre firele de iarbă, în diverse stadii de descompunere. Domnea mare tristeţe în locul acela.

— E sânge, reluă Rosemary. Tată, e sânge, nu-i aşa?

— Aşa cred.

Am ridicat sticla, ţinând-o între degetul mare şi arătător. Sub ea era un smoc de păr negru.

— Aici este locul unde au făcut-o, zise Rosemary. Poţi cumpăra cidrul acesta de la minimarketul lui Malik. Ştiai?

Aş fi vrut să nu fi găsit asta. Nu însemna nimic altceva decât necazuri. Nu puteam să fim siguri dacă petele erau sânge uscat, să nu mai vorbim dacă blana provenea de la Lord Peter. Însă trebuia să sun la poliţie, care probabil că nici n-ar fi vrut să audă. De asemenea, trebuia să-i spun lui Audrey, iar descoperirea ar fi alimentat fanteziile ei criminalistice şi, incidental, i-ar fi confirmat convingerea că tinerii de pe proprietatea primăriei erau responsabili pentru tot. De ce a trebuit ca Rosemary să găsească aşa ceva?

— Ce făceai tu aici?

Vocea mea era mai tăioasă decât intenţionasem.

— Am vrut să mă plimb.

— Pe aici?

— Dacă urmezi cărarea, ajungi la râu. E drăguţ.

Drăguţ? N-am mai fost de ani întregi pe aici. Păstram amintirea vagă a unei încâlceli de copaci pe un teren mocirlos, prin care şerpuia Rowan, doar puţin mai mare decât un pârâu. Însă adolescenţii au standarde diferite de cele ale adulţilor în ce priveşte frumuseţea. M-am uitat la Rosemary şi deodată mi-am amintit adolescenţa, când găseam o satisfacţie perversă să

citesc poemele lui Auden printre rămăşiţele unei case arse;stăteam pe o grămadă de dărâmături, între răscoage şi răchiţică, şi fumam ţigări interzise.

M-am ridicat. Acum, ploaia cădea şi mai deasă. Copacii ne ofereau un adăpost parţial, dar nu voiam să rămân acolo mai mult decât era necesar. Era ceva otrăvitor în acest loc şi simţeam cum otrava pătrunde şi în mine.

— Crezi că aici l-au sfârtecat pe Lord Peter? întrebă Rosemary.

— E posibil. Dar nu trebuie să tragem concluzii pripite.

— Aici este locul unde Francis Youlgreave a spintecat o pisică, nu-i aşa?

— Aşa se spune. Vino!

— Dar ne va înmuia până la piele.

Am privit-o. Ochii ei îi întâlniră pe ai mei. Faţa îi era calmă şi frumoasă. *Fiica mea*. Aş fi vrut să cred că adevărul este frumuseţe, şi frumuseţea e adevăr. Dar ce se întâmpla dacă Keats a greşit, şi frumuseţea nu avea dimensiune morală? Ce se întâmpla dacă frumuseţea minţea? În trecut, Rosemary spusese minciuni. Dar fusese prea tânără ca să ştie ce este bine şi ce e rău. Copiii devin treptat fiinţe morale. Mi-am alungat amintirile.

Am ieşit repede de la adăpostul copacilor. M-am simţit mai bine în câmp deschis. Rosemary mă urma. Oare nu simţea atmosfera locului? Se auzi bubuitul tunetului. Ploaia biciuia. Apa îmi alunecă pe ceafa şi îmi pătrunse prin umerii jachetei. „Spală-mă şi curăţă-mă." Putea să spele dovada şi, în caz afirmativ, era o treabă bună sau îmi era frică de ceea ce ar putea dezvălui dovada?

Rosemary mă luă din nou de braţ – ceva neobişnuit pentru ea, deoarece tendinţa ei era să nu mă atingă.

— Eşti în regulă?

— Sunt în regulă. Dar mai bine ne-am duce acasă să ne uscăm.

— O să suni la poliţie?

— Da.

Îşi vâri faţa în mine, ca şi cum încerca să mă facă să trec la acţiune.

— Dacă tăiem prin grădina Clifford, putem ajunge la aleea de acces. Ar fi mai rapid decât să ne întoarcem pe unde am venit.

Am urmat-o. Era mai uşor decât dacă aş fi argumentat că, în felul acesta, vom încălca o proprietate. Într-un fel, eram recunoscător că a preluat conducerea. De obicei, nu eram nehotărât. Adevărat, când intenţionam să urmez altă cale, era uneori din cauza aroganţei. Dar, în acest moment, nu puteam să mai fac nicio alegere, cum nu aş fi putut să cânt la o vioară cu cordele rupte. Otrava de sub copaci lucra în mine, erodându-mi voinţa.

Otrava avu şi alte efecte. Rosemary deschidea drumul – părea că-l cunoaşte, dar eu nu. Merse de-a lungul şirului de arbuşti risipiţi, spre un pâlc de copaci şi tufişuri de un verde-închis. Ploaia îi lipise părul de ţeastă şi

îmbrăcămintea de trup. Nu puteam să-i văd faţa – doar silueta şi uşoara legănare săltată a dosului, în timp ce mergea. Simţeam o excitaţie tulburătoare, exact ca atunci când am luat-o în braţe pe Joanna seara trecută. Dar acum era ceva mult mai rău. Rosemary este fiica mea. „Ce se întâmplă cu mine?" Sila se combina cu dorinţa. Mi-am plecat ochii în pământ. Era aşa de mult de când eu şi Vanessa nu mai făcuserăm dragoste!

— Doamne, îndură-te! am murmurat eu. Doamne, îndură-te!

Ea nu m-a auzit, dar s-a întors.

— Sunt udă până la piele, rosti încântată.

Am ajuns la un gard din sârmă ghimpată, care separa fâşia de pământ necultivat de centura de copaci şi tufişuri. Sârma era ruginită, şi unii dintre stâlpii de susţinere lipseau sau erau căzuţi.

Rosemary ridică unul, creând astfel o gaură de aproape un metru înălţime, între pământ şi cel mai de jos rând de sârmă.

— O ţin să treci.

M-am târât pe dedesubt. Era clar că oamenii folosiseră acest gard şi înainte şi suspectam că Rosemary era unul dintre ei. M-am simţit ca un caraghios: un cleric de vârstă mijlocie revenit la adolescenţă. Rosemary se târî de-a buşilea după mine. Nu mai fusesem niciodată pe aici, dar mi-am dat seama că ne aflam în ceea ce fusese cândva o parte din grădina de la Roth Park. Centura de copaci era dominată de un fag mare, arămiu. Prin încâlceala de lăstari se aflau şi alte plante mai bătrâne – rododendroni şi lauri, rămăşiţele unui gard-viu de tisă şi trunchiul înalt al unui brad Douglas prăbuşit.

— Pe aici, mă zori Rosemary, cu apa ploii scurgându-i-se pe obraji. Zâmbea strălucitor. Ţine-te după mine.

Ne-am continuat drumul prin lăstăriş şi am trecut pe sub bolta formată de fagul arămiu. În ciuda protecţiei oferite de ramuri, ploaia continua să ne ude. Deodată, copacii se rărira şi ploaia crescu în intensitate. Am zărit coşurile şi ferestrele de sus ale casei. Mi-am dat seama unde suntem.

Cu câţiva paşi înaintea mea, Rosemary se opri. Se întoarse spre mine. Ploaia şiroia pe ea.

— O, *nu*! Şuieră ea. Ce stânjenitor!

Terenul se povârnea. În faţa noastră era ceea ce fusese odată o grădină de trandafiri, mai joasă faţă de rest şi înconjurată de ziduri de piatră. Acum, acolo se afla un bazin de formă rotundă, din ciment, plin nu cu apă, ci cu frunze veştede. O trambulină se arcuia încă peste ceea ce fusese demult partea lui mai adâncă, cu învelişul din fibre de cocos alunecos din cauza ploii. O pardoseală din lespezi de piatră înconjura piscina. Din loc în loc, în zid se aflau bănci, iar cam la jumătatea uneia dintre laturile lungi exista o

structură de lemn, cu un acoperiş în pantă şi o verandă ce se întindeape toată faţada. Şi pe un scaun impozant de pe verandă se afla Toby Clifford fumând o ţigară lungă şi albă.

Ne văzu la câteva secunde după ce l-am văzut noi. Ne făcu semn cu mâna.

— Veniţi şi adăpostiţi-vă de ploaie, strigă el.

Ne-am continuat drumul în jurul bazinului, spre adăpost, o combinaţie între o cabană pentru schimbarea hainelor şi o casă de vacanţă. Toby purta jeanşi şi un tricou de bumbac lăbărţat, cu o broderie în jurul gâtului, şi avea picioarele goale: arăta mai hippy decât oricând. Îşi stinse ţigara, deşi nu era decât parţial fumată, şi zvârli chiştocul în tufiş. Pe verandă se mai afla un scaun. L-a desfăcut agitat. Rosemary a fost prima care a urcat treptele. El făcu o plecăciune şi-i arătă scaunul.

— Regret, am început eu. Treceam prin Carter's Meadow şi ploaia a devenit din ce în ce mai puternică.

— Aşa că aţi crezut că veţi găsi un adăpost. O idee bună. Ia loc!

— Mi-e teamă că ţi-am violat proprietatea...

— Sunteţi bine-veniţi. Toby se sprijini de balustradă. Fug până sus în casă, să aduc o umbrelă şi vreo două prosoape.

— Nu e nevoie.

— S-ar putea să răciţi.

— Mie nu mi-e frig. *Clocotesc*, rosti Rosemary.

Amândoi ne-am uitat la ea – stătea lăsată pe spate în scaunul ei şi zâmbea, aproape că râdea. Era udă leoarcă, dar frumoasă ca întotdeauna, ca şi cum ploaia complotase cu ea şi scosese la lumină alt aspect al frumuseţii ei, natura o îmbibase cu apă şi o făcuse mai strălucitoare. Cămaşa îi era lipită de trup, subliniind forma sutienului subţire, din care se vedeau ţâşnind sfârcurile excitate. Acum, emoţiile mele deveniră de alt gen şi aş fi vrut să o acopăr, să-i feresc trupul de ochii acestui străin. Pe figura lui Toby se vedea o jumătate de zâmbet.

— Nu vreau să-ţi provocăm niciun deranj, am spus eu. Când va sta ploaia, ne vom relua drumul.

— Nu e niciun deranj. Este chiar plăcut că am ocazia să vă înapoiez ospitalitatea. Ce mai face domnişoara... domnişoara Oliphant, nu-i aşa? Jo mi-a povestit păţania cu pisica.

— Ea o consideră...

— De aceea am ieşit astăzi, mă întrerupse Rosemary. Am dat peste nişte sânge.

— Sânge? O privi fix. Unde?

— În Carter's Meadow. Ştii, terenul acela din fundul grădinii voastre. Face parte din parc, nu-i aşa?

— Nu chiar... dar ce înţelegi prin „nişte sânge”?

— Există un loc, sub unul dintre copaci... Părintele a găsit şi blană.

Toby scoase un fluierat.

— Trebuie că acolo i-au tăiat motanului capul, continuă Rosemary cu voce afectată. Va trebui să spunem poliţiei.

— Puteţi telefona de aici, dacă vreţi. Toby vorbea cu Rosemary, nu cu mine. Nu este departe. Apoi, pot să vă conduc acasă, cu maşina.

Ea dădu din cap.

— Mulţumim.

— Crezi că poliţia va face ceva în legătură cu asta?

— Nu ştiu. Dar cineva trebuie să încerce. Biata Audrey! Am observat de la o vreme că Rosemary încetase să o mai numească pe Audrey „domnişoara Oliphant”.

Toby se ridică.

— Rămâneţi aici. Aduc o umbrelă.

— Nu e cazul, zise Rosemary. Suntem deja uzi până la piele.

Toby o privi din nou şi îşi zâmbiră.

— Bine. Hai să fugim printre picături. Apoi, îşi aduse aminte. Aduc umbrela pentru tine, David.

— Nu este nevoie, mulţumesc. Şi nu e nevoie să fugim. Zilele astea, am chef să mă plimb.

Amândoi o luară la goană spre casă – urcând treptele din spatele pavilionului şi lăsând urme neregulate prin iarba înaltă a terenului de crichet. I-am urmat şi eu până pe terasă, pentru a bea o cafea cu Toby şi Joanna. Dorinţa sexuală mă făcuse mai sensibil faţă de dorinţele altora. Era clar că Rosemary era atrasă de Toby şi că el era atras de ea.

Cei doi intrară în casă prin una dintre uşile franţuzeşti ce se deschideau spre terasă.

— Jo! l-am auzit pe Toby strigând. Musafiri!

Am intrat după ei. Camera era mare, luminoasă şi bine proporţionată, un cub dublu, cu o lungime de cel puţin şapte metri. La fel ca şi cele două perechi de uşi franţuzeşti spre terasă, mai existau două ferestre înalte ce dădeau către alee. Pe vremea familiei Bramley, acesta fusese locul de odihnă al locatarilor.

— Mi-e teamă că e puţină dezordine, rânji Toby spre Rosemary. Oricând ai nevoie de un serviciu de menajeră, nu trebuie decât să spui.

Am ezitat în uşă, conştient că în jurul picioarelor mele se forma rapid o baltă.

— Intră, zise Toby. Puţină apă n-o să distrugă casa.

Mărimea încăperii făcea conţinutul ei să pară mai mic – mobilier geometric, două fotolii, o canapea, mai multe scrinuri pentru ceai şi un covor rulat. Alături de căminul gol era un pick-up – cu o serie de boxe ce păreau scumpe, legate de el prin cabluri – şi mai multe cutii de carton cu discuri long-play. Urme fantomatice ale familiei Bramley mai existau – pete decolorate marcând locul tablourilor şi al mobilierului. Pe poliţa căminului se vedeau ţigări şi whisky. Sprijinită de peretele din spate era o oglindă mare, cu ramă ornamentală aurită şi o crăpătură lungă ce o străbătea îndiagonală. Paşii noştri sunau puternic pe duşumeaua goală şi lăsau pete de apă pe scânduri.

Toby se afla în uşă.

— Hai să găsim nişte prosoape, bine? Pe aici...

Ne conduse pe un coridor scurt, ce ducea spre holul central, de la uşa din faţă. Mai fusesem acolo destul de des pe vremea familiei Bramley, dar acum locul se simţea şi arăta cu totul altfel. Talmeş-balmeşul scaunelor cu rotile dispăruse de la piciorul scării. Covoarele, tablourile şi mobilierul uzat dispăruseră şi ele şi de asemenea mirosul de pudră, parfum, dezinfectant şi bătrâneţe. Eram conştient de camerele goale din jur şi de deasupra, de pivniţele de sub picioare, de spaţiile închise şi de mirosurile de umezeală şi mucegai.

În hol, spaţiul gol se întindea în sus, spre lumină, ca un cort de sticlă pe acoperişul casei. Panourile de sticlă erau crăpate şi pătate de murdărie de păsări. În dreapta noastră, o scară de brad împărţea în două mezaninul şi urca spre un palier unde se afla o galerie.

— La naiba, zise Toby. Există o spărtură. Nu mă surprinde.

O baltă se adunase deja pe dalele negru cu alb ale pardoselii. *Pic – pic – pic*. M-am uitat la picătura argintie, ce arăta ca o cărare de la cer la pardoseală, unde se spulbera.

— Jo, strigă Toby şi vocea sa urcă în sus pe scară. Jo, unde eşti?

Am auzit paşi bocănind de-a lungul palierului de deasupra capetelor noastre. Nu bocănind: picioarele goale lipăiau pe scândurile goale. Brusc, paşii se opriră, şi faţa palidă a Joannei apăru cam la şase metri mai sus de noi, atârnată peste balustradă.

— Ce este?

Suna ca şi cum îşi pierduse suflul.

— Avem nevoie de prosoape, spuse Toby. David şi Rosemary au fost prinşi de furtună şi eu de asemenea. Există unele curate în camera de lângă baie. În coşul albastru.

Capul dispăru. O clipă mai târziu, Joanna coborî scările cu braţul plin de prosoape. Era îmbrăcată cu un tricou bleumarin pe gât, care-i atârna pe

trup, şi o fustă lungă. Picioarele îi erau murdare, iar unghiile erau vopsite cu ojă verde, cojită. Ne dădu prosoapele. Când ajunse la mine, ridică fruntea. Ochii ni se întâlniră şi am văzut că pleoapele îi erau umflate.

Toby se ştergea cu energie.

— Sunt sigur că Jo poate găsi ceva pentru Rosemary, să se schimbe. În ce te priveşte, David, să văd ce...

— Nu e nevoie, îl întrerupse Rosemary. Mulţumesc. Îmi este chiar cald. În curând, mă voi usca.

— Şi eu sunt în regulă, i-am zis lui Toby.

El rânji.

— Ca să fiu sincer, nu sunt sigur că aş avea ceva care să ţi se potrivească.

— Nu ar fi mai bine să suni la poliţie, tată? sugeră Rosemary.

— La poliţie? Figura Joannei era împietrită ca o mască, iar ochii verzi erau de nepătruns. Ce s-a întâmplat?

— Am găsit nişte blană şi ceva ce s-ar putea să fie sânge pe un teren părăginit de lângă grădina voastră, am spus eu. Credem că s-ar putea să aibă legătură cu treaba aceea de aseară.

— Motanul? Îşi strânse braţele în jurul ei, continuând să se uite la mine şi murmură: E oribil!

— Este un telefon pe aici, David, spuse Toby din partea cealaltă a holului.

I-am zâmbit Joannei, liniştitor speram eu, şi l-am urmat pe Toby într-o cămăruţă ce dădea spre faţada casei. Familia Bramley o folosise drept birou. Era mobilată cu o masă de sufragerie zgâriată, o pereche de scaune de bucătărie şi unşir de rafturi goale, fixate pe perete. Pe masă se aflau o scrumieră şi un telefon.

Toby mă lăsă singur. L-am sunat pe operator, care îmi făcu legătura cu secţia de poliţie. L-am cerut pe sergentul Clough şi, după câteva minute, acesta a venit la telefon. I-am spus ce am descoperit.

— Ei bine, e foarte interesant. Interveni o pauză, după care un declic urmat de un zgomot şuierător: Clough îşi aprindea pipa. Am să fac un raport despre asta. Nicio urmă privind capul pisicii, presupun?

— Nu. Mă întrebam dacă să-i expun teoria Vanessei, dar am hotărât să mă abţin. Puteam să pun pariu că sergentul nu va fi interesat de speculaţii privind măsuţa pentru păsările a lui Lady Youlgreave. Intenţionaţi să trimiteţi pe cineva să se uite la locul acela?

— Într-o lume ideală, da. Dar, în prezent, suntem total depăşiţi, domnule Byfield, foarte depăşiţi. O altă pauză, alt declic, alt şuierat. Trebuie să alocăm resursele acolo unde credem că este mai bine. Mai avem unul sau două cazuri mai importante decât afacerea cu motanul. Şi – dacă nu vă supăraţi că vorbesc deschis – nici nu putem fi siguri că descoperirea dumneavoastră şi a

fiicei are vreo legătură cu asta. Nu pot să nu-mi imaginez că inspectorul meu va spune că umblăm după cai verzi pe pereţi. Regret, sir, dar ştiţi cum e.

Am fost de acord că ştiam cum e, deşi habar n-aveam. Nu-mi plăcea prea mult Clough, dar trebuia să admit, chiar dacă numai faţă de mine, că omul probabil că ştia despre ce vorbeşte.

— Dar să ne comunicaţi orice altceva s-ar întâmpla, domnule Byfield, continuă el. Nu e niciun rău în asta şi nu se ştie niciodată.

Ne-am spus politicos la revedere şi m-am dus să mă alătur celorlalţi. Aşteptau în încăperea cea mare, cu uşi franţuzeşti. Rosemary şi Toby erau îngenuncheaţi pe duşumea şi răscoleau într-o cutie cu discuri. Joanna se afla lângă cămin, cu o ţigară în mână, privind în oglindă imaginea mea reflectată, din prag.

— Vine poliţia? întrebă ea.

— Nu.

Rosemary se uită la mine cu faţa îmbujorată.

— Dar de ce nu vine?

— Ei nu cred că este ceva important.

Se ridică în picioare.

— E teribil! Sigur că e important. Întoarse brusc capul, pentru a se uita la Toby, şi astfel părul îi săltă pe umeri. Nu-i aşa?

— Poliţiştii nu seamănă cu ceilalţi oameni, zise el. Minţile lor sunt pline de mister.

— Dar ar putea să fie o dovadă vitală, insistă Rosemary fără să mi se adreseze mie, ci lui Toby. Ştii că Audrey vrea să-l plătească pe veterinar să-i facă autopsie?

El dădu din cap.

— Ai spus că era un smoc de blană? Rosemary aprobă dând din cap. Dacă o pun la microscop, continuă el, ar putea să vadă dacă se potriveşte cu părul pisicii ei. Sper că o vor face, oricum. Ridică din sprâncene. Ştiinţa modernă este minunată. Presupun că ar fi mai bine să mergem şi să aducem totul aici.

— Acum? întrebă Rosemary.

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine. Îmi aruncă o privire şi apoi îi zâmbi lui Rosemary. Altfel, ne vom usca şi, după aceea, ne vom uda din nou. Şi, dacă lăsăm totul aşa, se poate întâmpla orice. Ploaia poate să spele locul. Sau... Făcu o pauză şi-şi umezi buzele. Sau persoana care a făcut-o poate să se întoarcă şi să facă ordine.

— Trebuie să mergem. Aşa-i corect faţă de Audrey. Rosemary se uită la mine. Nu eşti de acord?

Înainte de a putea răspunde, Toby interveni:

— Cel puţin, nu poate să pricinuiască niciun rău, nu-i aşa? Şi, cine ştie, poate fi realmente o treabă bună.

M-am uitat în oglindă, dar Joanna îşi întorsese capul, aşa că n-am mai putut să-i văd faţa reflectată în ea.

— Desigur, dar cel puţin aşteptaţi până se opreşte ploaia.

— Mai bine nu, zise Toby. Oricum, eu şi Rosemary putem lua o umbrelă. De ce nu stai să iei o ceaşcă de ceai cu Joanna?

Rosemary îşi dădu la o parte de pe obraz o şuviţă de păr ud, ca o pisică spălându-şi faţa cu laba.

— Nu-i nicio nenorocire dacă ne vom uda din nou.

Cei doi erau deja la uşă. Am simţit exaltarea lui Rosemary. N-am văzut-o niciodată aşa. Trupul îi era încordat şi din fiecare mişcare îţi dădeai seama de efectul asupra lui Toby. Acesta îi aruncă o privire surorii lui.

— O să fii în regulă?

Părea o întrebare stranie.

De ce să nu fie în regulă, în propria ei casă şi în compania unui preot de vârstă mijlocie? Jo dădu din cap, aruncând mucul ţigării pe grătarul gol.

— În altă ordine de idei, continuă Toby, e puţin cam târziu pentru ceai – trebuie să fie trecut de şase. De ce nu vezi dacă lui David nu i-ar plăcea ceva de băut?

Apoi, el şi Rosemary plecară. Le-am auzit paşii pe coridor. Toby spunea ceva şi, drept răspuns, Rosemary a râs, un râs sugrumat, rapid şi înalt. O uşă se izbi în depărtare. Încăperea cea mare se umplu de linişte. Singurul sunet era cel provocat de zgomotul ploii. Joanna îşi privi mâinile şi-şi mişcă degetele. Automat, am scotocit prin buzunar după ţigări. Pachetul era ud, dar conţinutul era uscat.

— Ce ţi-ar plăcea să bei? întrebă Joanna fără să mă privească.

— Acum, nimic, mulţumesc.

Ridică ochii spre mine şi zâmbi, ceea ce îi transfigură complet chipul, umplându-l de căldură şi farmec.

— Nu te deranjează să mă supraveghezi, nu-i aşa?

Am dat din cap zâmbind şi am aprins o ţigară. Ea aduse un pahar din bufetul de lângă cămin şi îşi turnă un deget de whisky din sticla de pe poliţa acestuia. Şi am supravegheat-o.

— Hai să stăm jos, sugeră ea.

Se îndreptă spre cea mai apropiată uşă franţuzească, cea pe care nu o folosisem când am intrat de pe terasă. Două fotolii se aflau unul în faţa celuilalt, de fiecare parte a ei, pe duşumelele goale. Între ele, o ladă de ceai răsturnată servea drept masă. Joanna se aşeză şi, ţinând paharul cu ambele mâini, luă o sorbitură. Faţa i se coloră. Fusta i se desfăcu. Am privit

deschizătura triunghiulară extinzându-se şi urcând pe picioare, cam la un centimetru deasupra genunchilor. Am privit în altă parte, mi-am amintit cine eram şi unde eram; mi-am amintit de Vanessa.

Am rămas fumând, privind ploaia ce cădea pe dalele de piatră ale terasei, trimiţând în aer o pulbere fină, cenuşie. Dincolo de terasă, iarba înaltă se legăna şi se îndoia sub atacul violent al ploii, copacii grădinii foşneau şi tremurau agitaţi.

— Aş putea să capăt o ţigară? întrebă ea. Le-am terminat pe ale mele.

I-am dat un Players nr. 6. Când m-am aplecat să i-o aprind, pentru o clipă, feţele noastre se aflară foarte aproape. Ochii ei erau subliniaţi cu fard de ochi şi se simţea un parfum slab, dar persistent, care mă făcu să mă gândesc la arome orientale. Pe obrazul ei se afla o şuviţă fină şi ştiam că, dacă aş atinge-o, ar fi cel mai moale lucru din lume. Repede, mi-am îndreptat trupul şi am suflat în chibrit.

— Crezi în fantome? întrebă ea.

Joanna avea talentul să mă surprindă mereu cu garda coborâtă. Priveam fix perdeaua şuierătoare a ploii şi mă întrebam dacă vorbele ei nu aveau ceva de-a face cu conversaţia noastră întreruptă din seara precedentă, când făcuse o aluzie asemănătoare, exact înainte de a descoperi cadavrul lui Lord Peter.

— Nu ştiu nimic despre fantome, am răspuns în sfârşit, dar, în mod cert, cred că există fenomene ce nu se potrivesc cu ordinea firească a lucrurilor.

Se aplecă înainte pe scaun.

— Cum ar fi?

— Oricare preot paroh ajunge să aibă de-a face cu evenimente ciudate, care nu pot fi explicate. Oamenii tind să ne cheme pe noi când apare o urmă de supranatural.

— Ca pe instalatori? Să se ocupe de scurgerile spirituale?

— Într-un fel.

— Ai putea să le explici?

Am dat din cap.

— Nu prea. Ar fi perfect posibil să existe explicaţii raţionale pentru orice considerăm noi că este paranormal. Dar pur şi simplu n-am dat încă de ele. Între timp, biserica poate uneori să-i ajute pe oameni să se împace cu existenţa acestuia, deoarece teologia recunoaşte existenţa supranaturalului. Însă cei mai mulţi oameni de ştiinţă nu. Este un adevăr curios că materialismul modern e mult mai dogmatic în credinţele lui decât teologia modernă...

M-am oprit, conştient că începusem să-i ţin Joannei o prelegere. Adevărul era că mă făcea nervos şi mă refugiam în modul meu de predare – aşa cum

făcusem cu fiecare femeie care mă atrăsese. Este îngrozitor de uşor să repetăm greşelile. I-am aruncat o privire, aşa cum stătea vizavi de mine, aplecată peste paharul din mâini, cu o ţigară arzând înăbuşitîntre degete. Lumina crudă şi cenuşie scotea în evidenţă orice detaliu al ei, fără să o flateze; şi îmi plăcea ce vedeam.

— Îţi pierzi timpul cu mine, zise ea deodată. Dar nu ştiu cu cine altcineva să vorbesc despre asta.

— Categoric, nu-mi pierd timpul. Crezi că ai văzut o fantomă?

Joanna ridică din umeri şi se înfioră puţin; trupul ei se mişcă fluid, ca unduirile apei când face valuri.

— N-am *văzut*. Dar am auzit ceva.

— Şi Toby de asemenea?

Ea clătină din cap.

— A fost acum două nopţi. Eu... eu nu dorm bine. Ştii turnul din extremitatea casei? Camera mea se află acolo, sub cea din vârf. Am fost gata să o aleg pe aceea, dar nu mi-a plăcut atmosfera, şi Toby a crezut că miroase a vechi şi a descompus. Oricum, eram întinsă în pat şi am auzit un om mergând. Cel puţin, am crezut că-l aud. Un om în camera de deasupra mea. Înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.

— Ce ai făcut?

— Nimic. Am încuiat uşa şi mi-am tras pătura peste cap. După o vreme, zgomotul a încetat. Sau poate eu am aţipit... Consideri că sunt o laşă? Presupun că aşa sunt.

— Nu este o laşitate să-ţi fie frică. Dimineaţă, i-ai spus lui Toby?

Îşi stinse ţigara, strivind-o în scrumieră.

— A spus că e doar imaginaţia mea. Îşi muşcă buza. Nu ştiu... poate că aşa a fost. L-am făcut să ia cheia şi am mers împreună sus, în camera din vârf. Nu era nimic acolo, desigur. Doar o cameră goală.

Am aşteptat, privind ploaia.

— Nu mă crezi, izbucni ea. Eşti exact ca Toby.

— Ba te cred.

Se uită serioasă la mine, ca şi cum ar fi încercat să citească pe figura mea dacă să aibă încredere în mine sau nu. Apoi, rosti încet:

— Crezi că încăperile ar putea să aibă sentimente? Că ar putea fi fericite sau triste?

Mi-am amintit experienţa mea neplăcută din altarul de la Sfânta Maria Magdalena, din vara trecută, în seara în care Rosemary omisese să-mi transmită mesajul Vanessei.

— Nu sunt sigur dacă locurile au o anumită atmosferă sau dacă noi ne proiectăm emoţiile asupra lor şi creăm această atmosferă.

Părea dezamăgită.

— Camera era nefericită, zise ea hotărâtă. Nu ştiu... poate că un om fusese nefericit acolo. Toby spune că acolo obişnuia să doarmă poetul – Vanessa i-a spus. Sau poate că eu am fost de vină: poate că eu eram cea nefericită.

Am aşteptat o clipă, ascultând ploaia şi privind-o pe Joanna, al cărei cap era aplecat. Ceafa şi umerii îi erau goi şi mi-ar fi plăcut să-i mângâi, mângâierea este cel mai simplu şi mai vechi mod de a linişti pe cineva.

— Joanna, am rostit încet. Te-ar ajuta dacă...

Se auzi o bătaie în geam. Amândoi ne-am uitat într-acolo. Pentru o clipă, am simţit o undă de ruşine, ca şi cum aş fi fost surprins într-o situaţie vinovată.

Stând pe terasă de partea cealaltă a geamului se aflau Toby şi Rosemary, ambii lucind de apă în ciuda umbrelei pe care o purta Toby. În cealaltă mână, avea o pungă de plastic, ce conţinea ceva ce semăna cu o sticlă. Rosemary, cu ochii albaştri strălucind, era şi mai udă decât înainte, cu părul întunecat de apă, lipit în şuviţe pe cap. Ţinea ceea ce arăta ca o cutie de tutun, pe care o lovea cu un deget şi mima prin geam:

— L-am luat.

Joanna îi zâmbi lui Toby şi intenţionă să deschidă uşa. El clătină din cap şi arătă în lungul terasei: era clar, ca şi cum ar fi spus-o în cuvinte, că nu voia să intre pe uşile franţuzeşti, deoarece erau prea uzi. Apoi, el şi Rosemary plecară şi tot ce puturăm să vedem pe geam era cerul cenuşiu şi grădina verde, bătută de ploaie.

— Începusem să cred că s-au rătăcit, i-am zis eu Joannei.

În depărtare, o uşă se trânti şi se auzi râsul lui Rosemary.

Joanna îşi înălţă capul. Nu era nici urmă de zâmbet pe faţa ei.

— *Te rog*, David, şopti ea. Trebuie să vorbesc cu tine fără să ştie Toby.

20

Ploaia şfichiuia parbrizul şi răpăia pe capota lungă a Jaguarului. Maşina rulă pe pietrişul aleii spre vicariat şi trase în faţa uşii. Unele dintre ferestre erau luminate, mai devreme decât de obicei, din cauza semiîntunericului.

— Ai timp să bei ceva? întrebă Rosemary de pe micuţa banchetă din spate, părând cu zece ani mai matură decât în realitate, cu excepţia tremurului care i-a însoţit ultimul cuvânt.

— Foarte amabil din partea voastră, răspunse Toby, incluzându-mă şi pe mine în conversaţie. Sunteţi siguri că nu vă deranjez?

— Deloc, am spus eu, aşa cum trebuia.

Toţi trei ne-am extras cu greutate din maşină. Toby scoase o umbrelă neagră şi o ţinu deasupra lui Rosemary şi a mea în timp ce ne împleticeam spre uşa din faţă: era un gest de curtoazie, dar fără să reuşească să pună prea mult stavilă ploii. Am descuiat uşa din faţă şi toţi trei am intrat în hol. Vanessa deschise uşa bucătăriei, Michael era în spatele ei, stând la masă, cu o farfurie în faţă.

— Eram gata să trimit o echipă în căutare, zise ea zâmbind. Bună, Toby! Tu i-ai salvat?

— Da, el, răspunse Rosemary, continuând să aspire la o dificilă demnitate de adult. Şi acum vrem să-l răsplătim cu ceva de băut.

Ochii Vanessei îi cercetară pe ai mei şi, nedescoperind nicio obiecţie, zise:

— Desigur. Haideţi în camera de zi. David, tu şi Rosemary arătaţi ca şi cum aţi avea nevoie să vă schimbaţi hainele.

Rosemary începu să spună ceva, apoi se opri.

— Mă întorc într-o clipă, zise ea şi, îmbujorată, galopă în sus pe scări, cu o neobişnuită lipsă de graţie.

— Ar fi mai bine să ţii tu asta, îmi spuse Toby, întinzându-mi sacoşa de plastic ce conţinea micuţa cutie de tutun şi sticla goală de cidru.

— Ce este asta? întrebă Vanessa.

Toby râni.

— Probe.

I-am dat scurte explicaţii Vanessei, apoi am urcat. În vreme ce mă schimbam, am auzit o adevărată Niagară curgând în baie. Am coborât şi mi-am băgat capul în bucătărie. Michael se lupta cu un platou uriaş, pe care se afla o plăcintă de mere cu aluat fărâmiţat.

— Totul e în regulă?

Gura băiatului era plină, aşa că dădu din cap.

— Noi suntem în camera de zi. Vino şi tu dacă vrei.

Michael înghiţi.

— Mulţumesc.

Îşi umplu lingura cu încă o porţie zdravănă de plăcintă. Am închis uşa bucătăriei. Oare cum trebuie să vorbeşti cu copiii? Michael avea ceva care te făcea să-l tratezi ca pe cineva mai mare decât era în realitate: poate calmul lui, privirea preocupată şi zâmbetul vag şi grav.

Am intrat în camera de zi. Vanessa râdea de ceva ce spusese Toby, sincer amuzată, neprefăcută şi cu capul dat pe spate. Trecuse mult timp de când n-o mai văzusem aşa de dornică să placă.

— Avem gin tonic, îmi spuse ea, aşa că ţi-am turnat şi ţie un pahar.

M-am aşezat şi am luat o lungă înghiţitură din băutură.

— Vanessa îmi povestea despre cartea ei, zise Toby. Minunată treabă! De abia aştept exemplarul meu cu autograf.

Vanessa roşi.

— Mai e cale lungă până atunci.

Se auziră paşi pe scară, şi Rosemary intră. În scurtul răstimp cât a stat sus, reuşise să se transforme. Arăta ca şi cum făcuse duş şi se spălase pe cap. Se schimbase într-un fustă scurtă, tricotată, turcoaz, şi un tricou strâmt, cu mâneci lungi. La mână, îşi pusese brăţări de argint şi era învăluită într-un nor de parfum puternic.

— Pot să capăt şi eu un gin tonic? rosti ea cu o voce înaltă.

— Pardon... am început eu.

Vanessa era deja în picioare.

— Ti-l aduc eu, pot? întrebă ea, fără să se adreseze nimănui în mod special.

Şi, în vreme ce se întoarse spre măsuţa rulantă, cu băuturi, faţa ei se feri de toţi cei din cameră, cu excepţia mea, avertizându-mă fără cuvinte să nu intervin.

— Îmi plac brăţările tale, spuse Toby. Jo caută de mult aşa ceva.

— E *săptămâna* marocană, explică Rosemary. Câte o brăţară pentru fiecare zi a săptămânii.

În timp ce vorbea, am privit-o pe Vanessa turnând o linguriţă de gin într-un pahar înalt, pe care-l umplu cu apă tonică. Îi dădu paharul lui Rosemary, care se ridică şi rosti.

— Noroc!

Dacă n-aş fi ştiut mai bine, aş fi crezut că Rosemary era deja puţin cherchelită. Dar şi oamenii te pot ameţi tot aşa de bine ca alcoolul.

Vanessa se aşeză lângă mine, pe sofa.

— Apropo, a sosit un mesaj pentru tine, în timp ce eraţi plecaţi. A telefonat Doris.

— Dar am văzut-o chiar astăzi, la Lady Youlgreave.

— Asta s-a întâmplat după plecarea ta. Bătrâna vrea să te duci să o vezi luni dimineaţa.

— Sună ca un ordin, am încercat eu să glumesc, deşi izbucnirile imperioase ale lui Lady Youlgreave mă iritau la culme. A spus Doris de ce?

Vanessa ezită.

— Aparent, e vorba despre măsuţa păsărelelor. Lady Youlgreave vrea să-ţi spună... Ăăă... cine le dădea de mâncare.

Era clar ce voia să zică Vanessa. Era o femeie discretă şi plină de diplomaţie – în nenumărate moduri, o soţie de cleric ideală – destul de ironic. Rosemary îi puse lui Toby o întrebare despre consumul de benzină al Jaguarului, fără să-i pese că niciodată nu manifestase vreun interes pentru maşini.

— I-a spus lui Doris cine a fost? am murmurat eu.

Vanessa clătină din cap.

— Doris părea cu totul în afara problemei.

— Nu am idee câtă zeamă înghite, îşi ridică Toby sprâncenele într-un fel pe care suspectam că femeile s-ar putea să-l găsească atractiv. Îmi place doar să conduc obiectul ăla. Ce se întâmplă sub capotă este un mister total pentru mine. Întorcându-se spre Vanessa, continuă: Vorbind despre mistere, am vrut să te întreb ceva legat de poetul nostru. Mă simt puţin răspunzător în legătură cu el, ştii... pentru că a locuit în casa noastră.

— Şi a murit, sublinie Rosemary cu voce rece.

— Şi a murit. Toby îi adresă un rânjet, apoi reveni la Vanessa. Jo a găsit un exemplar din poemul acela al lui – „Judecata străinilor" – într-o antologie pe care a cumpărat-o.L-am citit noaptea trecută şi pur şi simplu nu i-am dat nici de cap, nici de coadă. Despre ce vrea să fie vorba? Ce înseamnă titlul acela?

— Nimeni nu este prea sigur, răspunse Vanessa. Sper să aflu când Lady Youlgreave mă va lăsa să cercetez partea relevantă a jurnalelor lui. În general, este considerată scena unui proces medieval. Cu o femeie în boxă, acuzată de toate cele, de la erezie la asasinat. Şi, în final, condamnată şi arsă pe rug.

— Puţin cam ca *Sfânta Ioana* a lui Shaw? comentă Toby ca un student strălucit la un seminar.

— Într-un fel. Dar, aminteşte-ţi, este mai curând un poem epic decât o piesă de teatru. Ca „Ajunul Sfintei Agnes" a lui Keats, sau „Abatele Vogler" a lui Browning. Youlgreave a sondat misticul până în străfunduri şi e străbătut de o undă neplăcută de profanare. Ideea este că, atunci când judecata e

prejudiciată, totul se prăbuşeşte. Dar este greu de ştiut în mod sigur. Francis e intenţionat aproape de neînţeles.

— Probabil că a găsit titlul în *Cartea de rugăciuni*, am spus eu.

Figura Vanessei deveni sarcastică, era un savant pasionat, un fel de terrier intelectual ce se risipea făcând pe editorul de provincie.

— Unde?

— Cred că este în slujba „Ameninţarea cu pedeapsa Cerească". Am să văd dacă pot găsi pasajul.

M-am dus în birou să iau *Cartea de rugăciuni*. Când m-am întors, puţin mai târziu, Rosemary era în picioare. Îşi golise paharul şi îl pusese pe masă.

— Eu vă las cu povestea asta, zise ea. Mai bine mă duc să fac ceva treabă. Se strecură afară, închizând uşa în urma ei.

— Munceşte foarte mult, zise Vanessa, parcă scuzând plecarea ei bruscă. Admiterea la Oxford, semestrul următor. Doar nu ai crezut că e în vacanţa mare, nu-i aşa?

— Iat-o: „Pedeapsa Cerului sau furia lui Dumnezeu şi judecata păcătoşilor". Există o listă de păcate. Cam precum cele Zece Porunci. „Blestemat fie cel care prejudiciază judecata străinului, a orfanului şi a văduvei."

— De unde provine, de fapt? întrebă Vanessa.

— S-ar putea să fie de la una dintre slujbele din Miercurea Cenuşii, de pe vremea Evului Mediu. Dar, în original, probabil că a provenit din „Vechiul Testament". Pot să mă uit, dacă vrei.

— Te rog! Vanessa îi zâmbi lui Toby. Trebuie că găseşti toate astea mai curând plictisitoare.

— Deloc, zise el politicos. Dar, când ai să afli, aminteşte-ţi să-mi spui şi mie ce semnificaţie are poemul.

— Iar eu abia aştept să văd casa – mai ales camera lui Francis Youlgreave. Cum mai merge treaba la piscină?

— S-ar putea să fie gata săptămâna viitoare. Toby îşi aruncă privirea pe fereastră. Nu avem nevoie decât de vreme bună.

Îşi termină băutura. Vanessa îi oferi alta, dar el clătină din cap.

— Categoric, trebuie să plec, mulţumesc. Nu-mi place să o las pe Joanna singură atâta vreme. În ciuda vorbelor lui, rămase pe scaun şi privi de la Vanessa la mine. De fapt, există ceva ce voiam să vă spun, continuă încet. Şi aceasta poate fi o bună ocazie. Vă amintiţi că am menţionat odată că Joanna nu se simte prea bine? De fapt, necazul a fost mai mult psihologic. Mama noastră a murit – supradoză –, şi biata Jo a fost cea care i-a găsit cadavrul.

— Îmi pare rău, zise Vanessa pentru amândoi.

El îi zâmbi.

— După aceea, a avut un fel de cădere nervoasă. Ezită. Evident, nu este ceva despre care îi place să se vorbească. Dar eu am considerat că ar fi mai bine să vă spun. În caz că uneori se comportă puţin mai ciudat. Aşa veţi şti cauza. Se uită la ceas. Trebuie să plec.

Eu şi Vanessa l-am condus. În hol, am strigat-o pe Rosemary să-i comunic că Toby pleacă, dar n-am primit niciun răspuns.

Pe la spatele lui Toby, Vanessa mimă un singur cuvânt: „îmbufnată".

— Nu vă bateţi capul, zise Toby. Nu vreau să-i deranjez concentrarea.

L-am privit mergând săltat prin ploaie, ca un dansator, spre adăpostul oferit de E-Type. Motorul Jaguarului torcea, în timp ce maşina ieşea de pe aleea noastră, Vanessa spuse:

— Nu e o maşină, nu-i aşa? Este un simbol falic pe roţi.

21

Pe măsură ce seara se scurgea, furtuna slăbi, ajungând să plouă constant. Era surprinzător de frig pentru luna august.

După ce Toby a plecat, m-am dus în birou şi, fără să aprind lumina, am format numărul de la Tudor Cottage. Telefonul sună şi sună. M-am uitat afară, la pajiştea satului. Era mai puţin trafic decât de obicei şi aproape niciun pieton. Parcarea de la Queen's Head era aproape goală.

Ceainăria trebuie că se închisese demult. Audrey probabil că era plecată. Mă întrebam ce a putut să o scoată din căldura şi adăpostul căminului ei, într-o noapte ca aceasta. Asta însă nu mă îngrijoră prea mult. Până la urmă, am pus receptorul jos. Comunicarea descoperirii neplăcute a lui Rosemary, din după-amiaza aceasta, putea să aştepte.

A doua zi, sâmbătă, când încă mai eram la micul dejun, soneria zbârnâi. Vanessa ridică ochii spre tavan. Rosemary îşi împinse scaunul şi se duse să deschidă. Am auzit o voce surescitată şi paşi, apoi Audrey năvăli în bucătărie. Părea într-un fel mai mare şi mai roşie decât oricând, ca şi cum era gata să ţâşnească afară din haine, ca un pui din găoace.

— Ei bine, anunţă ea, oprindu-se în pragul bucătăriei, am avut dreptate.

Vanessa îmi azvârli ceea ce romancierii demodaţi obişnuiesc să numească o privire plină de subînţeles. Aceasta spunea tare şi clar: „Nenorociţii tăi de enoriaşi nu pot să ne lase în pace nici măcar în timpul micului dejun?"

Mi-am abandonat pâinea prăjită şi m-am ridicat.

— Nu vrei să mergem în birou? Poate că o ceaşcă de cafea...

Faţa lui Rosemary, strălucitoare şi emoţionată, apăru lângă Audrey.

— Ce vrei să spui? Cu ce ai avut dreptate?

— L-am văzut pe veterinar noaptea trecută. Mi-a confirmat ce am spus mereu. Audrey trase aer pe nas. Lord Peter a fost decapitat. Noutatea cea bună este că dragul de el era... Era mort înainte de a i se întâmpla acest lucru oribil. Veterinarul a spus că i-a fost frântă coloana vertebrală, aproape sigur de către o maşină care l-a izbit, şi că aceasta l-a ucis. Probabil că nici nu şi-a dat seama ce i se întâmplă. Vocea lui Audrey tremura. Măcar de s-ar fi întâmplat aşa! Cred că aş putea să accept asta.

Michael o privea fascinat. Am făcut un pas spre ea sperând să o îndrept spre birou. Dar rămase neclintită.

— A fost decapitat după ce a murit, continuă Audrey cu vocea neaşteptat de triumfătoare. Decapitarea n-a fost accidentală, domnul Giles este sigur de

asta. Aproape sigur a fost folosit un fel de ferăstrău, în mod clar, ceva cu tăişul zimţat, ca un bomfaier. Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat cu capul.

Nici nu îndrăzneam să mă uit la Vanessa.

— Audrey...

— Apoi, a fost lăsat în aşa fel, încât să-l găsim la uşa bisericii. Înghiţi, şi ochii i se umplură de lacrimi. Atârnat de coadă.

Michael scoase un chicotit sugrumat. Nu puteam să-l acuz. Audrey era unul dintre acei oameni nefericiţi ale căror tragedii se transformă în farse.

— David, şuieră ea. Îţi dai seama ce *diabolic* a fost plănuit totul? Fiecare detaliu elaborat cu atâta grijă.

Am dat din cap.

— E un fel de blasfemie, bombăni Rosemary.

— Da, dragă. Exact. Audrey îi zâmbi. Poliţia se poate mulţumi să pretindă că nu s-a întâmplat nimic, dar eu nu. De ce să-i oferim asasinului aşa ceva? Pur şi simplu, nu sunt pregătită să-mi ascund capul în nisip. Dacă poliţia nu-şi face datoria, va trebui să mi-o fac eu, în locul lor.

— Ca miss Marple, sugeră Rosemary. Un fel de a spune.

— Exact. Aşa mi-am spus şi eu, am *unele* cunoştinţe privind natura umană.

Am făcut încă o încercare să o împing pe Audrey spre birou. Dar nu se mişcă. Voia să aibă auditoriu.

— Nu crezi că o astfel de treabă este mai bine să fie lăsată în seama poliţiei? am sugerat eu.

— O ceată de îmbuibaţi. Dacă las asta pe seama lor, nu se va întâmpla nimic.

— Uneori, este mai înţelept să încerci să treci peste aşa ceva.

— N-am să trec peste ce i s-a întâmplat lui Lord Peter. Nu până ce nu aflu exact cum a murit.

— Am găsit ceva ieri după-amiază, zise Rosemary. Cred că este o probă. Se afla în Carter's Meadow.

Audrey se răsuci, continuând să blocheze uşa.

— Ce?

Rosemary ţinea în mână cutia de tutun Golden Virginia care petrecuse noaptea pe masa din hol. O deschise şi-i arătă conţinutul lui Audrey.

— Ce-i asta? întrebă ea.

— Credem că s-ar putea să fie o bucată din blana lui Lord Peter. Şi chestia asta cafenie – vezi? – cred că poate fi sânge.

Audrey înhăţă cutia. În timp ce-i examina conţinutul, gura i se mişca involuntar.

— Toby – Toby Clifford, vreau să spun – a fost cu mine să luăm astea. De fapt, e cutia lui de tutun. Toby crede că eventual ai putea să compari blana cu cea a lui Lord Peter. Poate că veterinarul...

— Dacă asta se poate face, atunci domnul Giles o va face. Mă voi asigura de asta. Audrey îşi ridică faţa roşie şi strălucitoare. Mulţumesc, draga mea. E un început. Acum, zi-mi exact unde ai găsit-o.

Provocată de întrebările lui Audrey, Rosemary descrise ce s-a întâmplat ieri după-amiază. Când reieşi că am văzut şi eu blana în poziţia originală, Audrey fu încântată.

— Vei fi un martor ideal, David. Oameni cred ce spune un cleric.

Asta n-a fost chiar întotdeauna adevărat.

— Mai exista alături şi o sticlă goală de cidru, spuse Rosemary. Toby zice că sticla este foarte bună pentru amprente digitale, aşa că am adus-o şi pe asta.

— Ce fel de cidru, dragă?

— Autumn Gold.

— Îl ştiu. Audrey vibra de emoţie. I-am văzut bând aşa ceva în staţia de autobuz. Lăsau acolo sticlele goale...

— E în biroul tatei, dacă ai nevoie de ea. Toby spune că ar putea fi importantă, dacă se dovedeşte că blana este a lui Lord Peter.

— Ce bine gândit din partea lui, zise Audrey. Pare un tânăr foarte drăguţ.

— Da, spuse Rosemary şi tot episodul fu cuprins în această monosilabă.

Vanessa aruncă o privire dornică spre recipientul de cafea.

— Ei bine, acum, că totul e stabilit, n-am putea...?

— Dovezile încep să iasă la iveală, anunţă Audrey. Am privit cazul din altă perspectivă. Şi am reuşit să descopăr încă o dovadă. Făcu o pauză de o clipă, ca şi cum s-ar fi aşteptatla aplauze. S-a întâmplat să fiu în dimineaţa asta în mini-marketul lui Malik, unde era şi Doris Potter. O femeie foarte cumsecade... M-a întrebat despre Lord Peter. Oamenii sunt aşa de amabili! Chiar domnul Malik şi-a exprimat simpatia şi, fiind musulman – sau poate hindus? –, nu puteai să te aştepţi să-şi dea seama ce faptă teribilă a fost. Dar cel puţin a încercat. Unde eram? Doris. Da, de fapt, s-a dus la biserică joi după-amiază. Cerul ştie de ce – nu era nici săptămâna ei pentru aranjarea florilor şi nici rândul ei la curăţenie.

Posibilitatea ca Doris să fi avut alt scop pentru a intra în biserică nu-i trecea prin minte lui Audrey.

— Era în drum spre Lady Youlgreave, continuă ea. Aşa că îşi închipuie că trebuie să fi fost cam ora patru. Problema este că e absolut sigură că Lord Peter nu se afla atunci în portal. Îşi aminteşte că, la ieşire, s-a uitat la unul dintre anunţuri, cel despre Africa de Sud. Cam neobişnuit, nu-i aşa? Dar,

încet, mi-am format o imagine. Ştiu că tot mai am multe de aflat. Dar cel puţin ştim că Lord Peter a fost adus la biserică între orele patru şi şapte, joi seara. Se aplecă spre Rosemary, dezvelindu-şi dinţii pe care încă se mai vedeau mici pete galbene, probabil de la cereale. Şi, dacă punem laolaltă informaţia aceasta cu ceea ce aţi găsit voi, draga mea, e posibil ca acela care a făcut-o să fi intrat în curtea bisericii prin poarta dinspre Roth Park, mai curând decât dinspre şosea. Ezită din nou. Apoi, cu o lipsă devastatoare de subtilitate, adăugă: La ce oră au sosit cei doi Clifford aici, în seara aceea?

•

Restul week-end-ului a fost liniştit. Sâmbătă după-amiază, am scris o predică pe care, după ceai, am refăcut-o, deoarece, citind-o, părea confuză şi pompoasă. Plănuisem să petrec o parte din seară căutând originea frazei care se presupune că i-a inspirat lui Francis Youlgreave titlul poemului. „Blestemat fie cel care prejudiciază judecata străinului, a orfanului şi avăduvei." Totuşi, întâmplarea face că am petrecut cea mai mare parte a serii la căpătâiul unui om care, până la urmă, a murit curând după miezul nopţii. Nici el şi nici soţia lui nu erau bisericoşi, treabă care a dus la o dispută fierbinte cu Rosemary, care nu putea să înţeleagă de ce şi aceşti oameni intrau în responsabilitatea mea, la fel ca Audrey Oliphant sau Doris Potter.

Duminică, am celebrat slujba de două ori dimineaţa, am aţipit după prânz şi am oficiat vecernia. M-am întins în pat devreme.

Privită din afară, scena era familiară şi reconfortantă. Dar mintea mea era mai puţin calmă decât mi-ar fi plăcut. M-am gândit îndelung la cei doi Clifford. De unde le proveneau banii? Cine fuseseră părinţii lor? Tatăl lor trăia? Am descoperit că pot să vizualizez feţele amândurora – atât a lui Toby, cât şi a Joannei – cu o claritate neobişnuită – a lui Toby cu structura ei osoasă, cu buclele şi nările în permanent freamăt, ceea ce avea ca efect un aspect înşelător de neîncetat dispreţ. Şi Joanna – ce-mi aminteam cel mai clar despre ea era partea de jos a curbei obrazului şi ochii verzi, cu marginea întunecată a irisului şi cu picăţele verzi, ca un eleşteu sub copaci, într-o zi însorită. Cel mai mult mă minuna relaţia dintre ei – dacă Toby era ceea ce părea să fie şi dacă aparenta frică de el a Joannei era pricinuită de un calcul, de paranoia sau reprezenta răspunsul simplu şi perfect raţional la o ameninţare reală. Şi trebuia să o iau în considerare şi pe Rosemary: părea atrasă de Toby.

Am încercat să vorbesc despre ceva din toate acestea cu Vanessa duminică seara, când ne-am dus la culcare.

— Iubiţelule, răspunse ea vioaie, Rosemary este prea tânără pentru el. Nu e nimic îngrijorător – pare un tânăr perfect sensibil, aşa că probabil totul va

muri de moarte naturală. În ce o priveşte pe Joanna, din ceea ce spune Toby, aavut un fel de cădere nervoasă. Dar îşi va reveni. Sunt sigură, cu ajutorul lui Toby. Aş vrea să pot să fiu mai caldă cu ea, totuşi. Cam surprinde în mod neplăcut, nu crezi?

Nu eram sigur ce gândeam despre Joanna Clifford. Ceea ce aveam nevoie în mod teribil era să vorbesc cu duhovnicul meu despre cei doi Clifford în general şi despre Joanna în special. Dar Peter Hudson era plecat din ţară şi pe succesorul lui încă nu-l întâlnisem. Şi, pentru ca lucrurile să fie şi mai rele, nu eram sigur dacă priveam absenţa lui Peter ca pe o problemă sau ca pe un noroc care a dat peste mine. De fapt, nu voiam realmente să vorbesc despre cei doi Clifford cu nimeni – nici cu Peter şi, în mod sigur, nici cu un preot pe care nu-l cunoşteam bine. Întâmplarea ca Peter să fie absent în această conjunctură a fost ca şi cum providenţa îmi permisese să rătăcesc în pragul infernului.

— Nu, cu Rosemary totul va fi în regulă, continuă Vanessa. Dar nu sunt prea sigură de Audrey.

— Afacerea cu miss Marple?

— E absurd, nu-i aşa?

— Este aşa de încăpăţânată, că pare ceva aproape măreţ.

Vanessa îşi plesni limba de cerul gurii.

— E o femeie matură, David. Nu este nimic măreţ să ai încredere totală în înţelepciunea detectivilor din romanele Agathei Christie. Îmi aruncă o privire şi pleoapele îi fluturară. Dacă mă întrebi pe mine, nu e înţelept să ai încredere în absolut *nimic*.

I-am zâmbit.

— Eşti sigură?

Ea râse.

— Acum, încerci să mă faci să mă simt prost.

Aşa stăteau lucrurile în dimineaţa de luni, 17 august. Eu şi Vanessa eram în bucătărie, pregătind micul dejun şi ascultând la radio ştirile de la ora opt. Michael se spăla pe dinţi înbaie, zgomot auzit foarte distinct din bucătăria de dedesubt. Rosemary era tot în pat: recent luase obiceiul să doarmă până târziu. Telefonul sună.

— Nu cred că mai suport asta, şuieră Vanessa către mine. Faţa i se înroşise. Nu te lasă în pace niciodată. Nu poţi să-l laşi să sune? Măcar de data aceasta.

Aveam deja mâna pe uşă.

— Nu, mi-e teamă că nu pot.

— Dar asta este o oră de-a dreptul ridicolă, se răsti ea cu voce ridicată. Spune-le că o să-i suni tu.

Mă privi fix şi, Dumnezeu să mă ajute, am privit-o şi eu. Apoi, am ieşit pe hol, trântind uşa puţin mai tare decât trebuia. Cuprins de o indignare copilărească, m-am repezit în birou şi am ridicat receptorul. Afară, pe şoseaua principală, maşina gunoierilor trase lângă vicariat. Un gunoier aruncă zgomotos capacul pubelei noastre la pământ şi o săltă în spinare.

— Vicariatul. La capătul celălalt al firului se auzi un zgomot înăbuşit, pe care, după o clipă, l-am identificat ca fiind un hohot de plâns. Am încercat să-mi îmbunez vocea. Cine este, vă rog?

Maşina gunoierilor plecă. Cineva fluiera. La capătul celălalt al firului, hohotele se transformară într-un smiorcăit.

— Sunt eu, Doris.

— Ce s-a întâmplat?

— E moartă. Bătrâna lady este moartă.

Se auzi o nouă avalanşă de hohote.

— Doris, îmi pare rău.

Hohotele continuară. Nu realizasem că Doris era atât de ataşată de patroana ei şi nici nu puteam să spun că este o femeie isterică – din contră. Dar moartea scoate multe la suprafaţă.

— Îmi închipui că tocmai ai găsit-o! Nu veni niciun răspuns, cu excepţia hohotelor, şi am insistat: Draga mea, erao femeie bătrână. Trebuia să se întâmple. Probabil, mai curând decât mai târziu. Platitudinile obişnuite îmi ieşeau automat din gură. Avea dureri mari, nu puteai să te aştepţi la nimic altceva. Platitudinile aveau remarcabilul avantaj de a fi adevărate. Şi gândeşte-te ce mult ar fi detestat să trebuiască să meargă la un cămin de bătrâni sau la spital. Cel puţin, a murit în patul ei.

— Dar nu s-a întâmplat aşa, se tângui Doris.

— A reuşit să se ridice din pat azi-noapte, nu-i aşa? Probabil că avea nevoie de ceva. După ce asistenta a...

— Aş putea s-o ucid.

— Pe cine?

— Pe asistentă. Nenorocita aia de femeie nu a venit. Bătrâna doamnă zace acolo de zile întregi. Vocea i se ridică într-o nouă tânguire, dar, cu toate că erau distorsionate, cuvintele fură destul de clare: şi au mâncat-o câinii.

22

Lui Ronald Trask îi plăceau comitetele aşa cum altor oameni le place fotbalul sau să colecţioneze maşinuţe. Era în elementul lui, mai ales când se afla pe scaunul prezidenţial. Avea abilitatea să-şi croiască drum prin ordinea de zi, realizându-şi propriile scopuri, dar păstrând totuşi aparenţa democraţiei. Devenise arhidiacon cu doi ani mai înainte şi, de atunci, mă invitase la mai multe întruniri decât o făcuse predecesorul lui în ultimii opt ani.

Una dintre micile şedinţe ale lui Ronald fusese programată pentru ora zece şi jumătate, în dimineaţa de luni, 17 august. Vremea era rece şi înnorată. Şase dintre noi stăteam la masa rotundă din sufrageria familiei Trask. Puteam să ne vedem figurile în suprafaţa ei lustruită. Existau flori, o carafă cu apă, pahare, scrumiere imaculate şi, în faţa fiecăruia, câte o ordine de zi perfect bătută la maşină, treaba Cynthiei. Amănuntele s-au fixat în mintea mea ca un bold în perniţa de ace – puternic, particule ascuţite ale realităţii vârâte într-un burete de nesiguranţă. M-am concentrat asupra lor, deoarece lăsau mai puţin spaţiu celor văzute cu o oră înainte, la Old Manor House.

— Nu suntem chiar un comitet, ne informă Ronald, ci mai mult un grup de lucru.

El şi ceilalţi murmurară liniştitor pe fundal. Scopul nostru era să examinăm căile de oprire a declinului participării la şcoala de duminică. De două ori, Ronald a încercat să mă atragă în discuţie, dar fără prea mare succes. După aceea, în timp ce ceilalţi plecau, m-a rugat să rămân, pentru a sta de vorbă.

— Te simţi bine, David? Am avut impresia că eşti puţin cam indispus la întrunire.

— Regret – mă doare capul. Nu puteam să mă hotărăsc dacă să-i spun amănuntele în legătură cu Lady Youlgreave, aşa că am adăugat: Doi dintre enoriaşii mei au murit în timpul week-end-ului acesta.

— Întotdeauna şochează puţin, nu-i aşa? Chiar şi când te aştepţi la deces. Stai jos! Ronald îmi făcu semn spre un scaun din faţa biroului şi continuă: Spune-mi, i-ai mai văzut pe cei doi Clifford?

— Într-un fel, suntem vecini. Ne-au împrumutat cu mare amabilitate padocul lor pentru serbarea de sâmbătă.

— Oho!

— Ce e?

— Nu-ţi fie teamă, nu e nimic rău, zise el, privindu-mă curios. Se aşează în spatele biroului şi atinse cu vârful degetelor coperta de piele a carnetului lui de notiţe – cu tandreţe, ca şi cum ar fi fost pielea unei femei. Doar ceva ca un avertisment, adăugă el.

— Ce naiba vrei să spui?

— Ieri, am luat prânzul împreună cu familia Thurston. Victor avusese un fel de întrunire masonică în noaptea precedentă şi a discutat cu unul dintre prietenii lui poliţişti. M-am gândit să-ţi comunic ce mi-a spus. Ca un fel de prevedere, nu?

— Ce nu este în regulă cu cei doi Clifford?

— Nimic în privinţa copiilor – după câte ştiu eu, nimic sigur, totuşi băiatul pare să aibă nişte prieteni cam dubioşi. Nu, problema e cu părinţii. Ai auzit vreodată de Derek Clifford?

Am clătinat din cap.

— Nici eu, până ieri, continuă Ronald. Nu este numele cu care s-au născut, apropo – părinţii lor au venit din Polonia. În aparenţă, a fost proprietarul unui lanţ de cluburi din Londra. Cluburi mici, am auzit. Cele mai multe au avut viaţă scurtă. Nimic n-a fost dovedit niciodată, dar poliţia este absolut sigură că acest Clifford se ocupa de ele ca paravan pentru tot felul de alte activităţi: jocuri de noroc, prostituţie, chiar dosire de bunuri furate.

— Dar nimic n-a fost dovedit?

— Nimic care să poată să stea în picioare într-un tribunal. Dar înţeleg că nu există nicio îndoială reală în această privinţă.

— Tatăl trăieşte?

— A murit anul trecut. Mama a murit în primăvară. A fost o anchetă. Ronald îşi încrucişă degetele şi privi în tavan ca şi cum s-ar fi rugat, şi probabil că asta făcea. Biata femeie era alcoolică şi, în noaptea respectivă, a luat nişte pilule de dormit. S-a înecat în propria vomă. Au fost unele nedumeriri în legătură cu moartea ei – a fost sinucidere sau accident?

M-am gândit la Joanna găsind cadavrul mamei ei.

— Şi apoi este problema banilor, adăugă Ronald. Nu ştiu cum au achitat tinerii aceştia Roth Park, dar probabil că, până la urmă, banii proveneau de la tatăl lor. Partea proastă este că nu au fost câştigaţi în mod cinstit.

— Nu poţi să-i acuzi pe copii pentru asta.

— Depinde, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

Ronald se aplecă, îşi sprijini coatele pe birou şi-mi zâmbi.

— Depinde dacă ei au fost implicaţi sau nu în activităţile tatălui lor. Thurston l-a rugat pe prietenul lui, poliţistul, să discute cu câţiva dintre colegii lui din Londra. În caz că ar exista ceva acolo.

— Nu-mi place deloc. M-am ridicat. Regret, Ronald, dar pare ca şi cum cei doi Clifford sunt condamnaţi din cauza unor mărturii indirecte despre ceea ce a făcut sau nu tatăl lor.

— Condamnaţi? Ronald se ridică şi el. Categoric, nu. Greşeala mea – nu m-am făcut suficient de bine înţeles. Tot ce spun este că e înţelept să ţii seama de nişte precauţii elementare. Mai ales în poziţia ta. Nu eşti de acord?

— Dacă zici tu. N-am făcut niciun efort să-mi maschez furia din voce. Mai este şi altceva?

— Nu, pentru moment. M-a urmat pe hol. Te ţin la curent.

Ne-am spus la revedere. Mă întrebam dacă Ronald îşi făcea meseria sau îi folosea pe cei doi Clifford ca mijloc pentru a-mi face viaţa mai neplăcută. Sau poate ambele – motivele sunt adesea amestecate. În timp ce şofam spre Roth, m-am gândit la motivele pentru care mă interesau cei doi tineri Clifford. Nu aveam dreptul să-l acuz pe Ronald sau pe oricine altcineva pentru motivele mele amestecate.

•

Vanessa era la serviciu, aşa că am luat prânzul doar noi trei, în bucătăria vicariatului. Nimănui nu-i era foame. Am ronţăit nişte şuncă rece şi o salată veche.

După aceea, în timp ce eu spălam vasele, Rosemary zise:

— Ştii de chestiunea aceea cu prejudicierea judecării străinilor – ai avut timp să afli ceva?

— Nu încă. E din *Vechiul Testament*. Sunt aproape sigur că din *Deuteronom*.

— Înseamnă cumva tulburarea străinilor? întrebă Michael deodată. Zăpăcirea vizitatorilor?

— Nu. I-am zâmbit. Erau nişte dispute legale în Israel. Văduvele, orfanii şi străinii erau persoanele vulnerabile ale comunităţii.

Asta a părut că satisface curiozitatea lui Rosemary şi a lui Michael, dar a stimulat-o pe a mea şi mi-am amintit că i-am promis Vanessei să caut originile frazei. După ce am terminat de spălat vasele, mi-am luat cafeaua în birou.

Am găsit versetul relevant din *Deuteronom*, capitolul 27, versetul 19. Atât versiunea autorizată, cât şi cea revizuită aveau o traducere aproape aidoma cu cea din *Cartea de rugăciuni*. Mi-am scos exemplarul din Vulgate[7] pentru a

[7] Versiune latină a Bibliei, de la sfârşitul secolului al IV-lea. (n. red.).

controla traducerea în latină: „Maledictus qui pervertit iudicium advenae pupilli et viduae". Cea mai recentă traducere din rafturile mele era *Biblia de la Ierusalim*. „Blestem asupra celui care se atinge de drepturile străinului, ale orfanului şi ale văduvei." Notele din comentariu m-au trimis la textele paralele dintr-un capitol precedent din *Deuteronom* şi la mult anterior, din *Exod*, capitolul 23:

> „*Să nu vă purtaţi rău cu un străin şi să nu-l asupriţi: pentru că şi voi aţi fost străini în ţara Egiptului. Să nu faceţi să sufere nicio văduvă şi niciun orfan. Dacă îi veţi asupri în vreun fel şi ei strigă către Mine, negreşit le voi auzi plânsul; şi mânia Mea se va aprinde şi vă voi nimici cu sabia, şi soţiile voastre vor rămâne văduve, iar copiii voştri orfani*."

Am tras sertarul şi am scos un blocnotes, gândindu-mă că ar trebui să scriu câteva însemnări pentru Vanessa. Desigur, ştiam că încercam să-mi iau gândul de la Lady Youlgreave şi de la implicaţiile morţii ei. Acest gen de muncă era un lux pentru mine; studiul poate fi o capcană la fel de sigură ca şi alte tentaţii mai tradiţionale. În timp ce deşurubam capacul stiloului, mi-a trecut prin minte că nu eram singurul carecăutase să gândească la altceva. De ce ar fi ridicat Rosemary la prânz problema, Judecăţii străinilor"? De ce niciunul dintre noi n-a adus în discuţie subiectul Lady Youlgreave?

Am înlăturat întrebările şi am luat notiţe. Legislaţia *Deuteronom*-ului din secolul al VII-lea dinainte de Hristos putea fi comparată cu reforma şi contrareforma din Europa, cu peste două mii de ani mai târziu: o încercare hotărâtă de a reforma religia naţională. Redactorii cărţii erau intoleranţi faţă de cei care aveau o altă părere, dar morala susţinută de ei era remarcabil de umană. Faptul că expresia „judecată prejudiciată" a fost preluată şi de *Vechiul Testament* sugera că astfel de abuzuri erau o problemă veche.

M-am întors la ebraica originală şi la *Septuaginta*, cea mai influentă dintre traducerile greceşti ale *Vechiului Testament*. Cuvântul pe care voiam să-l verific, cuvântul crucial din pasaj, era „străinul". În ebraică se spunea „gêr", ceea ce însemna „străin protejat" – cu alte cuvinte, un străin care trăia sub protecţia unei familii sau a unui trib căruia nu-i aparţinea. (Arabii au un cuvânt similar pentru străinul protejat: „jâr"). Viaţa unui „gêr" poate fi grea – am notat plângerea lui Iacob privind felul în care a fost tratat de Laban, Geneza 31. Poate fi „gerim", un întreg clan sau o întreagă familie. Aceeaşi distincţie era rezervată şi în greaca din *Septuaginta*. „Străin" nu era tradus de cuvântul evident, „xenos", ci cu „proselutos", care înseamnă un rezident

străin acceptat. Mă întrebam dacă nu cumva se sugera că aceşti străini nu erau protejaţi, că erau prada legitimă a celor pe al cărui teritoriu stăteau?

În timp ce notam toate aceste idei pentru Vanessa, am auzit o maşină ieşind de pe şoseaua principală şi intrând pe drumul de acces spre vicariat. Mi-am aruncat privirea pe fereastră şi am văzut sosind un Austin Maxi. Portiera pasagerului sedeschise, şi sergentul Clough coborî cu pipa în gură. Franklyn se extrăgea de pe locul şoferului. Liniştea mea se evaporase. Am ajuns la uşa din faţă înaintea lor.

— Bună ziua, sir! Clough îşi frecă ţeasta cheală şi privi dincolo de mine, în hol. Vă deranjează dacă intrăm? Doar pentru câteva clipe.

I-am condus în birou şi le-am arătat scaunele dure, din faţa biroului meu.

— Doamna Byfield nu este acasă? E la lucru, nu-i aşa?

Clough făcu ca întrebarea să pară uşor indecentă.

— Cum pot să vă ajut?

— De data aceasta, este vorba despre Lady Youlgreave, nu despre pisică. Ridică din sprâncene, probabil semnalul că făcuse o glumă prietenească; restul chipului îi rămase serios. Tristă treabă!

— Într-adevăr.

Franklyn scoase carnetul de notiţe şi un creion.

— Nu vă deranjează că Frankie ia note, nu? Pentru aducere aminte.

— Nu sunt sigur că îmi dau seama cum aş putea să vă ajut. În realitate, nu eu am găsit cadavrul – Doris Potter a făcut-o. Şi doctorul Vintner poate să vă spună mai multe despre rănile lui Lady Youlgreave – trebuie că a sosit la aproximativ cincisprezece minute după mine.

— O, trebuie să explorăm toate pistele, sir. S-ar putea să ajungem într-o fundătură, cum s-ar spune, dar trebuie să o cercetăm. Nici nu vă puteţi da seama cât de mult timp petrece Frankie luând notiţe care, până la urmă, se dovedesc a fi absolut nefolositoare. Dar nu se ştie niciodată, nu-i aşa? Nu poţi lua nimic drept sigur.

Clough, în rolul lui de filosof fără har, m-a iritat.

— Ce vreţi să ştiţi exact?

— Aş vrea să ştiu eu, sir – într-un fel, cam asta e, ceva sinimic. În cazuri ca acesta – moartea tristă a unei bătrâne care era deja foarte bolnavă, lucru gata să se întâmple mai curând sau mai târziu, probabil mai curând –, ei bine, de obicei nu există nicio problemă. Nu în ce ne priveşte. Şi s-ar putea să nu fie nicio problemă nici în acest caz. Dar doctorul Vintner crede că ar trebui să discute cu judecătorul de instrucţie care cercetează cazurile de decese violente şi mai crede că noi trebuie să vorbim cu dumneavoastră. Având în vedere circumstanţele, zice-se.

— Care circumstanţe?

— Ei bine, mai întâi: ultima persoană care a văzut-o pe bătrână pare să fie menajera ei, doamna Potter. Era cam pe la ora şapte, vineri seară. Dar cadavrul n-a fost găsit decât luni dimineaţa. Deci...

— O clipă, l-am întrerupt eu. De ce nu s-a dus la ea asistenta de la agenţia Fishguard, în timpul week-end-ului? Doamna Potter se duce – este acolo – în timpul săptămânii, de luni până vineri. Dar asistenta agenţiei venea întotdeauna sâmbătă şi duminică. De două ori pe zi – dimineaţa şi seara devreme.

— Însă nu în acest week-end, domnule Byfield. Clough mă privi de aproape. Curios, nu-i aşa? Aparent, Lady Youlgreave a telefonat la agenţie vineri seară – trebuie să fi fost cam pe la şapte şi jumătate, aşa spun ei – şi a zis că au venit nişte rude să stea cu ea în timpul week-end-ului şi vor avea grijă de ea.

— Nu ştiam că Lady Youlgreave are rude apropiate. Dar ştiu că nu-i plăcea să dea telefoane.

Clough aprinse un chibrit şi-l ţinu deasupra pipei. Aceasta scoase un gâlgâit.

— De ce v-aţi dus să o vizitaţi pe bătrână vineri, sir?

N-am vrut să mă implic în explicaţii privind masa păsărelelor. Puteam să-mi imaginez reacţia lui Clough. Lord Peter mă făcuse deja destul de ridicol în ochii poliţiei. Am luat calea dubioasă din punct de vedere moral a evitării întrebării, în timp ce părea că răspund la ea.

— O vizitam în mod regulat, sergent. Vizitarea bătrânilor şi a infirmilor este o parte din munca mea.

Dădu din cap şi am avut sentimentul neplăcut că n-am putut să-l păcălesc.

— Cum părea? În formă bună?

— Atât cât era de aşteptat. Doctorul Vintner poate să vă informeze pe deplin în legătură cu starea sănătăţii ei, dacă n-a făcut-o deja. Dar decădea rapid. Şi avea şi mari dureri. Însă, sigur, am stat de vorbă şi am plecat de acolo la aproximativ cinci şi jumătate.

— Cât de mobilă era? În general, vreau să spun.

— Depindea mai curând de felul cum se simţea. Nu puteam să-mi dau seama încotro duceau aceste întrebări. Petrecea cea mai mare parte a timpului în pat sau pe scaunul ei. Dar putea să se mişte cu ajutorul unui cadru Zimmer.

— Aţi putea să ne descrieţi exact ce s-a întâmplat în această dimineaţă? Ce aţi văzut la Old Manor House?

— Tot? Nu înţeleg.

— A fost o neşansă, sir. După ce dumneavoastră şi doctorul aţi plecat, doamna Potter a mai rămas în casă, cam încă o oră. Fără îndoială că biata

femeie era în stare de şoc. În orice caz, a început să facă ordine. A aşezat-o pe bătrână pe scaunul ei. A acoperit-o. A dat cu aspiratorul. Când ne-a deschis uşa, avea în mână un pămătuf de praf.

— Poate că n-a realizat că nu trebuia să mişte nimic.

— Doctorul zice că i-a spus.

— Ei bine, am reluat eu, aşa cum aţi spus, trebuie că era în stare de şoc. Dar de ce este atât de important? Judecătorul de instrucţie crede că moartea lui Lady Youlgreave e suspectă?

— Trebuie să punem cap la cap toate iţele. Schimbă cursul întrebărilor. Vorbind de asta, cum intrau oamenii pe care îi chema la ea, când doamna Potter nu era acolo?

— Există o cheie ascunsă în spatele casei. Este acolo de ani buni.

— Cine ştie de ea?

— Oricine trebuia, îmi imaginez. Cred că doamna Potter are propria ei cheie, dar există alte persoane care intrau în mod regulat, şi aceştia foloseau cheia din curtea bucătăriei, dacă doamna Potter nu era acolo să le deschidă. Se află sub ghiveciul cu flori de lângă uşă. Am făcut o pauză, studiind posibilităţile. Eu ştiam de ea, la fel şi doctorul Vintner, ca şi cei de la agenţia Fishguard. Apoi, există o livrare săptămânală de la Harrods şi ştiu că uneori comisionarul intra şi când doamna Potter nu era acolo. Şi s-ar putea foarte bine să mai fie şi alţii. Credeţi că Lady Youlgreave a avut un alt vizitator după ce Doris Potter a plecat vineri seară?

— Nu ştiu ce să cred la ora aceasta, sir. Studiez posibilităţile. Doamna Byfield ştia de cheie?

— Da, ştia.

Clough mă privi, aşteptând urmarea.

— În ultimele câteva săptămâni, soţia mea s-a ocupat de hârtiile familiei lui Lady Youlgreave. Obişnuia să stea cu dânsa în sufragerie şi să lucreze acolo.

— Ce spuneţi de câini? Cum reacţionau faţă de vizitatori?

— Lătrau dacă aveau energie. Am înghiţit. Prea bătrâni pentru a face orice altceva decât să mănânce şi să doarmă.

— Aşa că, dacă îşi făcea apariţia un străin, ei nu i-ar fi semnalat prezenţa?

— Mă îndoiesc. S-ar fi putut să latre, dar nimeni din afara casei n-ar fi auzit.

Clough dădu din cap.

— Şi acum, aţi putea să ne spuneţi ce s-a întâmplat în dimineaţa aceasta?

M-am lăsat pe spătarul scaunului.

— Luam micul dejun în bucătărie, când a telefonat doamna Potter. Abia trecuse de ora opt. Era foarte supărată. Şi am înţeles că Lady Youlgreave a

murit. A spus ceva în legătură cu câinii, dar... Am înghiţit un nod. Dar am crezut că şocul a făcut-o aşa confuză – chiar isterică. I-am telefonat doctorului Vintner şi apoi am plecat imediat spre Old Manor House. Câinii se aflau în grădina din spate. Există o poartă de fier într-o parte a casei şi ei îşi scoteau boturile printre gratii şi lătrau la gunoieri.

— Gunoierii ştiau ce s-a întâmplat?

— Nu, după câte mi-am dat seama. Camionul lor era parcat pe şosea. Unul dintre ei tocmai luase pubela de lângă poartă. Era un omuleţ tuciuriu, care n-a vrut să se uite în ochii mei. I-am spus „Bună dimineaţa" în mod automat, dar el a trecut pe lângă mine ca şi cum nu eram acolo; şi tot timpul fluiera „Waltzing Matilda" într-un ritm potrivit mai mult pentru funeralii.

— Şi unde se afla doamna Potter?

— A deschis uşa din faţă înainte de a suna eu. „Ochi roşii, dar fără lacrimi. Obraji palizi şi ridaţi ca o batistă şifonată", mi-am amintit eu. M-a condus direct în sufragerie şi mi-a arătat-o pe Lady Youlgreave.

Clough îşi tot rotea pipa în mână.

— Nu vă grăbiţi, sir. Nu vă grăbiţi. Spuneţi-ne exact ce aţi văzut, cum era camera, unde se afla bătrâna.

Am înghiţit din nou.

— Era pe covor, cu faţa în jos, lângă fereastră. Cam la jumătatea distanţei dintre scaunul ei şi şemineu. Capul era lângă colţul paravanului. Cadrul Zimmer se afla pe carpeta din faţa căminului, răsturnat pe o parte.

Am făcut o pauză şi am căutat o ţigară. Camera mirosea a fecale şi a urină, atât umane, cât şi canine. Am văzut telefonul pe masă şi cutia de tablă pe podea. Socrul lui Lady Youlgreave se încrunta la noi, din locul privilegiat de deasupra şemineului.

— Era în îmbrăcămintea de noapte, am reluat. „O cămaşă, şosete până la genunchi, un halat. Capul zăcea pe o parte, pe carpeta din faţa căminului, ochii erau larg deschişi, parcă surprinşi, şi gura căscată mare, parcă voia să prindă o muscă. Gingiile roz, goale. Nu o văzusem niciodată pe Lady Youlgreave fără dinţi, m-am gândit eu. Cămaşa de noapte se ridicase sau poate câinii o împinseseră în sus. Până în talie. „Picioare palide şi zbârcite, fără prea multă putere în ele. Pete cafenii şi, în acele părţi care erau relativ mai cărnoase, se vedea carnea sfârtecată." În mod evident, câinii erau flămânzi, am continuat încet. Presupun că de aceea James Vintner a luat legătura cu reprezentantul judecătorului de instrucţie... ştiţi cum sunt câinii când îmbătrânesc? Adesea, încep să uite tot ce au fost învăţaţi. Tabuurile nu mai au aceeaşi forţă. Ca şi în cazul oamenilor, de altfel. Au încercat să o mănânce...

M-am oprit brusc. Clough se uita la mine prietenos, pe deasupra biroului. Franklyn scria în carnet.

— La naiba! am izbucnit eu, tot atât de surprins ca şi cei doi poliţişti. Ceaţi făcut cu câinii?

— Nu vă bateţi capul cu asta, sir, răspunse Clough. Am avut grijă de ei, pentru moment. Acum, să ne întoarcem la dimineaţa aceasta: vorbiţi-mi despre restul încăperii.

— Era ca de obicei. Cu excepţia grămezii de excremente de câine de lângă fotoliul lui Lady Youlgreave.

— Perdelele erau trase peste ferestre?

— Nu.

— Masa de lângă scaun: era ceva pe ea?

— Cred că era o carte. Un volum subţire, legat în piele verde: *Vocea îngerilor*. Presupun că s-a sculat după ce doamna Potter a culcat-o. Dormitorul ei e în camera de lângă sufragerie. Probabil că a intrat acolo şi a citit puţin. Apoi, s-a ridicat şi s-a împiedicat, îmi imaginez.

— Presupun că aveţi dreptate, rosti Clough. S-a ridicat. Dar de ce s-a îndreptat spre şemineu?

— Medicamentul ei era acolo.

— Aha! Medicamentul. Clough îşi scărpină smocul de păr de deasupra urechii drepte. Asta e interesant. Era într-o sticluţă, nu-i aşa? Ştiţi cum arată?

Am aprobat din cap.

— Şi aţi observat-o şi în această dimineaţă?

— Nu. Aveam alte lucruri în cap. Îmi aduc aminte de pofta lui Lady Youlgreave pentru medicamentul ei. Presupun că s-a dus să ia o doză şi, în timp ce se îndrepta spre el, s-a împiedicat de ceva. De marginea carpetei, probabil. Se aşternu tăcerea. Ceva nu era în regulă şi nu puteam să-mi dau seama ce. Franklyn căscă. Clough se uită peste umărul meu, afară, pe fereastră, cu o figură tristă.

— Staţi o clipă, am adăugat încet. Vineri, când eram acolo, Doris a spus ceva de faptul că i-a lăsat medicamentul în dormitor.

— Chiar aşa a făcut. În trei pahare diferite, pentru a acoperi toată perioada până la sosirea asistentei, sâmbătă dimineaţa. Dar au fost vărsate.

— Deci asta ar explica de ce s-a dus în sufragerie?

Clough nu răspunse.

— Spuneţi-mi, domnule Byfield, o cunoaşteţi pe doamna Potter de mult?

— Cam de zece ani buni.

— Este demnă de încredere, nu-i aşa?

— Extrem de demnă de încredere. Vine regulat la biserică, aşa că o cunosc bine. Şi îşi dădea mare osteneală cu Lady Youlgreave.

— Sigur că era plătită pentru asta?

— Nu cred că banii au fost prea importanţi. Lady Youlgreave şi doamna Potter se cunoşteau de ani de zile.

M-am controlat rapid, ştiind că eram pe cale să devin furios. În felul lor, cele două femei fuseseră prietene, iar Doris dăduse mult mai mult decât primise. Întrebările lui Clough erau ca o daltă cinică sfărâmând bucată cu bucată bunătatea lui Doris.

— Deci doamna Potter şi bătrâna se înţelegeau bine?

— Foarte bine.

Clough oftă.

— Trebuia să vă punem aceste întrebări, sir. Ştiu că sunt obositoare, dar asta este.

— Va avea loc o anchetă?

— Nu intră în atribuţiile mele să hotărăsc, sir. Depinde de ceea ce crede judecătorul de instrucţie.

Mi-am îndreptat privirea spre notiţele pe care le făcusem pentru Vanessa.

— Mai e şi altceva?

— Nu, pentru moment. Clough se ridică şi întinse mâna spre mine. Mulţumesc pentru timpul acordat.

Ne-am strâns mâinile şi am ocolit biroul, pentru a-i conduce. Aşa cum stăteam în picioare, cu coada ochiului am surprins o mişcare dincolo de fereastră. M-am uitat afarătocmai la timp pentru a-l vedea pe Michael fugind pe lângă casă. Trăsese cu urechea? Geamul era deschis. Clough şi Franklyn păreau că n-au observat nimic.

I-am urmat în hol.

— Domnule sergent?

Clough s-a întors.

— Da, sir?

— Doar două vorbe în legătură cu motanul domnişoarei Oliphant.

— Of! Cred că nu va dura mult, nu-i aşa?

— Nu. Dar consider că trebuie să ştiţi că, mai deunăzi, a existat ceva pe măsuţa păsărelelor lui Lady Youlgreave. Ne-a spus mie şi soţiei mele că îşi închipuie că era un cap.

— Un cap?

— Unul mic, ciugulit bine de păsări. Ne-am întrebat dacă nu s-ar putea să fie al motanului.

— Nu v-aţi uitat?

— Ba da, dar nu mai era nici urmă de cap. Am făcut o pauză, apoi am adăugat: mai spunea că l-a adus acolo cineva, într-o pungă de hârtie.

Se auzi un fornăit dinspre Franklyn, care încerca din greu să-şi înăbuşe râsul.

— Deci cine a spus ea că l-a pus acolo? întrebă Clough.

— N-a putut sau n-a vrut să spună.

— Aşa! Puse o mână pe clanţa uşii. Mai e şi altceva?

— Vă amintiţi că v-am telefonat să vă spun că am găsit locul unde se pare că a fost ciopârţit motanul?

Clough dădu din cap.

— Se numeşte Carter's Meadow. Şi se zice că poetul nostru local, Francis Youlgreave, a spintecat o pisică în acelaşi loc.

O altă pauză, apoi Clough spuse:

— Mulţumesc, sir. Toate sunt nişte speculaţii, nu vă supăraţi că spun asta, puţin cam vagi. Dar am să le ţin minte. Deschise uşa din faţă. În prag, se opri totuşi şi se întoarse spre mine: O, apropo. Îi cunoaşteţi pe tinerii aceia de la Roth Park? Cei doi Clifford?

Am simţit cum mă încordez.

— Da.

— Ştiţi dacă au întâlnit-o vreodată pe Lady Youlgreave?

— Nu, după câte ştiu eu. Nu locuiesc aici de prea multă vreme.

— Mulţumesc, sir.

Clough îşi băgă mâinile în buzunare şi se îndreptă agale spre maşină, unde Franklyn descuia portiera şoferului. Franklyn continua să chicotească vesel.

— De ce? am strigat eu după el.

„Întâi Trask şi acum Clough!"

— Mă întrebam doar, răspunse el peste umăr. La urma urmei, erau vecini.

23

Curând după ce poliţia a plecat, m-am dus să o vizitez pe văduva unui om care a murit în timpul week-end-ului. Locuia într-una dintre casele primăriei de pe Manor Farm Lane, nu departe de familia Potter. Casa era plină de rude, şi televizorul a rămas deschis tot timpul cât am stat acolo. Am făcut tot ce am putut şi am plecat cât de repede mi-a permis decenţa; acum, omul era mort şi funeraliile – aranjate, aşa că nu mai eram dorit.

M-am întors de-a lungul laturii de nord a pajiştii. Trecând pe lângă staţia de autobuz, am auzit o voce care mă striga. Audrey stătea aplecată pe fereastra camerei ei de zi, de la primul etaj.

— Ai o clipă liberă? Faţa ei strălucea şi era însufleţită. Doar una sau două idei despre serbarea noastră!

Coborî pentru a mă întâmpina în hol. Ceainăria era deja închisă, şi Charlene Potter ştergea mesele. Îmi zâmbi în timp ce treceam. Am urmat-o pe Audrey sus, pe scări. Mă aşeză în fotoliul cu rezemători laterale pentru cap, care fusese al tatălui ei („Este un fotoliu destinat unui bărbat, nu crezi? Eu nu mă aşez niciodată în el.") Deschise uşa bufetului şi luă două pahare şi o sticlă.

— O să mi te alături la un pahar de sherry, nu-i aşa?

— Mulţumesc.

Turna deja sherry-ul în pahare.

— Ce noutăţi teribil de triste despre Lady Youlgreave! Desigur, era foarte bătrână şi presupun că putea să se întâmple oricând – locuind singură în dărăpănătura aia de casă, doar cu câinii drept companie. Îmi întinse un pahar plin ochi. Mă întreb cine o va moşteni. Am impresia că există nişte veri Youlgreave undeva în Herefordshire, dar nu cred că ţineau legătura. Iar unii dintre ei au emigrat în Noua Zeelandă, nu-i aşa? Se aşeză pe scaunul de lângă fereastră, oftă satisfăcută şi ridică paharul. Noroc! Ar fi trebuit să se ducă la un cămin, cu ani în urmă. Şi chiar s-ar fi dus dacă nu era Doris. I-am spus lui Charlene: „Poate că mama ta îşi închipuie că-i face o favoare lui Lady Youlgreave, dar biata de ea s-ar simţi mult mai bine într-un cămin adecvat, sub supraveghere medicală". Totuşi, unor oameni le vorbeşti degeaba.

Am sorbit din sherry.

— Poţi să fumezi! Aici, suntem în Aula Libertăţii! Audrey sări în picioare să-mi aducă o scrumieră. Charlene mi-a spus că de fapt ai fost *acolo*.

— Doris mi-a telefonat când a găsit cadavrul.

— Trebuie să fi fost înfricoşător, rosti Audrey încântată. Desigur, poliţia a tratat totul în mod greşit, ca de obicei. Tipic. Nu sunt surprinsă, după felul în care s-au ocupat de moartea lui Lord Peter.

— Ce au tratat greşit?

— Aparent, ei cred că Lady Youlgreave a încercat să ajungă la medicamentul de pe poliţa căminului şi s-a împiedicat. Dar nu se poate să fi fost aşa. Charlene este chiar supărată în legătură cu asta. Ea crede că poliţia încearcă să o învinovăţească pe mama ei – că a lăsat medicamentul acolo, pe poliţă. Dar e un nonsens. Însăşi ideea de a-l lăsa pepoliţa căminului pentru a-l lua Lady Youlgreave este exclusă, pentru că ea nu putea să ajungă până la el.

Uimit, am rostit:

— Dar poliţa nu este aşa de sus.

— E clar că în ultimul timp n-ai văzut-o pe Lady Youlgreave mergând. Audrey îmi făcu în glumă semn cu degetul, drept reproş. Era îndoită aproape în două, se pare că din cauza tasării coloanei sau aşa ceva. Şi nu putea să-şi ridice braţele mai sus de umeri. De aceea au şi ales poliţa căminului: pentru simplul motiv că nu putea să ajungă la ea. Ştii ce confuze pot deveni aceste biete bătrâne, nesigure dacă şi-au luat sau nu medicamentul.

Am găsit o ţigară şi mă băteam cu palma peste buzunare în căutarea chibriturilor. Audrey sări din nou şi-mi aduse o brichetă. În timp ce stătea în picioare, se afla chiar deasupra paharelor noastre cu sherry.

— Şi apoi mai e şi faptul că a anulat venirea asistentei de la agenţia Fishguard: extrem de ciudat. Audrey se aşeză din nou pe scaunul ei, mult mai greoaie decât înainte, şi sorbi din sherry. Desigur, nu-i plăcea de asistentă. Era încântată doar cu Doris. Dar doctorul Vintner a determinat-o să o accepte, din grijă pentru Doris.

— Ai menţionat ceva în legătură cu serbarea...

Audrey continuă să vorbească.

— Apoi, mai e şi faptul că nu-i plăcea să dea telefoane...

Închise ochii pe jumătate şi privi pe fereastră. Era o poză forţată, la fel de rigidă ca o lucrare din ceară – şi, tot ca o lucrare din ceară, era atitudinea cuiva care avea o imagine în minte. Brusc am realizat că tot ceea ce vedeam era marele detectiv la treabă: replica din Roth a lui miss Marple.

— După părerea mea, există două posibilităţi, continuă Audrey. Ori Lady Youlgreave a anulat venirea asistentei, intenţionând să se sinucidă în timpul week-end-ului, ori pur şi simplu a anulat-o pentru că nu-i plăcea de ea. Trebuie să ne amintim că era foarte confuză. Cu durerile şi cu morfina, greu mai putea să fie o fiinţă umană normală, nu-i aşa?

— Cu toţi vom îmbătrâni, am intervenit eu. Sau, cea mai mare parte dintre noi. Şi asta oare ne va face mai puţin umani?

Deja roşie, faţa lui Audrey se înroşi şi mai tare.

— Este un fel de a spune. Sunt tot atât de tristă ca oricine că Lady Youlgreave a murit. E sfârşitul unei epoci. Ultimul Youlgreave din Roth. A fost remarcabilă ca tânără. Atât de energică. Înainte de război, obişnuia să dea petreceri minunate... Îi spuneam lui Rosemary cum apărea ea în trecut în ochii noştri, ai copiilor – lui Rosemary de-abia îi venea să creadă.

Am strivit cu grijă ţigara în scrumieră.

— Este frumos din partea ta că îi dai voie lui Rosemary să petreacă atât de mult timp cu tine.

— E o plăcere. Audrey gânguri, acceptând să fie distrasă de la subiectul Lady Youlgreave. Între noi fie vorba, cred că este destul de singuratică. Dacă Vanessa ar fi acasă în timpul săptămânii, ar fi altă poveste, dar Vanessa e o femeie activă. Chicoti. Şi eu sunt: întotdeauna am fost o femeie de carieră şi sunt mândră de asta. Dar, vezi tu, eu muncesc acasă şi pot să-mi aleg orele care-mi convin. A fost o reală plăcere să o văd mai des în această vacanţă. O fată aşa drăguţă! Mai vrei sherry?

— Nu, mulţumesc. M-am uitat la ceas. Realmente ar trebui să...

— Eu cred că aş putea să îmi mai pun puţin. Audrey întinse mâna după sticlă. Doctorul Vintner spune că un pahar sau două de sherry nu pot decât să ajute pe cineva după o zi de muncă. Gâtul sticlei tremură ciocnindu-se de buza paharului ei, şi o picătură de vin alunecă pe curbura paharului şi a piciorului şi ajunse până la bază, formând obaltă în miniatură pe suprafaţa lucioasă a mesei. Mi-a folosit teribil în investigaţiile mele.

— Cine, Rosemary? Ce a făcut, exact?

Audrey şterse pata de sherry cu o batistă tivită cu dantelă.

— Nimic care să te îngrijoreze, îţi jur. Nu, a făcut una sau două sugestii utile pentru linia de atac. A fost ideea ei să-l întreb pe domnul Malik cine cumpără cidru de la el. Îţi aminteşti că ai găsit o sticlă de Autumn Gold împreună cu blana şi sângele acela?

— Bănuiesc că duzini de oameni cumpără această anumită marcă de cidru.

— Poate. Dar am simţit că în special un nume era plin de semnificaţii. Coborî vocea până la un şuierat: Kevin Jones, prietenul lui Charlene.

— Eu cred că trebuie să ai mare grijă.

— O, dar chiar am. Încui totul cu grijă şi iau sus, cu mine, vătraiul.

— Nu asta am vrut să spun. Nu ştim dacă sticla aceea de cidru are ceva de-a face cu ceea ce i s-a întâmplat lui Lord Peter. Nu există nicio dovadă. Şi, chiar dacă ar fi, nu dovedeşte că tânărul lui Charlene este cel care a lăsat

sticla acolo. Şi, chiar de-ar fi aşa, asta n-ar însemna că a participat la ceea ce i s-a întâmplat lui Lord Peter.

Audrey îşi flutură paharul, şi puţinul lichid pe care-l conţinea se apropie periculos de margine.

— L-am văzut în staţia de autobuz. E unul din gaşca aia de derbedei. Nu era acolo când am chemat poliţia. Dar se putea să fi fost. Iar ceilalţi sunt prietenii lui. Nu-mi face plăcere că e nevoie să spun, dar a trebuit să iau în considerare posibilitatea – coborî din nou glasul până la o şoaptă conspirativă – să existe un trădător. Lord Peter avea completă încredere în Charlene. S-ar fi dus oriunde cu ea.

— Audrey, m-am răstit eu. Trebuie să te opreşti!

Se lăsă pe spătarul scaunului, retrăgându-se ca şi cum aş fi lovit-o.

— Dar...

— Vorbesc serios. Pentru tine. Să spui aşa ceva fără dovezi înseamnă calomnie. Dacă repeţi asta în public, poţi să sfârşeşti la tribunal. Am văzut cum îi tremură buzele şi am încercat să-mi îndulcesc tonul: Nu-l cunosc pe Kevin, dar Charlene pare ultima persoană care fie implicată într-o treabă ca asta.

— Calomnie? Presupun că ai dreptate. Îşi recăpătase stăpânirea de sine. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Te înfurie aşa de tare diferenţa dintre ceea ce ştii şi dovezi. Dar derbedeii trebuie că au fost implicaţi. Zgarda lui Lord Peter se afla în staţia de autobuz. Nu poţi să negi asta.

M-am uitat la ceas, de data asta în mod ostentativ.

— Dragă Doamne, am mimat eu un şoc moderat. Ce trece timpul! Acum, spune-mi ce ai vrut să discuţi cu mine despre serbare?

Audrey înghiţi şi, pentru o clipă, am crezut că va considera schimbarea subiectului drept un reproş. În loc de asta, zâmbi:

— Draga de Rosemary. Un cap înţelept pe nişte umeri tineri. Nu m-aş fi gândit niciodată la aşa ceva. E vorba despre parcare.

— Am crezut că am rezolvat cu asta.

— Rosemary mi-a amintit că, anul trecut, am avut câteva persoane care au parcat pe linia galbenă dublă din jurul pajiştii. Îţi aminteşti? Poliţia a fost foarte plictisitoare. Acum, fiecare Tom, Dick şi Harry are propria lui maşină. Niciunul dintre ei nu mai merge pe jos niciodată, după câte pot să văd. Rosemary se întreabă dacă tinerii Clifford nu ne-ar permite să folosim şi marginile aleii lor de acces, ca o parcare de rezervă, în caz că padocul se umple. Ştiu că, într-un an,am rugat-o şi pe familia Bramley, dar au spus nu, deoarece credeau că asta îi va deranja pe rezidenţii lor. (Întotdeauna invocau acest motiv când nu voiau să facă un lucru.) Dar cei doi Clifford sunt altă mâncare de peşte. Rosemary zice că s-a împrietenit cu ei, aşa că o să-i

întrebe. Normal că am spus ce splendid ar fi – n-am vrut să-i jignesc mândria. Însă mă întreb dacă această cerere n-ar trebui să vină din partea ta.

Mi-am pus cu mare grijă paharul gol pe masă.

— Am să văd dacă pot să vorbesc cu ei.

— Asta ar fi minunat. Şi poate reuşeşti să-ţi dai seama cam câte maşini ar putea să fie parcate acolo? Ştiu că nu poate fi decât ceva estimativ, însă ne-ar fi de ajutor. Deja am adăugat „Parcare asigurată" în anunţurile din ziarul de săptămâna viitoare.

Am promis că am să văd ce pot face. Audrey a fost întotdeauna înclinată să se agite din cauza detaliilor serbării, dar anul acesta se agita mai mult decât oricând.

M-am ridicat, hotărât să plec. M-a condus până jos, pălăvrăgind voioasă despre grătarul lui James Vintner („Sper ca asta să nu încurajeze o categorie proastă de oameni") şi despre cantitatea enormă de prăjituri de casă care îi fusese promisă pentru toneta cu prăjituri. Când am ajuns în hol, uşa bucătăriei se deschise şi apăru Charlene cu o geantă agăţată de braţ. Îşi scosese halatul.

— Pleci acasă? întrebă Audrey. Deja?

— E trecut de şase jumătate, rosti Charlene. Totul este curat. Şervetele de la ceai se înmoaie în chiuvetă.

— Aşa!!! rosti Audrey sumbră şi făcu o pauză ca şi cum ar fi căutat un punct slab în toată argumentaţia. Bine. Ne vedem mâine. Tu şi tânărul tău ieşiţi diseară?

Charlene îi aruncă o privire prudentă.

— Poate.

— Ei bine, ai grijă, zise Audrey enigmatică. E tot ce-ţi cer.

M-am dat la o parte, ca să o las pe Charlene să iasă prima.

Audrey îşi apropie capul de urechea mea. I-am simţit mirosul transpiraţiei de pe trup şi al sherry-ului din răsuflare.

— O fată aşa de grosolană, şuieră ea. Şi de neinstruit. Biata mea mamă s-ar răsuci în mormânt.

— Mulţumesc foarte mult pentru sherry, am spus eu. Am să-ţi comunic ce aflu despre parcare, imediat ce voi putea.

Ne-am spus la revedere. Din prag, Audrey îmi făcu semne cu mâna în timp ce traversam mica grădină din faţă şi apoi urcam treptele spre poarta din fier forjat. Numai când am ajuns pe trotuar, uşa s-a închis în sfârşit.

Charlene stătea în faţa minimarketului lui Malik, aparent studiind marfa din vitrină. Când uşa s-a închis, s-a uitat la mine.

— Domnule Byfield? Aveţi un minut?

I-am zâmbit.

— Desigur. Mă întrebam dacă voi mai reuşi să ajung acasă în seara aceasta. Ce e?

— V-ar... v-ar deranja să veniţi până aici? Îmi făcu semn spre locul unde era ea. Când ne-am aflat amândoi în faţa vitrinei magazinului, a continuat: Asta pentru că domnişoara Oliphant ne-ar putea vedea stând în faţa porţii ei şi s-ar întreba despre ce vorbim.

— Şi ar fi ceva rău?

— Mâine, mă va bate la cap toată ziua, până îi voi spune despre ce a fost vorba.

Stăteam unul lângă altul, privind sortimentul bogat de pachete cu cereale. Niciunul dintre noi n-a spus nimic, dar nu era o tăcere apăsătoare. Îşi deschise geanta cu o pocnitură şi scoase un pachet de ţigări.

— Vă deranjează?

— Nu. Am dat din cap când mi-a oferit şi mie pachetul.

— Nu mă lasă să fumez în local, îmi rânji Charlene brusc plină de cruzime. Nu e demn de o lady să fumezi în public.

Am dat din cap şi am aşteptat.

— Să nu mă judecaţi greşit, se adresă Charlene pachetelor cu cereale. A fost bună cu mine, realmente. Latră, dar nu muşcă!

„Ca Beauty şi Beast?"

— Problema e că mă îngrijorează. Aseară, i-am spus mamei de asta, şi ea a zis că cel mai bine ar fi să am o discuţie cu dumneavoastră. Charlene devie de la subiect: Biata mami. Este realmente dărâmată.

Doris era o altă persoană pe care trebuia să o văd. Într-un sens, ea era cea mai afectată de moartea lui Lady Youlgreave: îndoliata principală. Cei care au grijă de persoane care depind de ei devin ei înşişi dependenţi. Iar Doris şi Lady Youlgreave au fost prietene, deşi poate că niciuna dintre ele nu a folosit acest cuvânt în relaţia lor.

— Domnişoara Oliphant a avut întotdeauna propria ei părere. Ştiţi, mai ales în legătură cu felul cum s-au schimbat lucrurile de când era ea fetiţă. Şi... şi lucruri de-astea. Charlene ridică ochii spre mine, să vadă cum i-am primit declaraţia. Dar, în ultimele câteva luni, a fost altfel. Acum, e în permanenţă cu susul în jos. Când într-un fel, când în altul. Şi, de când a dispărut motanul, e şi mai rău. Vorbeşte singură, dacă vreţi să ştiţi – niciodată nu s-a întâmplat asta înainte. Şi, o dată sau de două ori, a strigat la mine, literalmente a zbierat. Pe de altă parte, nu cred că mănâncă suficient. Şi îşi bagă în cap nişte idei – cum ar fi că o urmăresc băieţii.

— Şi nu este aşa?

Charlene păru uimită.

— Au alte treburi mai bune de făcut. Închipuiţi-vă, nu o apreciază în mod deosebit. Dar nu e numai asta, ce mă îngrijorează este că pur şi simplu îşi închipuie că e un fel dedetectiv. Ca în cărţile alea pe care le citeşte. Vocea lui Charlene alunecă spre un ton înalt, un fel de imitare fandosită: „Majordomul a făcut-o în bibliotecă. Cu ţeava de plumb". Şi, domnule Byfield, să nu credeţi că vorbesc cu păcat, dar eu nu cred că Rosemary o ajută. Mai bine zis, o încurajează.

— Ce vrei să spui? Ştiam că am vorbit cu asprime, după expresia de pe faţa lui Charlene. Cum?

— Ştiţi, murmură ea. Căutând dovezi. Treburi de genul acesta.

— Dovezi despre ce i s-a întâmplat lui Lord Peter?

Charlene dădu din cap.

— Da. Am aflat ceva în legătură cu asta, am spus eu. Nu avea grijă. O să discut cu Rosemary şi vom avea cu toţii grijă de domnişoara Oliphant.

O clipă mai târziu, ne-am spus la revedere şi am plecat acasă. Eram conştient că nu mă descurcasem prea bine cu interviul. Îmi plăcea Charlene, dar credeam că exagerează. În toate parohiile se pare că există cel puţin o doamnă necăsătorită, de vârstă mijlocie, care frecventează biserica şi care, din când în când, se comportă mai ciudat. Există şi bărbaţi din această categorie şi, cu cât îmbătrânesc, cu atât tind să se comporte mai ciudat. Dar, în nouăzeci şi nouă la sută din cazuri, nu este nimic altceva decât o excentricitate care nu dăunează nimănui. De ce ar fi Audrey altfel?

Maşina Vanessei era pe aleea de acces spre vicariat. Am intrat în casă. Michael se uita la televizor, în camera de zi.

— Bună. Unde e restul lumii?

— Rosemary este tot pe-afară, răspunse el. Mătuşa Vanessa e sus.

Eram gata să plec, când mă reţinu un gând.

— Michael?

Îşi mută privirea de la siluetele cenuşii care clipeau pe ecran. Intenţionasem să-l întreb dacă a auzit conversaţiamea cu Clough şi Franklyn, din după-amiaza aceasta. Dar brusc n-am mai avut chef. Ar fi fost echivalentul unei acuzaţii. Băiatul probabil că doar se juca. Şi nici n-ar fi putut să audă prea multe, chiar dacă a tras cu urechea. Eu şi Clough am vorbit relativ încet.

Sună telefonul, oferindu-mi scuza de care aveam nevoie.

— Nimic!

I-am zâmbit şi m-am dus în birou. Era James Vintner şi părea necăjit.

— Ai auzit? întrebă el.

— Ce să aud?

— Că va avea loc o anchetă.

— Când?

— Probabil, miercuri. Se va pierde o întreagă după-amiază.

— Ai idee dacă s-ar putea să fiu chemat ca martor?

— Mă îndoiesc. Dacă voiau asta, cred că, până acum, ar fi luat legătura cu tine. Dar am crezut că este mai bine să te avertizez.

— Doar nu crezi...?

— Nu cred nimic. În circumstanţe normale, aş fi emis certificatul de deces fără nicio şovăială. Era bătrână şi o văzusem în dimineaţa zilei în care a murit. Era bolnavă în fază terminală. Poate că a căzut şi totul s-a terminat: sigur, foarte trist, dar la fel ca alte duzini de bătrâne. Nimic suspect.

— Deci circumstanţele nu sunt normale?

— Întreab-o pe doamna Potter a ta. E numai vina ei. A ei şi a nenorociţilor ălora de câini. Ezită. Regret că a sunat aşa urât. A fost o zi lungă. Şi nu-mi place când îmi mor pacienţii. Îşi drese glasul, poate conştient că, pentru prima oară, admisese deschis că îi pasă de meseria lui. Dar adăugă repede: În special, cei particulari. În zilele astea, sunt aur pentru mine.

O clipă mai târziu, ne-am luat rămas-bun. Am urcat la etaj. Vanessa se afla în camera noastră, stând pe pat şi privind cruntă în spaţiu.

— Era James, am informat-o eu. Va exista o anchetă în legătură cu moartea lui Lady Youlgreave.

Ea dădu din cap, dar nu răspunse.

— Ce s-a întâmplat?

Întoarse capul şi mă privi.

— Nimic, cu adevărat. Presupun că este vorba despre moartea ei. Pare ciudat că n-am să pot să mai merg şi să stau în sufrageria ei.

— Presupun că asta poate fi o problemă pentru carte.

— Nu e numai asta.

— Atunci ce este?

Vanessa îmi aruncă o privire, apoi rosti:

— O, Doamne! Şi începu să plângă încet.

M-am aşezat lângă ea, pe pat şi am înconjurat-o cu braţele. S-a lipit de mine. Am strâns-o şi mai tare, simţindu-i căldura. Dorinţa ţâşni din mine şi începu să crească. Ea se relaxă uşor, şi lacrimile se opriră.

Am mângâiat-o pe spate, plimbându-mi degetele pe vertebrele coloanei. Oare câte săptămâni au trecut de când n-am mai făcut dragoste?

— Vanessa?

Se retrase blând de lângă mine.

— Trebuie să-mi suflu nasul, zise ea. Şi apoi realmente trebuie să fac ceva în privinţa cinei.

24

Marţi dimineaţă, am aşteptat, până am avut toată casa la dispoziţia mea.

Vanessa a plecat la muncă. O jumătate de oră mai târziu, Rosemary s-a dus să prindă autobuzul – se ducea la Londra să se vadă cu o colegă de şcoală. Michael plecase deja să-şi petreacă ziua la familia Vintner. El şi Brian aveau un proiect ambiţios: să construiască o căsuţă în copac, în fundul grădinii. Aveam două ore până la prima mea sarcină a zilei, o întâlnire de rutină cu inspectorul diocezan.

Când am rămas singur, m-am dus în birou, am închis uşa şi am telefonat la Roth Park. Mă întrebam dacă nu am temperatură. Nu mă simţeam eu însumi – eram emoţionat, parcă făceam ceva ilicit. Am lăsat telefonul să sune. Eram pe punctul de a închide când a răspuns Joanna.

M-am scuzat că am deranjat-o şi am întrebat-o dacă am putea să folosim aleea lor ca parcare suplimentară pentru serbare.

— Sigur că puteţi. Puteţi să parcaţi oriunde vă place. Era aproape ora zece şi părea pe jumătate adormită. În mod cert, n-o să distrugeţi pajiştea sau să rupeţi florile.

— Ar mai trebui să-l întreb şi pe Toby dacă este în regulă cu parcarea pe alee?

— Toby nu e aici. Şi, oricum, nu are nicio legătură cu el.

— Pardon?

— Este casa mea, zise Joanna cu vocea brusc distorsionată, ca şi cum căsca. Terenul meu. N-are nimic de-a face cu Toby.

— Aşa! Mă întreb – mi-ar fi permis să parcurg puţin aleea, pentru a aprecia câte maşini ar încăpea acolo? Audrey Oliphant consideră că este important să avem o estimare cât mai corectă.

— Acum?

— Dacă nu există vreun inconvenient.

— Ştii stejarii aceia de lângă padoc? întrebă ea. Voi fi acolo în aproximativ zece minute.

Am ezitat îndelung.

— Nu este nevoie să vii şi tu.

— Mi-ar face plăcere să iau puţin aer. În afară de asta, am nevoie să văd unde va fi parcarea. Doar în cazul vreunei probleme.

Ne-am spus la revedere şi am pus telefonul în furcă. Mi-am analizat propriile sentimente cu o detaşare aproape savantă: pe bună dreptate,

făceam aranjamente pentru serbarea bisericii, dar totuşi mă simţeam vinovat, ca şi cum aş fi aranjat o întâlnire de taină.

Era o dimineaţă însorită, o situaţie relativ rară în acest august mohorât. Am traversat curtea bisericii şi am intrat pe domeniul Roth Park. O clipă mai târziu, am ajuns la stejari. M-am rezemat de trunchiul unuia şi am fumat o ţigară. De unde stăteam, puteam să văd aleea brăzdată de făgaşe; am urmat-o cu privirea, cum şerpuia împrejurul deluşorului care ascundea casa. Totul era cuprins de pace. Astfel de momente de tihnă erau o raritate în viaţa mea. Singurele lucruri în mişcare erau fumul ţigării şi câteva urme de nori subţiri, aproape transparenţi sus, pe cerul albastru. Undevaîntr-adevăr la ţară ar fi existat păsări şi nu s-ar fi auzit huruitul omniprezent al traficului. Dar, pentru moment, asta îmi făcea bine.

Apoi, am văzut-o pe Joanna, pe alee. Îşi ridică mâna drept salut şi eu i-am făcut semne la rândul meu. Mi-am aruncat ţigara şi am privit-o apropiindu-se. Era îmbrăcată cu o rochie subţire, de bumbac, lungă până aproape de glezne. Părul îi era lăsat liber. Când a ajuns mai aproape, am văzut că avea picioarele goale. Şi mai aproape, am văzut că nu era machiată şi că ochii îi erau marcaţi de oboseală. Seuită în sus, la mine, cu ochii aceea verzi, tiviţi cu negru şi cu fragmente profunde, ce se mişcau ca un caleidoscop. Pentru moment, n-am ştiut ce să spun. Tot ce ştiam era că nu ar fi trebuit să vin. Eram în pericol. Şi Joanna de asemenea.

— Aş putea să capăt o ţigară?

I-am dat una şi i-am aprins-o. Îmi atinse mâna aproape fără să-şi dea seama, pentru a stabiliza flacăra. „E bine, mi-am spus eu, dacă ar fi fost conştientă de ce simţeam, ar fi evitat să mă atingă."

— Trebuie să cumpăr câteva de la Malik, adăugă ea. E tipic pentru Toby. A plecat cu maşina în dimineaţa asta, cu ultimul pachet de ţigări din casă.

— Unde s-a dus?

Ridică din umeri, apoi căscă.

— Scuză-mă. În dimineaţa asta, nu pot să mă opresc din căscat.

— Ai dormit bine?

Zâmbi cu viclenie.

— Am încercat să nu dorm deloc.

— De ce?

— Am vrut să aflu dacă se întoarce fantoma. Îţi aminteşti? Paşii? Aşa că am luat ceva care să mă ajute să rămân trează şi am aşteptat. Dar nu s-a întâmplat nimic. Cu excepţia faptuluică am devenit din ce în ce mai speriată. Se întoarse într-o parte, pentru a stinge ţigara pe jumătate fumată de trunchiul unui copac. N-am văzut şi nici n-am auzit nimic. Dar am simţit ceva. Se răsuci brusc spre mine. Ceva ce pândea. Absurd, nu-i aşa?

— Frica nu este absurdă. Te îngrozeşte.

Ea dădu din cap.

— Dar ce spui de Toby?

— Ce să spun? După câte ştiu eu, a dormit toată noaptea. Am auzit maşina pornind curând după ora nouă. A plecat. Niciun bileţel, nici ţigări.

— A ştiut că ai stat trează?

— Ar fi râs de mine. Mai ales după agitaţia de noaptea trecută.

Nu eram sigur dacă îi plăcea sau nu de fratele ei.

— Poate că noaptea trecută a fost vorba despre un coşmar. Uneori, poţi avea astfel de vise când eşti între somn şi veghe.

Clătină din cap cu energie.

— David, ai putea să faci ceva în legătură cu asta? Să spui vreo rugăciune specială. Cum se numeşte? Exorcizare?

— Aş putea să vin să spun câteva rugăciuni, dacă vrei.

— Ai putea? Nu poate face nimic rău.

Mi-am simţit părul de pe ceafă zbârlindu-se.

— Nu poate face decât bine.

— O, Doamne, regret. N-am vrut să spun asta. Arăta aşa de pocăită stând acolo, în umbra plină de pete a copacilor. Regret din suflet.

— E în regulă. Vrei să o fac chiar acum?

— Nu ai nevoie de echipament?

— Lumânare, carte, clopoţel? Am zâmbit. Păstrăm astea pentru ocazii speciale. Ca să fiu cinstit, nu ştiu multe despre exorcism. Cred că dioceza ar putea să aibă un exorcist oficial, care să meargă unde îi spune episcopul. Dar exorcizările,după toate regulile artei, sunt foarte rare în zilele noastre. Şi ceva mai puţin formal are adesea acelaşi efect.

Ea chicoti.

— Faci să pară totul atât de normal.

— Într-un sens, chiar aşa este.

Am urcat spre casă, pe alee. Joanna evalua în treacăt numărul de maşini ce puteau să parcheze acolo.

— Cel puţin alte cincizeci dacă folosim şi locul din faţa uşii.

În timp ce vorbea, mi-am spus că nu-mi făceam decât datoria: datoria de preot. Am ajuns la fântâna secată ce comemora vizita reginei Adelaide. Joanna se opri şi se rezemă de piatra ponosită a bazinului. Privi apoi faţada casei.

— Ce loc urât, nu-i aşa?

— Atunci, de ce ai cumpărat-o?

— Toby a vrut. Se uita la mine printre genele lungi, ca şi cum estima efectul cuvintelor ei. Uneori, poate fi foarte convingător. A zis că va fi o

investiţie bună. Că am nevoie să plec din Londra. Deodată, ridică vocea şi se întoarse spre mine. Ţi-a spus, nu-i aşa?

— Mi-a spus că mama voastră s-a sinucis, am răspuns eu. Şi că tu i-ai găsit cadavrul.

Pentru un lung moment, ne-am uitat unul la altul. Apoi, plecă ochii.

— Ţi-a spus şi că, după aceea, am fost bolnavă?

— Da.

— Nu este adevărat. N-am fost bolnavă. Îi place să le spună oamenilor că am avut o cădere nervoasă. Îi place să sugereze că sunt nebună. Fac pariu că asta a făcut şi cu tine.

Făcu o pauză, dar eu n-am zis nimic. Apoi, continuă vorbind încet şi alegându-şi cuvintele:

— Dă impresia că are grijă de mine datorită inimii lui bune. Că, fără el, m-aş prăbuşi. Că sunt ceva fragil, pe care el trebuie să-l trateze cu mare atenţie.

— Şi nu eşti?

— Par fragilă? mă întrebă ea.

Am negat din cap. „Dar auzi fantome."

— Atunci, de ce face asta?

— Ţi-am spus. Aşa îi place. Îl face să se simtă bine. Se înfioră. Hai să intrăm şi să terminăm povestea.

Ne-am îndreptat spre uşa din faţă, paşii noştri răsunând zgomotos pe pietriş. Uşa se închise în urma noastră cu o bubuitură puternică, asemenea unui tunet îndepărtat. Casa era rece şi tăcută.

— Aş putea să-ţi ofer nişte cafea sau altceva? reluă Joanna.

— Nu. Nu este o vizită de curtoazie.

Mă privi iarăşi – de ce continua să se uite la mine? –, dar speram că nu poate să vadă prea departe. Nu există nebun mai nebun decât cineva de vârstă mijlocie: suficient de bătrân pentru a fi conştient că nu este cazul să o facă şi destul de tânăr pentru a o face.

Am urmat-o sus, pe scări, privind rochia ce-i mângâia foşnind gleznele. La mezanin, era o fereastră şi, când Joanna a trecut prin dreptul ei, cu lumina căzându-i din spate, trupul i s-a conturat prin rochie exact ca al Vanessei cu multe luni în urmă, la petrecerea familiei Trask. Istoria are obiceiul să se repete ca un desen pe un covor lucrat manual.

— Este un drum destul de lung, zise Joanna peste umăr. Sunt încântată că nu sunt menajeră. Trebuie să fie un adevărat iad.

— N-am fost niciodată sus.

Aş fi vrut să-mi retrag cuvintele. Păreau încărcate de semnificaţii ascunse.

Am ajuns la palierul principal. Un coridor lung, ce se întindea în inima casei, cu duşumele fără covoare, cu tencuiala crăpată şi căzută de pe pereţi, ca o hartă a deşertului în relief.

— Este mai puţin elegant decât jos, afirmă Joanna. Bănuiesc că familia Youlgreave îşi cheltuise toţi banii. Am mers împreună de-a lungul coridorului, paşii noştri bubuind în liniştea din jur. Nu ştiu de ce au avut nevoie de o casă aşa de mare. E o prostie. Mi-ar plăcea mai mult să locuiesc undeva, în ceva mai mic.

— Şi atunci de ce nu o faci?

Ridică din umeri.

Aş fi vrut să întreb: „Toby are vreo modalitate de a te reţine aici? De ce ai cumpărat casa asta pentru el?" Dar desigur n-am făcut-o.

— Fii atent la gaură, zise Joanna, conducându-mă pe alături. Într-o dimineaţă, Toby a scăpat piciorul în ea. Lemn distrus de carii.

— Intenţionaţi să începeţi curând renovarea?

— Avem nevoie de mai mulţi bani. Toby vrea să găsească un investitor. Îşi aruncă privirea spre mine. Când tati a murit, banii ne-au fost lăsaţi mie şi lui Toby. Mami putea să-i folosească doar cât trăia. Însă Toby a făcut un împrumut mare; avea compania aceea ce importa obiecte din India. Dar n-a funcţionat. Când mami a murit, a trebuit să-şi folosească partea lui de bani pentru a-şi plăti datoriile.

M-am simţit mai curând stânjenit. Englezilor nu le place să vorbească despre bani. Joanna se opri la uşa din capătul coridorului.

— Acum, ne aflăm în turn.

Deschise uşa şi intră într-o încăpere mare, pătrată, cu ferestre pe trei laturi. Întotdeauna, am dorit să locuiesc într-un turn. Mă conduse spre altă uşă, din colţ. În spatele ei se afla o scară în spirală, cu trepte din lemn şi fără covor. Scara era luminată de nişte ferestre înguste, ca nişte firide anacronice pentru lansat săgeţi, destinate unor pitici. Eu staula etajul de mai sus, mă informă ea. Iar în cel de deasupra mea este camera din vârf. Camera lui Francis Youlgreave.

— Cine ţi-a spus asta?

— Toby. Urca deja scara şi vocea ei cobora spre mine. A menţionat-o din nou, chiar seara trecută.

„Pentru a o speria?"

Am ajuns la o uşă deschisă. Prima mea impresie a fost că această pustietate şi lumină veneau din spatele ei. Camera era pătrată, cu câte o fereastră boltită în partea de sus, pe fiecare perete. Tapetul – lalele aurii, stilizate pe un fond albastru, decolorat, probabil tot atât de vechi ca şi casa – începuse să se desprindă de pe pereţi. În colţul opus uşii se afla un şemineu

mare, din fontă, al cărui grătar era plin cu mucuri de ţigări şi cenuşă. Un covor destinat unei camere de zi din suburbii acoperea cam o treime din duşumea; în rest, erau scânduri goale. Pe covor, ca pe o plută naufragiată, se aflau lucrurile Joannei – o saltea, radioul pe care-l văzusem pe terasă, un cufăr verde, o pereche de valize, un arhipelag de îmbrăcăminte lepădată, o masă de toaletă furniruită cu nuc şi cu o oglindă înaltă ataşată de ea. Masa de toaletă era încărcată cu cosmetice, cărţi broşate şi scrumiere ce dădeau pe dinafară. Camera mirosea a parfum puternic, crud, care acoperea alt miros, dulce şi aromat, ce-mi amintea de mâncarea indiană.

— Mi-e teamă că este puţin cam dată peste cap. Joanna îmi adresă un zâmbet strâmb – un colţ al gurii i se ridică în sus, celălalt se lăsă în jos. Dacă aş fi ştiut că vii, aş fi făcut ceva cu toate astea.

— Nu contează.

Dormitorul era ca o străfulgerare în spatele unei cortine. Rosemary şi Vanessa erau amândouă nişte fiinţe ordonate. Dormitoarele lor demonstrau că nu le place dezordinea şi ştiau cum să o controleze. Joanna oferea unui vizitator unfel de cadou ce reflecta personalitatea ei, iar eu eram mişcat. Pentru o clipă, m-am simţit tânăr şi plin de elan. Pentru o clipă, m-am amuzat, imaginându-mi ce ar fi făcut Audrey Oliphant sau Cynthia Trask în situaţia mea.

M-am îndreptat spre fereastră şi am privit aleea de jos şi acoperişul baldachinului de deasupra uşii din faţă, cu plăcile lui alunecoase şi peticele de muşchi, ca nişte pustule verzi. Conştiinţa indiscreţiei mele se făcu simţită: un cleric de vârstă mijlocie singur cu o tânără atractivă, la ea în dormitor. M-am întors, nerăbdător să termin ceea ce începusem. Joanna stătea tot în pragul uşii, privindu-mă.

— Ce ai să faci? întrebă ea.

— O să spun o rugăciune.

— Bine.

Mi-am imaginat că pare dezamăgită, ca şi cum se aşteptase la ceva mai dramatic. Îşi plecă fruntea şi eu m-am rugat ca încăperea să se umple de pacea lui Dumnezeu. Apoi, am invitat-o pe Joanna să spună cu mine *Tatăl Nostru*. Vocea ei se poticnea după a mea, ca un ecou îndepărtat.

Când am terminat, m-a întrebat:

— Asta e tot?

— Da. Putem să mergem sus?

Ea dădu din cap şi, fără un cuvânt, s-a strecurat afară din cameră. Am urmat-o pe scara în spirală. Paşii noştri bubuiau pe scândurile goale. Mi-am ţinut ochii fixaţi pe gleznele Joannei, licărind palide în faţa mea. În vârf se

afla un palier îngust, doar de o persoană, şi o uşă închisă. Mi se părea mai rece aici decât fusese la etajul de dedesubt.

Joanna apăsă clanţa şi deschise uşa. Camera era o copie a camerei ei – aceleaşi dimensiuni, aceleaşi ferestre cu boltă în partea de sus, acelaşi cămin din fontă. Una dintre ferestre era întredeschisă – cea care dădea spre baldachinul de jos şi fântână. Şi am avut gândul nebunesc că aceasta trebuie să fiecea de la care a sărit Francis Youlgreave în braţele îngerului său. Tapetul era modern – tot flori, dar nişte margarete psihedelice, de culoare turcoaz şi portocaliu.

M-am dus încet până în mijlocul camerei. Era goală – fără mobilier, fără covor şi fără praf pe duşumele. Francis Youlgreave lăsase în urma lui un vid ce aştepta să fie umplut.

— Ei bine? Joanna stătea lângă şemineu, cu degetele mâinii drepte frământându-şi antebraţul stâng. Ce crezi? Simţi ceva?

— Nu.

Încăperea era un fel de cameră cam incompletă, aşa cum sunt camerele nefolosite, dar nimic mai mult.

— Tu simţi?

— Acum, nu ştiu ce mai simt.

Deodată, am vrut să fi plecat – departe de această casă şi de Joanna. Cu voce energică, am repetat rugăciunea, cerând de la Dumnezeu pace. Încă o dată am rostit *Tatăl Nostru*, galopând printre cuvintele familiare, cu vocea Joannei poticnindu-se după mine. Mă întrebam dacă să mai spun o rugăciune, una specială pentru Francis Youlgreave. I-am aruncat o privire Joannei. Tot se mai strângea de braţ, dar degete îi erau acum liniştite. Ochii ei îi întâlniră pe ai mei. Se uita la mine ca şi cum aş fi fost un străin sau, conform situaţiei, o fantomă.

— Ai auzit? întrebă ea.

— Ce să aud?

Făcu un pas spre mine, se opri şi se uită peste umăr.

— Am crezut că aud pe cineva plângând. Un copil.

Ridică o mână şi, timp de treizeci de secunde, ascultarăm în tăcere. Apoi, clătină din cap.

— S-a oprit. Mai făcu un pas spre mine şi apoi altul, şi altul; picioarele îi şovăiau ca şi cum fiecare pas cerea o hotărâre specială şi ca şi cum, uneori, hotărârea nu era bine-venită.Se opri la câţiva paşi de mine şi ridică fruntea spre mine. Crezi că mi-am imaginat?

— Nu ştiu. Aş fi vrut să se uite în altă parte, nu la mine. Poate.

— Crezi că sunt nebună?

— Categoric, nu. Am făcut un pas îndărăt. Acum...

— David, mă întrerupse ea.

Am privit-o.

— Odată, cu ani în urmă, şofând târziu într-o noapte de iarnă prin Fens, spre Rosington, aproape că am dat peste un pui de bursuc care se juca în mijlocul şoselei. Maşina a derapat, dar s-a oprit la timp. Un lung moment, bursucul nu s-a mişcat: privea direct spre farurile mele. E aşa de ciudat... mai şopti Joanna.

Liniştea crescu între noi şi nu ştiam cât va mai dura. Ce era aşa de ciudat? Casa? Plânsetul copilului? Francis Youlgreave? Sau chiar noi doi, singuri în această cameră?

Nu ne-am mişcat. Pe obrazul Joannei se afla o şuviţă de păr şi aş fi dorit cu disperare să o dau deoparte. Apoi, am auzit ori am crezut că aud o bătaie de aripi depărtată, la limita perceptibilului. În minte, am văzut bursucul revenindu-şi brusc şi împletindu-se spre întunericul de pe marginea şoselei.

— Trebuie să plec. La revedere!

Fără alt cuvânt, am ieşit precipitat din cameră şi aproape că am alergat pe scări.

25

Ancheta a avut loc miercuri după-amiază, 19 august, la ora 14:30. Eu n-am fost citat ca martor, dar am dus-o acolo cu maşina pe Doris Potter.

Procedura nu a durat prea mult. Judecătorul de instrucţie era un doctor bătrân, cu numele Chilbert, un om tăios, care continua să-şi arunce privirea spre ceas ca şi cum ar fi fost nerăbdător să plece. Exista şi un juriu, format din şapte bărbaţi şi trei femei – doi dintre ei cam de douăzeci de ani, doi cam de şaizeci şi ceilalţi de vârste intermediare; singurul lucru pe care îl aveau în comun era o expresie de jenă atentă, dar şi aceasta a dispărut pe măsură ce procedura a avansat.

Doctorul Vintner a fost primul martor chemat la bară. A depus mărturie privind identitatea lui Lady Youlgreave. Apoi, Chilbert l-a interogat despre istoricul ei medical recent. James a vorbit îndelung, deoarece boala era în fază terminală: cancer la sân. Era clar că se gândea că putea să moară oricând în următoarele câteva luni. A descris cum a încercat şi nu a reuşit să o convingă să se mute într-o casă de sănătate. Mintea ei devenea din ce în ce mai confuză, spunea el, din cauza morfinei. Era adevărat că osteoartrita umerilor făcea imposibil să ridice braţele. Dar se putea să fi uitat că nu putea să ajungă la sticluţa de pe poliţa căminului.

Alături de mine, Doris trase adânc aer în piept.

Raportul medicului legist a confirmat spusele lui James. Lady Youlgreave şi-a fracturat ţeasta când a căzut, probabil lovindu-se de colţul şemineului. Exista o laceraţie, cu o umflătură şi julitură în jur. Rănile erau în întregime pricinuite de faptul că s-a împiedicat de carpeta din faţa căminului. În final, a descris pe scurt rănile provocate post-mortem de Beauty şi Beast, dar totul exprimat cu un vocabular tehnic obscur, care suspectam că este destinat să-i zăpăcească pe cei doi ziarişti din galeria publicului.

În timp ce James şi medicul legist vorbeau, judecătorul de instrucţie dădea din cap cu o regularitate monotonă. Însă încetă să mai aprobe când a chestionat-o pe Doris, următorul martor chemat la bară. Doris dârdâia şi vocea îi tremura. Dar a insistat că Lady Youlgreave, deşi confuză în unele sensuri, ştia perfect că nu poate ajunge la medicament. De asemenea, a menţionat că patroanei ei nu-i plăcea să folosească telefonul.

Chilbert strânse din buze şi interveni:

— În general, nu e nicio îndoială că aveţi dreptate, doamnă Potter. Dar tocmai am aflat de la doctorul Vintner ce confuză ajunsese Lady Youlgreave.

Aruncă o privire spre James, ca şi cum ar fi cerut sprijinul unui coleg. Este un adevăr trist, dar oamenii în această situaţie se degradează constant. Aşa că mi-e greu să cred că faptele ei puteau fi evaluate după standardele normalităţii. De fapt...

— Dar, domnule, eu...

— Aceasta este o problemă medicală, doamnă Potter şi trebuie să-i lăsăm pe cei competenţi să o lămurească. Chilbert ridică o sprânceană stufoasă. Nu sunteţi doctor în medicină, după câte ştiu!

— Dar de ce să spună că au venit verii ei?

— Cine ştie? Poate că a visat că au venit. Dar nu suntem aici pentru a face speculaţii. Acum, poate aţi fi amabilă să ne spuneţi de ce aţi mişcat cadavrul lui Lady Youlgreave şi aţi curăţat camera înainte de a sosi poliţia?

Ea ridică din umeri.

— Pur şi simplu, am făcut-o. Aşa părea corect. I-ar fi plăcut să arate decent.

— Trebuia să lăsaţi totul aşa cum era.

— Să-i las pe câini acolo, cu ea, vreţi să spuneţi? Să o las dezvelită, să o vadă toţi bărbaţii? Nu i-ar fi plăcut să o vadă în halul acela.

Chilbert privi faţa îmbujorată a lui Doris şi – dând dovadă de mai multă înţelepciune decât cea cu care îl creditasem la început – îi spuse că poate să se retragă. Următorul cu care a vorbit a fost adolescentul care primise telefonul lui Lady Youlgreave de anulare a venirii asistentei. Mama adolescentului conducea agenţia Fishguard, dar nu era acolo. Băiatul, mai mic decât Rosemary, era sigur de ora la care a primit apelul.

— Cu ce semăna vocea? întrebă Chilbert.

— Cu a unei doamne bătrâne, presupun. A spus că e Lady Youlgreave.

— Şi ce ţi-a spus exact?

— Că au sosit verii ei să petreacă week-end-ul acolo. Din senin. Şi vor avea grijă de ea, aşa că nu mai e nevoie să vină asistenta până în week-end-ul următor.

— Şi atunci ce ai făcut?

— I-am telefonat asistentei şi am anulat angajamentul. Impasibil ca un cârnat din seu, băiatul îl privi pe Chilbert. Ştiu ce trebuie să fac. Răspund adesea la telefon când nu e mama acolo. Întotdeauna există oameni care sună pentru a schimba câte ceva.

Sergentul Clough a confirmat că a fost depistat un telefon dat de la Old Manor House la numărul agenţiei, vineri seară, la ora respectivă. Ţeasta lui cheală lucea în lumina crudă de deasupra capului. Apoi, a subliniat că n-a existat niciun semn de intrare forţată.

Judecătorul de instrucţie a amintit juriului că probabil moartea a survenit vineri seară: asistenta de la agenţie trebuia să sosească sâmbătă, la 7:45 dimineaţă, aşa că – chiar dacă ar fi venit – nu putea să împiedice moartea lui Lady Youlgreave. Instruit corespunzător, juriul dădu verdictul de moarte accidentală.

După aceea, eu şi Doris ne-am întors la maşină.

— Nu-mi vine să cred. Ea n-ar fi telefonat la agenţie, comentă Doris.

— Trebuie că totuşi a făcut-o. Au stabilit că această convorbire a avut loc.

— Oricine ar fi putut să telefoneze. Toată lumea ştia unde se află cheia.

— Ştiu că este greu de acceptat, am zis eu, dar trebuie să spun că probabil verdictul e corect. Oamenii fac lucruri ciudate. Mai ales când sunt bătrâni şi ameţiţi. Şi nu este nimic care să sugereze altceva, nu-i aşa?

Ea îşi strânse gura ca un copil încăpăţânat, dar nu mai zise nimic.

— Ştiu că este înfiorător, am continuat eu, descuind portiera maşinii, şi faptul că ai găsit-o aşa ţi-a făcut mult rău. I-am ţinut portiera să urce. Nenorocite animale!

Doris urcă lipsită de eleganţă, pe locul pasagerului.

— Ce se va întâmpla cu ele?

— Cu câinii? Îmi imaginez că vor fi suprimaţi.

— Nu! Capul lui Doris se ridică brusc şi mă privi cu o figură răvăşită, parcă izbită de idee. Nu trebuie să fie suprimaţi. N-aş putea să-i iau eu?

— Dar, Doris, ascultă, ar fi trebuit să fie eutanasiaţi cu ani în urmă.

— Mie îmi plac. Le va fi foarte bine cu mine.

— Sunt sigur că le va fi. Dar te-ai gândit...?

— Mă cunosc. Îmi amintesc de Beauty când era o căţeluşă.

— Au nevoie de multă îngrijire. Vor exista cheltuieli cu veterinarul. Şi, realmente, nu ar fi mai bine pentru ei să fie eutanasiaţi?

— De unde ştiţi? O mulţime de oameni nu vor să moară chiar dacă sunt bătrâni şi bolnavi. De ce ar fi altfel cu animalele?

Am privit-o şi mi-am amintit tonul moralist, pe care l-am avut când Audrey a fost nu tocmai amabilă cu bătrânii.

— Trebuie să faci ce crezi tu că e mai bine. Şi să-mi spui dacă există ceva pe care să-l pot face eu, pentru a te ajuta.

— Ce trebuie să fac ca să-i primesc?

— Avocatul lui Lady Youlgreave este persoana pe care trebuie să o întrebi.

— Domnul Deakin.

— El ştie. Teoretic, presupun că aceşti câini le aparţin moştenitorilor lui Lady Youlgreave. Dar nu-mi vine să cred că vor obiecta să-i iei tu.

Doris dădu din cap.

— Mulţumesc.

Am condus înapoi la Roth. Am luat-o pe Manor Farm Lane şi am oprit în faţa căsuţei pe care o împărţea cu soţul ei, cu Charlene şi cu cei doi fraţi mai mici ai acesteia. Am încercat, dar n-am reuşit să-mi imaginez efectul pe care ar putea să-l producă adăugarea lui Beauty şi a lui Beast la menajul lor. Doris n-a coborât. Am bâjbâit după clanţa de la uşa mea, intenţionând să ocolesc maşina pentru a-i deschide portiera.

— Domnule vicar?

— Da?

Doris stătea dreaptă pe locul ei, cu degetele strânse pe mânerul genţii.

— Mai e ceva pe care ar fi trebuit să-l spun.

— Cui să-i spui?

— Poliţiei. Judecătorului de instrucţie.

Am privit-o, simţind cum mă cuprinde neliniştea.

— Ce vrei să spui? Ceva în legătură cu Lady Youlgreave?

— Vineri – la plecare – am dus nişte lucruri la gunoi. Vezi dumneata, întotdeauna înainte de a pleca, mut pubela, o duc lângă poartă. Nu e ceva pe care să-l facă asistenta şi uneori gunoierii vin luni foarte devreme, înainte de a ajunge eu.

— Şi acum de ce ar fi fost altfel?

Se întoarse şi mă privi.

— Erau acolo şi nişte lucruri din cutia de tablă. Ştii dumneata, cea la care se uita doamna Byfield. Nu tot – doar câteva carnete şi scrisori, şi alte lucruri.

— Dar erau hârtii de familie, Doris. S-ar fi putut să fie importante.

Ea clătină din cap.

— Lady Youlgreave a spus că erau lucruri pe care nimeni nu le voia.

— Nu cred că era cel mai bun judecător în această problemă.

— Dar a vrut cu atâta îndârjire să le arunc! Zicea că sunt nişte porcării. Doris era disperată. Plângea, părinte. Ca un copil. Şi, la urma urmei, ce mai contează? Era aşa de supărată şi nu erau decât nişte hârtii!

— Ai fi putut să le păstrezi, am sugerat eu, încercând să vorbesc pe un ton amabil. Şi apoi poate că am fi discutat ce să facem cu...

— M-a pus să promit că am să fac ce doreşte. A fost singurul mod de a o determina să înceteze a mai plânge. Doris mă privi sfidător. Eu nu-mi încalc promisiunile!

În maşină se lăsă liniştea. Mi-am aplecat capul.

— Nu, am spus eu în cele din urmă. Sigur că nu ţi le încalci.

— Dar oare ar fi trebuit să spun la poliţie? Sau să le spun acum?

M-am gândit o clipă.

— Nu cred. Aceasta nu va face decât să complice treburile. Informaţia nu ar fi afectat verdictul: din contră, ar fi confirmat starea mentală confuză a lui Lady Youlgreave. Poate că va trebui să stau de vorbă cu soţia mea. Ea ar putea să zică dacă lipseşte ceva semnificativ. Dacă este necesar, putem să-i menţionăm avocatului cele întâmplate.

— În regulă. Doris deschise portiera. Mulţumesc că m-aţi condus. Înainte de a închide, se întoarse spre mine şi adăugă: A făcut ce a ştiut ea mai bine, să ştiţi. N-ar fi fost deloc plăcut pentru familia Youlgreave, mi-a spus ea, şi n-a vrut să le vadă soţia dumitale. Nu era *indicat*. Asta a zis, domnule vicar. Nu era *indicat*.

Doris trânti portiera. Am privit-o cum mergea încet, clătinându-se pe cărarea cimentată, spre uşa de intrare. Mă întrebam oare ce mici şi meschine scandaluri ale lui Francis a vrut Lady Youlgreave să ascundă?

Am plecat acasă. Aşa cum m-am aşteptat, nu era nimeni la vicariat. Vanessa încă se afla la serviciu. Michael era plecat cu Brian Vintner. Rosemary anunţase la micul dejun că se duce iarăşi la Londra, la aceeaşi colegă. Eram uşurat. Nu eram obişnuit să împart casa cu trei persoane şi, pe măsură ce vara trecea, atracţia solitudinii creştea.

Mi-am scos haina şi cravata şi le-am aruncat pe un scaun din birou. Am pus ibricul pe foc şi m-am dus la toaletă. În timp ce eram în camera de baie, cineva a sunat la uşă. Am înjurat. Încheindu-mă grăbit, am ridicat mâinile spre cer şi m-am dus să răspund. Era Audrey. Unii oameni au un talent genial de a fi cât se poate de inoportuni.

Roşie şi fremătând, înainta spre mine, determinându-mă să fac un pas înapoi. O clipă mai târziu, se afla în hol, lângă mine. Era îmbrăcată cu o rochie dintr-un material sintetic, lucios, în tonuri violente de turcoaz şi galben. Rochia se lipea de ea ca a doua piele. Am observat petele de noroi de pe ciorapi. Fălcile îi tremurau.

— Iartă-mă, David. Am venit să mă plâng.

Am clipit.

— Pentru ce?

— Băiatul ăla. Michael. Ştiu că e finul tău. Ştiu că părinţii lui sunt buni prieteni cu tine. Dar pur şi simplu nu mai pot să suport.

— Ce a făcut?

— Mă spionează. Mă plimbam prin parc, ieri după-amiază şi hop şi el. Am continuat să-l văd iţindu-se de după copaci sau din tufişuri. Ezită, fălcile i se mişcau ca şi cum mestecau în continuare insulta. Şi în după-amiaza aceasta a făcut acelaşi lucru.

— În Roth Park?

Roşi.

— Mă plimbam după prânz. În ultima vreme, n-am dormit prea bine.

Mă întrebam dacă neobişnuita plimbare nu avea vreo legătură cu activitatea ei de detectiv.

— Căile pietonale sunt un bun public, Audrey. Poate că Michael se juca pe acolo. Nu există niciun motiv să nu fi fost acolo, tot aşa ca şi tine.

— Îşi vâră nasul peste tot. El şi nesuferitul ăla de Brian Vintner. Nu mai pot să suport.

Simţeam cum mă cuprinde furia.

— Nu cred că Michael este genul de băiat care îşi vâră nasul.

Se uită la mine.

— Vrei să spui că am minţit?

— Categoric, nu. Am privit-o, dându-mi seama cât de aproape eram să-mi pierd răbdarea şi realizând totodată ce nepotrivit era comportamentul meu. Regret, am adăugat. N-ar fi trebuit să vorbesc aşa.

Mârâi. Spre groaza mea, i-am văzut ochii strălucind.

— Adevărat, am continuat eu. Tocmai m-am întors de la ancheta legată de Lady Youlgreave.

— Ancheta? Fălcile îi tremurau din nou. De fapt, am crezut că voi merge şi eu. Am sperat că ai putea să mă duci tu. Dar nimeni n-a răspuns când te-am sunat.

— Am fost cu toţii plecaţi cea mai mare parte a zilei.

— Ce s-a întâmplat acolo?

— La ce te aşteptai? Eram uimit de schimbarea de tactică a lui Audrey. Au hotărât că a fost un accident. Audrey trase adânc aer în piept.

În acel moment, fluierul ceainicul începu să sune tare şi ascuţit.

— Eram gata să fac ceai, am mai spus eu în silă. Nu doreşti o ceaşcă?

Audrey acceptă să fie calmată. Mă urmă în bucătărie şi vorbi fără întrerupere în vreme ce preparam ceaiul. Am promis să discut cu Michael şi ea mi-a promis că nu va mai aminti despre asta. Audrey a stat o jumătate de oră. În timp ce eu încercam să nu mă gândesc la treburile pe care le aveam, ea a vorbit despre Lady Youlgreave într-un fel care sugera că aceasta fusese pentru Roth ceea ce regina-mamă fusese pentru ţară. De asemenea, vorbi îndelung despre hotărârea ei de a da în judecată pe oricine ar fi fost responsabil de mutilarea lui Lord Peter. În sfârşit, mai vorbi şi despre serbare. Mi-e teamă că n-am ascultat prea atent.

Până la urmă, a plecat. M-am întors în bucătărie să spăl vesela de ceai. După aceea, tocmai traversam holul în drumspre birou, când am auzit cheia răsucindu-se în broasca uşii din faţă.

Rosemary năvăli în casă. Era îmbrăcată în denim, jeanşi şi cămaşă cu capse metalice, pe care nu le văzusem înainte. La gât avea o eşarfă de

mătase, tot nouă. Era verde-închis cu bronz. I s-ar fi potrivit Vanessei. Am înregistrat toate astea automat. Ceea ce vedeam în realitate era faţa ei roşie şi udă de lacrimi, încadrată de părul blond răvăşit.

— Rosemary, ce s-a întâmplat?

Cu chipul îndurerat, se uită la mine. Apoi, fără să scoată o vorbă, alergă sus, pe scări şi apoi în baie. Am auzit-o trăgând zăvorul de la uşă.

Pereţii şi duşumelele vicariatului sunt subţiri. O clipă mai târziu, am auzit-o vomitând.

26

Miercuri seara, fără niciun chef, m-am dus la biserica Sfânta Maria Magdalena. În ultimul an, sentimentul neplăcut se intensificase. Am fost întotdeauna tentat să antropomorfizez bisericile, să înzestrez clădirile cu personalitate: ca şi la oameni, unele personalităţi erau mai atractive decât altele. În cea mai mare parte a timpului petrecut la Roth, mi-a plăcut de Sfânta Maria Magdalena. Dacă ar fi trebuit să-i găsesc echivalentul uman, aş fi comparat-o cu Doris Potter.

Dar, în ultimele douăsprezece luni totuşi – adică de la experienţa aceea ciudată, după ce am întâlnit-o pe Vanessa – nu mai simţeam acelaşi lucru ca până atunci în legătură cu acest loc. Sentimentul era aproape imposibil de calificat. Era ca o dâră slabă de igrasie, ce se întindea aproape imperceptibil pe un perete alb. Ştiam că este acolo. Nu puteam să văd, dar credeam că pot să simt. Aveam senzaţia că biserica nu mai era în întregime a mea, ca şi cum ceva sau cineva încerca, cu un succes din ce în ce mai mare, să mi-o ia. La un moment dat, am ştiut perfect că este doar imaginaţia mea. Atât ca om, cât şi ca preot, eram înclinat să văd umbre acolo unde nu existau.

Am ieşit înainte de cină, pentru a încuia biserica. După o zi cenuşie, era o seară frumoasă, deşi existau nori negri pecea mai mare parte a cerului. Curtea bisericii era scăldată într-o lumină puternică, metalică: arăta ca o scenă de teatru. Am lăsat-o pe Vanessa pregătind cina. Michael petrecea seara la familia Vintner. Rosemary se odihnea în camera ei; îmi spusese că are un deranjament stomacal – ceva mâncat la prânz trebuie că nu i-a căzut bine. Nu ştiam dacă să o cred sau nu.

Înainte de a încuia, am intrat în biserică, pentru a mă asigura că totul e în regulă. Doamnele fuseseră recent aici şi locul mirosea a flori şi a ceară de parchet. Culorile sumbre ale picturii *Judecata de Apoi* luceau deasupra arcului altarului. M-am îndreptat încet spre locul meu din strană, cu intenţia de a mă ruga. Paşii mei răsunau mai tare decât de obicei, ca şi cum mergeam pe pielea unei tobe.

Când am trecut pe sub arcul altarului, o mişcare mi-a atras privirea – spre stânga şi deasupra capului meu. M-am uitat în sus. Mă aflam exact sub plăcuţa de marmură care îl comemora pe Francis Youlgreave. Nimic nu se mişca. „Uneori, mi-am spus eu, mişcarea propriilor gene poate să-ţi dea impresia unei alte mişcări dincolo de tine."

În mintea mea, plăcuţa lui Francis se întrepătrundea cu ideea că umblam pe o tobă. Dacă aceasta era toba, atunci, în interiorul ei, locul rezonanţei ei, se afla cripta de sub altar unde zăcea familia Youlgreave. Nu că acolo ar fi existat prea mulţi. Nu fusesem jos de ani întregi, dar îmi aminteam camera mică, prăfuită, mai mult ca o pivniţă de vinuri, cu rafturi adânci de fiecare parte, dar nu erau decât trei coşciuge, unul dintre ele aparţinând probabil lui Francis Youlgreave. Era spaţiu pentru cel puţin încă o duzină.

Cripta trebuie că a fost construită în alte vremuri, pentru alte familii, de la care nu mai exista nicio urmă. Primul dintre Youlgreave a dorit ca locul să le aparţină lor, şi acum doar familia Youlgreave aştepta acolo cea de-a Doua Venire. Îmi imaginam că va fi nevoie să se redeschidă cripta pentru Lady Youlgreave.

Deodată, n-am mai vrut să mă rog. Mi-am spus că eram într-o stare mentală nepotrivită. M-am cutremurat în timp ce m-am întors spre uşa sudică. Nu ştiam de ce, dar eram înspăimântat. Mă simţeam ca un înotător epuizat şi singur, nu la mare adâncime, dar prea departe de ţărm.

Am părăsit biserica, încuind uşa în urma mea. Când am ieşit din portal, lumina mă izbi cu toată puterea. În dreapta, dincolo de cărarea ce ducea la poarta particulară dintre curtea bisericii şi Roth Park, se afla o bancă de lemn, donată de Audrey în memoria părinţilor ei. O siluetă stătea întinsă pe ea. Cu braţele rezemate pe speteaza băncii, trupul se contura în lumina orbitoare a soarelui. Pentru o clipă, inima mi s-a oprit. Am crezut că e Joanna.

— Bună, David, rosti Toby. Frumoasă seară.

Am clipit în lumină. Se ridică şi se mută pe bancă, pentru a-mi face loc să mă aşez şi eu. Arăta deosebit de androgin în seara asta, cu pantalonii lui roşii şi un tricou roşu-închis, decoltat şi cu mâneci lungi, ce fluturau şi îi confereau un uşor aer medieval. Picioarele îi erau goale şi fuma o ţigară.

— Doreşti ceva? am întrebat eu.

— Da şi nu. Râse. De fapt, nu mi-am dat seama că erai înăuntru, dar acum, că ne-am întâlnit, ar fi ceva.

Cuprins de o bruscă şi iraţională teroare, m-am întrebat dacă Toby nu ştie că m-am văzut cu sora lui fără ca el să ştie, că m-a dus în camera ei şi că mi-a vorbit despre el. Mi-am dat seama cât de vulnerabil eram. Toby vorbea, dar a trebuit să-l rog să repete.

— Cum s-a desfăşurat ancheta?

— Au hotărât că moartea a fost accidentală.

Toby râse din nou, un sunet brusc şi strident.

— Ceea ce toată lumea ştia deja. Sistemul nostru judiciar este genial în a stabili ceea ce e evident, nu-i aşa?

— Presupun că trebuiau să fie siguri.

Toby se aplecă şi strivi cu grijă ţigara în iarbă.

— Am vrut să discutăm ceva despre serbare. Mă întrebam dacă aveţi şi ghicitor.

— Nu, după câte ştiu eu. Nu cred să fi avut vreodată.

— Am crezut că s-ar putea să contribuie la distracţie.Dacă nu ai nicio obiecţie, desigur.

— Atâta timp cât este tratat cu uşurinţa corespunzătoare, nu cred că ar fi o problemă. N-aş vrea să-l ia cineva prea în serios.

— O, nu, rosti Toby.

— La cine te gândeşti?

— De fapt, am crezut că aş putea să o fac eu însumi pe ghicitorul. Am făcut-o odată, la şcoală. Doar ca o glumă, la un fel de spectacol pe care l-am dat. Mi-am pus o perucă şi o mantie lungă şi neagră, acoperită cu stele. Degetele mâinii lui stângi fluturară ca şi cum ar fi mângâiat faldurile mişcătoare ale mantiei. Doar puţină distracţie în plus.

M-am gândit un pic. Ideea era atractivă. De câţiva ani simţisem că, organizată de Audrey, serbarea devenise mai curând plictisitoare, cu câteva tarabe şi aceleaşi spectacole ce se desfăşurau monoton în fiecare an.

— Există un cort vechi în grajdul casei, continuă Toby. Arată destul de bine. Aş putea să-l folosesc drept chioşc.

— Ce fel de ghicitor?

Toby ridică din umeri.

— Nu sunt mofturos. Chiromanţie, cărţi de joc, astrologie, I Ching. Orice doreşte clientul.

— Sunt sigur că oamenilor le-ar plăcea. Este foarte amabil din partea ta. Dar ar fi mai bine să discut puţin cu Audrey înainte. Ea se ocupă de cea mai mare parte a organizării.

— Va trebui să mă gândesc la un nume. Rânji la mine. Prinţesa Profeţiilor sau ceva de genul acesta.

M-am uitat la ceas.

— Trebuie să plec. Curând, Vanessa va pune cina pe masă.

Toby se ridică.

— Apropo, cum merg cercetările ei?

— Moartea lui Lady Youlgreave a complicat lucrurile. Suntem puţin îngrijoraţi în legătură cu soarta hârtiilor.

— Presupun că totul depinde de cine le moşteneşte. Nimic nou în legătură cu asta?

Am clătinat din cap.

— Avocatul trebuie să ştie, continuă Toby, adresându-se pe jumătate sieşi. Trebuie să existe un avocat.

Am acceptat dând din cap, însă n-am spus nimic. Nu-l întâlnisem niciodată pe domnul Deakin, deşi Lady Youlgreave l-a menţionat o dată sau de două ori. Mă întrebam dacă fusese şi el la anchetă, unul dintre bărbaţii anonimi în costumele lor de culoare închisă.

Toby se depărtă de mine cu un pas, apoi se opri ca şi cum îi trecuse ceva prin minte.

— De ce nu vine Vanessa să vadă camera lui Francis, duminică după-amiază? Ştiu că trebuie să aşteptăm până la petrecerea de după serbare, dar ar fi mult mai bine să o facă la lumina zilei. În afară de asta, ştii cum se desfăşoară petrecerile. O mulţime de lucruri care să te distragă.

— Eşti foarte amabil, însă...

— Nu e nicio problemă, se grăbi el. Să-ţi spun ceva, de ce nu veniţi cu toţii? Şi, dacă vreunul dintre voi doreşte să înoate, puteţi să vă aduceţi şi costumele de baie. Piscina trebuie să fie gata până atunci.

I-am mulţumit şi am spus că eu sau Vanessa vom telefona mai târziu, în această seară.

— Veniţi, zise el.

Apoi o luă agale spre casă – nu pe cărare, ci printre morminte. În timpul mersului, manşetele tricoului şi ale pantalonilor se legănau. Arăta ca un spiriduş roşu ca sângele.

•

Mai târziu, în aceeaşi seară, eu şi Vanessa am avut o altă conferinţă pe şoptite în dormitor. Era o seară caldă şi stăteam în vârful patului, rezemaţi de perne, eu în pijama, şi ea în cămaşă de noapte bleumarin, cu gulerul şi manşetele crem. Nu îndrăzneam să mă uit prea mult la ea, deoarece asta mă făcea să-mi doresc să fac dragoste.

— Ce naiba se întâmplă cu Rosemary? şuieră ea. A fost foarte abătută toată seara.

— Şi-a stricat stomacul.

Vanessa dădu energic din cap.

— Nu cred asta nicio clipă.

— A vomitat când a venit acasă. Am auzit-o.

— Poate că a vomitat. Dar nimeni cu stomacul stricat nu mănâncă aşa cum a mâncat ea la cină. Nu. Dacă mă întrebi pe mine, e altceva. Poate că a şocat-o ceva. Făcu o pauză. Cine este colega aceea misterioasă?

— Cred că i-a spus Clarissa. Sau Camilla. Ceva de genul ăsta.

— Eşti sigur că există?

Uimit, m-am răsucit şi am privit-o. Părul Vanessei era revărsat pe umeri. Faţa îi era foarte aproape de a mea. Gulerul cămăşii de noapte era deschis şi am putut să-i zăresc sânul stâng. Tânjeam să fiu bătrân – să ating acea vârstă la care sexualitatea nici nu te distrăgea, nici nu te tenta.

— De ce nu ar fi reală prietena ei? am întrebat eu, agăţându-mă de siguranţa cuvintelor.

Vanessa luă de pe noptieră o pilă şi începu să-şi aranjeze unghiile.

— Poate că o nedreptăţesc, rosti ea gânditoare, dar tactica este clasică: vechea colegă, mersul la cumpărături, genul acesta de treburi. Îmi zâmbi. Obişnuiam să facem asta când eram tinere. Bănuiesc că părinţii mei ştiau perfect ce se întâmplă, dar au hotărât să închidă ochii.

— Am crezut că este interesată de Toby Clifford.

— Aşa e. N-aş fi deloc surprinsă dacă el ar fi misterioasa colegă.

— Dar...

M-am oprit. Dar ce? „Dar este cu mulţi ani mai în vârstă decât ea. Dar e hippy sau cel puţin aşa se îmbracă. Dar am vorbit cu el numai cu câteva ore mai devreme. Dar nu-mi place să mă gândesc că fiica mea este cu un bărbat ca acesta, de fapt cu niciun alt bărbat."

— Mi-a trecut doar prin minte, zise Vanessa. El trebuie că a încercat totuşi ceva. Şi poate că asta a făcut-o să fie aşa supărată.

— Aşa de supărată, încât a vomitat?

— Se întâmplă.

— Ce anume?

Îmi aruncă o privire, apoi se uită în altă parte.

— O bruscă reacţie fizică. Într-un anumit fel, Rosemary este foarte tânără pentru vârsta ei.

— Tu crezi realmente că el i-a făcut avansuri? Avansuri fizice?

— Nu ştiu, răspunse Vanessa. Spun doar că s-ar putea să se fi întâmplat aşa: dacă Rosemary are capul plin de visuri romantice despre Toby, şi el a interpretat greşit felul cum i-a răspuns, poate că a încercat ceva, şi ea a găsit toată treaba total revoltătoare. Bărbaţii şi femeile privesc aceste lucruri foarte diferit.

„La urma urmei, şi tu, şi eu privim aceste lucruri diferit." Cuvintele atârnau în aer între noi. Nu era nevoie să le rostim cu voce tare.

— Rosemary spune că nu vrea să vină duminică, am zis eu, şovăind ca şi cum nu aş fi înţeles pe deplin limba în care vorbeam.

Discutasem despre invitaţia lui Toby în timpul cinei.

— Exact. Ieri, nimic n-ar fi ţinut-o departe de Roth Park. Totuşi, poate că totul e spre bine. El este încântător, dar realmente prea mare pentru ea. Şi, una peste alta, nu sunt deloc sigură că pot avea încredere în el.

Am rămas tăcuţi o clipă. Traficul zumzăia pe şoseaua principală.

— Audrey a venit în după-amiaza asta să se plângă de Michael, am reluat eu.

— Hopa! Îndrăzni să-mi arunce o privire. Dacă nu eşti atent, se va afla. Ce a făcut?

— Susţine că el şi Brian Vintner au spionat-o.

— Unde?

— Undeva în Roth Park. Eu bănuiesc că a ieşit să caute dovezi. Am vorbit cu Michael, dar el neagă. Mi-a spus totuşi că au văzut-o în parc, în după-amiaza asta.

— Audrey va găsi întotdeauna ceva de care să se plângă.

— Trece printr-o perioadă grea.

— Ca noi toţi, se repezi Vanessa, uitând să coboare vocea. Femeia asta este o vacă, asta-i tot. O vacă la menopauză.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar este şi o victimă. Ceea ce i s-a întâmplat lui Lord Peter ar fi fost un şoc teribil pentru oricine.

Vanessa mă privi.

— Apropo, am adăugat înainte ca ea să aibă timp să răspundă, există ceva ce trebuie să discutăm. Este vorba despre hârtiile Youlgreave.

— Încerci să schimbi subiectul.

— Totuşi, e nevoie să vorbim despre asta. Şi nici nu sunt sigur că ar fi mai multe de spus despre Audrey.

Ridică o mână şi-şi examină unghiile.

— În regulă. Ce-i cu hârtiile?

— După anchetă, Doris mi-a zis ceva. Cred că trebuie să rămână între noi. Însă ţie ştie că am să-ţi spun. Se pare că, vineri seara, Lady Youlgreave a rugat-o să arunce nişte hârtii. Au fost ridicate luni dimineaţă, odată cu gunoiul.

Vanessa mă privi fix. Culoarea din obrajii ei păli şi îi apărură nişte pistrui acolo unde înainte nu observasem niciunul.

— O, Dumnezeule, cele din cutie? Care dintre ele?

I-am comunicat ce-mi spusese Doris. Vanessa a rămas cu capul în palme.

— Aş putea să o *ucid*, rosti ea încet. Dacă Doris ar fi avut bunul-simţ să *pretindă* doar că le-a aruncat!

— Nu e genul acesta de fiinţă.

— Atunci, aş vrea să fi fost. Mă întreb ce am pierdut? Bătrâna era foarte atentă să nu mă lase să văd unele hârtii.

— Cele în legătură cu timpul petrecut de Francis în Rosington şi după aceea?

— Da. Ridică din sprâncene. Cum ai ghicit?

— Aceasta pare să fie perioada cea mai controversată din viaţa lui.

— Nu este nicio speranţă să le căpătăm înapoi, ce spui?

— Până acum, sunt deja la câţiva metri adâncime, sub mizeriile din groapa de gunoi.

— Cutia e încă în casă?

— Nu ştiu. Doris spune că a venit cineva din partea avocaţilor şi a luat tot ce era de valoare şi mai uşor de transportat. Apropo. Ai putea să afli ce lipseşte?

Vanessa dădu din cap.

— Lady Youlgreave nu m-a lăsat să inventariez tot conţinutul cutiei. Mi-a dat cu ţârâita hârtiile, după cum a crezut ea de cuviinţă. Pe neaşteptate, îşi puse mâna peste a mea, ceodihnea cu palma în jos pe cuvertură. Eşti foarte răbdător cu mine, David. Toate astea trebuie să ţi se pară lipsite de importanţă.

Mi-am întors palma, încât să o pot cuprinde pe a ei.

— Dacă e important pentru tine, este important şi pentru mine. Dar o parte din mine crede că Lady Youlgreave a avut dreptate. Poate că te-a lăsat să le vezi doar pe cele care-l vorbeau de bine pe Francis Youlgreave.

Îşi trase mâna.

— N-am ştiut că ai această impresie.

— Nu vreau să fiu prea dur. Dar poate că, pe termen lung, aceasta e un fel de binecuvântare deghizată.

N-a mai spus nimic. M-am întors cu faţa la ea şi mi-am plimbat uşor degetele mâinii drepte pe braţul ei, de la umăr până la palmă. Apoi, mi-am aplecat capul şi am sărutat-o pe buze.

— David, zise ea blând. Regret. Dar nu am dispoziţie pentru aşa ceva.

M-am retras.

— Nu e nevoie să te scuzi. Nu contează.

— Ştiu că te-am dezamăgit, continuă ea, dar uneori aş vrea să putem lăsa sexul la o parte. Doar pentru o vreme. Am încercat şi am tot încercat. Dar, la ora actuală, nu funcţionează. Asta nu pentru că nu te-aş iubi. Dar nu vreau să mă expun în felul acesta. Nu acum. Poate mai târziu, când vom avea timp să ne obişnuim cu ideea.

— Vanessa...

— Ai fost abstinent zece ani. Trebuie că te-ai obişnuit cu asta. N-ai putea să te obişnuieşti din nou? Doar pentru o scurtă perioadă. Ceea ce mi-ar plăcea mie ar fi să trăim împreună ca un fel de frate şi soră. Făcu o pauză. Ca Toby şi Joanna.

27

Secretara vorbea cu o tărăgănare rasată, de tipul celei care necesită generaţii pentru a se perfecţiona. Mi-a telefonat de la Lincoln's Inn joi dimineaţă, pentru a aranja o întâlnire cu avocatul lui Lady Youlgreave. Domnul Deakin, a spus ea, intenţionează să fie la Old Manor House cea mai mare parte a zilei şi se întreabă dacă n-ar putea să discute cu mine aranjamentele pentru funeralii. Aveam înainte o zi aglomerată, dar ştiam că voi fi liber la un moment dat, după-amiază devreme, aşa că i-am comunicat că o să sun eu la Old Manor House, între orele două şi trei.

Soarele de aseară lăsase loc unei vremi posomorâte, rece şi umedă, nici cald, nici frig. Reflecta proasta mea dispoziţie. Când am ajuns la Old Manor House, era cam două şi un sfert. Fusesem acolo cu mai puţin de o săptămână în urmă, în ziua în care a murit Lady Youlgreave, dar casa, deja în paragină, arăta şi mai părăginită.

Am sunat la sonerie. O clipă mai târziu, uşa fu deschisă de un tânăr cu faţă îngustă şi păr roşcat, cu favoriţi lungi şi un costum de tweed în carouri galben-muştar cu negru.

— Bună ziua, domnule reverend! mi s-a adresat el, întinzând mâna. Ar fi bine să intraţi repede. Sunt Nick Deakin.

Ne-am strâns mâinile şi m-a condus într-o cămăruţă aflată dincolo de hol, care era mobilată ca un birou. Nu maifusesem acolo niciodată. Mă aşteptasem la alt tip de avocat: un avocat de familie, cu costum în dungi, un om care să se asorteze cu secretara, bine hrănit şi plin de sine.

— Mi-e teamă că pe aici miroase îngrozitor, rosti Deakin. Câinii, presupun. Să ne aşezăm şi să ne simţim bine. Aţi dori o cafea sau altceva?

— Nu, mulţumesc.

Camera era foarte murdară, fiecare suprafaţă orizontală – acoperită cu un strat gros de praf. Deakin deschise fereastra care dădea spre grădina răvăşită din spatele casei. Mobilierul era vechi şi greoi; ca şi cel din sufragerie, fusese proiectat pentru camere mai mari, dintr-o casă mai mare. Existau două fotolii lângă fereastră, tapiţate cu piele cafenie, uscată şi crăpată. Deakin îmi făcu semn spre cel mai apropiat.

— Le-am şters bine de praf. Rânji, dezvelindu-şi incisivii proiectaţi în afară, care îi confereau aspectul unei veveriţe roşcate şi prietenoase. Biata doamnă Potter! Trebuie că a fost o treabă a dracu' să încerce să ţină curată

casa asta, iar bătrâna doamnă să trăiască în condiţii omeneşti. Se aşează şi îmi oferi o ţigară. O cunoaşteţi pe doamna Potter? întrebă el.

— Foarte bine.

— Nu cred că altcuiva i-ar fi păsat de câini. Practic, ea era un cadavru viu, nu-i aşa? În afară de asta, după cele întâmplate, ai zice că ar fi fost mai bine ca animalele alea să fie trimise în Marele Coteţ din Cer. Totuşi, nu e treaba mea. Ea ştie ce face, nu-i aşa? Am considerat că e mai bine să mă interesez, înainte de a lua orice hotărâre.

— O, da, am spus eu. Ei i-a păsat mai mult decât celor mai mulţi dintre oameni.

Am continuat să vorbim despre aranjamentele pentru funeralii. Deakin discutase deja cu antreprenorul de pompefunebre ora posibilă şi, în curând, am căzut de acord pentru luni, la orele 14.

— Înhumare sau incinerare? am întrebat eu.

Deakin a deschis servieta şi a scos o foaie de hârtie.

— Incinerare... a specificat-o în testament. Mai există ceva: nu vrea să fie pusă în cripta familiei. A lăsat instrucţiuni destul de amănunţite despre piatra funerară. Dar asta nu este cazul să vă preocupe.

Uşurarea mă cuprinse, surprinzându-mă cu intensitatea ei. Nu voisem să intru în cripta aceea de sub altarul de la Sfânta Maria Magdalena. Mă simţeam ca un condamnat graţiat. De asemenea, mă întrebam de ce Lady Youlgreave nu a vrut ca rămăşiţele ei pământeşti să aştepte Judecata de Apoi alături de cele ale lui Francis Youlgreave? Poate că ştia mult prea multe despre el, pentru a se simţi confortabil în compania lui, mort sau viu.

— Vor fi şi rudele ei de faţă?

Deakin ridică din umeri.

— Aproape sigur că nu. Nu există rude apropiate. Însă am făcut un anunţ în *The Times* şi în *Telegraph*. Poate că va apărea vreun prieten de undeva.

— S-ar putea ca unii dintre locuitorii de aici să dorească să vină. Am să transmit informaţia în parohie. Dar după aceea?

— Ce anume?

— Adesea, oamenii se aşteaptă la ceva. Chiar dacă numai la o ceaşcă de ceai.

— O, da. Ce sugeraţi?

— Am putea folosi sala de festivităţi a bisericii. Se află pe pajişte, lângă bibliotecă. Şi unul dintre epitropi are o ceainărie dacă vreţi, aş putea să o rog să furnizeze ceaiul şi biscuiţii. Nu va costa mult.

— Mi se pare în regulă. Aici, nu vom putea să organizăm nimic, nu-i aşa? Se aplecă şi-şi stinse ţigara într-o scrumieră de aramă înnegrită, fixată în ceva ce părea un picior de elefant. Nu, doar dacă tămâiem locul înainte.

— Ce se va întâmpla cu casa?

Ezită, apoi rânji către mine.

— Nu există motive să nu ştiţi. În termenii testamentului soţului ei, Lady Youlgreave beneficia de cea mai mare parte din avere doar pe timpul vieţii. Probabil că va ajunge la una dintre rudele lui – veri de gradul al doilea, dacă vor afla; cam aşa ceva. Aceştia se află acum în Africa de Sud, deci mă îndoiesc că vor ajunge la funeralii.

— Soţia mea lucrează la nişte hârtii ale familiei Youlgreave. Nu ştiu dacă aţi auzit de Francis Youlgreave?

Deakin scutură din cap.

— A fost un poet neînsemnat, care a trăit la hotarul dintre cele două secole. Soţia mea intenţiona să-i scrie biografia – cu aprobarea lui Lady Youlgreave. Acum însă care este situaţia?

— Va trebui să discute cu moştenitorul. De ce nu-i sugeraţi să le scrie? Am putea să trimitem noi scrisoarea, dacă doriţi. Mai există şi unul sau două testamente privind averea personală a lui Lady Youlgreave, dar hârtiile familiei Youlgreave nu apar nicăieri.

Curând după aceea, Deakin m-a condus spre ieşire. Ne-am strâns mâinile în prag.

— A fost o bătrână de treabă, rosti el voios. Ştiţi, într-un fel ciudat, o să-mi lipsească.

Ne-am luat la revedere. De-abia după ce am traversat podul peste Rowan, mi-a trecut prin minte întrebarea logică: Cum a cunoscut-o Nick Deakin pe Lady Youlgreave? Deakin n-a putut să-şi ia licenţa de prea mult timp – arăta cam de douăzeci şi cinci de ani, cel mult. Trebuie că s-au întâlnit recent. Mă întrebam de ce?

În timp ce treceam de intrarea pe aleea de la Roth Park, mi-am aruncat privirea peste pajişte şi am observat-o pe Audrey ieşind de la Tudor Cottage. I-am făcut cu mâna, darse pare că nu mă văzuse. Deodată, se făcu o breşă în trafic, aşa că, dintr-un impuls, am traversat şoseaua spre pajişte. Şi ea traversase şoseaua în faţa casei ei şi acum se afla pe pajişte. Trebuia să afle de aranjamentele pentru funeraliile lui Lady Youlgreave şi de ceaiul şi biscuiţii de după aceea. Acum era o ocazie bună să-i spun totul. „Dacă o opresc pe pajişte, am reflectat eu, sunt mai puţine şanse să mă reţină prea mult."

Audrey tot nu mă văzuse. Se îndrepta grăbită spre staţia de autobuz. Am început şi eu să mă grăbesc, traversând pajiştea. Am auzit-o vorbind, dar nu puteam să o văd, deoarece între noi se afla staţia de autobuz. Vocea ei se ridica din ce în ce mai tare. Am înjurat în barbă şi am luat-o la goană stângaci.

Stătea lângă staţie, ţinând un discurs persoanelor dinăuntru: trei tineri păroşi, în tricouri şi jeanşi şi o fată grasă, cu părul vopsit blond şi o rochie scurtă, roz.

— Paraziţilor! striga Audrey. Aţi distrus satul. Dacă aş putea, aş pune din nou nuiaua în funcţiune. Care dintre voi i-a făcut treaba aceea oribilă pisicii mele?

— Audrey, am chemat-o, punându-mi mâna pe umărul ei. Hai să mergem înapoi în casă.

Se răsuci. Obrajii îi tremurau – acum, bolborosea ca un curcan, scoţând nişte sunete doar pe jumătate articulate. Respiraţia îi mirosea a sherry dulce. Am luat-o de braţ, dar s-a smuls din mâna mea. S-a întors din nou spre tinerii din staţia de autobuz. Înainte de a o putea opri, se îndreptă spre cel mai înalt dintre ei, un băiat voinic cu o barbă crescută de câteva zile.

— Eşti o lepădătură! ţipă ea şi îl scuipă în faţă.

Am prins-o din nou de braţ şi am încercat să o trag de acolo. Simultan, fata în roz o pălmui peste obraz. Audrey ţipă, un sunet acut, animalic.

— Tacă-ţi gura, căţea bătrână! urlă fata, apropiindu-şi figura de a lui Audrey. Ce mama dracului crezi că faci,bălăbănindu-te pe aici şi pretinzând că eşti Lady Gunoi? Nu ştii că toată lumea râde de tine?

În spatele meu se auziră paşi alergând. Charlene apăru pe drum, lângă mine.

— Nu poţi să-ţi ţii gura aia mare, Judy? Charlene o luă pe Audrey de celălalt braţ şi o trase cu blândeţe de acolo. Veniţi, domnişoară Oliphant.

Judy, fata în roz, făcu un pas după Audrey, dar se opri când Charlene o privi fix.

— Kevin, i se adresă unuia dintre băieţi. N-ar trebui să fii la serviciu?

El îşi privi şovăitor picioarele şi spuse că tocmai pleca.

Eu şi Charlene am ajutat-o pe Audrey să traverseze şoseaua şi să intre la Tudor Cottage. Din fericire, nu erau clienţi în ceainărie. Am dus-o pe Audrey sus, în camera de zi, unde căzu într-un fotoliu de lângă fereastră. Încă mai tremura, dar mai puţin violent decât înainte şi chipul îi era palid acolo unde înainte fusese roşu. Mi-am aruncat privirea pe fereastră. Staţia de autobuz părea goală.

— Mă duc să-i aduc o ceaşcă de ceai, mi se adresă Charlene. Şi una dintre pilulele acelea lăsate de doctorul Vintner. Puteţi să rămâneţi puţin cu ea? Nu întârzii mult.

Charlene ne lăsă singuri.

— Stai jos, rosti slab Audrey. Întotdeauna am considerat că fotoliul acela are nevoie de un bărbat. Există şi o scrumieră curată acolo...

Efortul de a se comporta normal păru că o epuizează şi mai tare. N-a mai spus nimic. Pe măsuţa de lângă fotoliul ei, am observat un pahar gol şi caietul roşu de exerciţii, probabil cel pe care îl văzusem altă dată în biroul ei.

Audrey privi pe fereastră, către staţia goală de autobuz.

— Stăteam aici după prânz scriind în jurnal, când i-am văzut, rosti ea liniştită, fără să se uite la mine, ci spre staţie. Ştiam că nu se află acolo pentru vreo treabă bună. Fuseseră la bodegă. Cei trei şi fata aia groaznică. Cu nimic mai bună decât ei... şi râdeau, şi chicoteau, şi ştiam că râd de mine şi de Lord Peter. Trebuia să le spun ceva. Nimeni altcineva n-a făcut-o. Nu e corect ca răul să nu fie pedepsit. Se uită la mine. Şi, dacă nimeni altcineva nu pedepseşte răul, atunci trebuie să o facem noi înşine. Eşti de acord cu mine, David, nu-i aşa? David?

•

Vineri seară, după vecernie, Doris Potter m-a aşteptat pe banca din portalul sudic.

— Aveţi o clipă liberă, domnule vicar?

M-am dus şi m-am aşezat lângă ea, pe bancă. O observasem în biserică, dar nu m-am gândit la nimic. Ţin slujba de seară marţea şi vinerea şi de obicei ea încerca să vină la cel puţin una dintre ele. Nu eram deosebit de grăbit să ajung acasă. Ştiam că vom avea o cină rece. În afară de asta, de la conversaţia noastră de miercuri seară, eu şi Vanessa n-am prea avut multe să ne spunem.

— L-am văzut pe avocat ieri, rosti Doris.

— Domnul Deakin?

Dădu din cap.

— M-a rugat să mai rămân în casă o vreme, să încerc să fac puţină curăţenie. Se uită în jos, la mâinile ei aspre şi roşii. Spune că bătrâna mi-a lăsat ceva prin testament.

— Nu mă surprinde, după tot ce ai făcut pentru ea.

Ridică nerăbdătoare din umeri.

— Probabil că existau ceva bani la îndemână, aşa am crezut. Poate că mai există şi altceva. A făcut modificări întestament cu câteva luni înainte de a muri. Un... un... cum se numeşte?

— Un codicil?

— Asta era! Îmi ceruse să-l sun pe domnul Deakin şi el a venit acasă de câteva ori. Ştiam că e vorba despre testament, dar mie nu mi-a spus nimic. Însă domnul Deakin mi-a spus.Mi-a lăsat un teren: Carter's Meadow. Ştiţi, bucăţica aia de pământ din Roth Park, dintre grădină şi terenul pe care se află casa, de lângă rezervor. Mă privi cu ochii ei cenuşii, calmi şi serioşi. Unde dumneata şi Rosemary aţi găsit sângele şi blana lui Lord Peter.

— Dar nu aparţine familiei Clifford?

Doris clătină din cap.

— Nu a fost vândut odată cu restul pământului. Nu era proprietatea familiei Bramley. După spusele lui Lady Youlgreave, cândva, a aparţinut unei ferme mari, din nordul parohiei, din care o parte se află acum sub apă. Fusese mulţi ani arendat familiei Youlgreave, dar proprietarul a refuzat să îl vândă în mod legal şi chiar a încercat să anuleze arendarea. A existat un conflict sângeros între el şi familie, afirmă Doris, privindu-mă cu atenţie. Ceva în legătură cu Francis, credea ea.

„Pentru că Francis a ucis o pisică în Carter's Meadow?"

— În 1930, continuă Doris, când s-a construit Rezervorul Jubiliar, Carter's Meadow a apărut în sfârşit pe piaţă, şi Lady Youlgreave l-a cumpărat, intenţionând să i-l dea cadou soţului ei. Dar vânzarea lui Roth Park, războiul şi moartea soţului ei au împiedicat-o. Însă, pentru că terenul i-a aparţinut direct lui Lady Youlgreave, nu a fost vândut odată cu restul moşiei. Am crezut că a uitat cu totul, până când omul acela a vorbit despre el. Vezi dumneata, voia să-l cumpere, dar ea nu i l-a dat.

— Care om?

— Toby Clifford. A încercat să o silească să i-l vândă, dar ea a rămas neclintită. Ştiţi cum era ea – putea să fie aşa încăpăţânată! Apoi, el a încercat să mă bage şi pe mine în afacerea asta murdară. Doris se încruntă. Neruşinatul! Ne aflam în hol şi eu îi arătam drumul spre ieşire, când el şi-a scos portofelul. A spus că poate am putea ajunge la o înţelegere.Răsuflă zgomotos. I-am spus că nu am nevoie nici de el, nici de banii lui.

— De ce voia terenul?

— Ceva în legătură cu planurile lui privind Roth Park. Are planuri mari tipul. Mai mari decât îl ţine plapuma. Faţa ei se încreţi într-un zâmbet poznaş. Singura ei obiecţiune împotriva lui era că prea arăta ca o fată, cu părul ăla lung. Treaba e că acum ea a murit şi mi-a lăsat mie terenul. Tânărul Clifford tot mai este interesat să-l cumpere mi-a spus domnul Deakin. Dar eu nu ştiu ce să fac. Ei nu i-ar fi plăcut să-i vând lui Carter's Meadow.

— Nu cred că ar trebui să te îngrijoreze asta, am spus eu. Poţi să faci orice îţi place cu terenul, în afară de situaţia în care Lady Youlgreave n-a prevăzut vreo condiţie în testament.

— Deci credeţi că ar trebui să i-l vând? Dacă oferă un preţ corect?

M-am gândit la Toby şi la Joanna trăind ca nişte pribegi în casa aia dărăpănată. Şi m-am gândit la aluziile pe care le-am auzit despre Toby. Şi m-am gândit la lucrurile pe care Toby mi le-a spus despre Joanna şi pe care Joanna mi le-a spus despre Toby.

Toby era un tânăr hotărât şi, în condiţiile în care Carter's Meadow era esenţial pentru planurile lui privind Roth Park, atunci moartea lui Lady Youlgreave era în avantajul lui. Am aruncat o privire melodramatică asupra posibilităţilor: o vizită la bătrâna vulnerabilă când nu era altcineva acasă; alt refuz printre celelalte respingeri; o voce prefăcută la telefon; luarea medicamentului din dormitor, pentru a sugera motivul pentru care Lady Youlgreave a traversat carpeta din faţa căminului! Am clătinat din cap, încercând să-mi alung fanteziile. Dar o urmă de îndoială tot a rămas.

— Dacă aş fi în locul tău, m-am adresat lui Doris, aş mai păstra terenul o vreme. Să aşteptăm şi să vedem.

28

Duminică la prânz, Rosemary ne-a spus că nu-şi poate permite să-şi irosească timpul venind la Roth Park: avea de lucru. Nu am silit-o. Michael voia să meargă datorită piscinei. Vanessa voia să meargă, pentru a vedea camera lui Francis Youlgreave. Chiar dacă accesul ei la hârtiile familiei devenise cam îndoielnic, iar unele dintre hârtii fuseseră distruse, era totuşi hotărâtă să-i scrie biografia – chiar mai mult decât fusese când Lady Youlgreave era în viaţă. Ca şi cum familia Youlgreave o infectase cu un virus, şi boala îşi urma cursul.

— Trebuie să mai existe şi alte materiale, afirmă ea în timp ce mâncam. Doar pentru că nimeni nu le-a găsit încă, nu înseamnă că nu există pe undeva, dacă te uiţi unde trebuie. Poate că ar trebui să mă duc la Rosington.

— Mă îndoiesc că ai să găseşti prea multe acolo.

— De unde ştii?

— Sunt sigur că există unele consemnări publice în legătură cu el, am spus eu cu grijă, conştient că Rosemary şi Michael ne ascultau. Datele numirii lui, unde a locuit şi aşa mai departe.

— Da, dar când locuiai tu la Rosington, lumea nu vorbea despre el?

— Uneori. Mai ales bârfe. Dar nu aşa ceva vrei tu în realitate, nu-i aşa?

— Totul mi-ar fi de ajutor. Se uită la mine peste masă şi am avut sentimentul că mă vedea aşa cum eram, pentru prima oară după conversaţia noastră din seara de miercuri. Intenţionez să scriu cartea asta, David. Categoric, asta intenţionez.

Am terminat masa în tăcere. Voiam să merg la Roth Park, pentru că doream să o văd pe Joanna. Totodată, nu voiam să merg din acelaşi motiv. De miercuri încoace, o visam în fiecare noapte. Încercam pe cât puteam să o uit, dar imaginea ei apărea şi când eram treaz.

La ora trei şi jumătate, eu, Vanessa şi Michael ne-am îndreptat încet spre aleea de la Roth Park. Michael îşi luase cu el costumul de baie şi un prosop, Vanessa avea un carnet de note, iar eu – un buchet de trandafiri din grădina vicariatului. Vanessa a insistat să luăm trandafirii.

Era o după-amiază caldă, chiar înăbuşitoare şi mai însorită decât fusese în ultimele câteva zile. Am zărit casa. Jaguarul E-Type era parcat lângă fântâna secată. Mă simţeam prost, ca şi cum partea primitivă din mine simţea că suntem priviţi, parcă am fi mers la luptă. Mi-am ridicat privirea către turnul

din capătul cel mai îndepărtat al casei. Ochii descoperiră ferestrele de la camera Joannei, cea de sub odaia lui Francis Youlgreave.

— E o înălţime serioasă, nu-i aşa? rosti Vanessa. Mă întreb dacă a murit pe loc. Trebuie să mă uit şi prin ziarele locale. Nu se poate să nu existe ceva despre asta, în ediţiile lor vechi.

— Îmi imaginez că familia Youlgreave a încercat să muşamalizeze totul.

— Da, însă totuşi trebuie să fie ceva. Desigur, dar marea întrebare este ce apare sau ce a apărut în ziare. Poate că a existat un bilet care explică sinuciderea ori ceva asemănător. Strânse la piept carnetul de notiţe. E atât de frustrant!

În timp ce vorbeam, Michael privea cu ochi sclipitori de la unul la celălalt. Petrecuse cea mai mare parte a verii uitându-se la noi.

— Bună! Toby se afla pe cărarea dintre arbuştii din colţul casei. Veniţi pe aici. Am pus scaune lângă piscină.

Era îmbrăcat cu un şort – tăiat din nişte jeanşi – şi nimic altceva. Chiar şi picioarele îi erau goale. Părul îi flutura de fiecare parte a cărării din mijloc, două cascade gemene de bucle roşcate. Oasele umerilor şi coşul pieptului ieşeau clar în evidenţă. Corpul îi era mai slab decât mă aşteptam şi aproape lipsit de pilozitate. Mi-am adus aminte ceea ce el te făcea de obicei să uiţi: cât de tânăr era!

— Rosemary nu este cu voi?

— A considerat că trebuie să lucreze, răspunse Vanessa. Are o listă de cărţi ce trebuie citite în vacanţă, lungă cât braţul meu.

— Păcat. Toby ne conduse printre arbuşti. Apropo, Joanna vă transmite scuzele ei. Stă întinsă pe pat. S-a trezit cu o durere de cap oribilă şi de atunci a devenit din ce în ce mai cumplită.

„Stă întinsă în camera de sub cea a lui Francis Youlgreave." Am fost pe cât de frustrat, pe atât de uşurat. „Mulţumesc lui Dumnezeu că nu e aici! Totuşi, în vreme ce asta îmi trecea prin minte, unghiile mi s-au înfipt în palme, deoarece voiseм aşa de mult să o văd!

Am ajuns la cărarea de lângă terasă. Cineva tunsese iarba neuniform şi acum arăta ca o mirişte. La stânga, faţada de est a casei se ridica spre cer. Ne-am urmat drumul peste pajiştea inegală.

— Am început să cred că în sfârşit vom face altceva aici, rosti Toby. Sper că, anul viitor pe vremea asta, vom putea să jucăm crichet.

Mă îndoiam. Printre ţepii ierbii existau muşuroaie de cârtiţe şi tulpini de ciulini. Familia Bramble îi lăsase să distrugă fostele straturi de flori de sub terasă şi se răspândiseră şi pe peluză. M-a izbit atunci cu reînnoită forţă ce sarcină dificilă şi nebunească îşi asumase Toby. Sigur nu era suficient de inteligent ca să-şi dea seama că Roth Park avea nevoie ca un ocean de bani

să se reverse peste el? Sau încrederea în propriile puteri era aşa de mare, încât se lăsa purtat de fantezii. Ori pur şi simplu vârsta nu-i tocise încă ambiţiile, compromisurile acelea nesfârşite ce apăreau odată cu maturitatea încă nu-l copleşiseră?

— Ohoooo! rosti Michael şi fluieră admirativ.

Era cu câţiva paşi înaintea noastră şi văzuse primul piscina. Proaspăt vopsită, apa strălucea în bazinul înconjurat de piatră. Părea mult mai mare decât atunci când era în paragină. Apa era limpede şi albastră. Dalele din jurul bazinului fuseseră curăţate de buruieni şi măturate. Mica baracă unde te schimbai, cu veranda ei unde eu şi Rosemary ne-am adăpostit de furtună într-o după-amiază, de un alb proaspăt şi curat, sclipea în soare. Trambulina fusese ori înlocuită, ori reparată.

— Nu e rău, nu-i aşa? întrebă Toby. Ai grijă de plăcerile deosebite şi lucrurile de strictă necesitate vor avea grijă de ele însele.

Lângă baracă se afla un şir de patru şezlonguri. Lângă unul dintre ele erau radioul, o scrumieră grea de sticlă şlefuită şi un roman cu coperte tari.

Eu şi Vanessa am scos sunetele de admiraţie corespunzătoare. Toby zâmbi şi-şi întinse braţele deasupra capului, amintindu-mi deodată şi în mod ridicol de Lord Peter după ce mânca bine şi era încântat de viaţă.

— Cum ţi-ar plăcea? o întrebă Toby pe Vanessa. Să vezi întâi camera sau să înoţi puţin? Sau poate ţi-ar plăcea o cană de ceai?

— Aş dori să văd camera, te rog.

Toby îi zâmbi.

— Mi-e teamă că nu sunt prea multe de văzut. În afară de cazul în care sufletul tău poate decoda vibraţiile sau oricealtceva ce ar putea să facă sufletul. Se întoarse spre mine şi spre Michael. Vreţi să veniţi şi voi?

Nu mai voiam să văd camera. Nu voiam să-mi amintesc ultima mea vizită. În afară de asta, dacă urcam în camera lui Francis, exista riscul real să dau peste Joanna. Totuşi, nu putem să spun că văzusem deja camera, deoarece Toby nu ştia de vizita mea la Roth Park şi de discuţia mea cu Joanna. Şi nici Vanessa. I-am aruncat o privire lui Michael: privea cu nostalgie apa, şi asta îmi oferi scuza.

— Voi sta aici, cu Michael, am zis eu. Să-l privesc înotând.

Vanessa se uită aspru la mine.

— Cum doreşti, rosti Toby. Există prosoape în baracă. Eşti sigur că totul e în ordine?

Toby părea emoţionat, grăbit să plece. Chiar mă întrebam dacă, dintr-un anumit motiv, nu voia să fie singur cu Vanessa, dar era ridicol. Cei doi se îndreptau spre casă. Michael intră în baracă să se schimbe. Am mutat unul dintre şezlonguri mai departe de bazin, într-o pată de umbră. Pe lespedea de

sub şezlong era o urmă udă de picior: un picior mic şi gol – prea mic pentru a fi al lui Toby, aşa că în mod cert era al Joannei. Probabil că fusese aici până acum câteva minute. Oare s-a simţit deodată incapabilă să dea ochii cu noi? Sau incapabilă să mă întâlnească pe mine?

Michael ieşi din baracă oarecum ruşinat, într-un costum de baie negru. I-am zâmbit şi s-a îndreptat spre apă. Apoi se auzi un plescăit puternic. După care îi apăru capul, cu părul lipit de ţeastă.

— Cum e? am strigat eu.

— Rece ca gheaţa. Splendidă.

Arăta mai tânăr în apă, mai puţin în gardă, mai puţin conştient de el. Se întoarse cu spatele la mine şi începu să înoate spre capătul mai puţin adânc al piscinei, într-un craul primitiv, ce făcea o groază de zgomot, fără să-l ajute prea mult să înainteze. Privindu-l pe Michael, am făcut un pas mai aproape demarginea bazinului. Am auzit un zgomot în spatele meu, pe jumătate estompat de plescăitul apei. M-am întors.

Joanna stătea pe şezlongul pe care îl mutasem mai departe de marginea bazinului.

Timp de o secundă, n-am putut să scot o vorbă. Ştiam că probabil arătam ca un neghiob, stând aşa cu gura căscată. Joanna era înfăşurată într-un halat alb, care-i ajungea până la glezne. Era din bumbac sau poate din mătase şi despicat de la subsuoară până la coapse. Pe dedesubt, avea un slip verde, încă ud, judecând după pata lăsată pe halat. Mi-a zâmbit. Era un zâmbet care parcă sugera nişte secrete împărtăşite.

— Toby a spus că eşti în pat. Ţi-a mai trecut durerea de cap?

— Nu m-a durut deloc capul. Deschise braţele larg, gest care făcu ca halatul să i se desfacă şi să dea la iveală sutienul şi sânii înalţi şi fermi. A considerat că nu eram în starea necesară pentru a primi oaspeţi.

— Ei bine, sunt încântat că nu eşti bolnavă.

— Vino, stai jos.

M-am uitat spre bazin. Michael ajunsese în capătul cel mai îndepărtat şi acum înota spre noi. Joanna îi făcu cu mâna. „Poate că nu era niciun rău să vorbesc cu Joanna, mi-am spus eu. Michael este însoţitorul nostru." Nu că am fi avut nevoie de aşa ceva, desigur. M-am aşezat alături de Joanna şi am încercat să nu mă uit la ea. Vocea îi era uşor voalată, şi albul ochilor era sângeriu. Mă întrebam dacă nu e drogată. Asta ar fi explicat de ce Toby n-a vrut să se vadă cu noi.

Privirea ei alunecă spre mine şi apoi într-o parte.

— Deci Rosemary n-a venit?

— Mi-e teamă că are de lucru. Intrarea la Oxford se apropie şi asta o preocupă foarte mult.

— Eu cred că n-a vrut să-l vadă pe Toby.

N-am comentat. Într-un fel, nu mai voiam să aud nimic de felul acesta.

— Cred că s-au certat, continuă Joanna. Se aflau amândoi aici, în casă.

Se aşternu tăcerea. Apoi, mi-am umezit buzele şi am întrebat:

— Când?

— Miercuri. Cu o zi înainte, a condus-o cu maşina la Londra. Dar miercuri au venit aici.

Ochii verzi se îndreptară din nou spre mine, dar, de data aceasta, rămaseră aţintiţi asupra mea.

— Nu trebuia să-mi zici asta, m-am auzit rostind.

— Trebuia. Am văzut-o alergând pe alee. Plângea. Îşi muşcă buza. Nu ştiu. Încerc doar să fac ce-i mai bine. Am crezut că trebuie să ştii.

Nu eram sigur dacă să o cred sau nu. Acuzaţiile acestea crude puteau să fie doar un simptom al tulburărilor ei psihice. Pe de altă parte, ceea ce spusese se potrivea perfect cu ceea ce se întâmplase miercuri după-amiază şi cu speculaţiile Vanessei despre motivul pentru care Rosemary a fost supărată.

— Nu-i zice lui Toby că ţi-am spus. Vocea Joannei devenise imperioasă. Îmi va scoate sufletul.

Câteva minute, ne-am uitat la Michael înotând în piscină spre noi. Apoi, se căţără afară şi alergă către trambulină. Se întoarse să se asigure că ne uitam la el şi sări cu un plescăit şi mai puternic decât înainte.

— Eu nu sunt ca Rosemary.

Uluit, am privit-o pe Joanna.

— Pardon? Nu te-am urmărit.

Îşi plimbă unghia unui deget pe antebraţul gol. Deodată, întinse mâna şi mă atinse. Ca înţepat, am tresărit, depărtându-mă de ea. Ne uitam unul la altul.

— Înţelegi ce vreau să spun, David?

M-am uitat la Michael. Înota pe sub apă. M-am întors spre ea. Nu mai făcu nicio încercare de a mă atinge, dar seaplecă puţin spre mine. Zâmbea. Aş fi vrut să-i ating faţa, ceafa, sânii.

— Nu, am bolborosit eu.

Dar ea nu mă mai privea. Se uita dincolo de mine, spre casă.

Vanessa şi Toby traversau peluza, venind spre noi. Vanessa râdea de ceva ce-i zisese Toby. De la distanţă, păreau foarte potriviţi ca vârstă. Ca pereche, ea şi Toby se potriveau mult mai bine, decât ea şi cu mine.

Coborau treptele peluzei. M-am ridicat. Deodată, mi-am dat seama că am putut fi văzuţi de la una dintre ferestrele casei. Toby sau Vanessa s-ar fi putut să o vadă pe Joanna când mi-a atins mâna.

— Eşti sigură că este înţelept ce faci? i se adresă Toby Joannei când ajunseră la baza scării care cobora de pe peluză. Soarele n-o să-i facă prea bine capului tău.

— Mă simt mult mai bine acum. Se întinse pe şezlong, gata să reziste la orice încercare de a fi urnită de pe el. Şi i se adresă Vanessei: Ce părere ai despre camera lui Francis Youlgreave?

— Un loc foarte singuratic, răspunse Vanessa.

— Şi o lungă cădere de la fereastră, adăugă Toby sec. Ce spuneţi de nişte ceai?

Am băut ceaiul din căni crăpate şi am mâncat biscuiţi digestivi din pachet.

Michael continua să înoate. Ne oferi ceva la care să ne uităm toţi, o activitate bună să umple tăcerea. Au existat multe pauze în conversaţie. Nevoia de a mă uita la Joanna era aproape de nesuportat.

În sfârşit, a sosit timpul să plecăm – eu trebuia să oficiez vecernia, la care voi fi norocos dacă vor participa mai mult de trei persoane. Cei doi Clifford veniră şi ei cu noi până la alee, pentru a ne vedea plecând.

— O, apropo, m-am adresat lui Toby. Am discutat cu Audrey Oliphant după slujba din dimineaţa aceasta. Ar fi încântată dacă ai putea să faci pe ghicitorul la serbare.

— Madam Mysterioso! Destinul tău e în mâinile ei, rânji el. Şi la fel şi serbarea, dacă îmi scuzi jocul de cuvinte.

Michael sesiză gluma şi izbucni în râs.

— Va lua legătura cu tine săptămâna asta, în privinţa amănuntelor, am spus eu. Este foarte amabil din partea ta.

Joanna stătea chiar în spatele fratelui ei şi n-am putut să nu-i privesc faţa când am rostit cuvântul „amabil". Ridică din sprâncene. Era ca şi cum mi-ar fi şoptit la ureche: „Amabil? Probabil că glumeşti!"

Ne-am spus la revedere şi am coborât de-a lungul aleii.

— A meritat osteneala? am întrebat-o pe Vanessa. Ai aflat ceva?

— Nimic concret. Dar e ciudat. Să fiu în camera aceea şi să privesc pe fereastră... a fost ca şi cum mă aflam deodată mai aproape de el. Ca şi cum înainte îl cunoşteam puţin, dar acum îl cunosc mult mai bine. Ştiu că sună aiurea, dar aşa am simţit.

— Înţeleg.

Şi eu simţeam acelaşi lucru în legătură cu Joanna.

— Cum a fost apa? îl întrebă Vanessa pe Michael şi tot restul drumului am discutat despre piscină.

Când am deschis uşa din faţă a vicariatului, primul lucru care m-a izbit a fost mirosul de alcool. Ne-am dus în camera de zi. Rosemary aţipise pe sofa,

cu televizorul deschis şi sonorul dat la maximum. Pe masa de lângă ea se afla o sticlă de sherry dulce, aproape goală.

•

A doua zi era luni, 24 august. Funeraliile lui Lady Youlgreave aveau loc după-amiază. Doris Potter a luat parte, desigur, şi Audrey Oliphant, şi Nick Deakin. Se mai aflau acolo şi cam o jumătate de duzină de alte persoane – toatefemei, toate bătrâne, dintre care pe unele nici nu le cunoşteam. Nimic altceva nu scotea din ascunzători figuri necunoscute, ca nişte funeralii. În afară de Deakin, nimeni nu reprezentă familia.

Nimeni, în afară de câini. Doris mă întrebase dacă putea să-i aducă pe Beauty şi Beast la biserică. Era o întrebare bizară şi, dacă ar fi pus-o altcineva, probabil că aş fi refuzat. Se întinseră pe pardoseală, în capătul de vest al bisericii, la picioarele baptiseriului. Doris stătea lângă ei. Din când în când, Beauty sforăia, dar, în afară de asta, nici n-ai fi ştiut că se aflau acolo. După aceea, singura urmă a prezenţei lor a fost o pată mare de murdărie în locul unde zăcuseră. Soţul lui Doris i-a urcat apoi în maşina lui şi i-a dus înapoi, în noul lor cămin din căsuţa de pe Manor Farm Lane.

Eu, Doris şi Deakin am însoţit coşciugul la crematoriu. Audrey i-a condus pe ceilalţi participanţi dincolo de şosea, în sala de festivităţi a bisericii. Mai târziu, când ne-am alăturat şi noi, i-am găsit sorbind ceai şi vorbind în şoaptă. Au fost unele dintre cele mai tăcute şi mai triste funeralii pe care puteam să mi le amintesc.

După ce totul s-a terminat, Audrey a încercat să mi se plângă de comportamentul câinilor în biserică. Am reuşit să scap de ea. Simţeam nevoia de aer, parcă m-aş fi sufocat. În drum spre casă, am întâlnit-o pe Mary Vintner. Voia să mă întrebe despre funeralii, dar am murmurat o scuză şi am trecut rapid de ea.

Ştiam că trebuie să mă întorc la vicariat. Aveam de scris scrisori, de dat câteva telefoane şi Audrey mă tot bătuse la cap în legătură cu contribuţia mea la revista lunară a parohiei. Toată săptămâna trecută sau cam aşa ceva. Am permis lucrărilor să se adune în teancuri. Treaba cu conducerea unei parohii părea plictisitor de insuportabilă. Dar nu era nimic nou în asta. Nouă era neputinţa mea de a ignora plictiseala şi de a mă apuca de treabă.

Dintr-un impuls, m-am întors spre porţile de la Roth Park. Odată ce am trecut de biserică, am cotit la dreapta, urmând drumul pe care m-a condus Rosemary în ziua în care a găsit blana şi sângele de la Carter's Meadow. Aveam senzaţia curioasă că totul îmi scăpase din mână, că era prea târziu pentru a interveni în desfăşurarea evenimentelor.

A fost aproape o uşurare când, o clipă mai târziu, am văzut-o pe Joanna venind spre mine, pe cărarea dinspre Carter's Meadow. Era îmbrăcată cu o

rochie verde, pe care o mai văzusem, şi cu sandale. Când m-a zărit, a fost gata să o ia la fugă. Eu mi-am depărtat mâinile, şi ea mi-a căzut în braţe atât de natural de parcă ar fi făcut-o de ani întregi. Trupul îi era ferm şi fierbinte. Îşi strecură braţele în jurul taliei mele.

Am rămas aşa o vreme, fără să ne mişcăm. Un diavol din mine spunea: „E în regulă, nu este nimic sexual în asta, linişteşti un prieten, un enoriaş". Dacă permiteam situaţiei să ia amploare, da, m-aş fi îndreptat spre un păcat de moarte şi nu aş mai fi putut să fiu preot. Dar asta nu se va întâmpla. Nu era nimic de care să mă îngrijorez. Sentimentele Joannei pentru mine trebuie că erau pur filiale, dorinţa orfanului de a-şi înlocui tatăl pierdut. Ar fi fost curată vanitate din partea mea să presupun altceva. Diavolul prietenos din mine sublinie îndatoritor: „Cum ar putea să fie rău ceva atât de dulce?"

— David, uită-te la mine.

Am privit în ochii Joannei, cu irisul verde tivit cu negru. Am deschis gura să spun ceva, dar ea a scuturat din cap.

— Sărută-mă, a adăugat. *Te rog*!

Am aplecat capul şi m-am supus.

29

În vara aceea, în aer a existat un fel de nebunie ce se răspândea ca o molimă, infectând la început o persoană, apoi alta până în ultimul week-end din august. Asta nu era o scuză pentru ceea ce făcusem eu. Spre deosebire de ceilalţi, eu eram cel care ar fi trebuit să ştie că nu era bine. Eu am fost cel care putea să prevină totul.

Prima oară când am sărutat-o pe Joanna a fost după-amiază târziu, luni. 24 august – ziua funeraliilor lui Lady Youlgreave. Serbarea bisericii urma să aibă loc sâmbăta următoare. După ce ne-am sărutat, am rămas aşa cel puţin un minut, fără să ne mişcăm şi fără să vorbim. Deodată, m-a împins de lângă ea. Sfârcurile îi erau întărite sub materialul subţire al rochiei. Şi avusese efect şi asupra trupului meu.

— Regret, mi-a scăpat mie. N-ar fi trebuit niciodată...

— Nu e asta, şopti ea. Vine cineva.

Se uita în spatele meu. M-am întors. Erau două siluete mici printre stejarii de lângă şosea. Michael şi Brian Vintner stăteau cu spatele la noi. Michael părea că arata spre ceva de pe râu.

— Nu ne-au văzut, reluă Joanna. Sunt sigură.

— Trebuie să plec.

Mă privi.

— Nu vreau să pleci.

— Sunt bărbat însurat, sunt preot. Limba mi se împleticea. Nici nu se pune problema. N-ar fi trebuit niciodată să...

— De luni de zile doream să te ating. Aproape de când ne-am întâlnit. N-a fost din primul moment, atunci când ai venit la noi să ne vorbeşti despre serbare. Atunci, n-am ştiut ce să fac cu tine. A fost după aceea – îţi aminteşti?

Îmi aminteam.

— Eram în biserică, a continuat ea. Era aşa o linişte! Am crezut că o să înnebunesc. Şi aveam sentimentul că mă priveşte cineva, cineva ostil. Şi, când ai intrat tu, totul a fost în ordine.

— Dar nimic nu este în ordine. Trebuie să plec chiar acum.

— Nu vreau să faci asta. N-am întâlnit niciodată pe cineva ca tine.

— Trebuie să plec.

Dar nu mă mişcăm. Băieţii s-au îndepărtat de noi, pe malul râului. O clipă mai târziu, nu se mai vedeau.

— Am nevoie de ajutorul tău, zise ea.

— De ce?

— Din cauza lui Toby. Pentru că... O, *drace*! Mai vine cineva.

Se uita în direcţie opusă, spre cărarea dinspre Carter'sMeadow. Rămăşiţele unei bariere se desfăşurau de-a lungul a ceea ce fusese hotarul de est al luncii. Cineva mergea pe lângă ea – încet, cu capul aplecat, ca şi cum ar fi căutat ceva. Era Audrey.

— Te rog, reluă Joanna. Trebuie să vorbesc cu tine.

Fără să mai spună ceva, se repezi spre şosea, către un loc mai apropiat de casă decât de stejari. M-am uitat din nou la Audrey. Încă nu ne văzuse sau aşa speram. Am început să merg – aproape să alerg – spre poarta dintre Roth Park şi curtea bisericii.

M-am furişat în biserică. Încă mai mirosea ca la înmormântare – florile şi lumânările stinse de curând. M-am îndreptat spre altar şi m-am aşezat în strana mea. Am ridicat ochii, încercând să mă rog, dar, în loc de asta, am văzut plăcuţa comemorativă a lui Francis Youlgreave. Rămăşiţele lui pământeşti zăceau undeva sub picioarele mele. Însă, pentru o clipă, mi se păru că e lângă mine, în biserică, o umbră întunecată alunecând pe lângă peretele văruit în alb. Am avut impresia că râde de mine.

— Asta nu e vina ta? m-am auzit eu întrebând.

N-am primit niciun răspuns. Cum s-ar fi putut? Eram singura persoană din biserică. Nu era nimic şi nimeni sub plăcuţă, nici măcar o umbră. „E vina ta?" Ecoul slab şi ironic al cuvintelor încă mai plutea în aerul liniştit. Întrebarea se răsucea ca un şarpe care-şi înhăţa coada şi, pentru o clipă, am crezut că altcineva rostise cuvintele „E vina ta?" şi că întrebarea îmi fusese adresată mie.

— Nu este vina mea, am spus tare. *Francis*?

Francis Youlgreave era firul aproape invizibil care lega toate acestea. Am venit la Roth cu atâţia ani în urmă, din cauza lui. Interesul iniţial al Vanessei pentru mine a fost stârnit de faptul că locuiam în locul unde a murit Francis Youlgreave. Lady Youlgreave oferise combustibilul ce alimentase focul. Acum, Lady Youlgreave era moartă, devorată de animalele ei de companie. Francis Youlgreave mutilase animale, şi Lord Peter al lui Audrey fusese mutilat la rândul lui. Vanessa era din ce în ce mai hotărâtă să-i scrie biografia. Şi eu – nu era cazul să încerc să mă amăgesc – eram îndrăgostit de o tânără care locuia în casa familiei lui Francis Youlgreave şi care credea că i-a auzit paşii noaptea, în camera de deasupra ei.

Stând acolo, în biserica goală, am simţit o răceală ce mi se strecura în suflet. Nu exista niciun tipar sau ceva ce aş fi putut să discern. Încotro ne îndreptam? Unde se va sfârşitotul? La marginea lanţului meu de viziuni, plăcuţa de marmură mă privea ca o figură albă şi goală.

„N-am să înnebunesc”, mi-am spus eu. Adevărat că mă aflam sub un stres considerabil. Un volum uriaş de griji. Dar n-am să înnebunesc. De ceea ce aveam nevoie era puţină pace în timpul căreia să mă rog să primesc îndrumare, să descopăr cum să rezolv situaţia. Am închis ochii şi am încercat să mă concentrez asupra mea.

Se auzi un scrâşnet de metal pe metal, urmat de un scârţâit prelung. Cineva se afla la uşa sudică. Repede, m-am ridicat. Am luat în mână o carte de imnuri şi m-am prefăcut că o răsfoiesc.

Audrey intră în biserică. Îşi schimbase rochia neagră, cu care fusese îmbrăcată la funeraliile lui Lady Youlgreave, şi acum purta fustă şi bluză. Mă văzu şi înaintă spre naos.

— Mi-am închipuit că s-ar putea să te găsesc aici. Nu te-am întrerupt, sper?

Am încercat să zâmbesc. Eram terorizat de ideea că mă văzuse cu Joanna.

— Am simţit că trebuie să-ţi arăt asta chiar acum, continuă ea. Mă plimbam prin parc şi s-a întâmplat să ajung aproape de locul unde Rosemary a găsit blana şi sângele. Şi am văzut ceva într-o parte.

Îmi arătă ceea ce părea o bucată de zdreanţă pătată de rugină. Am întins mâna să o iau, dar a tras-o înapoi.

— Mai bine nu. S-ar putea ca poliţia să aibă nevoie să o trimită la analize.

— Ce este?

— O batistă, răspunse Audrey. Şi e pătată de sânge. Pun pariu că este sângele lui Lord Peter. Veterinarul ar putea să ne spună exact. Ridică ochii spre mine şi deodată i se umplură de îngrijorare. Dar, mai întâi, e ceva ce ar trebui să ştii tu. Priveşte!

Încă o dată, îmi întinse batista. O ţinea cu ambele mâini şi trase de ea, pentru a netezi materialul. Petele de rugină puteau să fie foarte bine sânge. Mai erau şi alte pete, poate de iarbă şi noroi. Audrey plesni din limbă în timp ce trecea tivul batistei printre degete. Căuta ceva. Apoi, găsi.

Ridică spre mine batista, tot mai aproape, până ajunse la câţiva centimetri de ochii mei. Am făcut un pas înapoi, pentru a o putea focaliza. Pe tiv fusese cusută o panglică. Literele stacojii tremurară, apoi se întrupară într-un nume: M.D.H. APPLEYARD.

•

— Dacă nu vorbeşti tu cu Rosemary, zise Vanessa, am să vorbesc eu. Cineva trebuie să o facă.

— Nu crezi că ar trebui să o lăsăm baltă? am sugerat eu. A plătit deja preţul.

— Dacă bei mai mult de o jumătate de sticlă de sherry, sigur că o să te simţi îngrozitor. Dar numai pentru câteva ore. Problema este că trebuie să

discutăm cu ea, pentru a o face să înţeleagă clar că nu aprobăm acest gen de comportament.

— Trebuie că a avut un motiv.

— Sunt sigură că a avut. Probabil că a fost cearta aceea nefericită cu Toby Clifford. Sau poate rezultatele de la şcoală n-au fost aşa de strălucite cum i-ar fi plăcut. Dar, indiferent de motiv, în orice caz, trebuie să luăm atitudine. Şi tu eşti tatăl ei, deci cea mai indicată persoană să o faci.

— În regulă. Ţi-ai spus punctul de vedere.

Apoi, între noi se instală din nou liniştea. Eram în bucătărie, numai noi doi, spălând vasele după cină. Michael se dusese la culcare, şi Rosemary se afla în dormitorul ei, lucrând. Parcă nu s-ar fi întâmplat nimic în după-amiaza de ieri, când a băut până a ameţit.

Plictisit, am urcat la etaj. Michael citea în pat şi ne-am făcut semn unul altuia, prin uşa deschisă a camerei. Îmi luasemai mult de o jumătate de oră să o conving pe Audrey că batista pătată de sânge nu era dovada certă a vinovăţiei lui. Era totuşi hotărâtă să-l consulte pe veterinar, să vadă dacă poate identifica petele ca fiind sânge de pisică, compatibil cu al lui Lord Peter; în legătură cu asta, n-am putut să-i schimb hotărârea.

Totul mă enerva în această seară. Vanessa îşi petrecuse cea mai mare parte a cinei vorbind despre intenţia ei de a-i scrie moştenitorului lui Lady Youlgreave, să vadă dacă poate să continue studierea hârtiilor familiei. Aş fi dorit ca Doris Potter să le fi aruncat pe toate.

Tot ce voiam eu era să stau întins şi să închid ochii. Nu pentru a găsi refugiu în somn: ştiam că nu voi vedea decât figura Joannei şi că voi retrăi întâmplarea din după-amiaza aceasta, din Roth Park. „Trebuie să-mi amintesc ce s-a întâmplat, mi-am spus eu, numai şi pentru a putea hotărî ce să fac în continuare." Mă minţeam – voiam să-mi amintesc deoarece astfel îmi provocam o durere şi o plăcere pe care altfel nu puteam să le simt.

Am bătut la uşa camerei lui Rosemary. N-am primit niciun răspuns.

— Rosemary? am murmurat eu, păstrându-mi vocea scăzută din cauza lui Michael. Pot să intru?

De partea cealaltă a uşii se auziră paşi ce-mi spulberară speranţa că poate dormea. Cheia se răsuci în broască, şi uşa se deschise. Părul îi era tras de pe faţa trudită spre spate şi purta un halat lung.

— Ce e?

— Pot să intru? am repetat eu. Aş vrea să vorbesc cu tine. Nu putem vorbi pe palier.

Rosemary ezită o clipă, apoi deschise uşa mai larg. Camera era foarte curată şi, în afară de cărţi, impersonală, ca dehotel. Se aşeză pe pat, cu

spatele drept şi cu genunchii apropiaţi. Am luat un scaun din faţa mesei de lângă fereastră.

Aceasta era deschisă şi era suficientă lumină pentru a vedea, dincolo de grădină, copacii din Roth Park. Era mult mai linişte decât în partea din faţă a casei, unde dormeam eu şi Vanessa. M-am uitat la copaci şi m-am gândit: „Dincolo de stejari e o mică ridicătură, şi dincolo de ridicătura cea mică e casa, şi în capătul cel mai îndepărtat al casei e turnul, şi în turn e Joanna. Te iubesc". Aş fi vrut să-i trimit gândul meu prin fereastră, ca o săgeată.

M-am întors, ca să mă uit la Rosemary. Chipul ei era tot atât de inexpresiv ca plăcuţa de marmură a lui Francis Youlgreave. Nu mă privea pe mine, ci coperta unei cărţi ce se afla pe pat, lângă ea. Mi se părea cunoscută şi o secundă mai târziu am recunoscut-o: exemplarul Vanessei din *Ultimele patru lucruri*, colecţia de poeme care includea şi „Judecata străinilor". Mă întrebam dacă Vanessa ştie că i-a împrumutat cartea.

— E vorba despre ziua de ieri, am început eu. Rosemary nu dădu niciun semn că m-ar fi auzit. Când ne-am întors de la cei doi Clifford, erai prăvălită pe sofa, cu o sticlă de sherry lângă tine. Sau ceea ce mai rămăsese din ea.

Continua să tacă.

— Presupun că ai băut o mulţime, de aceea ai adormit. Am aşteptat, dar nici n-a confirmat, nici n-a negat. Nu că nouă ne-ar păsa că uneori ai bea ceva, dar...

— *Nouă*! Aş vrea să nu mai continui să spui noi.

— Vanessa e mama ta vitregă. Îi pasă foarte mult de tine, ca şi mie. Nu ştiu dacă ai băut tot vinul acela pentru că erai nefericită, dar, ascultă-mă pe mine, alcoolul nu înlătură nefericirea.

Asta, până la urmă, a stârnit o reacţie. Rosemary îşi înălţă capul şi se uită la mine cu ochi strălucitori.

— Audrey crede că da, rosti ea. Când am văzut-o ieri-seară – Rosemary făcu o pauză de efect –, era beată moartă.

M-am uitat fix la ea.

— Nu-mi place să vorbeşti aşa despre nimeni, să nu mai zic de o prietenă ca Audrey.

— Nu este prietena voastră. Voi o urâţi. Iei tot ce îţi dă, tot ajutorul de la biserică, dar în realitate consideri că te incomodează.

— Nu fi proastă!

Însă exista suficient adevăr în ceea ce spusese Rosemary, pentru a mă face să mă simt şi mai inconfortabil decât mă simţeam deja. Mă întrebam dacă realmente o văzuse pe Audrey beată. Îi plăcuse întotdeauna un pahar de sherry, dar recent începuse să bea mult mai mult decât de obicei.

— Tu râzi de ea, rosti Rosemary cu voce blândă. Ca şi cum ar fi o glumă proastă.

— Dar e absurd! În orice caz, n-am venit aici ca să vorbesc despre Audrey. Am venit să vorbesc despre tine.

— Dar eu nu vreau să vorbeşti despre mine. Nu este nimic de spus.

— Iubito, ştiu că uneori viaţa pare grea. Dar, cu timpul, va deveni mai uşoară. Ştiu că rezultatele tale nu au fost aşa de bune cum ai dorit, dar pur şi simplu nu contează.

Întoarse capul în altă parte.

— Rezultatele tale sunt mai mult decât satisfăcătoare. Şi, oricum, în ce priveşte Oxfordul, examenul de admitere contează. Acesta şi interviul.

Ţinea capul plecat. Cu vârful unui deget trasa o spirală invizibilă pe coperta *Ultimelor patru lucruri*.

Mă întrebam dacă să aduc vorba despre Toby. Mai bine nu – Rosemary nu mi-ar fi mulţumit că i-am invadat intimitatea. Am mai insistat câteva minute, încercând să o încurajez să-mi răspundă, dar n-am reuşit. Ştiam că avea nevoiede ajutor, dar nu puteam găsi modul de a i-l oferi. Alt eşec, iar faptul că acest eşec o privea pe propria mea fiică făcea lucrurile şi mai rele. Când am plecat, am sărutat-o pe cap. A deschis cartea şi a început să citească.

Am închis uşor uşa şi am traversat holul spre camera lui Michael. Eu şi Rosemary ne menţinuserăm în mod reflex glasurile scăzute – aşa cum făcea fiecare în această casă –, dar mă întrebam dacă el nu auzise ceva. Era tot în pat.

— E bună cartea?

— Da. O arătă cu un deget. Agatha Christie. *Cei cincipurceluşi*. Dar cred că ştiu cine e făptaşul, deşi sunt numai la o treime din carte.

M-am aşezat pe marginea patului şi, timp de câteva minute, am vorbit despre Agatha Christie.

— Apropo, am spus eu în timp ce plecam. În această după-amiază, domnişoara Oliphant a găsit una dintre batistele tale.

— Unde?

— În parc.

— Am crezut că a căzut în râu. Pe acolo mergem de obicei.

— Nu, a găsit-o în altă parte. Între grădina celor doi Clifford şi proprietatea primăriei.

Michael se uită neîncrezător la mine.

— În Carter's Meadow? Unde a găsit Rosemary blana şi sângele?

Am dat afirmativ din cap.

— Ei bine, nu ştiu cum a ajuns acolo, adăugă el atent.

— N-avea grijă. Oricum, mă aştept ca domnişoara Oliphant să ţi-o dea curând înapoi. Am încercat să găsesc un motiv să mai rămân. N-aş fi surprins dacă ar vrea să o spele mai întâi.

Michael zâmbi politicos. Arăta vulnerabil în pijamaua aceea şi mai tânăr decât era. Mi-ar fi plăcut să-l îmbrăţişez,aşa cum obişnuiam să fac când era mai mic, dar îmi era teamă că ar putea fi jenant pentru el.

I-am spus noapte bună şi am coborât, pentru a-i raporta Vanessei eşecul în legătură cu Rosemary. În drum, m-am gândit că o batistă pătată de sânge este exact genul de dovadă pe care te-ai aştepta să o găseşti într-un roman de Agatha Christie. Dar, dacă ea ţi-ar fi prezentat o batistă marcată cu numele suspectului, ai fi ştiut că probabil e o dovadă falsă. Şi, de asemenea, ai fi ştiut că, atunci când vei da peste persoana care a lăsat dovada falsă, aproape sigur vei da peste criminal.

30

După micul dejun de marţi, am traversat şoseaua pentru a cumpăra ţigări de la minimarketul lui Malik. În magazin, Audrey şi încă două femei discutau dând din cap, lângă tejghea. Când am intrat, în conversaţie a intervenit o pauză.

— David! strigă Audrey. Ce mai faci în dimineaţa asta strălucitoare şi răcoroasă?

— Bine, mulţumesc. Am observat că femeile s-au întors să studieze un afiş ce făcea reclamă la o nouă marcă de cafea. Dar tu ce mai faci?

Audrey zâmbi vitejeşte.

— Atât de bine cum e de aşteptat. Fă tu întâi comanda. Deschise geanta şi se uită înăuntru. Eu îmi caut lista de cumpărături.

Am cerut un pachet de Players nr. 6.

— Deci doamna Potter a devenit proprietar funciar. Domnul Malik rânji în timp ce-mi dădea restul. Cu siguranţă, în viitor, o voi trata foarte respectuos.

— Carter's Meadow, rosti Audrey de lângă mine. Cel puţin două pogoane. Pare cam ciudat. La urma urmei, după cele spuse şi făcute, Doris nu era decât o servitoare. Dar Lady Youlgreave nu era ea însăşi în ultima vreme, nu-i aşa? Când mă gândesc cum era înainte de război... Evident, sunt sigurăcă toţi suntem încântaţi pentru Doris, dar n-aş fi surprinsă dacă ar găsi că este un cadou cam stânjenitor.

Am zâmbit şi am spus la revedere. Spre dezamăgirea mea, Audrey mă urmă afară din prăvălie.

— Ai fi crezut că va avea decenţa să lase ceva pentru biserică, nu-i aşa? continuă ea. La urma urmei, a fost cea care făcea numirile în post.

— Voi supravieţui şi fără asta.

— Şi să o recompenseze pe Doris în felul acesta – foarte ciudat. Şi ai auzit că i-a luat la ea pe câinii aceia îngrozitori? După tot ce i-au făcut lui Lady Youlgreave! N-am fost aşa de şocată în viaţa mea! N-a fost un lucru prea înţelept din partea ei.

M-am uitat la ceas.

— Trebuie să mă scuzi.

Audrey îşi puse mâna pe mâneca mea.

— Doar o singură vorbă. Nu, spun minciuni – două. I-am telefonat veterinarului, dar din păcate e în vacanţă. Aşa că va trebui să aşteptăm până săptămâna viitoare, când va putea face testele.

— Crezi realmente că este necesar? Am stat de vorbă cu Michael aseară şi sunt sigur că nu are nimic de-a face cu Lord Peter.

Audrey se uită la mine, şi privirea ei spunea: „Asta crezi tu, nu?" Apoi, se grăbi:

— Cealaltă vorbă e desigur despre serbare. În dimineaţa asta, m-a sunat Toby Clifford. Aşa de drăguţ şi de prietenos! La reclama noastră din ziar, vom adăuga şi un ghicitor. Şi, dacă eşti de acord, cred că îi vom pune cortul în spatele cărţilor, al prăjiturilor şi gemurilor de casă. Chiar în colţul grădinii. Cred că acolo va fi suficient loc dacă mutăm obiectele de prisos puţin mai într-o parte. Poate puţin cam înghesuit,dar sunt sigură că o să fim toţi de acord că Toby nu va fi o pierdere de timp.

— Sunt sigur că va fi minunat...

— Trebuie să fug. Sunt atâtea de făcut! Dacă nu sunt acolo să o supraveghez, Charlene munceşte în ritm de melc.

Cu o fluturare din mână şi o undă de colonie amestecată cu mirosul trupului, Audrey dispăru. M-am întors să traversez şoseaua. Am făcut-o tocmai la timp pentru a o vedea pe Joanna ieşind de pe aleea de la Roth Park.

În acel moment, un camion greu, încărcat cu pietriş cobora încet pe şoseaua principală, obturând imaginea Joannei. Am aşteptat în faţa minimarketului lui Malik. Gândurile îmi alergau prin cap cu o viteză care ameninţa să mi-l spargă în timpul scurtei perioade în care camionul mi-a blocat vederea spre ea. Poate că nu va mai fi acolo după ce acesta trece. Poate că atât de mult voiam să o văd, încât doar mi-o imaginasem. Sau am proiectat aspectul ei asupra altei tinere. Sau poate că Joanna a fost reală, dar m-a zărit şi, jenată şi chinuită de amintirea celor întâmplate ieri, s-a ascuns înapoi pe alee, pentru a evita să mă întâlnească şi chiar să mă vadă. Şi, evident, nici nu se punea problema ca eu să pot vorbi cu ea sau să am ceva de-a face cu ea. Logica unui îndrăgostit este tot atât de fantastic elaborată ca a unui schizofrenic.

Camionul trecu peste pod. Joanna era tot acolo, în capătul aleii. Îmi făcea semne. Nu, *mă chema*!

În acel moment, se creă o breşă în trafic şi ea traversă în fugă şoseaua spre pajişte. Am intrat şi eu pe pajişte şi am înaintat încet unul spre altul, pe iarba pitică, acoperită cu gunoaie. Părul îi sălta pe umeri de parcă ar fi avut o viaţă proprie. Aş fi vrut să alerg şi să o iau în braţe. Când între noi mai erau doar doi sau trei metri, ne-am oprit amândoi.

— Speram să fii aici, rosti ea. Speram să te trezeşti devreme. Nu m-am putut opri să nu mă gândesc la tine.

— N-ar trebui, cineva ar putea să ne vadă.

— Ce e de văzut? îmi zâmbi ea. Suntem vecini. Zâmbetul i se strâmbă şi dispăru. Ne *întâlnim* socializând firesc.

— Familia de la vicariat şi familia din casa cea mare, am spus eu într-o doară. Exact ca într-un roman de Jane Austen.

— Vreau să te sărut din nou.

— Joanna...

— Şi e necesar să vorbim.

M-am simţit ca şi cum era mai în vârstă decât mine. Nu că asta ar fi contat cumva. Când eşti îndrăgostit, vârsta se dovedeşte irelevantă.

— Sunt preocupat, am murmurat eu. Nu numai din cauza noastră. Este vorba despre Toby.

— Ce a făcut?

— Hei!

M-am întors. Audrey stătea în poarta de la Tudor Cottage. Ne făcea semne energice.

— Hei! Domnişoară Clifford! Ai o clipă disponibilă? Este vorba despre parcarea pentru serbare.

— Vin, strigă Joanna. Şi, mai încet, către mine: Am să ies să mă plimb în seara asta, cam pe la opt. Nu, hai să fie nouă – atunci începe să se întunece. Voi fi pe alee sau lângă ea, sau poate în curtea bisericii. Te rog, vino dacă poţi. Îşi ridică faţa spre mine. Implorând: *David*!

Apoi, flutură cu neglijenţă din mână spre mine şi traversă pajiştea spre Audrey. Mâinile mele tremurau.

M-am întors la vicariat, scăpând ca prin minune de coliziunea cu un Ford Capri în plină viteză, şi am intrat în birou. M-am aşezat şi mi-am lăsat capul în palme.

Exista o ironie teribilă în toate acestea. Mă însurasem cu Vanessa pentru confortul unei prietenii şi pentru sex. În special pentru sex. Dar sexul cu Vanessa devenise ca gemul din *Prin oglindă*[8], întotdeauna ieri sau mâine, dar niciodată azi. Acum se întâmpla însă ceva mult mai rău. Voiam să fac dragoste cu o femeie suficient de tânără pentru a-mi fi fiică. Într-un fel, aş fi putut să mă descurc cu asta, până la urmă, aveam o groază de practică în reprimarea nevoilor mele din ultimii zece ani.

Dar nu sexul era problema reală. Când m-am însurat cu Vanessa, în aroganţa mea am considerat că dragostea e un sentiment adolescentin, ca un

[8] Continuarea cărţii *Alice în Ţara minunilor*, de Lewis Carroll (n.red.).

preludiu romantic la necesitatea biologică de a procrea, şi care aparţinea unei perioade a vieţii mele, pe care o lăsasem în urmă, la Rosington. Dar Providenţa mi-o scosese în cale pe Joanna Clifford.

Providenţa hotărâse că trebuia să mă îndrăgostesc de ea. Şi oare ce voia Providenţa să fac eu în acest caz?

•

— Veşti minunate! Vanessa tocmai se întorcea de la treabă şi s-a rezemat de tocul uşii biroului. Am fost să-l văd astăzi pe Nick Deakin. Nu putea să fie mai drăguţ!

— Aţi vorbit despre hârtii?

Intră în cameră şi-şi aruncă geanta-diplomat pe un scaun.

— Se pare că bătrânul domn Youlgreave a sunat de la Cape Town, în legătură cu ceva complet diferit. Dar Nick a menţionat că am lucrat la hârtiile familiei şi l-a întrebat dacă ar avea ceva împotrivă să continui. Şi domnul Youlgreave – apropo, numele lui e Frank; mă întreb dacă Francis nu e nume propriu? – a spus că sunt bine-venită să mă îngrijesc de asta, dacă domnul Deakin poate garanta pentru mine, ceea ce el desigur a făcut-o, binecuvântat să fie! El – Frank Youlgreave, vreau să spun – doreşte să-i trimit un scurt *catalogue raisonné* despre ceea ce există şi apoi să discutăm ce vom face mai departe.

Faţa Vanessei se înroşise, culoarea răspândindu-i-se până la rădăcina părului – exaltarea ţâşnea aproape vizibil din ea. Fără o tristeţe deosebită, m-am întrebat dacă eu aş fi fost în stare să provoc aşa ceva; nu că acum ar mai fi contat.

— De fapt, le-am adus aici, adăugă ea. Am cutia de tablă în portbagajul maşinii. Nu pot să cred! Nick spune că este puţin cam neregulamentar, dar, având în vedere că noul proprietar mi-a dat permisiunea şi dat fiind faptul că sunt soţia vicarului, crede că totul va fi în regulă. Aşa un om drăguţ!

— Acum, ştii ce anume lipseşte din cutie?

Clătină din cap.

— Nu am avut timp să-mi fac o idee clară. Te superi dacă mâncăm mai devreme în seara asta? Mi-ar plăcea să încep imediat după cină.

Sigur că nu mă supăram. Acesta este un alt lucru pe care îl poate face dragostea: îşi transformă victimele în conspiratori.

— În drumul meu spre casă, continuă ea, am trecut pe la Librăria centrală. Ştiai că au o colecţie din *Courier*? Începând din 1886. Îşi privi mâinile. Am degetele murdare.

— Raportul asupra anchetei?

Dădu din cap.

— Mi-a luat o veşnicie să-l găsesc. Oficial, a fost un accident. În timpul nopţii, Francis a căzut de la fereastra camerei lui. A aterizat lângă fântână.

— Deci trebuie că a fost fereastra estică?

— Aşa presupun. Era o noapte foarte caldă şi nu se simţise bine. O servitoare a găsit cadavrul dimineaţă. Judecătorul de instrucţie a transmis familiei condoleanţe şi a avertizat asupra pericolului atunci când te apleci prea mult pe fereastră. Nicio vorbă despre sinucidere.

„Şi nicio vorbă nici despre îngeri?"

— Distinsul poet, aşa îl numeşte *Courier*. În trecut, canonic în Rosington, până când starea sănătăţii l-a forţat să se retragă. Vanessa luă în mână geanta-diplomat. Cina în aproximativ o jumătate de oră!

Mă lăsă singur cu fantoma Joannei. Am fumat şi am privit pe fereastră. Ronald Trask telefonase să întrebe dacă am terminat de întocmit statisticile parohiei; depăşisem termenul cu câteva săptămâni. I-am spus că lucram la ele. Voia să discutăm despre modul cum intenţionam să pun în aplicare ultima emanaţie a creierului său – Iniţiativa ecumenică a diocezei –, dar am amânat discuţia, făcându-l să creadă că am un vizitator. Şi, într-adevăr, aveam: fantoma Joannei.

Până la urmă, Michael a venit să-mi spună că e gata cina. Toţi patru am mâncat în grabă o mâncare de fasole, pâine prăjită şi brânză. Se pare că îmi pierdusem pofta de mâncare. Eu şi Michael am spălat vasele în timp ce Rosemary făcea cafeaua.

Toată lumea colabora să-mi uşureze existenţa. Vanessa dorea să examineze hârtiile lui Youlgreave. Rosemary urcă la etaj, să lucreze în dormitor. Michael întrebă dacă poate să asculte un program la Radio Luxemburg în timp ce le scria părinţilor.

La opt fără zece, am intrat în camera de zi. Vanessa se afla la birou, cu cutia neagră pe o măsuţă de lângă scaunul ei. Se lupta cu un teanc de scrisori şi lua notiţe pe o hârtie.

— Mă duc să încui biserica, am spus eu, încercând ca vocea mea să sune ca de obicei. Apoi, s-ar putea să trec pe la unul sau doi enoriaşi.

Pixul continua să zboare pe hârtie.

— Bine.

— Nu sunt sigur cât de mult va dura.

Vanessa despături o altă foaie.

— Vezi-ţi de treabă liniştit! Brusc, se uită la mine. Nu te deranjează că fac asta, nu-i aşa?

— Sigur că nu, m-am forţat eu să zâmbesc. Distracţie plăcută.

— Deja am găsit un poem olograf, care nu se află în niciuna dintre colecţii. Se numeşte „Slujbă pentru morţi”, este nedatat şi din a doua jumătate a perioadei. Probabil, de la Rosington.

— Realmente îţi face plăcere, nu-i aşa? Sunt încântat.

Se întinse şi-mi atinse mâna.

— Eşti aşa de bun cu mine! Ştiu că nu petrecem prea mult timp împreună. Mă simt vinovată.

— Dar nu trebuie să te simţi vinovată. Te rog.

Vinovăţia era prerogativa mea, nu a ei. În afară de asta, voiam ca Vanessa să fie fericită. Şi, de asemenea, o voiam pe Joanna. I-am spus la revedere şi am părăsit casa. Simţindu-mă ca un elev chiulangiu care se furişează din şcoală, am mers prin grădină şi am ieşit pe poarta curţii bisericii. Am urmat cărarea ce ocolea capătul ei estic. Absurd de superstiţios, mi-am ferit ochii de treptele ce duceau către cripta lui Youlgreave.

„Ce ar fi ca Francis să fie acolo, privindu-mă?”

Am intrat în biserică prin uşa sudică. Am făcut un tur al interiorului clădirii, mult mai repede decât de obicei. Am descoperit că nu voiam să-mi las privirea să poposească pe unele obiecte: pe crucea de pe altarul înalt, de exemplu, sau pe culorile afumate şi formele învârtejite ale panoului pictat cu Judecata de Apoi şi pe faţa luminată de lună de pe plăcuţa comemorativă a lui Francis Youlgreave.

Când m-am reîntors la uşa sudică, am reflectat în treacăt că nu am un comportament normal; s-ar putea foarte bine să fiu în pragul unei căderi nervoase. Trebuia să văd pe cineva în legătură cu asta, de preferat pe Peter Hudson, când se va întoarce din Creta. Totuşi, nu acum; nu eram încă gatasă-mi împărtăşesc posibila cădere nervoasă altcuiva în afară de Joanna. Dar Joanna ar putea fi considerată cauza sau efectul acesteia?

Am încuiat uşa în urma mea şi am mers încet prin curtea bisericii. M-am uitat la ceas. Era opt şi zece minute. Cu cincizeci de minute mai devreme. Nu-mi păsa. Era o plăcere şi să fiu singur şi să mă pot gândi la ea.

Am trecut prin poarta curţii bisericii, spre terenurile de la Roth Park. Era răcoare sub stejari şi evident mai întuneric decât în curtea bisericii. Cerul era înnorat. M-am oprit o clipă şi am aşteptat, privind în jur. Acesta era, la urma urmei, un loc public. Oamenii îşi plimbau câinii pe cărările de aici. Copiii se jucau în acest loc. Adolescenţii găseau alte plăceri. Din câte ştiam, Audrey alesese această seară să facă o nouă expediţie detectivistică pe terenurile de la Roth Park. Nevoia de a mă strecura în taină îmi sporea plăcerea.

M-am uitat din nou la ceas. Încă patruzeci şi cinci de minute, presupunând că Joanna va veni la timp. Nu ştiam nimic despre ea, îmi

dădeam eu seama – nici măcar dacă era genul de femeie care venea de obicei mai devreme sau întârzia. M-am bătut cu palmele peste buzunarele jachetei, căutând ţigările.

În acel moment, Joanna ieşi din spatele unui trunchi de stejar, cam la cincizeci de metri depărtare de mine. Purta o rochie lungă, în culori pastelate, care se legăna în timp ce mergea şi se contura luminos pe verdele frunzelor şi al ierbii şi pe cafeniul copacilor. Mă văzu şi se îndreptă spre mine. Venea mai repede, tot mai repede. Am întins braţele spre ea şi, după o vreme, i-am simţit degetele atingându-mă.

31

Dragostea este un fel de bântuire, iar Joanna era fantoma.

Cunoşteam pericolul teribil în care mă aflam – atât social, cât şi, mult mai important, spiritual. Riscam să-i rănesc pe toţi cei pe care-i iubeam. Puneam în primejdie fericirea Vanessei şi a lui Rosemary. Sentimentele pe care eu şi Joanna le împărtăşeam erau fără viitor. Aveam foarte puţine în comun.

De asemenea, mai ştiam că, indiferent dacă aş fi avut puterea să schimb trecutul imediat şi să previn ceea ce se întâmpla acum, n-aş fi făcut-o.

Eu şi Joanna ne-am apropiat foarte mult în săptămâna aceea, cu ocazia a doar câteva întâlniri.

— Ai venit devreme, îmi spuse ea marţi seară, ţinându-mi mâinile în ale ei.

Eram atât de fericit, că nu puteam să nu zâmbesc.

— Şi tu la fel.

— Toby e plecat.

— Când se întoarce?

Îşi aruncă privirea în dreapta, spre alee.

— Nu ştiu. N-a zis. Degetele ei se strânseră peste ale mele. Cred că vine cineva.

Ne-am smucit mâinile, despărţindu-ne. Pentru o clipă, am ascultat. Am auzit traficul de pe şosea şi un hohotîndepărtat de râs, poate de la unul dintre televizoarele de pe Vicarage Drive.

— Nu este nimeni, am spus eu.

— Vino în grădină!

— Dar dacă Toby...

— Vom auzi maşina pe alee. Îmi zâmbi. Ai încredere în mine.

Mă conduse printre stejari, până la aleea spre casă. Am luat-o printre tufişurile de pe peluză. Când am ajuns pe iarbă, m-a luat de mână.

— Putem să intrăm în casă dacă vrei.

Am simţit că mă înfior. Frică şi dorinţă amestecate, fără putinţă de scăpare.

— Mai bine nu.

— Atunci, să mergem la piscină.

Mână în mână, am traversat repede peluza. Piscina a fost o alegere bună. Era ascunsă de copaci şi mai jos decât grădina din jur. Puteam să auzim, dar să nu fim văzuţi. Dacă era nevoie, dacă venea cineva din casă, puteam să ne

strecurăm prin gard în Carter's Meadow. Conspiratorii îşi pregătesc nişte planuri.

Ne-am aşezat pe una dintre băncile ascunse în nişele zidului de piatră din jurul bazinului. Piatra era caldă. Soarele înserării cobora peste apele uşor unduitoare ale piscinei, creând pete mişcătoare de umbre negre pe albastrul limpede al apei. Un avion de pasageri zbură pe deasupra capetelor, iar Joanna îşi acoperi urechile cu mâinile şi îşi ascunse faţa în umărul meu. Încet, ridică mâna, îmi cuprinse ceafa, iar eu am mângâiat-o pe braţ. Fără să scoată o vorbă, îmi luă mâna şi şi-o puse pe sân.

M-am retras de lângă ea. Tremuram de parcă aveam febră.

— Nu pot face asta.

Faţa ei era îmbujorată şi zâmbea. Brusc, mă sărută din nou. De data aceasta, limba îmi pătrunse în gură şi se mişcăîn dreapta şi în stânga, ca o coadă de peşte pe uscat. Fără voie, i-am răspuns.

După aceea, a declarat:

— Am vrut să fac asta de când te-am întâlnit în biserică.

— Stăteai acolo, când am venit să încui. Ai zis că nu poţi să te obişnuieşti cu liniştea de aici.

Chiar în acea clipă, alt avion trecu pe deasupra capetelor noastre. Ne-am uitat unul la altul şi am izbucnit în râs.

— Îţi aminteşti când am găsit pisica? întrebă ea. Atunci, m-ai luat în braţe.

— Îmi amintesc.

Mâinile Joannei se aflau acum sub haina mea, explorând şi mângâindu-mi trupul, ca două animăluţe vii. Deodată, mâinile i se opriră. Şi-a depărtat faţa şi s-a uitat în sus, spre chipul meu.

— Nu trebuie să-i permitem lui Toby să afle.

— Nu trebuie să permitem nimănui să afle.

— Nu, n-ai înţeles. Dacă Toby află, se va folosi de ceea ce ştie.

— Cum? am încercat eu să zâmbesc. Şantaj?

Am formulat ideea doar în glumă. Dar Joanna dădu afirmativ din cap.

— N-are nicio şansă, am adăugat. Nu am bani.

— Va găsi el altceva ce ai putea să-i dai. Sau să faci pentru el.

— Dai impresia că este un monstru.

Joanna nu comentă. Îmi ocoli privirea şi se uită la suprafaţa pătată a apei din piscină.

— Joanna! am şoptit eu.

Doar rostirea numelui ei îmi făcea o plăcere imensă, pentru că era amestecată cu durere.

— Este fratele meu. Vorbea lipită de pieptul meu, nu se uita la mine. Îl ştiu de o viaţă întreagă. Dar nu ştiu *de ce* esteaşa cum e. Tot ce ştiu este *ce e*.

Înghiţi în sec. Cum crezi că a căpătat maşina aceea? Preţiosul lui Jaguar sângeriu?

„Jucărie de băiat bogat."

— Spune-mi tu.

— E traficant. Nu de droguri, nici de barbiturice, nici măcar de amfetamine. Poate că pe astea aş fi reuşit să le accept. Este traficant de heroină. Ieşea cu o fată pe nume Annabel. Biata fetiţă bogată! Tatăl ei i-a dat tot ce a vrut, inclusiv Jaguarul E-Type. Toby a obişnuit-o cu heroina, sunt sigură de asta. Apoi, a început să o folosească la traficul de droguri. Ea avea un apartament în spate la Harrods. El a fost băiat deştept. Când poliţia a început să caute prada, totul a dus la ea, nu la el. Au arestat-o! Ar fi putut să o învinuiască de trafic de stupefiante, dar tatăl ei şi-a permis un avocat pledant foarte bun. Numele lui Toby nici n-a fost pomenit. Până la urmă, au condamnat-o pentru deţinere de droguri, în loc de trafic, şi acum se află într-o casă de sănătate din Elveţia. Îl idolatriza pe Toby, să ştii. Chiar şi acum, bănuiesc. I-a spus că poate să folosească maşina cât timp e ea plecată.

— Dar tu?

Se răsuci în braţele mele şi mă privi.

— Eu ce?

— Te droghezi?

— Nimic care să te îngrijoreze.

— Dar ce spui de tine şi de Toby? De ce staţi împreună? De ce ai cumpărat casa asta împreună cu el? Am ezitat, apoi am adăugat încă o întrebare, una care îmi trecu prin cap pe neaşteptate, surprinzându-mă poate mai mult decât pe ea. De ce ţi-e aşa de frică de el?

Joanna nu răspunse. Buzele mele îi atinseră părul. Respira repede şi superficial. O furnică mică şi neagră se grăbi de-a lungul băncii de piatră şi se urcă repede pe coapsa mea stângă. Apoi, coborî până pe genunchi. Privi peste piscină,ca îndrăzneţul Cortez peste Pacific. Brusc, se răsuci în loc, ca şi cum îşi căuta tovarăşii. În sfârşit, se avântă peste rotula mea şi coborî pe piele, spre teritoriul necunoscut al piciorului meu, apoi spre dalele de dedesubt. Ca şi mine, furnica ajunsese prea departe pentru a se mai putea întoarce.

— Joanna? De ce?

Voiam să-i spun că o iubeam atât de mult, încât aveam dreptul să ştiu, dar simţeam că aş forţa-o în mod necinstit. Îşi ridică fruntea şi mă privi cu ochii aceia verzi-căprui, mari şi inocenţi. Buzele i se despărţiră, dar, în loc să vorbească, îmi trase gura peste a ei.

În vreme ce ne sărutam, am auzit torsul misterios al motorului Jaguarului pe alee.

•

În restul săptămânii, timpul s-a comportat capricios, zburând sau târându-se, rând pe rând. Eu şi Joanna am reuşit să ne întâlnim în fiecare zi, de obicei seara. Miercuri, am mers la cinematograf, în Richmond. Nu pot să-mi amintesc ce film a rulat. Am cumpărat bilete separat şi ne-am întâlnit în întuneric. Am stat unul lângă altul, incapabili să vorbim, explorându-ne unul pe altul cu degetele. După aceea, am plecat tot separat, înainte ca luminile să se aprindă. Parcasem pe o stradă lăturalnică, de lângă pajişte, iar Joanna mi s-a alăturat în maşină. În timp ce ne sărutam, mă gândeam ce uşor ar fi fost pentru un poliţist să treacă pe lângă noi şi să aprindă o lanternă, luminându-ne; ce uşor ar fi fost ca un coleg sau un enoriaş să recunoască maşina şi să vină să stea de vorbă cu mine.

Joanna se trase uşor departe de mine.

— Te vreau în întregime. Te vreau în mine.

— Nu. Asta e imposibil.

— Nu sunt virgină, să ştii. De când aveam şaisprezece ani.

Aş fi vrut să o întreb despre iubiţii aceia fără nume, pe care îi cunoscuse înainte.

— Aş vrea să fi fost tu primul, continuă ea. N-am simţit niciodată aşa ceva.

Am sărutat-o din nou. Câteva minute mai târziu, reveni asupra subiectului.

— De ce să nu facem dragoste aşa cum trebuie?

„Într-adevăr, de ce?"

— Nu încă, am reuşit eu să rostesc.

— Dar de ce? Doar mă doreşti.

Mâna ei explora între picioarele mele şi cu greu aş fi putut nega ceea ce trupul meu rostea atât de clar.

— Nu-mi pasă unde. Putem să o facem chiar şi aici dacă vrei. Acum.

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că...

Ştiam că penetrarea ei ar fi fost ultimul pas, punctul de unde nu m-aş fi putut întoarce. Am cedat la atât de multe, dar nu eram deloc pregătit – ilogic, dar sincer – să cedez şi la aceasta.

— Nu sunt pregătit. Mai dă-mi puţin timp.

— Acesta este singurul lucru pe care nu-l avem.

— Unul dintre nenumăratele lucruri pe care nu le avem de fapt.

Joanna chicoti.

— Te iubesc. Mâna ei începuse să acţioneze mai energic. Doar dacă...

— Da, am spus slab. Mai sunt şi alte posibilităţi.

Îşi coborî capul în poala mea. Am mângâiat-o pe păr.

Toate acestea trebuiau să fie sordide, chiar ridicole. Mulţi oameni le-ar fi numit cu vorbe urâte şi poate că aveau dreptate. Nu prea mai existau scuze pentru un cleric însurat şi devârstă mijlocie, care schimbă favoruri sexuale pe furiş, cu o tânără vulnerabilă, în nişte situaţii indecente şi jenante.

Îmi era sete de Joanna, aşa cum altădată îmi fusese sete de Dumnezeu. Ruşine, vinovăţie, frica de a fi descoperit, lipsa timpului – totul hrănea emoţiile care ne legau. Nu mai era dorinţă, deoarece dorinţa este neprefăcută, iar aceasta nu era. Şi dorinţa poate fi satisfăcută, cel puţin pentru moment, dar aceasta nu era. Obsesie? Nu, pentru că aceasta este perfect egoistă şi niciunul dintre noi nu doar voia ceva de la celălalt – voiam totodată să şi dăm. Ce mai rămăsese? Doar iubire, cuvântul acesta vag şi foarte dăunător: dragostea care cuprindea atât dorinţă, cât şi obsesie.

În luna aceea, am rasolit sau am neglijat total îndatoririle religioase din viaţa mea, îndatoriri care mă susţinuseră atâta vreme. Îmi era teamă de Dumnezeu. Mă simţeam ca şi cum aş fi fost în paradis, dar nu aveam dreptul să fiu acolo şi, în fiecare moment, putea să apară porunca expulzării mele. Nici nu aveam timp pentru El. Nu mai exista destul loc în viaţa mea.

Era foarte puţin loc pentru orice altceva în afară de Joanna. Sertarele mi se umplură de scrisori la care n-am răspuns şi de facturi neplătite. Carnetul de lângă telefon se umplu de mesaje care îmi cereau să telefonez unor persoane cărora nu voiam să le telefonez.

Marţi, am inventat un atac de gripă, pentru a evita o întâlnire a diocezei, o minciună care ne-a oferit cinci ore întregi după-amiază şi seara devreme. Eu şi Joanna ne-am dus cu maşina în Hampshire, am oprit-o în parcare şi am pornit-o pe poteca din pădure. Am părăsit-o la un moment dat şi am urmat cărările croite de animalele mici, până ce am ajuns la un mic luminiş dintr-o depresiune. Am întins o cuvertură luată din maşină. Atunci, am văzut-o pentru prima oară pe Joanna goală.

În ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat mai târziu, după-amiaza aceea străluceşte în mintea mea. Razele soarelui se strecurau printre frunze, formând mici desene pe trupurile noastre. Nu am cunoscut niciodată o asemenea plăcere, o asemenea emoţie, o asemenea fericire. Din punct de vedere moral, ştiam că evitarea penetrării este doar un subterfugiu – vinovăţia mea era deja totală. Dar m-am agăţat de acest subterfugiu ca şi cum ar fi însemnat ceva, ca un om care se ţine cu îndârjire de colacul de salvare în faţa unui val provocat de un tsunami.

Ceea ce se întâmpla nu mi se părea sordid: era ceva inevitabil, trist, plin de vinovăţie şi minunat. Ştiam că va trebui să plătim un preţ pentru asta şi

aşa a fost. Dar niciunul dintre noi nu avea cum să ştie cât de mare va fi preţul.

32

Chiar şi Vanessa, la serviciu în timpul zilei şi cufundată în hârtiile Youlgreave seara, observase că s-a schimbat ceva.

— Ai avut o întrunire plăcută? întrebă ea când m-am băgat în pat, joi seara.

— Genul de treburi obişnuite.

Ea îmi zâmbi.

— Cu excepţia faptului că a durat mai mult decât de obicei. Totuşi, pari destul de încântat.

— Am cunoscut şi perioade mai rele. Eram îngrozit de ipocrizia mea instantanee, de alegerea grijulie a cuvintelor destinate să evite o minciună adevărată.

— Am uitat să-ţi spun: a telefonat Mary Vintner. James doreşte să instaleze grătarul pe porţiunea pavată din faţa ferestrei bucătăriei noastre. E în regulă?

— Te deranjează?

— Nu, dacă nu trebuie să mă ocup eu de ceva. Ea spune că aduc ei totul, inclusiv produsele pentru grătar, şi se va asigura că se va face curăţenie după aceea. Trase aer pe nas. Miroşi bine, adăugă ea.

— Mi-e teamă că am exagerat cu talcul. Mă îngrijora faptul că Vanessa ar putea să o adulmece pe Joanna pe trupul meu, aşa că mi-am luat măsuri de precauţie.

— Îmi place. Ai fost foarte ocupat săptămâna asta. De abia ne-am văzut unul pe altul.

— Aşa e uneori. Viaţa parohiei tinde să fie imprevizibilă. Şi tu ai fost destul de ocupată. Cum merge treaba?

— Cu Francis? Vanessa se aşeză la măsuţa de toaletă şi începu să-şi perieze părul; cândva, îmi plăcea să o privesc în timpul acestui ritual de seară. De fapt, destul de bine. N-am să termin niciodată să înregistrez tot ce e acolo.

— Ai citit tot?

— Nu chiar. Dar destul pentru a-mi face o idee despre conţinut. Caligrafia lui este groaznică şi, pe măsură ce îmbătrânea, devenea tot mai oribilă. Îţi aminteşti poemul acela pe care l-am găsit?

— „Slujbă pentru morţi”?

— Da, încă n-am fost în stare să-l descifrez în întregime. Şi mai există o complicaţie – de obicei, se apuca să scrie când nu era complet treaz. Laudanum, brandy cu sifon, opiu – spune-le cum vrei –, toate îi plăceau. Plus că mai există şi o mulţime de referiri semi-codificate, ale căror înţelesuri nu le-am deslușit.

— Ce spui de hârtiile pe care le-a aruncat Doris?

Vanessa se încruntă în oglindă.

— Cinstit, ştiu că e o femeie drăguţă, dar uneori îmi vine să o strâng de gât. Cred că două volume din jurnalul lui au dispărut, la fel şi o mulţime de scrisori şi alte lucruri. După câte îmi dau seama, Lady Youlgreave a vrut să elimine tot ce avea legătură cu episodul Rosington. Teribil de frustrant!

M-am înfiorat.

— Ţi-e frig? mă întrebă imaginea ei reflectată în oglindă.

— Începe să fie mai frig seara, nu crezi? Toamna se anunţă deja.

— Ce deprimant! A fost o vară aşa înşelătoare. Puse peria jos şi se băgă în pat. Eşti... eşti foarte dezamăgit?

— În legătură cu ce?

— Cu mine?

— Categoric, nu.

— Eşti bun cu mine. Nu cred că mulţi soţi ar fi aşa de... aşa de *îngăduitori*, nevoiţi să mă împartă cu Francis.

— Pot înţelege fascinaţia, am răspuns eu. Oricum, e important.

— Francis?

— Să afli adevărul. Separarea faptelor de speculaţii. Ar fi trebuit să devii cercetătoare.

Mă mângâie pe mână, apoi degetele ei rămaseră pe ale mele.

— Dar tu?

— Ţi-am spus... într-o vreme, am crezut că vreau să devin cercetător, dar, mai târziu, să fiu preot mi s-a părut mai important.

— Deci semănăm amândoi. Am vrut să fac cercetări, dar, în loc de asta, m-am căsătorit cu Charles şi am devenit editor. Îşi schimbă poziţia în pat, apropiindu-se puţin de mine. De ce n-ai putut combina meseria de preot cu cea de cercetător?

— Am încercat. Dar n-a funcţionat. Am întors capul şi i-am surâs. Dar e în regulă! Totul s-a desfăşurat cum a fost mai bine.

„Dacă n-aş fi devenit vicar în Roth, cum aş fi putut să o întâlnesc pe Joanna?”

— Vreau să fii fericit, afirmă Vanessa. Am impresia că te neglijez.

— Nu mă neglijezi. Am bătut-o uşor pe mână, gândindu-mă la Joanna. Sunt foarte fericit.

•

Vineri, Audrey i-a delegat temporar lui Charlene conducerea ceainăriei Bătrânul Tudor şi şi-a stabilit cartierulgeneral la vicariat, supraveghind pregătirile pentru serbare. Anul acesta, părea că ia totul mai în serios decât de obicei. Ocupă sufrageria, camera pe care o foloseam cel mai puţin. Rosemary acţiona ca aghiotant.

Încăperea se umplu de articole mărunte pentru tombolă, iar garajul servi drept depozit pentru piesele mai mari şi pentru colecţia eterogenă de mese acoperite cu plastic, scaune şi anunţuri făcute în casă. Toby m-a sunat şi m-a întrebat dacă este în regulă ca el şi Joanna să aducă în după-amiaza aceea cortul şi să-l ridice deja în grădină.

— Va trebui să vii să vezi ce am făcut, mă informă Audrey când m-am dus să le duc nişte cafea, ei şi lui Rosemary, cam pe la mijlocul dimineţii.

— Ai făcut minuni! M-am îndreptat spre uşă. Să-mi spuneţi dacă e ceva ce pot să fac şi eu.

— Să te rogi să fie vreme bună, rosti Audrey, privindu-mă într-un fel ce sugera că această responsabilitate îmi revenea mie. Când este soare, oamenii se bucură mai mult şi cheltuiesc mai mult.

Vanessa era la lucru, iar Michael a fost recrutat să ajute la pregătiri, ca şi Rosemary. Ajuta cu plăcere, încântat de schimbarea rutinei zilnice.

În timpul zilei, la vicariat a sosit un şuvoi serios de oameni. Unii au venit să ajute, alţii au adus obiecte de vânzare, unii au venit pur şi simplu să stea la o bârfă. Vor fi şi mai mulţi mâine-dimineaţă. Uneori, m-am gândit că importanţa reală a serbării nu erau banii ce se strângeau – niciodată prea mulţi în comparaţie cu efortul depus –, ci faptul că-i aduna pe oameni laolaltă.

Toată ziua, mi-a fost greu să mă concentrez. Nu ştiam când va veni Joanna. Sau dacă va veni. Pentru astăzi, nu reuşiserăm să aranjăm o întâlnire – am fost prea ocupat până seara, iar mai târziu nu se putea să ne vedem singuri.Dragostea mea pentru ea era ca o mâncărime: cu cât mă scărpinam mai mult, cu atât mă mânca mai rău.

În vreme ce ziua trecea, frustrarea şi nesiguranţa mă făceau să fiu din ce în ce mai nervos. Am ţipat la Michael când a scăpat o furculiţă, punând masa de prânz. În timpul mesei, Rosemary n-a scos nicio vorbă: stătea cu capul aplecat, astfel încât părul îi cădea peste faţă ca o perdea. Când am încercat să fac ceva conversaţie, mi-a răspuns monosilabic.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am izbucnit eu până la urmă. Trebuie să fii chiar aşa de mohorâtă?

Rosemary scoase un sunet ce putea să fie un suspin, îşi împinse scaunul şi părăsi încăperea. Michael se uita în farfurie, roşu de stânjeneală. După aceea,

m-am dus în camera lui Rosemary, intenţionând să-mi cer scuze, dar, de-abia am început, că m-a şi întrerupt:

— Nu-ţi pasă de mine. Niciodată nu ţi-a păsat.

— Categoric, îmi pasă. Doar eşti fiica mea.

Îşi aplecă din nou capul, ascunzându-se după perdeaua ei de aur.

— Aş vrea să fiu oriunde, numai aici nu. Oriunde în lume.

— Draga mea...

— Totul s-a schimbat de când te-ai însurat cu Vanessa. N-ai avut niciodată timp pentru mine. Vorbeşti cu *Michael* mai mult decât cu mine.

M-am aşezat pe pat, alături de ea, şi am încercat să-i iau mâna, dar s-a ridicat brusc şi s-a îndreptat spre fereastră.

— Pur şi simplu, nu ai dreptate. Te iubesc foarte mult şi întotdeauna te voi iubi.

— Nu te cred. Se uită spre grădină, spre copacii din Roth Park. Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu are niciun rost.

— Rosie, realmente...

— Şi nu-mi mai spune Rosie!

Se auzi soneria de la uşă. Primul meu gând a fost că s-ar putea să fie Joanna şi Toby.

— Du-te şi răspunde, mai zise Rosemary. S-ar putea să fie cineva important.

— Vorbim mai târziu, am rostit eu, încercând să mai diminuez ceva din eşecul meu.

Ea ridică din umeri. Am coborât scările şi am deschis uşa.

— Nu sunt decât eu, rosti Audrey. Ceva de pe faţa mea trebuie că a alertat-o, deoarece adăugă aproape imediat: E ceva în neregulă?

— Absolut nimic, mulţumesc.

M-am retras, pentru a-i permite să intre în casă. Se strecură pe lângă mine, trăgând după ea un nor de parfum şi transpiraţie.

— Am sentimentul, zise ea veselă, că aceasta va fi cea mai frumoasă serbare.

— Sper să ai dreptate. Acum, scuză-mă...

Se afla între mine şi uşa biroului, contracarându-mi intenţia vădită de a scăpa.

— Toate tonetele sunt foarte bine aprovizionate şi, anul acesta, am obţinut o întreagă echipă de ajutoare foarte folositoare. Iar cortul ghicitorului Toby Clifford cred că va aduce o mare schimbare. Şi, de asemenea, grătarul familiei Vintner.

— Bine.

— Am vrut să te întreb... la ce oră crezi că trebuie să anunţăm rezultatul competiţiei „Ghiceşte greutatea”? Data trecută, am lăsat anunţul până la sfârşit şi nu sunt sigură că a fost o idee prea bună – o mulţime de oameni plecaseră deja, inclusiv câştigătoarea. Îţi aminteşti? A fost doamna Smiley, femeia aceea cu pudelul, care locuieşte pe şoseaua Rowan.

— Fă cum crezi tu că e mai bine.

M-am îndreptat spre uşa biroului, dar Audrey nu se clinti.

— Am crezut că poate ar trebui să anunţăm câştigătorul chiar înainte de ceai, cam pe la patru fără zece. Vreau să spun, hai să fim corecţi! Dacă ghiceşte cineva greutatea, o va face în primele două ore, nu-i aşa? Doris mi-a spus că majoritatea presupunerilor se face în prima oră.

— Sunt sigur că totul va fi bine aşa.

— Mai este ceva: ceştile şi farfurioarele. Anul trecut, multe dintre ele s-au spart. Comitetul Bisericii a fost foarte supărat. Dacă tu eşti de acord, am să spun de la început că vom acoperi din profiturile noastre tot ce se sparge, ca să nu existe nicio discuţie în legătură cu asta.

— Audrey, am rostit eu disperat. Sunt sigur că tu vei rezolva totul minunat. Deja ai luat nişte hotărâri bune. Nu ai nevoie de mine să le confirm.

Nu era ceea ce spusesem, ci felul cum am spus-o. Am văzut roşeaţa năvălindu-i în obraji. Am văzut cum îi tremură gura şi cum strânge din ochi. Era ca şi cum trăsăturile ei se dezintegrau. Şi asta din vina mea!

— Regret, am adăugat. În agitaţia mea, i-am pus mâna pe braţ. N-am vrut să te reped. Faci minuni...

Spre oroarea mea, se apropie şi mai mult de mine, până când trupul i se îndesă în al meu.

— O, David, zise printre suspine. Urăsc când te porţi aşa!

Am încercat să mă retrag de lângă ea, dar nu am reuşit decât să mă lipesc cu spatele de perete.

— Acum, n-ai de ce să fii îngrijorată. Ce-ar fi să fac un ceai?

— Totul s-a schimbat, se văită ea. Niciodată nu obişnuiai să fii astfel.

— Haide, haide! am bătut cu mâna carnea cleioasă a antebraţului ei gol. Totul e în ordine! Şi, până mâine, mai sunt o mulţime de treburi de făcut.

Eram strivit ca un sendviş între Audrey şi perete. Mă aflam într-o situaţie ridicolă. Îmi venea să dau din picior de furie,iritare şi jenă. Fiecare dintre noi are în el un copil, şi al meu era gata să iasă la suprafaţă! Eram pe cale să turbez.

— Vanessa, scânci Audrey cu vocea devenită din ce în ce mai puternică. Totul este numai din vina ei.

În acel moment, soneria răsună din nou. Uşurat de întrerupere, m-am întors spre uşă. Când am făcut-o, mi-am dat seama că eu şi Audrey nu eram singuri, iar asta poate că de o bună bucată de vreme.

Rosemary stătea în capul scărilor, cu lumina de la fereastra din spate conturându-i trupul şi strecurându-se prin părul ei blond. În acea clipă, era la fel de frumoasă şi de neînduplecată ca un înger.

•

Cortul era format dintr-un mare sul de pânză, ce stătea vertical pe podeaua Jaguarului, în faţa locului pasagerului. Partea de sus a acestuia ieşea prin trapa din acoperiş. Când l-am urmat pe Toby pe alee, lăsând-o pe Audrey în sufragerie să se potolească, Joanna îşi desfăşura trupul de pe bancheta din spate. Disperarea şi frustrarea pe care le simţisem cu o clipă înainte dispărură. În absenţa ei, mi-o imaginam pe Joanna atât de intens, că realitatea era mult mai mult decât puteam să suport: era literalmente un vis devenit realitate.

Coborî din maşină prin portiera şoferului, mă salută cu nonşalanţă şi ocoli maşina lungă, până la uşa pasagerului din stânga.

— Joanna a fost cândva călăuză la cercetase, îmi spuse Toby, aşa că va putea să ne arate cum să ridicăm cortul.

— Eşti un mincinos, rosti ea peste capota maşinii. N-am fost niciodată cercetaşă, cum n-ai fost nici tu.

— Totuşi, este o poveste frumoasă. Şi ai fi fost încântătoare în uniformă.

Joanna îl ignoră. Deschise portiera din dreptul pasagerului şi încercă să ridice sulul pe banchetă. Eu şi Toby ne-amdus să o ajutăm. Cu cât mă apropiam mai mult de ea, cu atât mai tulburat mă simţeam.

— Ce mai face familia? mi se adresă Toby.

— Bine, mulţumesc.

— Şi cercetările Vanessei?

— Destul de bine, bănuiesc. Eram conştient, aşa cum sunt îndrăgostiţii, că Joanna asculta. Îi ocupă cea mai mare parte a timpului liber, totuşi.

— Ciudat să te gândeşti la un poet mort interpunându-se între un bărbat şi soţia lui, rosti Toby zâmbind. Şi Rosemary munceşte tot aşa de mult?

Am aprobat din cap.

— Probabil că ai s-o vezi. E aici. Face pe aghiotantul lui Audrey.

Toby o dădu pe Joanna al o parte. Se aplecă şi ridică sulul pe locul şoferului.

— Dacă îl împing în sus, ai putea să-l ghidezi, scoţându-l prin trapă? Nu e aşa de greu precum pare.

Am extras cortul din maşină şi l-am cărat în grădină, cu Joanna urmându-ne. Am aruncat o privire spre fereastra lui Rosemary, dar n-am putut să văd

dacă se uita la noi. Am explicat unde dorea Audrey să fie fixat cortul: în colţul grădinii, acolo unde zidul curţii bisericii se întâlnea cu zidul de hotar de la Roth Park. M-am oferit să ajut, dar Toby a spus că e mai bine să facă el totul, cel puţin la început.

— Am să-ţi comunic totuşi când voi avea nevoie de ajutor.

— Mă duc să pun ceainicul pe foc.

— Este ceva ce pot să fac eu? întrebă Joanna privindu-mă. Pentru serbare, vreau să spun.

— Nu sunt sigur. Am ezitat. Putem să o întrebăm pe Audrey. E în sufragerie.

Sufrageria se afla în partea din spate a casei şi bănuiam că Audrey supraveghea ce se întâmplă în grădină. Eu şi Joannaam traversat în linişte peluza, spre uşa din spate, menţinând o distanţă de siguranţă între noi. Am intrat în casă. Uşa dintre bucătărie şi hol era închisă. Ţinându-mă departe de fereastra ce se afla într-o parte, m-am întors spre Joanna. Şi-a pus mâinile pe umerii mei, m-a fixat cu privirea o clipă şi apoi m-a sărutat încet şi blând.

— Mă simt ca o albină, am zis eu, extrăgând miere dintr-o floare. Sună prosteşte?

— Nu.

Dacă ar fi spus că luna este făcută din argint solid, nici asta n-ar fi sunat prosteşte. Mirosea a iarbă cosită şi a ţigară. Ne-am sărutat din nou, ţinându-ne trupurile la distanţă.

În sfârşit, se îndepărtă de mine.

— Ar fi mai bine să pui ceainicul pe foc. Iar eu, presupun că ar fi mai bine să mă duc să o caut pe domnişoara Oliphant.

— Nu pleca.

— Nu, nu încă. Mă privi cum umplu ceainicul şi-l pun pe aragaz. David?

— Mmm?

— Nu mai pot să suport. Să nu fiu cu tine tot timpul! Şi nici să nu facem dragoste cum trebuie.

— Ştiu.

Mă gândeam ce mi-ar putea rezerva viitorul – să părăsesc parohia, să divorţez de Vanessa, să-mi găsesc altă slujbă –, dar, în clipa aceea, toate păreau la fel de irelevante cum i s-ar fi părut unui şarpe pielea pe care o lepădă. Ce conta, atâta timp cât eu şi Joanna am putea fi împreună?

— Mi-e frică, zise ea. Am prins-o de mână. Vreau totul de la tine, continuă încet. Vreau copii cu tine. De aceea trebuie să facem dragoste înainte de a fi prea târziu.

— Prea târziu?

— Ştii ce vreau să spun. În caz că...

Mă jucam cu degetele ei. „Să facem dragoste acum, în caz că nu avem alt viitor?" Totuşi, am putea avea un viitor. Sigur că am putea. „Doar în caz că..."

— În regulă.

Vocea mea era răguşită.

— Vrei să spui că eşti de acord? Adevărat?

Mi-am dres glasul.

— Da.

— În seara asta?

— Va veni aici familia Vintner.

— Atunci, mâine?

— Mâine este serbarea. Va trebui să particip la paradă. Şi după aceea va fi petrecerea voastră. Nu crezi că vei fi foarte ocupată?

Clătină din cap.

— Toby a comandat grămezi de băuturi, prăjituri crocante şi alte bunătăţi. A împrumutat şi pahare. Şi nici treabă cu curăţenia nu vom avea. Aşa că nu e nimic de făcut. Îi vom lăsa pe oameni să se descurce singuri.

— Va fi întuneric la vremea aceea.

Ochii ei străluciră: păreau mai verzi şi mai profunzi ca niciodată.

— Şi, dacă e frumos, lumea va fi şi în grădină, şi în casă. Sunt sigură că putem să ne furişăm de acolo. Şi, dacă nu vom reuşi în timpul acela, atunci vom reuşi după.

Am dat din cap. O doream.

— Totuşi, va trebui să fim atenţi cu Toby, continuă ea. E aşa de aprig, mai ales în probleme de genul acesta.

Am simţit o pală de furie: care gen? Oare sora lui a avut dese relaţii clandestine cu bărbaţi însuraţi?

— Poate fi foarte rău, adăugă Joanna.

— Atunci, de ce mai stai cu el?

Vocea mea devenise deodată aspră. Nu eram supărat pe ea. Eram gelos pe foştii ei iubiţi, furios pe Toby că îşi înfricoşa sora şi disperat să am mai mult din Joanna decât aveam în prezent.

Se depărtă de mine.

— Am motive. Era ca şi cum o lumină se stinsese pe chipul ei. Am să-ţi spun. Dar nu acum.

— De ce nu?

— Nu e momentul potrivit.

— Dar ai putea să-l părăseşti, nu-i aşa? Ai putea să-l laşi şi să vii cu mine?

Ea îmi zâmbi şi-şi plimbă degetele prin păr.

— Da, dacă mă mai vrei.

— E chiar aşa de rău?

Nu răspunse.

— Joanna, te rog, spune-mi!

Ridică ochii spre mine şi am văzut lacrimi în ei.

— Te iubesc, i-am şoptit eu.

— David...

Uşa se deschise şi Audrey intră în bucătărie. În afară de ezitarea de a-mi întâlni privirea, nu trădă în niciun fel ultima conversaţie pe care am avut-o.

— Bună, Joanna! Ai venit să ne ajuţi? Ştii să scrii anunţuri? O, ce minunat! Aţi pus ceainicul pe foc! Mor după o ceaşcă de ceai.

33

Când m-am trezit sâmbătă dimineaţa, ploaia se izbea în geam. Am tras perdelele. Nori negri atârnau jos deasupra pajiştii şi se răspândeau spre orizontul dinspre răsărit, ameninţând Londra. Traficul împrăştia stropi fini, gonind în sus şi în jos pe şoseaua principală, iar pe aleea vicariatului băltoacele acopereau pietrişul.

La micul dejun, Vanessa a fost veselă.

— Deci, ne paşte sala de festivităţi a bisericii, nu-i aşa?

M-am uitat pe fereastră, la grădina din spate. Cortul lui Toby stătea oropsit în colţul lui îndepărtat, cu pânza udă de ploaie. Sala de festivităţi era alternativa lui Audrey, în caz de vreme rea. Atunci, unele dintre atracţiile noastre, cum ar fi grătarul, trebuiau abandonate. Nu va fi loc pentru multe persoane din public, chiar dacă se hotărau să traverseze pajiştea prin ploaie, de la padocul din Roth Park până la sala de festivităţi.

Sună telefonul. Era Audrey.

— Va trebui să ne rugăm pentru o minune, zise ea cu voce ascuţită. Pur şi simplu, nu-mi vine să cred că e o vreme aşa de nenorocită.

Dacă Audrey s-a rugat sau nu, miracolul totuşi a avut loc la timp: pe la nouă şi jumătate, ploaia s-a oprit şi, pe la zece,norii negri s-au îndreptat spre Londra, în timp ce la vest se ivi cerul albastru. La zece şi jumătate, vicariatul era tot aşa de aglomerat ca o gară în orele de vârf.

Soarele răzbătu printre nori, şi din iarbă se ridicau aburi. Standurile fură instalate pe toată peluza, conform dispoziţiilor lui Audrey. După o vreme, mi-am dat seama că eram de prisos – de fapt, că prezenţa mea îi incomoda pe oameni, deoarece simţeau că trebuie să mă consulte sau să stea de vorbă cu mine. M-am retras în birou, unde mi-am aranjat în aşa fel scaunul, încât să pot vedea afară, pe fereastră. Joanna şi Toby nu trebuiau să sosească înainte de prânz, dar întotdeauna exista posibilitatea să-şi schimbe hotărârea.

Camera mi se părea total străină. Joanna avea acest efect. Îmi aruncase în derivă vechea existenţă, mă făcuse un străin într-o ţară care fusese cândva căminul meu. M-am uitat la sutana ponosită agăţată pe spatele uşii, la toate cărţile – teancuri peste teancuri de cărţi teologice, la mormanul de reviste ale parohiei de pe pervazul ferestrei şi, în final, la crucifixul de pe perete. Toate aceste lucruri aparţineau altei persoane, într-o altă viaţă – nu îmi mai erau familiare.

Spre prânz, Vanessa intră ca o furtună în birou. Am simţit o undă de vinovăţie că m-a surprins nefăcând nimic. Nu că ar fi observat! Căra în braţe o cutie de tablă, şi fata ei era aprinsă.

— Mă duc sus, în dormitor, mi se adresă ea. Şi nu vreau să fiu deranjată pentru nimic mai puţin însemnat decât un cutremur.

— Ce se întâmplă?

— Am încercat să lucrez în camera de zi, dar oamenii continuau să intre şi să mă întrebe tot felul de lucruri. Dacă nu era Audrey, era James şi, dacă nu era el, era Ted Potter. S-ar putea să fiu soţia ta, dar nu sunt angajata parohiei. Îmirânji. Mă simt mai bine dacă scap de grija asta. Ştii unde sunt, dacă ai nevoie de mine.

I-am ascultat paşii pe scări. Ştiam că persoanele precum Audrey considerau că Vanessa era o soţie nepotrivită pentru un preot paroh. Atunci, ce ar fi crezut despre Joanna? Mintea mea era plină de amintirea ei de joi după-amiază: goală în pădure, lungită pe pătură, zâmbindu-mi fără motiv. Trupul meu începu să reacţioneze la această amintire. Nu mi se mai întâmplase niciodată. M-am ridicat şi m-am dus în bucătărie să-mi fac o cafea.

James Vintner îşi băgă capul pe fereastra deschisă.

— Ai nişte gaz?

— Mi-e teamă că nu.

— Nu pot să aprind nenorociţii ăştia de cărbuni. Nu vrei să te uiţi puţin?

Am ieşit.

— Nu am folosit niciodată un grătar.

— Are nevoie să ardă bine, cam o oră înainte de a putea să prăjeşti ceva pe el. James adulmecă apreciativ, mintea luându-i-o înainte. Nimic nu seamănă cu carnea pe grătar, la iarbă verde. E irezistibilă.

— Poate că Audrey are nişte gaz.

Îşi lovi palmele una de alta.

— Nu văd de ce benzina nu ar fi bună. Am un bidon în maşină.

Aduse bidonul şi turnă peste cărbuni. Se auzi un sfârâit de flacără când aprinse chibritul. Pentru o clipă, limbile de foc dansară în jurul părului său.

— Fir-ar al naibii! Îşi frecă viguros părul cu palmele şi mă privi. N-am păţit nimic.

Cel puţin, cărbunele părea că s-a aprins bine. James o rugă pe Rosemary să ducă bidonul în garaj, în caz că va mai avea nevoie de el. Audrey mă înghionti şi mă trase de acolo,pentru a mă uita la toneta cu cărţi – în mijlocul căreia se afla o piramidă aranjată cu grijă, formată din *Istoria localităţii Roth* donată de autoare.

— Am expus treizeci şi şase de exemplare, zise Audrey. Crezi că vor fi suficiente? Mai am câteva sub masă.

— Sunt sigur că vor fi destule. E foarte generos din partea ta.

Audrey zâmbi afectată.

— O contribuţie oricât de mică ajută. Şi totul pentru o cauză bună. Privirea ei alunecă dincolo de mine, spre cortul din colţul grădinii. Niciun semn de la Toby?

— Nici că ai să vezi până după prânz. Ai nevoie de el pentru ceva?

— Aş vrea doar să am o idee despre ceea ce vrea să facă. La urma urmei, e serbarea *Bisericii*. Nimeni n-ar vrea să fie ceva *nelalocul său*.

În timp ce vorbea, se îndreptă spre cort. Ridică pânza ce reprezenta intrarea şi se uită în interiorul răcoros şi verde. În ciuda ploii de noaptea trecută, era perfect uscat. În mijloc, se afla o masă de pocher, acoperită cu o faţă de masă albastră, cu franjuri. Două scaune de bucătărie erau aşezate la masă, faţă în faţă.

— Ar fi înţelept să fii tu primul client, sugeră Audrey. Dacă nu te deranjează.

— De ce?

— Ei bine, poţi astfel să te asiguri că tot ce face e în ordine. Şi, de asemenea, dacă te duci tu, asta îi va încuraja şi pe ceilalţi. Chicoti. De fapt, aproape că mi se pare că ar trebui să încerc şi eu. Nu mi s-a prezis niciodată viitorul. Ridică ochii spre mine. Desigur, ştiu că e un nonsens total, dar este distractiv. Chicoti din nou. Deşi, presupun că nu se ştie niciodată.

Iniţial, singura problemă a fost că n-am zărit niciun semn despre Toby Clifford sau de la Joanna.

Serbarea a început la ora două după-amiază. Soarele strălucea pe un cer fără nori. Ted Potter îndruma maşinile spre padoc şi către aleea din Roth Park. Rosemary stătea la o masă aflată la poarta vicariatului, încasând taxa de intrare şi oferind în schimb un zâmbet. Audrey o convinsese şi pe Vanessa să accepte o sarcină specială: să vândă bilete de tombolă.

— Mai multe mâini fac munca mai uşoară, îi spusese Audrey.

Vanessa mă privi cu sprâncenele ridicate şi gura contractată.

— Am crezut că prea mulţi bucătari compromit ciorba.

Am reuşit să nu râd.

— Audrey, cărţile astea sunt în siguranţă? Oare nu s-ar putea să dărâme cineva teancul?

În primele cinci minute, doi vizitatori au cumpărat câte un exemplar din *Istoria localităţii Roth*. Grătarul se stabilizase la o strălucire constantă. James, a cărui faţă strălucea şi ea, adăuga din ce în ce mai mult cărbune.

— Am putea să prăjim un porc întreg pe ăsta, mi se adresă el. Poate că ar fi trebuit să mă fac bucătar.

La două şi douăzeci, eu şi Mary Vintner încercam să ghicim greutatea tortului, o activitate care avea loc pe o latură a casei, cu vedere bună spre aleea de acces. Un grup de tineri tocmai plăteau taxa de intrare. Printre ei era şi prietenul lui Charlene, Kevin Jones. Prânziseră la Queen's Head, şi acum se aflau într-o dispoziţie veselă. În spatele lor, am zărit o femeie – cu părul negru revărsat pe umeri, cu o rochie lungă, neagră şi un fel de eşarfă viu colorată.

Am auzit-o pe Rosemary spunând:

— Scuzaţi-mă. N-aţi luat bilet.

Pentru prima oară, am văzut figura femeii, acoperită aproape în întregime de nişte ochelari cu lentile reflectorizante şi dată pe buze cu un ruj roşu-aprins.

— O, nu! ţipă femeia. Madam Mysterioso nu plăteşte niciodată. Pune-mi în palmă nişte arginţi, iubito, şi vom vedea dacă putem să-ţi găsim un soţ tânăr, care stă la pândă în viitorul tău.

Rosemary îl recunoscu pe Toby chiar înainte de a începe să vorbească. Stânjeneala ei era evidentă, cel puţin pentru mine. Se lăsă pe spate şi îi făcu semn să intre.

— Vanessa, strigă Toby, refuzând să intre, vino şi garantează pentru mine! Noi, doamnele, trebuie să ne susţinem una pe alta.

Mai multe persoane râseră, inclusiv Mary. Avea darul să-i facă pe oameni să râdă când voia, chiar şi atunci când nu spunea nimic prea nostim. Vanessa apăru cu teancul ei de bilete de tombolă. Zâmbind, capetele li se apropiară şi amândoi porniră pe cărarea de pe o latură a casei, spre mine şi spre Mary. Rosemary se uită după ei, cu faţa roşie şi încordată.

— Regret că am întârziat puţin, mi se adresă Toby. Tocmai pornisem să vin cu maşina, dar un idiot mi-a blocat aleea, aşa că a trebuit să dau înapoi până acasă şi apoi să vin pe jos. Şi mersul în fustele astea e de fapt o artă pe care nu o stăpânesc pe deplin.

— Este o costumaţie splendidă.

Dar ceea ce aş fi vrut să spun era: „Las-o pe fiica mea în pace!" şi „Unde e Joanna?"

— Pot să încep? S-a format deja coadă?

Şi chiar acesta era adevărul. Când am ajuns la cort, Kevin şi prietenii lui vociferau după Madam Mysterioso.

— O, strigă Toby cu vocea în falset. Iată preţul succesului. Publicul are nevoie de mine. Bună, copii! Îngăduiţi-mi doar să-mi pudrez nasul.

Îi făcu cu ochiul Vanessei şi intră singur în cort.

Audrey se îndreptă către mine.

— Nu ar trebui să mergi tu întâi? Şuieră ea.

În acel moment, interveni o diversiune.

— Foc! strigă Brian.

Aproape toată lumea din grădină se întoarse spre grătar. Cu faţa aprinsă, James sărea în sus şi-n jos, agitând un prosop de bucătărie în flăcări. Soţia lui intră imediat în acţiune. Fugi în bucătărie, ridică de pe plită un cazan cu apă pentru spălat vase şi se întoarse. Vărsă mai mulţi litri de apă murdară şi plină de clăbuci peste prosop şi peste pantalonii şi pantofii soţului ei. James înjură. Apoi, ridică privirea şi realiză că era în centrul atenţiei.

— Sunt aproape gata să primesc comenzi, doamnelor şi domnilor! strigă el profitând de atenţia ce i se acorda. Burgeri de vită, cârnaţi, ceapă prăjită, chifle, muştar, ketchup – avem tot ce aţi putea să doriţi de mâncare. Apoi, adăugă cu voce scăzută: Fir-ar al naibii, Mary, ar trebui să-l trimiţi pe Brian acasă, să-mi aducă un şort şi sandale. Aş fi vrut să nu intri în aşa hal în panică.

Când m-am întors la Madam Mysterioso, Kevin se afla deja în cort, râzând isteric.

Am petrecut restul după-amiezii ca ameţit. Mă învârteam de colo-colo, vorbind cu oamenii. Apoi, Vanessa îmi aminti, în timpul unei pauze dintre treburi, că era petrecerea mea şi lumea se aştepta să fac ceva. Vremea era minunată, participarea la fel de bună ca întotdeauna, dacă nu mai bună, şi atât grătarul, cât şi Madam Mysterioso făceau o treabă excelentă.

Dar nu mă putem gândi decât la Joanna. De ce nu era aici? Îşi schimbase hotărârea în privinţa mea? Descoperise ceva Toby şi îi interzisese să vină? Până la urmă, n-am mai putut să suport. M-am strecurat în casă şi am intrat în birou. Am format numărul de la Roth Park şi am aşteptat.

Telefonul continua să sune. În acest timp, m-am uitat pe fereastră, la Rosemary, care stătea la masa ei de lângă poartă, privind spre şoseaua principală şi pajiştea din spate. Mă întrebam dacă Joanna n-a avut un accident, dacă nu zăcea în comă la picioarele scărilor. Ori poate că a alunecat, şi-a spart capul şi a căzut în piscină. Eram gata să renunţ când s-a auzit un declic la celălalt capăt al firului şi vocea somnoroasă a Joannei rosti: „Alo”.

— Eu sunt.

— David! Dragul meu David! Cât e ceasul?

— Cam patru fără un sfert. Nu vii la serbare? Am crezut...

Uşa biroului se deschise. Vanessa intră cu câte o ceaşcă de ceai în fiecare mână.

— Nu, am rostit eu imediat. Mi-e teamă că aţi greşit numărul. La revedere! Şi am pus receptorul în furcă.

— Am crezut că am putea să luăm un ceai în pace şi linişte, rosti Vanessa. Afară e un fel de circ roman. Cu Audrey, principalul leu. Se aşează vizavi de mine şi luă o ţigară din pachetul de pe birou. A greşit numărul? N-am auzit telefonul sunând.

— De-abia începuse când am ridicat receptorul, am spus eu. Mulţumesc pentru ceai. Treaba asta îţi face sete.

— Am fost la Madam Mysterioso, zise Vanessa. Mi-a prezis un succes extraordinar în viaţă. Ar trebui să te duci şi tu la Toby – e realmente bun.

Mi-a fost teamă să nu mă sune Joanna. Am înghiţit cu noduri ceaiul şi am ieşit împreună cu Vanessa. Agitaţia începuse să se potolească. James se înclină spre noi, în timp ce lua ultimii cârnaţi de pe grătar.

— Luaţi un cârnat. Vanessa? David?

Mirosul de carne prăjită ajunse la nările mele.

— „Cu carnea în flăcări, cită Vanessa. Cu stigmate incandescente.” Da, fii amabil!

— Pentru mine nu, mulţumesc, am rostit eu.

Mirosul îmi făcea greaţă. Îl consideram pe Francis Youlgreave pe cât de ambiguu, pe atât de dezgustător. „Ca tămâia în rai, sufletul se întoarce...” Nu mi-a trecut niciodată prin minte că un eretic arzând miroase precum carnea prăjită şi că mirosul ar putea să stârnească poftă spectatorilor, mai ales a celor cu stomacurile goale. Un misionar care a vorbit cu mine, pe când eram candidat la hirotonisire, mi-a spus că şi cea omenească prăjită miroase şi are acelaşi gust precum carnea de porc.

— Cârnaţi de porc, zise James. Nu poţi să le rezişti. Au o aromă mult mai plăcută decât cei de vită.

Încă patru exemplare din *Istoria localităţii Roth* fuseseră vândute, iar la cortul lui Madam Mysterioso nu mai era coadă. Pânza de la intrare era ridicată. Toby îmi făcu semn să intru. Întinse mâna dreaptă cu palma în sus.

— Pune-mi nişte arginţi în palmă, strigă el cu vocea mai răguşită decât la începutul după-amiezii.

I-am pus în mână o bancnotă de zece şilingi.

— Perfect, dragul meu. Generozitatea trebuie răsplătită. Dă jos pânza de la intrare şi vom putea să ne simţim bine, în intimitate.

Când aceasta fu coborâtă, cortul deveni un alt loc – răcoros, verde şi umbros. Un beţişor-amuletă ardea mocnit într-un suport de alamă, umplând aerul cu un miros greu. Toby, aplecat peste masă, cu peruca neagră, cu rochia lungă, neagră şi eşarfa lui, părea că nu se grăbeşte să înceapă. Adăugase la vestimentaţie o fâşie de mătase, pe care o legase în jurul

capului, şi un colier din strasuri. Pe masa dintre noi erau tot felul de obiecte necesare acestei îndeletniciri: cărţi de tarot, un glob de cristal şi *Profeţiile* lui Paracelsus.

— Nu-i aşa că e plăcut? mă întrebă el. Acum, ce aş putea să fac pentru tine? Să-ţi citesc puţin în palmă, poate?

Îmi examină mâna cu o lupă mare şi se lansă într-o prezicere distractivă a ipoteticului meu viitor. În curând, voi ajunge episcop. Într-un an sau doi, voi avea propria mea emisiune televizată. Între timp (pentru un echilibru corect), soţia mea va deveni un autor de faimă internaţională.

— De obicei, termin consultându-mi globul de cristal, mă informă cu o voce care era acum redusă la un hârâit. În el întrezăresc viitorul, o imagine care conţine ceea ce se va întâmpla. De obicei, însemnătatea este simbolică. Îmi place ca aceia care apelează la serviciile mele să ia cu ei această imagine şi să mediteze asupra ei în viitorii ani, dacă e posibil. Îmi rânji peste masă. Uită-te direct în cristal, îmi porunci el.

Amândoi ne-am pus coatele pe masă şi ne-am uitat în profunzimea globului. Tot ce am putut să văd era imaginea mea distorsionată şi pânza cortului. Secundele treceau.

— Pot să văd o fetiţă, rosti Toby cu vocea lui normală. Se uită la mine, cu ochii mari şi surprinşi. Stă pe un pat şi are părul negru. Apoi, se încruntă. Şi *plânge*!

34

O inscripţie pe o bucată de carton uzat ataşată unui băţ de lemn fusese înfiptă la marginea aleii: „PETRECERE” spunea cu litere roşii, iar dedesubt se afla o săgeată arătând spre cărarea dintre tufişuri. Muzica pop pulsa neîncetat, în aerul cald al serii.

Audrey se strâmbă.

— O, Doamne! Muzica asta zdrăngănitoare! Dacă muzică poate fi cuvântul adecvat!

Venise împreună cu noi pe alee, alăturându-ni-se când am intrat pe poarta curţii bisericii – sincronizarea fiind atât de perfectă, încât suspectam că ne-a pândit.

Era cu puţin înainte de ora şapte. Soarele spre apus ne bătea în ochi. Lumina pieziş faţada casei, desenând dungi negre de umbră. Roverul familiei Vintner era printre maşinile din faţa casei, în umbra turnului. Brian traversă pietrişul şi i se alătură lui Michael. Cei doi băieţi intrară în lăstăriş.

— Bună seara, domnule vicar, mi se adresă Ted Potter, venind împreună cu Doris în urma noastră. Făcu o plecăciune către Vanessa şi Rosemary şi se apropie de mine. Respiraţia îi duhnea a bere. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că voi participa la o petrecere *aici*. Vremurile se schimbă, nu-i aşa?

Toby fusese generos cu invitaţiile. Un fluviu de oameni – unii pe jos, alţii cu maşina – erau pe alee, îndreptându-se spre casă. Kevin şi Charlene mergeau braţ la braţ, plini de ei, urmaţi de Judy, fata grasă din staţia de autobuz, cea care o înjurase pe Audrey.

I-am urmat pe băieţi prin lăstăriş, spre peluza neîngrijită din partea cealaltă a tufişurilor. Uşile franţuzeşti erau deschise. Pe terasă, oamenii stăteau de vorbă şi beau, ca şi pe peluză şi mai jos, la piscină. Erau o mulţime de figuri pe care nu le cunoşteam.

— Mă întreb unde sunt gazdele noastre? întrebă Audrey, încreţindu-şi nasul.

Se auzi un plescăit puternic din direcţia piscinei. Pentru o clipă, am ezitat, simţind stângăcia celor care sosiseră la o petrecere, dar care nu fuseseră încă acceptaţi.

Nu era nici urmă de Joanna.

Kevin şi Charlene ieşiră chicotind dintre tufişuri, urmaţi de Judy.

— David! Vanessa!

James Vintner ne făcea semne de pe terasă. De undeva din încăperea aflată în spatele lui se auzea bubuitul familiar al hohotelor lui Mary. Muzica încetă brusc.

— Slavă Domnului! bombăni Audrey.

— Veniţi, luaţi-vă ceva de băut, strigă James. Toby m-a făcut barmanul-adjunct al serii.

Ne-am îndreptat spre terasă, apoi am intrat în lunga cameră de zi. Un grup de adolescenţi se înghesuiau în jurul boxelor. Într-un capăt, o masă demontabilă fusese transformată într-un bar improvizat.

— Gin, whisky, votcă? James îşi flutura braţul înainte şi înapoi, arătându-ne ce avea de oferit. Bere, cidru, vin roşu, vin alb, coca-cola, suc de portocale, sherry şi, desigur, punch.Hai, David, de ce nu te lansezi la apă? Văd că ai venit în civil, aşa că poţi să te dezlănţui. Ce spui de un gin mare?

Toţi am cerut gin, chiar şi Rosemary, deoarece era cel mai uşor de preparat.

— Unde sunt fraţii Clifford? întrebă Vanessa în timp ce James scotocea prin găleata cu gheaţă.

— Toby a luat o cană cu punch şi s-a dus la piscină. Nu te-aş sfătui să încerci – e absolut mortal. Cam dintr-o sticlă de brandy şi cerul mai ştie din ce altceva... Jo e pe undeva pe aici... am văzut-o acum un minut.

Mă cuprinse gelozia. Nu-mi plăcea ca James să-i spună „Jo”.

— Iată-vă! Aţi ştiut unde să veniţi pentru realimentare. James se uită răutăcios la Charlene şi la Doris. Deci, ce aş putea să vă ofer, dragele mele?

Ne-am oprit mai întâi pe terasă, apoi pe peluză. În curând, Rosemary stătea de vorbă cu doi tineri pe care nu-i cunoşteam şi cărora nu le-am fost prezentat. Toţi trei ne urmau peste pajişte. Michael şi Brian se zbenguiau ca nişte rândunele în jurul grădinii. Audrey fu întâmpinată de bibliotecara noastră, doamna Finch, care era împreună cu soţul.

— Nu am crezut că voi vedea vreodată acest bătrân pământ ajungând astfel, rosti soţul ei cu o voce ca un nechezat satisfăcut. Vreau să spun că, dacă nu sunt atenţi, buruienile vor începe să crească şi în casă.

Eu şi Vanessa am plecat mai departe.

— Voi fi încântată când totul se va termina, murmură ea. N-am putea să plecăm mai devreme?

— A fost o zi lungă, am spus eu, nedorind să fac asta. Este întotdeauna o uşurare când serbarea se termină, până anul următor.

— Mor de picioare.

— Eu mai trebuie să stau o vreme. Consider că face parte din datoria mea, am adăugat cât de indiferent am putut.Dar nu e niciun motiv ca tu să nu te strecori spre casă, când doreşti.

— Va trebui să fac asta. Mi-ar plăcea să mai citesc ceva în seara asta. Făcu o pauză pentru a-şi sorbi băutura şi se strâmbă. James prepară ginul îngrozitor de tare.

Am coborât scările până la porţiunea pavată din jurul piscinei. Mai mulţi adolescenţi înotau sau se stropeau unul pe altul. Toby se afla în mijlocul unui grup de oameni din faţa căsuţei albe, unde eu şi Rosemary ne-am adăpostit de ploaie. Ne văzu şi ne făcu semn. Am înconjurat bazinul, pentru a ne apropia de el. Se evidenţia dintre ceilalţi deoarece era îmbrăcat în alb: cu o cămaşă fără guler şi pantaloni strâmţi, evazaţi.

— Arăţi foarte festiv, i se adresă el Vanessei, care purta rochia pe care o avusese şi la dineul celor doi Trask, acum aproximativ un an, cu ocazia primei noastre întâlniri.

Vanessa râse şi spuse:

— Mă potrivesc cu tine, Toby.

Pe neaşteptate, el se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Oricum, bun venit la petrecere! Dacă David n-are nimic împotrivă, ai putea să fii regina oficială a balului. Apropo. Am ceva să-ţi arăt.

— Adevărat? Ce?

— E o surpriză.

Ea îl privi într-un fel care semăna a flirt. Care chiar era flirt. Brusc, mă izbi ideea că Vanessa nu avea nimic împotriva flirtului, în timp ce eu renunţasem la orice posibilitate de a avea o activitate sexuală.

Toby privi dincolo de noi.

— Şi tu, Rosemary... ce mai faci?

Fiica mea stătea împreună cu cei doi tineri, la numai câţiva metri depărtare. Îl ignoră.

— De ce eşti aşa misterios? întrebă Vanessa.

— Îmi plac surprizele, răspunse Toby. Ţie nu? Am să-ţi dau un pont: are legătură cu Francis Youlgreave.

— Aşa! Vocea Vanessei nu se schimbă, dar trăsăturile i se ascuţiră ca şi cum pielea feţei i se întinsese peste oasele de dedesubt: brusc, părea înfometată. Şi când va fi dezvăluit secretul?

— Curând. Dă-mi voie o clipă. Ne zâmbi amândurora. Am nevoie să-mi adun gândurile şi să mă eliberez de datoria de gazdă. Se întoarse şi, cu o mişcare rapidă, ridică o farfurie ce se afla pe treapta micuţei verande de lemn din spate. Luaţi nişte brânză.

Ţinea în mână un platou pentru servit diverse varietăţi de mezeluri. Acum, conţinea o grămadă de brânză tăiată grosolan, în cuburi. Într-o parte a platoului era un cuţit de bucătărie, ce fusese folosit la tăiatul brânzei, iar în partea opusă se afla o bucată întreagă de Cheddar.

— Ar fi trebuit să avem şi nişte scobitori. Dar sper că nu vă deranjează să vă folosiţi degetele. Toby ridică ochii spre casă. Se adună nori dinspre vest. Cred că va ploua, aşa că ar fi mai bine să ne bucurăm de grădină şi de piscină cât mai putem.

Muşcând puţin din brânză, am privit cerul. Şi am zărit-o pe Rosemary, tot la câţiva metri depărtare, flancată de escorta ei. Dar nu-i asculta. Ne privea pe noi. I-am zâmbit, însă părea că nu mă vede.

Toby îşi aruncă în gură două cuburi de brânză.

— Haideţi să mergem în casă, să nu mai suferiţi, rosti incert. Aţi văzut-o pe Joanna?

— Nu. Vanessa îmi aruncă o privire. A fost şi ea la serbare? N-am văzut-o.

— A hotărât că mai are câte ceva de făcut pentru petrecere, zise Toby. Cel puţin, ăsta a fost pretextul. Teoria mea e că nu a vrut să rişte să fie numită sora lui Madam Mysterioso.

— Audrey mi-a spus că tu şi grătarul aţi fost atracţiile serbării, am intervenit eu.

— Ce reconfortant! Toby arătă cu mâna spre casa de cărămidă. Aşa că, dacă nu reuşesc să-mi fac o carieră ca hotelier, cel puţin pot să-mi creez o nouă viaţă ca prezicător profesionist.

Toby luă cana cu punch şi toţi trei ne-am îndreptat încet spre casă, oprindu-ne ici şi colo, pentru a-i permite lui Toby să-şi îndeplinească datoria de gazdă. Mă întrebam ce semnifica privirea pe care mi-a aruncat-o Vanessa, oare suspecta că s-ar putea să fie ceva între mine şi Joanna? Înţelegerea ulterioară adesea stimulează memoria, dar, şi în acel moment, am perceput existenţa unor senzaţii ciudate, o neliniște ce afecta modul în care oamenii interacţionau unii cu alţii.

Din camera de zi, un bubuit de muzică rock veni în întâmpinarea noastră. Câteva perechi dansau pe terasă. În încăperea din spate, James îi explica unei splendide fete asiatice cum se fac cocteilurile de şampanie. Mary dansa cu un tânăr solid, în jachetă de piele. Masa cu băuturi era înconjurată de o mulţime de persoane care, în mod evident, hotărâseră că era mai simplu să se servească personal decât să aştepte să fie serviţi de barmanul de serviciu.

Mary şi partenerul ei tocmai făcură câţiva paşi spre dreapta. Aşa că brusc am văzut-o pe Joanna. Stătea lângă cămin, de vorbă cu Audrey.

Aceasta ne văzu la rândul ei.

— Tocmai o întrebam pe Joanna dacă n-ar putea să dea muzica puţin mai încet, strigă ea, traversând încăperea spre noi. Este absolut asurzitoare. De fapt, este atât e tare, că nu sunt sigură că pot auzi ce spun.

— O, la petreceri, muzica trebuie să fie foarte tare, afirmă Vanessa. Altfel n-ar fi o petrecere ca lumea.

Audrey o privi fix. Fusese o remarcă nu prea diplomatică, şi Vanessa nu era de obicei lipsită de diplomaţie. „Ori a vrut să o ofenseze pe Audrey, am reflectat eu, ori mintea ei e în altă parte – la surpriza promisă de Toby, în legătură cu Francis Youlgreave."

— Sigur că putem să o dăm mai încet, interveni Toby, zâmbindu-i lui Audrey.

Se îndreptă spre pick-up, dar era prea târziu. Audrey se năpustise asupra Vanessei. În acel moment, Toby micşoră volumul. Trebuie că a răsucit butonul prea mult, deoarece brusc muzica nu se mai auzi defel.

— M-am săturat de tine! strigă Audrey în liniştea ce se lăsase. Eşti de nesuportat. De ce a trebuit să te bagi? Nu aparţii acestui loc.

Aruncă o privire în jurul încăperii, la feţele indiferente care o priveau. Apoi, scoase un strigăt înalt, nearticulat şi se repezi prin cea mai apropiată uşă franţuzească spre terasă. Simultan, Toby dădu din nou drumul la muzică. Audrey coborî scările, apoi străbătu peluza. O clipă mai târziu, dispăruse printre tufişurile aflate între pajişte şi alee.

Am încercat să mă duc după ea. Am ajuns la uşile franţuzeşti. Vanessa mă urmă şi îmi puse o mână pe braţ, pentru a mă reţine.

— Mai bine, las-o, zise ea. Va fi mai bine pentru viitor.

— Tu te simţi bine?

— Sigur că da.

Zâmbi uşor, amuzată şi rece.

James îşi abandonă frumuseţea asiatică şi veni spre noi. Se uită de la unul la altul.

— A scăpat de sub control, nu?

— Ai auzit ce s-a întâmplat, afirmă Vanessa, deşi James se putea să nu fi auzit ce a spus ea şi a declanşat ieşirea lui Audrey.

El ridică din umeri.

— Trecerea timpului! Pe unii oameni îi afectează mai mult decât pe alţii. Ce e cu paharele voastre? Nu se poate să vă plimbaţi aşa, cu paharele pe jumătate goale. E o petrecere.

Bâzâitul conversaţiilor reîncepu.

— Mă simt vinovat, zise Toby, în întregime o gazdă plină de solicitudine.

— Nu puteai face nimic, sublinie James. Mai bine să uităm totul. E cel mai bun lucru. Nu lăsa ca asta să-ti strice petrecerea.

Toby se întoarse spre Vanessa.

— Eşti pregătită să afli secretul?

— Unde e?

— *Era* în vechiul grajd. L-am descoperit când căutam cortul, dar nu am putut să mă uit prea bine până în seara asta.

În nerăbdarea ei, Vanessa îi puse mâna pe braţ.

— Da, dar ce *este*? Ar fi bine să fie ceva bun, după toate cele petrecute.

El o privi, în mod evident întrebându-se dacă este cazul să prelungească suspansul.

— În regulă. E o ladă... o veche ladă din lemn de brad, prăfuită, plină de cărţi vechi, prăfuite. Trei sau patru duzini de cărţi. Nu le-am răsfoit, dar cele mai multe dintre ele arată ca nişte tratate de teologie. Şi cele la care m-am uitat aveau scris pe forzaţ[9] „F. St. J. Youlgreave". Le-am dus în birou.

În timp ce vorbea, el şi Vanessa se îndreptară către uşa dinspre hol. Nu m-au rugat să-i însoţesc şi nici nu voiam să o fac. Imediat ce au ieşit din încăpere, m-am îndreptat spre cămin. Joanna îşi ridică privirea spre mine. Muzica ne înconjura ca un balon de intimitate.

— Fii atent, zise ea.

Pe jumătate o auzeam, pe jumătate îi vedeam doar buzele mişcându-se. Ochii ei îmi arătară încotro să mă uit: în spatele meu, spre terasă. Am reuşit să o zăresc pe Rosemary întorcându-se. În timp ce o priveam, coborî pe peluză şi se alătură tinerilor care fuseseră cu ea la piscină.

— E într-o dispoziţie proastă! Apoi, buzele i se mişcară neauzit: „Te iubesc!"

— Hai afară, am mimat la rândul meu.

Ea dădu din cap, luă un pahar de pe poliţa căminului şi mă însoţi pe terasă. Era deja întuneric şi mai răcoare decât fusese cu câteva minute înainte. Am coborât treptele, depărtându-ne de dansatori şi de băutori. Nu era nici urmă de Rosemary sau de tinerii care o escortau.

— Mi-a fost dor de tine. De ce n-ai venit la serbare?

— Pentru că n-aş fi avut ocazia să fiu cu tine. Ce s-a întâmplat când ai încercat să telefonezi?

— A intrat Vanessa în birou.

— Vreau să fiu singură cu tine. *Trebuie*!

În acea clipă, ne-am întâlnit cu Doris şi Ted Potter. M-am auzit felicitându-i pentru contribuţia lor la serbare şi spunându-le ce mulţi bani am făcut anul acesta – un record. Şi chiar i-am întrebat ce mai fac Beauty şi Beast. Apoi, ca prin vis, ei nu mai erau acolo, iar eu şi Joanna ne-am trezit singuri la marginea peluzei.

— E prea multă lume, şopti ea, întorcându-se pentru a vedea dacă mai vine cineva. Sunt peste tot. Unii dintre tineri nu vor pleca ore întregi de acum înainte. Nu, până nu se vor îmbăta. Şi Toby s-a dus în oraş după

[9] Foaia goală de la începutul sau sfârşitul unei cărţi (n.red.).

băutură. Mă privi peste marginea paharului. Încearcă să-i facă pe toţi să-i semene. Ai observat?

Am ridicat din umeri. În acel moment, nu prea eram interesat de Toby.

— Vrea să-i câştige pe localnici de partea lui; în legătură cu hotelul, să ştii. Brusc, reveni apoi la ceea ce discutaserăm înainte. E prea periculos afară. Am crezut că ar fi mai uşor odată ce se întunecă, dar sunt oameni peste tot.

— Atunci, ce putem face?

— Să mergem în casă. Sus, în camera mea.

— Dar... dar dacă vine cineva?

— Putem încuia uşa. Arătă spre grădină cu mâna liberă. Aici, nu putem încuia uşa. Şi e un loc atât de vast, încât nimeni nu va considera ciudat dacă nu ne poate găsi.

Muream de dorinţa de a o atinge. Aveam atât de puţine alternative! Mi-a luat doar o clipă să mă conving că, dacă voiam să fim singuri, camera ei era locul cel mai sigur.

Mă cunoştea destul de bine, ca să-mi ia tăcerea drept încuviinţare.

— Ar fi mai bine să mergem separat. Îţi aminteşti drumul?

Am dat din cap.

— Mă duc eu prima, continuă ea. Tu poţi să mă urmezi după câteva minute. Foloseşte scările principale. Toby a pus o săgeată spre baia de pe palier. Oricine îşi va închipui că acolo te duci.

Îmi zâmbi şi cu buzele schiţă: „Te iubesc”. Apoi, plecă prin iarbă. Purta o rochie scurtă, închisă cu nasturi în faţă, făcută dintr-un material moale, de culoare bordo. Pe terasă se opri o clipă, pentru a spune ceva omului cu jachetă de piele, care acum dansa cu Mary Vintner. Am auzit-o râzând. După aceea, dispăru în casă. Mă simţeam bolnav de dorinţă, bolnav de ruşine.

Cu paharul în mână, m-am îndreptat încet spre piscină.

— Unchiule David!

Uimit, am ridicat privirea. Două feţişoare albe se iţeau din frunzişul roşu-închis al fagului arămiu. Michael şi Brian se aflau la trei metri deasupra capului meu.

— E un copac formidabil pentru căţărat, adăugă el, dacă reuşeşti să ajungi la prima ramură principală.

— Sunt sigur că aşa este. Am vrut să adaug „dar aveţi grijă”, însă am reuşit să mă stăpânesc.

Îmi rânji.

— Putem să-i vedem pe toţi. Dar ei nu pot să ne vadă.

— Atunci, să sperăm că toţi se vor purta frumos. Pe curând!

Am ocolit piscina, la timp pentru a vedea un alt tânăr complet îmbrăcat căzând în apă, accidental sau intenţionat. Mi-am privit paharul şi, spre

surpriza mea, am constatat că e gol. Oare sigur nu ar fi nevoie să aştept mai mult? Am plecat încet spre casă.

— Mai ia ceva de băut, strigă James când am intrat.

I-am permis să-mi dea alt pahar, deoarece era cel mai simplu lucru de făcut. Am traversat încăperea, zâmbind feţelor pe care le cunoşteam, şi m-am strecurat afară, pe hol. Spre uşurarea mea, nu era nici urmă de Rosemary, de Audrey sau – mai important decât orice – de Vanessa. Am mers de-a lungul coridorului, spre holul principal, din faţa casei.

Luminile nu erau aprinse. Uşa biroului era închisă, dar se zărea o rază de lumină între partea de jos a uşii şi prag. Mi-am dat seama că Vanessa şi Toby erau încă înăuntru, examinând cărţile ce se putea să-i fi aparţinut lui Francis Youlgreave. Mă tulbură o suspiciune, dar oare nu eram şi eu un conspirator? Desigur, erau înăuntru de foarte multă vreme. Mi-am privit ceasul. Părea că trecuseră ore de când Toby şi Vanessa plecaseră, dar de fapt nu erau mai mult de zece sau cincisprezece minute. I-am alungat pe amândoi din minte.

Pe când urcam scările, m-am uitat în sus, în semiîntuneric, spre marele luminator din acoperiş. Era o lume monocromă, un loc al umbrelor.

Am ajuns pe palier. Câţiva metri mai departe, se zărea toaleta. Totodată, am observat lumină strecurându-se pe sub o uşă din stânga.

Renunţând la demnitate, am luat-o la goană de-a lungul palierului. Un dulap mare, înalt de la duşumea până în tavan, se afla lângă peretele coridorului. M-am ghemuit după el şi m-am lipit cu spatele de zid, astfel încât dulapul se afla acum între mine, uşa toaletei şi capul scărilor.

Deodată, în spatele meu ceva trosni. Erau paşi pe duşumelele goale, paşi ce coborau scările. Am aşteptat până s-a aşternut liniştea, apoi am continuat să merg de-a lungul coridorului.

Uşa camerei de sub cea a Joannei era întredeschisă. În ciuda prafului de pe geamuri, era mai multă lumină decât pe palier. Una dintre ferestrele vestice prin care se vedea cerul era întunecată din cauza norilor. Pentru o clipă, am ezitat. Am crezut că aud un foşnet slab şi ritmic, ca zbaterea unor aripi îndepărtate.

„Îngerul lui Francis Youlgreave?"

Se auzi un răpăit dinspre şemineu. M-am îndreptat într-acolo şi m-am uitat în jos, la funinginea ce căzuse printre gratii. Nu era nimic îngrijorător. Doar vântul prin coş.

Am traversat camera spre scara în spirală, a cărei uşă era tot întredeschisă. Am urcat treptele neacoperite de covor cât de încet am putut. Era din nou mult mai întuneric, deoarece singura lumină din acest spaţiu închis provenea de la nişte mici firide pe unde se puteau trage săgeţi, aflate

jos, în pereţi. Uşa Joannei era închisă. Dincolo de ea, scările continuau să urce spre întunericul camerei lui Francis Youlgreave. Am bătut la uşa ei.

„Dacă nu e acolo?"

De-abia am avut timp să formulez gândul când clanţa se mişcă. Joanna mă privea zâmbind. A ţinut uşa deschisă şi eum-am strecurat înăuntru. Apoi, m-am întors şi am văzut-o închizând-o şi răsucind cheia în broască. După care se întoarse spre mine şi se sprijini de uşă. Am observat că tremura.

— Cee?

— Am crezut că n-ai să vii.

Am cuprins-o în braţe. Era foarte multă linişte. Una dintre ferestre era deschisă şi puteam auzi sunetul slab al muzicii, al paharelor ce se ciocneau şi al râsetelor; dar zgomotele erau atât de îndepărtate, încât mai mult subliniau liniştea decât să o sfâşie. Camera era cam cum o mai văzusem – salteaua pe covor, o insulă pe marea duşumelelor goale – cu excepţia faptului că era mai multă ordine.

Treptat, Joanna încetă să mai tremure. Degetele ei alergau pe şira spinării mele, în sus şi în jos, în sus şi în jos, parcă ar fi cântat la un instrument. Apoi, se mişcă, se trase puţin mai departe de mine şi zâmbi. Încet, îşi descheie nasturii rochiei şi o lăsă să cadă pe duşumea. Păşi peste ea şi îmi luă mâna.

— Toby... am început eu.

Îmi puse degetul pe buze.

— Nu acum. Numai tu. Numai eu.

Am tras-o spre mine. Ne-am sărutat. Mi-am plimbat degetele peste sânii ei. Mi-a desfăcut nodul cravatei. După care amândoi eram goi şi am condus-o spre saltea.

Încet, lumina din încăpere scăzu. Amănuntele se estompară. Cele patru ferestre lunguiețe, rotunjite în partea de sus, se colorară în diferite nuanţe de cenuşiu. La un moment dat, mi s-a părut că turnul se roteşte încet. Am auzit vântul gemând, aproape acoperind zgomotul slab al aripilor. În mintea mea apăru imaginea cu totul nepotrivită a îngerului lui Francis Youlgreave cărându-l în sus, spre rai.

După aceea, zăceam într-o încâlceală fierbinte de mâini şi picioare goale, sub un cearşaf. „Am făcut ceea ce este deneiertat", am gândit eu, şi bucuria ţâşni din mine ca o fântână. Joanna stătea ghemuită, lipită de mine, cu mâna mângâindu-mi uşor pieptul. De-abia puteam să respir de fericire.

— Vreau iarăşi totul, şopti ea atât de încet, încât de-abia am auzit-o; respiraţia ei îmi răscolea părul de pe piept.

— Iarăşi, am spus eu.

— Şi iarăşi.

Nu era nimic nostim, dar am râs. Eu şi Vanessa nu râseserăm niciodată după ce făceam dragoste. Joanna se întinse peste mine, după ţigări şi brichetă. Încă îmbrăţişaţi, ne-am sprijinit de perete. Ea îmi băgă o ţigară în gură şi o aprinse.

— Crezi că le lipsim? întrebă ea.

— Probabil. Dar nu contează.

Se înfioră.

— Ba contează, dacă observă Toby.

— Uită de Toby.

Joanna trase din ţigară, şi trăsăturile ei căpătară o strălucire drăcească.

— Trebuie să coborâm!

Dar nu se mişcă. I-am atins obrazul.

— De ce stai cu el? De ce ţi-e frică de el?

Nu răspunse. Faţa ei era un oval palid în întuneric. Am auzit-o respirând repede şi neregulat.

— Este adevărat că această casă e a ta? am insistat eu, cu vocea aspră, pentru că eram îngrijorat. Mi-ai spus adevărul?

Joanna îşi reţinu respiraţia.

— Nu te-am minţit niciodată. Nu cu adevărat... Şi niciodată nu o voi face. Trebuie să plecăm.

Făcu o încercare de a se târî de-a buşilea pe saltea, dar trupurile noastre erau prea înlănţuite pentru ca ea să se poată mişca fără ajutorul meu.

— Regret, continuă apoi. Nu te merit, să ştii.

— Meriţi tot. Te iubesc.

— Adevărat? Îşi strivi ţigara, cu capul aplecat peste scrumieră. Nu e vorba doar despre sex?

— Nu. Totuşi, nu pretind că nu este important. Dar te iubesc... vreau să mă însor cu tine. Tu vrei?

Se lăsă liniştea. Stomacul meu se resimţea, parcă aş fi fost în cădere. „Căzând de la o fereastră înaltă în braţele unui înger."

— Nu poţi. Scoase un sunet, pe jumătate chicotit, pe jumătate oftat. Eşti deja însurat!

— Există şi treburi ca divorţul.

— Dar nu vei putea să faci asta. Eşti cleric.

— Mai sunt şi alte moduri de a-ţi câştiga existenţa.

Mă sărută. Apoi, rămase cu capul lipit de umărul meu.

— Oricum, există Toby.

— Ce are el de-a face cu asta? Nu vreau să mă însor cu *el*. O bănuială monstruoasă apăru în mintea mea. Tu şi Toby... sigur nu sunteţi...?

Joanna râse, un sunet ascuţit şi nervos, ca scrâşnetul unor pietre pe un geam.

— Eu şi Toby nu suntem iubiţi, dacă asta te îngrijorează.

— Atunci ce e?

— Ţi-am vorbit despre heroină. Nu te-am minţit. Dar nu ţi-am spus tot.

Am aşteptat. Aerul serii îmi răcorea pielea goală. Scrumul cădea din ţigara mea pe cearşaf. L-am dat de-o parte şi am pus mucul în scrumieră.

— Îţi aminteşti de Annabel? Prietena lui Toby. Se retrase de lângă mine şi se aşează pe saltea, înconjurându-şi genunchii cu braţele. Ei bine, a folosit aceeaşi metodă şi cu mine, cum a făcut cu ea.

— Heroină! Mâna mea alunecă pe coapsa Joannei, ca şi cum simţeam nevoia de a mă asigura că încă e acolo, să-i simt carnea şi sângele. Eşti... eşti dependentă de heroină?

— Da.

— Dar nu eşti...

— Nu, nu sunt o drogată hămesită dintr-o cameră din subsolul de la Notting Hill! Nu-mi vând trupul pentru a-mi satisface viciul! Nu sunt acoperită de răni. Nu sunt subumană.

Am îmbrăţişat-o.

— Nici nu trebuie să fii aşa, să ştii, continuă ea. Dacă te aprovizionezi în mod regulat, poţi să duci o viaţă perfect normală.

— Dar nu se vede în niciun fel.

— Nu folosesc seringi. Fumez. Aşa m-a făcut Toby să încep. Vocea ei era joasă şi continuă împleticit: Obişnuiam să fumăm drogul împreună. Canabis, opiu, cum vrei să-i spui. Toată lumea făcea asta. Toţi prietenii noştri. Şi de ce nu? După cât puteam să văd, era perfect inofensiv. Dar Toby a început să-mi aducă şi alte combinaţii. „Combinaţii speciale", spunea el. Umerii i se înfiorară. Şi, după o vreme, n-am mai putut fără. Aşa că, ce puteam să fac? Nu cunoşteam pe nimeni altcineva care să-mi procure heroina. Numai pe Toby. „Să rămână în familie", spunea el. Şi, atâta timp cât făceam ce voia Toby, nu era nicio problemă.

— Există medici. Un generalist ţi-ar putea da un...

— Dar îmi *place*. Şi, în afară de asta, mi-e teamă.

— De ce îţi este teamă?

— Pentru că, dacă încerc să nu mai iau heroină, Toby nu va mai putea să se bazeze pe mine, ca să facă tot ce vrea.

— Dar asta este tot, nu-i aşa?

— Va face ceva. Va încerca să mă facă dependentă din nou. Şi, dacă nu va reuşi, s-ar putea să facă *orice*. E foarte uşor să iei o supradoză, aşa să ştii. Mai ales heroină chinezească. Şi toate produsele lui sunt chinezeşti. Vin din

Hong Kong şi nu ştii niciodată cât de puternice sunt sau ce au mai pus în ele. Nimic nu e pur, ca acelea pe care le obţii pe cale legală. Nu că astea s-ar găsi foarte uşor. Dar, dacă un dealer se satură de vreun client, îi va da o doză de heroină pură,neobişnuită. În acest comerţ există un cuvânt pentru toate astea. Se numeşte „doză fierbinte". Care te ucide.

— Dar ce avantaj ar avea el din asta? Ai spus că nu are banii lui proprii. Doar nu-şi va ucide găina cu ouăle de aur?

— Vrei să spui că s-ar putea face un testament? Să las tot ce am altcuiva. Nu sunt sigură că va funcţiona. Când am cumpărat casa asta, m-a făcut să semnez ceva. Un fel de clauză. Ce îi dă lui dreptul să o cumpere la suma nominală, în afară de cazul în care este de acord cu vânzarea.

Acum era aproape întuneric total, şi vocea Joannei devenise o şoaptă.

— Probabil că mă va ucide oricum. Nu ar fi niciun pericol pentru el, deoarece oricine va spune că eram o drogată care a luat o supradoză. Îi place să controleze totul, vezi tu. E important pentru el.

— Dar să te ucidă?

Se răsuci în braţele mele.

— Crede-mă. Trebuie să mă crezi. E fratele meu, îl cunosc.

Întinse din nou mâna după ţigări. Un timp, fumarăm în tăcere.

— Te-am făcut să mă urăşti? reluă ea. Să mă dispreţuieşti?

— Categoric, nu. Vom merge mai departe. Pot să am grijă de tine, să te ajut cu tratamentul. Îţi voi găsi şi un avocat. Toby nu va putea să te găsească. Acesta este cel mai important lucru.

— Nu pot face asta. Nu pot să-ţi distrug viaţa.

— Nu vrei să vii cu mine?

— Ştii bine că vreau. Dar, dacă plecăm împreună, te voi distruge – într-un fel sau altul. Şi te iubesc – deci cum aş putea să-ţi fac aşa un rău?

— Trebuie să mă laşi pe mine să hotărăsc. Ştiu în ce mă bag.

— Nu prea ştii; în mod sigur, nu. Nu ştii cum e să trăieşti cu un dependent de droguri. Nici măcar nu mă cunoşti prea bine. Îmi mângâie ceafa, trecându-şi mâna peste mărul lui Adam. Hai să mergem! Se vor întreba unde suntem.

— Nici nu le pasă.

— Ba da. Ştii bine că le pasă.

În acea clipă, ca la un semnal, am auzit paşi traversând încet duşumeaua goală a camerei de dedesubt. Am desluşit un trosnet slab.

— E uşa de la scară, şopti Joanna. Urcă.

— Uşa e încuiată.

— Da, dar cheia este în broască. Dacă se apleacă şi se uită...

Ne-am înghesuit unul într-altul ca niște copii înspăimântați. Pașii erau lenți, dar grei. Puteau să aparțină unui bărbat sau unei femei. Încetiniră pe măsură ce se apropiau de ușa noastră și apoi se opriră. Joanna mă strânse de mână.

Apoi se auzi un ciocănit slab. Mi-am reținut respirația. Cineva care voia să se asigure – de ce? Nu voia să o deranjeze pe Joanna dacă dormea? Sau îi era teamă că mai auzea și altcineva ciocănitul? Până la urmă – am pierdut noțiunea timpului –, pașii s-au auzit din nou.

— Urcă *mai sus*, murmură Joanna.

Înlănțuiți în întuneric, ascultam sunetele și încercam să le decodăm. Cu cât pașii urcau, cu atât mai înăbușiți deveneau. Brusc, se auziră mai tare și mai fermi.

Joanna se strânse lângă mine.

— E în camera de deasupra. Respirația ei îmi gâdila urechea. Nu crezi...?

— Nu. Nu e Francis Youlgreave. Poți fi sigură de asta.

Vorbind, mă întrebam dacă aveam departe. Pașii traversară dușumeaua de deasupra noastră. M-am gândit că se îndreptau spre fereastra ce dădea către alee, cea de la care Francis Youlgreave sărise pe pietrișul de jos.

Liniștea se instală din nou în jurul nostru. Când, în sfârșit, pașii se auziră iarăși, am simțit-o pe Joanna răsuflând. Un suspin de ușurare? „De data aceasta, n-a sărit."

Pașii se opriră. Ce făcea el sau ea? Se uita afară, de la altă fereastră? Apoi, mișcarea reîncepu, rapidă acum, aproapeo fugă, și mult mai zgomotoasă. Picioarele loveau dușumeaua și lipăiră în jos, pe scări, fără să se mai oprească la ușa Joannei.

Aceasta se trase departe de mine, rulă salteaua și se ridică în picioare. Trupul ei gol răspândea lumină. M-am străduit să mă ridic – mult mai greoi, pentru că picioarele mele erau mai puțin suple și nu eram obișnuit să mă ridic de pe saltele. Păși în vârful picioarelor prin cameră, spre fereastra dinspre nord. Trupul ei deveni întunecat, o siluetă pe cenușiul palid al geamului.

— David... privește!

M-am apropiat de ea. Camera era plină de curenți ce se strecurau prin ferestre, pe sub ușă, prin crăpăturile dușumelei. Căldura provenită de la dragostea pe care o făcusem dispăruse și simțeam că îmi este frig. Când am ajuns la fereastră, Joanna se rezemă de mine și îmi trase brațul peste umerii ei și apoi între sâni.

— Vezi? arătă cu mâna liberă. Acolo... în spatele piscinei, dincolo de copaci.

În partea cea mai depărtată a copacilor, chiar dincolo de limita grădinii, flăcări roşii şi oranj luminau Carter's Meadow. Se ridicau foarte sus şi continuau să urce. Din cauza unui paravan de frunze şi ramuri aflat între noi şi foc, flăcările nu erau decât un amestec impresionant de scântei. Fereastra era deschisă puţin în partea de sus şi, pentru o clipă, m-am gândit că pot chiar auzi trosnetul focului şi probabil un ţipăt de durere şi teroare.

„Cu carnea în flăcări, cu stigmate incandescente,
Ca tămâia în rai, sufletul se întoarce..."

35

— Cineva a făcut un foc de tabără. Calmul vocii mele m-a uimit şi pe mine. Probabil că nişte adolescenţi. La urma urmei, e sâmbătă noaptea.

Joanna nu răspunse. Începuse să-şi caute hainele în semiîntuneric. Am făcut şi eu la fel. Mă simţeam greoi, murdar şi ca un hoţ. Joanna se îmbrăcă înaintea mea. În timp ce încă îmi mai legam şireturile, se îndreptă spre uşă.

— E cel mai nimerit moment să plecăm, zise ea. Probabil că au văzut focul. A creat o diversiune.

M-am ridicat de jos.

— Aş fi vrut să putem rămâne.

— Şi eu.

— Sunt aşa de multe lucruri despre care trebuie să vorbim. Viitorul.

— Eu nu aparţin viitorului tău.

— Ba da.

Veni spre mine şi mă sărută.

— Aş vrea atât de mult să te cred. Braţele ei îmi înconjurară strâns gâtul. Dacă aş putea să rezolv într-un fel cu Toby, oare chiar am putea fi împreună?

— Sigur că am putea. Noi doi, în orice caz.

— Am o idee.

— Care?

— Nu vreau să ţi-o spun încă. Nu ştiu dacă sunt destul de curajoasă să o pun în aplicare. Nu ştiu dacă va funcţiona.

Am încercat să pun întrebări, dar mi-a acoperit gura, întâi cu degetele, apoi cu buzele. O clipă mai târziu, răsuci cheia şi deschise uşa...

— Dă-mi mâna, murmură ea. Ar fi mai bine să nu aprindem lumina. Ştiu drumul.

— Parcă ai vorbi în parabole.

Se opri brusc, aşa încât am dat peste ea, apoi se înălţă şi mă sărută iarăşi. Fără să mai spunem nimic, mă conduse în jos, pe scări, prin camera de dedesubt şi apoi de-a lungul palierului ce se desfăşura pe toată lungimea casei.

Muzica încetase. În capătul scărilor, luminile erau aprinse. Lumea vorbea undeva în depărtare. Vocile lor stârneau ecouri, urcând din hol, sunete care se urmăreau unele pe altele prin casă, până la luminatorul din acoperiş. Printre voci, am crezut că le recunosc pe a lui James şi poate pe a Vanessei.

Joanna mă trase într-un coridor din stânga şi ne îndreptarăm spre spatele casei. Era încă destulă lumină pentru a putea să disting vag contururile şi jocul de lumini şi umbre, dar detaliile se estompaseră. Am urcat treptele şi am traversat camerele goale ce miroseau a praf. Într-una dintre ele, am auzit un animal speriat luând-o la fugă, probabil un şoarece. Joanna se depărtă de zgomot şi, pentru o clipă, se ghemui în mine.

Apoi, deschise o uşă.

— Scările din spate, şopti ea. Eu mă duc înainte, să controlez dacă nu e cineva în bucătărie.

O clipă mai târziu, m-am alăturat ei în bucătărie, o încăpere mare şi neîngrijită, ce mirosea a praf şi a lapte stricat şi care arăta în întuneric ca şi cum nimic nu se schimbase de când plecase familia Youlgreave, în 1930.

— Ar fi mai bine să ne despărţim, reluă Joanna. Dacă ieşi pe uşa aceea şi mergi mai departe, ajungi în hol. Ai putea să spui că eşti în căutarea unei băi. Eu fac un ocol prin spate.

— Pe unde?

— Afară e curtea bucătăriei, apoi grajdul. Pot să ocolesc prin grădină, până aproape de piscină.

Mă împinse blând spre uşa holului. Ea se îndreptă în direcţia opusă. Când am ajuns la uşă, m-am oprit şi m-am uitat înapoi, după ea.

Şi ea se uita la mine.

— Te iubesc, rosti încet, dar distinct. Indiferent ce s-ar întâmpla, să nu uiţi asta.

Deschise uşa şi dispăru. Tristeţea mă înconjură ca o negură. Mă poticneam orbecăind prin casă.

În hol, luminile erau aprinse. M-am îndreptat spre sclipirea lor. N-am văzut pe nimeni. Uşa biroului era tot închisă. Am auzit voci în stânga, probabil provenind din camera de zi, cea cu barul. N-am putut să scot o vorbă, iar vocile nu mai erau sunete de petrecere: păreau agitate şi confuze.

Mi-am trecut degetele prin păr şi mi-am îndreptat nodul cravatei. Dacă aş putea să găsesc o oglindă – brusc, îmi fu teamă că aspectul meu nu dovedea doar că o iubeam pe Joanna, ci şi că am petrecut mare parte din seară făcând dragoste. M-am uitat la ceas. Era trecut de nouă. Îmi închipuisem că e mult mai târziu.

Am aruncat o privire pe coridor. Uşa camerei de zi era deschisă. Cineva lăsase pe duşumeaua holului un pahar pe jumătate plin. Dintr-un impuls, l-am ridicat. Un participant la petrecere ţine în mână ceva de băut; faptul că aveam paharul mă ajuta să creez iluzia nevinovăţiei mele.

Camera de zi era plină de oameni. Mulţi dintre ei erau adunaţi în jurul barului improvizat. Nu-i vedeam pe Vanessa şi nici pe Toby.

Vocea lui James se ridică deasupra celorlalte.

— Încet, încet. Nu este cazul să permitem să se strice petrecerea. Mă descoperi şi îmi făcu semn să vin la el. L-ai văzut pe Toby?

— Trebuie că e afară.

— A plecat undeva. Poate că te căuta pe tine.

Am dat din cap.

— Cineva a aprins un foc de tabără pe terenul acela care este proprietatea primăriei.

— Aşa mi-am închipuit şi eu.

— Puţină distracţie, probabil.

Afară se auziră paşi şi deodată Vanessa intră în cameră. Faţa ei era roşie şi arăta foarte fericită – aproape ca şi cum ar fi venit de la o întâlnire cu un iubit. Se îndreptă spre mine.

— Tocmai mă întrebam unde eşti, zise ea. Ce se întâmplă?

— Un foc de tabără în Carter's Meadow.

— Focul acela este pe pământul nostru, mă întrerupse Ted Potter, fluturând belicos o sticlă de bere. Nu era goală şi puţin din conţinutul ei îl stropi pe faţă şi pe umeri. Nenorociţii de braconieri, domnule vicar, dacă nu vă supăraţi că vorbesc aşa! O să-i gonim de acolo.

— Nu este pământul tău, Ted, interveni Doris, luându-l de braţ. E al meu. Şi te-ai umplut de bere, peste tot pe haină.

— O, Doris, îngână el. Apoi, ridică sticla spre lumină şi văzu că se golise. Se îndreptă spre bar şi se aplecă spre James. E rândul meu, domnule doctor. Ce doreşte fiecare?

Doris mă privi.

— Regret. Nu ajunge aşa decât o dată sau de două ori pe an. În restul timpului, nu se atinge de băutură. Aş fi vrut să nu o fi făcut în public.

I-am zâmbit.

— Cel puţin, se distrează. Şi astăzi, a muncit din greu.

— Cu toţii am muncit. Asta nu e o scuză.

— Ce aveţi acolo, domnule vicar? strigă Ted. Gin, nu-i aşa?

Am acoperit paharul furat cu mâna şi am clătinat din cap. Brusc, amintirea Joannei îşi croi drum prin mintea mea şi îmi veni să râd de fericire.

— Minunat, nu-i aşa? rosti Vanessa. O asemenea ocazie, ce fericire!

Câteva picături din băutura mea se vărsară.

— Scuză-mă, despre ce vorbeşti?

— Despre cărţi. Toby spune că pot să le iau acasă.

— Deci i-au aparţinut lui Francis?

— Da. Cel puţin treizeci dintre ele. În principal, teologie, dar sunt şi unele ciudăţenii. E un exemplar din *Limbile îngerilor* cu paginile netăiate. Şi un manual de gospodărie, de la mijlocul epocii victoriene, privind prepararea cărnii.

— Privind *ce*?

Vanessa ridică ochii spre mine, cu o jumătate de zâmbet pe faţă. Implacabilă ca destinul, ştia exact ce spune.

— Carnea. Tot ce trebuie să ştie o gospodină. Cum să o cumpere, cum să o pregătească, să o gătească, să o servească, să îi prepare o garnitură, să o taie, să folosească resturile. Făcu o pauză. Cum să o tranşeze. Există şi o cărticică despre anatomia umană. Unele dintre pasaje au fost subliniate.

Am sorbit din băutură, descoperind că era gin curat.

— Nu intenţionez să-l judec pe Francis Youlgreave, vreau doar să ştiu *adevărul*.

Ted Potter se bălăbăni printre noi şi se aşeză greoi pe un fotoliu.

— Pentru a fi cât se poate de sincer, a trecut ora mea de culcare, i se destăinui el paharului din mână. Dădu apoi din cap, ca şi cum paharul i-ar fi răspuns. Da, continuă el, mâine e o nouă zi.

Pleoapele i se închiseră. Paharul se clătină, Doris i-l luă şi-şi privi fix soţul. Charlene veni lângă ea. O clipă mai târziu, Ted începu să sforăie uşor.

— Kevin va trebui să ne dea o mână de ajutor, rosti Doris.

Charlene clătină din cap.

— Kevin zace pe spate. Domnişoara Oliphant a trecut peste el şi nici măcar nu şi-a dat seama.

— Atunci, lăsaţi-i unde sunt, sugeră Vanessa. De ce ar fi responsabilitatea voastră să-i căraţi acasă?

— Toby! urlă James lângă umărul meu. Cum e cu Marele Foc de la Carter's Meadow?

Toby se afla lângă uşa franţuzească.

— Pare că se domoleşte. Nu cred să fie cineva acolo. Totuşi, am să mă duc să arunc o privire. Vrea cineva să vină cu mine? Se întoarse spre mine: David?

— În curând, David îi va veni de hac! declară James şi râse tare. Doar e slujitorul Bisericii!

Vanessa mă urmă pe terasă. Din acest unghi, nu puteam să vedem focul. Audrey se afla lângă scările ce coborau spre peluză.

— Rosemary e în regulă? întrebă Vanessa.

— Aşa bănuiesc. N-am văzut-o recent.

— David? mă chemă Audrey din umbra de la marginea peluzei. Aş vrea să-ţi vorbesc.

Puteam să spun după vocea ei că e supărată.

— Nu s-ar putea să mai aşteptăm puţin? Am impresia că e o mică problemă la Carter's Meadow.

— Focul? Fac pariu pe orice că sunt nenorociţii ăia de băieţi.

— Cei din staţia de autobuz?

— Nu, Michael şi Brian Vintner. Se îndreptă încet spre noi. S-au comportat ca nişe barbari toată noaptea. Regret că trebuie să-ţi spun asta, dar Michael s-a izbit de mine lângăpiscină şi apoi a luat-o la goană fără să-şi ceară scuze. El şi Brian se jucau în copacii de lângă gard, făcând o zarvă teribilă. Cred că ar merita o pedeapsă severă.

— Audrey, o întrerupse Vanessa. Mulţumim că ne-ai spus, dar eu cred în mod categoric că ar trebui să-l laşi pe Michael în grija noastră.

— Regret, doamnă Byfield. Audrey scuipă pur şi simplu numele de familie al Vanessei ca şi cum ar fi fost o înjurătură. Nu e destul.

— N-am putea să discutăm despre asta mai târziu? am întrebat eu.

— Lasă asta în seama mea, interveni Vanessa cu voce dârză. Am să vorbesc eu cu Audrey. Tu şi Toby mergeţi şi rezolvaţi problema focului.

Laş cum eram, am fost încântat să aleg calea cea mai uşoară. Nu doream să mai am de-a face cu alte izbucniri ale lui Audrey. Nu că aş fi fost deosebit de amator să merg cu Toby, totuşi. Ironia era că, în timp ce Audrey era mai ales enervantă, Toby – dacă spusele Joannei erau adevărate – era capabil de rele adevărate. Cu toate acestea, Toby era inteligent, avea maniere frumoase şi nu făcea scene; aşa că, într-un fel, era o alegere mai atractivă ca tovarăş. E aşa de simplu să judeci după aparenţe, chiar dacă nu ai nicio scuză pentru asta.

Eu şi Toby am traversat peluza, raza lanternei lui şerpuind înaintea noastră. Acum, pe aici erau puţini oameni.O pereche de tineri se îmbrăţişa pe una dintre băncile de lângă bazin. Când ne-au văzut, s-au ridicat repede, aranjându-şi hainele. Era prea întuneric pentru a le recunoaşte chipurile. Noi am ocolit piscina şi am auzit perechea plecând grăbită în noapte, ca şoarecele speriat pe care eu şi Joanna îl deranjasem.

— De aici nu poţi vedea focul, am zis eu.

— L-am observat doar pentru că m-am dus sus, în turn, să văd dacă Jo e acolo. Apropo, ai văzut-o în ultimul timp?

— Nu de curând. Şi nici pe Michael sau pe Rosemary.

— Michael şi Brian au avut parte de distracţia vieţii lor. Dar mi-e teamă că Audrey nu.

— Poate că ar trebui să-i ducem pe băieţi acasă.

— De ce? Este şi petrecerea lor. Îmi plac petrecerile la care ai de toate, de toate vârstele.

Mă conduse spre cărarea dintre tufişuri, cea pe care eu şi Rosemary am parcurs-o în direcţie opusă, în după-amiaza în care Rosemary a găsit sângele şi blana în Carter's Meadow. Pe frunzele de deasupra capetelor noastre începu să se audă un răpăit.

— A început să plouă, spuse Toby. Toată seara, a încercat s-o facă.

— Cel puţin, asta va ajuta la stingerea focului.

Cărarea coti la stânga şi atunci am putut vedea focul clar, în partea îndepărtată a gardului. Câteva minute mai târziu, urcam spre Carter's Meadow. Am mers prin iarba sălbatică, spre micul crâng.

— E în acelaşi loc în care am găsit blana, zise Toby. Exact acelaşi. Ce ciudat!

L-am privit, dar întunericul îi ascundea faţa.

— S-ar putea să fie o coincidenţă.

Am continuat să mergem spre pâlcul de copaci. Cel uscat se afla într-o parte, mai departe de ceilalţi. Lemnul lui probabil că se uscase şi mai mult în timpul verii. Era cuprins de flăcări, arzând cu ultima strălucire a unei vieţi artificiale. Totuşi, în acest moment, focul era în scădere, deşi multe dintre crengi şi rămurele încă mai străluceau roşii. Doi dintre copacii din apropiere aveau frunzele înnegrite, dar din fericire flăcările nu se extinseseră până la ei.

Toby lumină cu lanterna înjur. Nu era nimeni pe acolo. Nimic nu se mişca, în afară de flăcările ce mureau şi de ploaia ce se înteţea tot mai mult. În raza de lumină, picăturile de ploaie arătau ca nişte ace căzând din cer.

— Pfui, făcu el. Poţi să simţi de aici căldura.

— Noroc că vântul a bătut în direcţie opusă. Altfel şi ceilalţi copaci ar fi luat foc.

Raza lanternei alunecă peste iarbă, până la baza copacului.

— Ce-i asta?

Se zărea un dreptunghi cu o strălucire roşie deasupra. Ceva zăcea pe pământ, pe jumătate ascuns, imediat în spate – „ceva roşu", am gândit eu, deşi era greu să fii sigur, deoarece culoarea putea fi doar reflexia flăcărilor.

Toby se opri la câţiva metri depărtare de copac; fierbinţeala nu îi permitea să se apropie mai mult. Plimbă fasciculul luminos pe pământ.

— Este un fel de cutie. Şi, dincolo de ea, ar putea fi o canistră de benzină.

— Deci focul a fost pus?

— Probabil de cei de la TCP.

— Cum?

Toby întoarse capul spre mine, şi lumina flăcărilor dansa ca nişte şerpi printre şuviţele lui roşcate de păr. Tipii din Consiliul proprietarilor. Îşi lăsă capul pe spate şi râse.

Cuvintele mă şocară – nu în special din cauza snobismului lor grotesc, ci din pricină că Toby îşi închipuia că îi voi împărtăşi veselia. Aşa îi păream eu lui?

Se întoarse spre foc.

— Se va consuma singur într-o oră sau două şi nu cred că va mai face alt rău. Dar este puţin cam prea aproape de grădină pentru a fi liniştiţi.

— Ar fi mai bine să raportăm poliţiei.

— Dacă ar fi terenul meu, primul lucru pe care l-aş face ar fi să ridic gardurile.

Îl ascultam doar pe jumătate. M-am apropiat de copac. Căldura era neplăcută, dar suportabilă. Alături de cutie, canistra de benzină zăcea pe o parte, cu capacul desfăcut.

— Ce crezi, până la urmă, doamna Potter mi-ar vinde terenul? Ar completa frumos grădina.

Am ridicat o creangă lungă, cu un capăt ars. Am folosit-o pentru a atinge partea înnegrită a cutiei. S-au ciocnit cu un *clic* slab, deci cutia era de metal.

„Dumnezeule mare – nu erau cei din TCP. Era cineva mai apropiat de casă."

— David, ce faci? Fii atent, ramura aia este gata să cadă.

L-am ignorat. Apărându-mi faţa cu braţul liber împotriva fierbinţelii, am mai făcut doi paşi spre cutie. Probabil că acesta era locul de unde a pornit focul. Am introdus capătul băţului. Dintre rămăşiţe apăru o formă rectangulară, împrăştiind înjur cenuşă şi scântei.

— David...?

Obiectul alunecă de pe băţ şi se opri pe o latură a cutiei, împrăştiind cenuşă şi scântei. M-am retras repede spre Toby.

— Ce e? Ce ai găsit?

Timp de câteva secunde, diverse posibilităţi îmi trecură prin minte. Puteam să spun că nu ştiam ce era. Puteam să las pe altcineva să facă legătura. Puteam să nu-i zic nimic lui Toby, ci să mă duc să o caut pe Vanessa. Sau puteam să nu le spun nimic nici lui Toby, nici Vanessei şi, în loc de asta, să telefonez la poliţie. Sau puteam să mă duc la vicariat şi să văd dacă nu se produsese nicio stricăciune. Dar, mai mult decât orice, aş fi vrut să nu fi avut de-a face cu asta.

— Sunt aproape sigur că este cutia care a conţinut hârtiile familiei Youlgreave. Era acasă la noi. Dacă am dreptate, înseamnă că ne-a spart cineva casa şi a furat-o. Canistra cu benzină a fost lăsată de James în garaj, astăzi după-amiază, deci cred că şi aceasta a fost furată.

Toby fluieră.

— Vanessa... oare ce va spune?

— Depinde dacă hârtiile mai erau încă în cutie.

— Nu contează dacă erau sau nu. *Ceva* tot se afla înăuntru. Ce mizerie!

Avea dreptate. Cu mai puţin de o jumătate de oră în urmă, eu şi Joanna ne iubeam şi totul părea aşa de simplu. Nu uşor, dar simplu. Iar acum, stând lângă copacul incandescent, cu ploaia căzându-mi neîncetat pe cap şi pe umeri, mă simţeam ca şi cum nimic nu va mai fi vreodată simplu şi demn de încredere.

— Ar fi mai bine să telefonăm la poliţie.

— Vino pe aici. Toby îşi îndreptă raza lanternei peste teren, în cealaltă parte a gardului dintre acesta şi grădină. Putem să mergem pe la grajduri. Există o posibilitate mai mică de a ne întâlni cu cineva şi ne va uda şi mai puţin.

Mă conduse prin grajdurile întunecate şi apoi în curtea ce se afla în umbra din spatele casei. În curând, ne aflam în bucătăria unde o văzusem ultima oară pe Joanna. Mă duse de-a lungul coridorului, spre biroul de lângă uşa din faţă. Camera era goală. Pe masă se afla o cutie de lemn, cu capacul deschis. Am văzut înăuntru cărţile frumos aranjate. Toby închise uşa în urma noastră şi puse lanterna pe masă.

— Ar fi mai bine să telefonezi tu. Îţi vor da mai multă atenţie.

Mi-a găsit numărul de la circa de poliţie. Când am reuşit să iau legătura, am vorbit cu sergentul de serviciu, caren-avea chef să creadă că a fost ceva serios, nelalocul lui. Am discutat în contradictoriu mai multe minute.

— Ascultaţi, zise omul până la urmă. E sâmbătă seara şi suntem deja suprasolicitaţi. Din ceea ce mi-aţi spus, pare un fel de mică distracţie care a scăpat de sub control. Dar nu s-a produs nicio pagubă reală, nu-i aşa? Totuşi, am să mă asigur că o să dea cineva o raită dis-de-dimineaţă.

— Jaful şi distrugerea proprietăţii private nu mai e ceva serios?

— Cum să nu, sir. Dispoziţia poliţistului părea de nezdruncinat. Am să vă spun ceva: de ce nu vă duceţi acasă, să vedeţi dacă există vreo dovadă a jafului? Poate că nu a fost cutia dumneavoastră, la urma urmei. Nu e rău să verificaţi. Dacă a fost violare de domiciliu, desigur, sunaţi-ne. Am să raportez apelul dumneavoastră.

Acesta a fost sfârşitul încercării mele de a chema poliţia. Toby, care stătuse sprijinit de uşă fumând o ţigară, îşi îndreptă trupul şi îmi zâmbi.

— Băieţii în albastru n-au fost de prea mare ajutor?

— Probabil că ai înţeles ce spunea.

— Te duc cu maşina la vicariat, dacă vrei.

— Mai curând, aş vrea să vorbesc cu Vanessa. Să o informez. Am ezitat. Poate că n-ar trebui să pomenim nimănui despre cutie până nu vorbesc cu ea.

Am părăsit biroul şi am mers, de-a lungul coridorului, spre camera de zi. Puţine se schimbaseră în absenţa noastră. Femeia Potter era tot lângă capul familiei, care continua să sforăie liniştit în fotoliu. James şi Mary, cu sprijinul unui grup devotat de ajutoare, dădeau metodic iama prin ce mai rămăsese în bar. Rosemary se înapoiase şi era lângă cămin, înconjurată de cei trei tineri care concurau pentru a-i atrage atenţia. Joanna nu era acolo. Nici Vanessa, nici Audrey.

— Aţi văzut-o pe Vanessa? întrebă Toby.

— Am crezut că s-a dus cu voi, răspunse James. L-aţi prins pe piromanul nostru?

— Nici urmă de cineva. Doar un copac arzând.

— Pare ceva aparţinând de domeniul tău, David. Nu este ceva în *Biblie* despre un tufiş arzând şi despre îngerul Domnului?

— Exodul. Capitolul trei.

M-am îndreptat spre cea mai apropiată uşă franţuzească, Toby era în urma mea. Ploaia nu mai turna ca mai devreme, dar nici nu se oprise. Lumina ce izvora din camera de zi strălucea în băltoacele de pe terasă.

— Poate că se adăposteşte lângă piscină, sugeră Toby. Să-ţi aduc o umbrelă? Am una în Jaguar.

— O aduce unul dintre băieţi, interveni James. Brian! Toby are o treabă pentru tine.

Brian se strecură prin mulţime. Pentru prima oară, Michael nu era cu el. Am simţit o urmă de nelinişte. Dacă încă era afară, va fi udat până la piele.

Toby îi dădu lui Brian cheile maşinii.

— E exact în faţa uşii, sub baldachin. Există o umbrelă pe bancheta din spate.

Băiatul o luă la fugă, încântat să aibă o misiune şi dorind să-şi demonstreze viteza şi eficienţa. Mi-am dat seama prea târziu că ar fi trebuit să-l întreb unde e Michael.

— Vanessa? am strigat eu. Vanessa?

Aşteptam un răspuns. Lângă mine, Toby stătea tăcut. Se uita peste peluză, o pată palidă, cenuşie în întuneric.

Deodată, Brian apăru în pragul camerei de zi.

— Afară sunt doi oameni, gâfâi el. Ţi-au spart maşina.

Se lăsă o clipă de tăcere.

Apoi, Toby înjură.

— La naiba!

Trecu în fugă pe lângă Brian, împingându-l din calea lui. Noi l-am urmat, alături de cel puţin o duzină dintre ceilalţi. Rosemary era chiar în spatele meu.

— Te simţi bine? am întrebat-o cu voce scăzută.

Nu mi-a răspuns. Curentul mulţimii ne-a cărat umăr la umăr, pe coridor, apoi în hol. Uşa din faţă era deschisă. Ploaia pătrunsese în casă, şi o baltă acoperea lespezile de lângă uşă. Încadraţi de tocul uşii se aflau doi bărbaţi în trenduri, cu capetele descoperite, ude de ploaie. În spatele lor se afla maşina lui Toby, sub baldachin. Portiera şoferului atârna deschisă, şi panoul ce căptuşea uşa şi adăpostea mecanismul geamului fusese scos.

— Domnul Clifford? întrebă cel mai înalt dintre ei, un om cu o faţă mare şi ochii oblici la colţurile exterioare. Domnul Toby Clifford?

— Da, răspunse Toby. Cine sunteţi?

— Poliţia. Pentru o clipă, omul arătă ceea ce putea să fie o insignă. Sunt comisar-detectivul Field, şi acesta este sergent-detectivul Ingram. Am vrea să vă punem câteva întrebări, sir.

— Ce aţi făcut cu maşina mea? Aţi spart-o?

— Nu era încuiată. Noi...

— E o minciună. A fost încuiată.

— Date fiind circumstanţele, ar fi mai bine să ne însoţiţi la secţie, sir. N-am vrea să-i supărăm pe musafirii dumneavoastră, nu-i aşa?

Toby nu răspunse. Îl privea pe celălalt, care ţinea în mână ceea ce părea a fi un mic pacheţel cafeniu.

— Trebuie să vă spun că nu sunteţi obligat să spuneţi nimic, dacă nu doriţi, rosti Field, dar ceea ce spuneţi poate fi consemnat şi poate servi drept probă.

Cineva din spate icni.

Toby se răsuci, întorcând spatele ofiţerilor de poliţie. Faţa îi era palidă, aproape verde. Ochii cercetau micul grup de oaspeţi.

— Tu! zise el arătând spre Rosemary. Tu, căţea, tu, fund umflat, tâmpito, tu, vacă frigidă şi neregulată!

Se azvârli spre ea. Automat, m-am aşezat în faţa ei şi astfel se izbi de mine. Apoi, cei doi poliţişti îl apucară de braţe, pe la spate.

— Petrecerea s-a terminat, rosti Field.

Dar nu se terminase. Lui Toby i se puseră cătuşe şi fu condus la maşină. În timp ce Field raporta prin staţie, Ingram începu să ne ia numele şi adresele. Eu am fost primul. Când realiză că eram cleric, sprâncenele i se ridicară, făcându-mă să mă simt ca un copil neascultător prins cu mâţa în sac.

— Ce ne puteţi spune despre domnişoara Clifford? mă întrebă el. Unde se află?

— Nu ştiu.

Trecu la James, care era aproape treaz. Am aruncat o privire în jur, spre holul plin de lume. Aproape toţi erau acolo, în afară de familia Potter, Joanna, Audrey, Vanessa şi Michael.

Şi, desigur, Rosemary, mi-am dat eu seama deodată: fusese acolo cu o clipă în urmă, dar acum dispăruse.

Pe sub uşa biroului se vedea lumină. Poate că Vanessa se înapoiase să studieze mai amănunţit cărţile lui Francis Youlgreave şi pentru a uita toată agitaţia. Am deschis uşa. Nu era nimeni înăuntru. Cărţile şi lanterna erau încă pe masă. La fel şi telefonul.

— Domnule detectiv! l-am chemat eu pe Ingram. Vă deranjează dacă încerc să telefonez la vicariat, să văd dacă familia mea s-a întors acasă?

Ingram dădu din cap şi se întoarse spre Mary Vintner, care continua să soarbă dintr-un gin mare.

Am format numărul vicariatului. Telefonul sună şi sună!

— Fac pariu că toţi sunt la piscină, rosti James în urechea mea. Probabil, adăpostindu-se în căbănuţă. S-ar putea ca şi Joanna să fie acolo.

— Mai bine ne-am duce să vedem. Dacă poliţia ne lasă.

Ingram nu ridică nicio obiecţie, aşa că eu şi James am intrat din nou în camera de zi: James a luat lanterna. Apoi, am ieşit pe terasă.

— Vanessa? am strigat eu. Audrey? Michael?

— Joanna, strigă şi James la câţiva centimetri de urechea mea stângă.

Niciun răspuns. Doar zgomotul constant al ploii.

— La naiba! reluă James. Va trebui să mergem acolo şi o să ne ude leoarcă.

Atunci se auzi ţipătul.

Un sunet înalt şi icnit, în două părţi, mai apăsat în prima parte. Suna complet neomenesc, ca strigătul unui pescăruş. Apoi, ţipătul se transformă într-un cuvânt, repetat iarăşi şi iarăşi.

„David. David. David."

Am coborât în fugă scările, spre peluză şi spre sursa ţipătului. James aprinse lanterna şi mă urmă. Mergeam în direcţia piscinei. Picioarele îmi alunecau pe iarba udă. Ploaia îmi biciuia obrajii şi îmi intra în ochi. Fasciculul luminos mătura întunericul din faţa noastră. M-am împiedicat şi aproape am căzut peste şirul de trepte de pe pajişte.

Ploaia împestriţa suprafaţa apei. Lumina lanternei sălta dintr-o parte în alta a bazinului. Am zărit-o pe Audrey la capătul mai puţin adânc, cu părul atârnând ud pe umeri şi cu poalele rochiei plutind în jur, pe apă. Stătea cu braţele ridicate, cu gura larg deschisă şi capul dat pe spate ca şi cum s-ar fi adresat unei zeităţi pe care numai ea putea să o vadă.

„David. David. David."

Raza lanternei continua să danseze. Şi descoperi o femeie îmbrăcată în rochia Vanessei zăcând în apă pe burtă, cu părul Vanessei plutind ca nişte alge negre lângă fusta umflată a lui Audrey.

Lumina lunecă mai departe. Apa nu mai era albastră: roşul şi rozul creau vârtejuri ca nişte nori pe cerul reflectat în apă. Suprafaţa acesteia era punctată de urmele nestatornice ale picăturilor de ploaie.

„David. David. David."

Vântul suspina printre ramurile copacilor din spatele piscinei şi frunzele fagului arămiu foşneau. Raza dansă revenind, uşoară ca un fulg, întâi spre Audrey, apoi spre Vanessa. În timp ce ţipătul continua.

„David. David. David."

36

Numai un singur lucru putea fi mai rău decât moartea Vanessei.

Aveam puţine amintiri din ceea ce mai rămăsese din noaptea aceea, după ce am găsit-o plutind în piscină, şi nu erau altceva decât o succesiune de instantanee. Chiar şi această succesiune era nesigură. În mintea mea, ele se amestecau, când o luau înainte, când rămâneau în urmă, în încercarea mea de a le ordona, de a da un sens nonsensului. Coerenţa este o armă împotriva haosului, împotriva fricii, împotriva răului. Făceam eforturi să cred asta.

Prima dintre secvenţele apărute a fost mirosul de clor ce-mi umplea nările. Apa era rece, aproape îngheţată. Mă izbea şi mă plesnea ca o maseuză înverşunată. Nu voia să ajung la Vanessa.

„David. David. David."

Eram conştient de un obstacol, ceva ce se agăţa de mine, împiedicându-mă să ajung la ea. Am făcut un efort şi am aruncat acel ceva deoparte. L-am lovit? Nu pe el, ci pe ea. Era Audrey.

Vanessa zăcea în apă ca un buştean – un obiect, nu o fiinţă. M-am îndreptat spre ea, încercând să o apuc. Rochia i s-a rupt. Şuviţele de păr se încolăceau în jurul încheieturii mâinii mele. Din nou, mi-a trecut prin cap: „Vai, cumseamănă cu nişte alge". Mi-am băgat mâinile sub braţele ei şi i-am ridicat partea superioară a trupului din apă. Chiar cu apa care suporta parţial greutatea părţii inferioare, era totuşi foarte grea. De-abia am putut să o ridic. Parcă era din fier. *Greutatea morţii*.

Am tras-o în sus. Capul i se clătina pe umărul meu. Am ţinut-o, strângând-o la piept aşa cum, cu mai puţin de o oră înainte, o strânsesem pe Joanna. Încet, m-am îndreptat spre marginea piscinei. Parcă îmi croiam drum prin melasa rece. Se aprinse o lanternă, ca o pată de lumină pe faţa mea. Un om striga, dar nu aveam energia să-i ascult cuvintele.

„David. David. David."

Se auzi un plescăit. În bazin, apa formă un vârtej, şi stropii mă izbiră în faţă. James se afla lângă mine.

— Dă-mi-o mie! porunci el.

Am clătinat din cap. Era povara mea!

Dar nu mă luă în seamă. Îmi eliberă unul dintre braţe – pe jumătate am cărat-o, pe jumătate am târât-o pe Vanessa între noi, spre scara din capătul mai puţin adânc al bazinului.

Puţin mai târziu, zăcea pe spate lângă piscină, şi în jurul ei se lăţeau pete întunecate de sânge şi apă. James se ghemui deasupra ei ca un animal peste prada lui. O lovea? O săruta? Am încercat să-l opresc, dar cineva m-a tras înapoi. Mai târziu poate, James dădu dispoziţii. Pături, bandaje, sticle cu apă caldă, ambulanţe. Îi trimitea pe oameni, cerea unele lucruri. „Ce ciudat, am reflectat eu, cu o clipă înainte, era beat, iar acum pare perfect treaz."

În întunericul din jurul nostru se adunase lume. Am auzit o sirenă. Am zărit clipind o lumină de-abia vizibilă printre tufişuri.

— Nu, nu, nu, spunea cineva şi nu mi-am dat seama că eram eu până când Mary Vintner nu mi-a pus o pătură peumeri şi mi-a cerut să tac. Băieţii, am îngânat. Băieţii nu trebuie să vadă asta. Unde sunt?

N-ai grijă, mă asigură Mary. Sunt în siguranţă. Toţi îi supraveghem.

— Şi Rosemary?

— N-ai grijă.

Pe alee erau maşinile poliţiei şi o ambulanţă. M-au determinat să mă urc în ea. Nu puteam să văd ce făcuseră cu Vanessa. Drumul fu foarte accidentat.

— Mergeţi mai atent, am spus eu. Nu trebuie să o zdruncinaţi.

Nimeni nu m-a auzit; nici măcar n-am fost sigur că am vorbit cu voce tare.

La spital, m-au aşezat pe un scaun. Cineva mi-a dat o ceaşcă de ceai. Oamenii îmi vorbeau, şi eu le răspundem. Dar ceea ce îmi amintesc mai clar totuşi este o plăcuţă crăpată deasupra chiuvetei dintr-o cameră unde au dus-o pe Vanessa. Crăpătura era curbă. M-am uitat la ea ore întregi, întrebându-mă cu ce seamănă. Cu cât mă uitam mai mult, cu atât eram mai convins că linia crăpăturii era aidoma curbei obrazului Joannei, de la colţul ochilor până la bărbie. În mod clar, era un semn. Dar nu am putut să-i descifrez semnificaţia.

În faţa mea, am văzut două mâini: una, cu palma în sus ţinea două tablete albe, cealaltă – un pahar cu apă între degetele arătător şi cel mare.

— Nu heroină, am spus eu, probabil tare. Nu heroină!

— Astea te vor ajuta să te relaxezi, rosti o voce de femeie cu o asemenea autoritate că mi-am dat seama că spunea adevărul. Înghite-le!

A mai existat şi un poliţist. Înainte sau după? Sau tot timpul? Era îmbrăcat în uniformă. Când vorbea, îşi ţinea capul în mâini. Unghiile îi erau roase în întregime şi aveapete portocalii strălucitoare, de nicotină, pe degete. Şi o voce neplăcută. Nu am auzit ce spunea.

Trebuie că am dormit, deoarece îmi amintesc că m-am trezit. Şi, când s-a întâmplat asta, a fost ca şi cum m-aş fi căţărat afară dintr-un puţ întunecat, într-o lume pe care nu o mai văzusem înainte, un peisaj pustiu, fără formă, ce se întindea neted ca o masă în jur, cât puteam să văd cu ochii, iar deasupra capului meu era bolta uriaşă a cerului: un peisaj din Fen, precum

cel care mă înconjurase când mă aflam la Rosington. Era liniște, în afară de bătaia slabă a aripilor, care s-ar fi putut să nu fie altceva decât bătăile propriei mele inimi.

„Janet – o, Janet!" Ceva era greșit, mai rău decât greșit. „Nu Janet. Loc greșit, timp greșit, femeie greșită. Vanessa? Joanna?"

Mi-am amintit pilulele din mâna femeii – barbiturice? – înainte de a-mi aminti ce s-a întâmplat cu Vanessa. Am întors capul pe pernă. Primul lucru pe care l-am văzut a fost un alt polițist în uniformă. Acesta avea o față de copil. Ochii lui speriați îi întâlniră pe ai mei. De ce îi era frică de mine? L-am privit fix.

— Cum... cum vă simțiți?

N-a așteptat răspunsul. S-a ridicat, a deschis ușa și i-a șoptit ceva unei persoane pe care nu puteam să o văd.

— Soția mea, am spus eu cu vocea slabă, nefirească. Cum se simte?

— Detectiv-inspectorul Jeevons va fi aici într-o clipă, rosti polițistul. Probabil că el va putea să vă spună.

— Tu nu știi?

— Eu? Nimeni nu-mi spune nimic.

— Dar trăiește?

— Regret, sir, zise el cu mâna pe clanță, nerăbdător să plece. Pur și simplu, nu știu.

Trecu aproape o oră înainte de a-l vedea pe inspector. Între timp, o asistentă îmi aduse ceai.

— Soția mea?

— Încă inconștientă. Dar a depășit noaptea.

În vreme ce-mi beam ceaiul, stăteam într-un fotoliu de lângă fereastră, îmbrăcat în pijama, privind afară, în parcarea spitalului, unde oameni cu fețe triste și încordate se plimbau de colo-colo. Mi-am dat seama că mi-a luat cineva hainele cu care fusesem îmbrăcat noaptea trecută, pentru a le usca și posibil pentru a le examina. Am găsit sânge închegat sub unghii și m-am spălat pe mâini, iarăși și iarăși. Am încercat să mă rog, dar nu am putut găsi cuvintele. După o vreme, pur și simplu am stat acolo și m-am uitat în parcare. Până la urmă, se auzi o bătaie în ușă.

Sergentul Clough intră sfios în cameră, după detectiv-inspectorul Jeevons. Clough era mai supus decât îl văzusem înainte. Își ținea aplecat capul cafeniu și chel și nu vorbi până ce Jeevons nu-l întrebă. Jeevons era mai tânăr – un om abia trecut de patruzeci de ani, cu o față întunecată, cadaverică, pielea aspră, părul negru și favoriți lungi, ce îi ajungeau până sub lobii urechilor.

— Soția mea. Cum se simte?

— Trăiește, sir, răspunse Jeevons. Dar e în stare foarte gravă.

— Nu-mi pot aduce aminte deloc. Ce i s-a întâmplat? Cum a fost rănită?

— A fost înjunghiată în umărul stâng şi lovită în cap, probabil cu o scrumieră. Apoi, a căzut sau a fost împinsă în piscina de la Roth Park. În acel moment, probabil că era inconştientă.

„O femeie cu rochia Vanessei, zăcând pe burtă în apă, cu părul Vanessei plutind negru şi şerpuitor în jurul capului...”

— Dar era cu faţa în jos. Nu ar fi putut să respire, am înghiţit eu în sec. Va trăi?

— Nu ştiu. Nici *medicii* nu ştiu. Regret, sir, dar asta e. Părea iritat, ca şi cum nesiguranţa îl enerva. L-am arestat pe atacator.

Ţineam ochii deschişi, însă nu vedeam decât bazinul şi petele întunecate pe apa limpede. „Nori roz pe cerul zorilor. De sunt roşii dimineaţă, pe cioban-l avertizează.”

— Vă simţiţi suficient de înzdrăvenit pentru a avea o mică discuţie?

Am dat din cap. Clough deschisese deja carneţelul de notiţe.

— Am înţeles că existau animozităţi între soţia dumneavoastră şi Audrey Oliphant, de la o vreme?

— Ştiam că nu se înţeleg. Dar, cu siguranţă, nu o s-o implicaţi...

— Doar vă pun câteva întrebări, sir. Regret că trebuie să vă deranjez, dar asta trebuie să o fac. Ei bine – mai mulţi martori ne-au spus că doamna Byfield şi domnişoara Oliphant au schimbat unele vorbe lângă piscină, chiar înainte de atac. Cuvinte pline de ură, se pare. A mai fost şi alt schimb de replici, dar în casă şi mult mai devreme. Când dumneavoastră şi domnul Clifford v-aţi dus să vedeţi ce-i cu focul. Vă amintiţi de incendiu?

— Înţeleg că este vorba despre copacul şi tufişurile care ardeau?

El se încruntă la mine.

— De pe bucăţica aceea de pământ de lângă grădină.

— Am sunat la poliţie.

— Adevărat. Trebuia să vă duceţi să verificaţi dacă nu s-a pătruns cu forţa în vicariat. Vă amintiţi?

— Da. Dar apoi...

— Fiica dumneavoastră spune că a văzut-o pe domnişoara Oliphant dând foc. Am înţeles că au ars nişte hârtii valoroase, ce aparţineau soţiei dumneavoastră. Sau, mai curând, care îi fuseseră împrumutate.

— *Audrey* a făcut asta?

— Aşa se pare. Doctorul Vintner mi-a spus că Audrey Oliphant a ajuns la menopauză. Femeile pot face lucruri ciudate în perioada aceasta din viaţa lor. Sunt pline de duşmănie. Chiar puţin dezechilibrate. Jeevons se uită pe fereastră. I-am văzut jurnalul. M-am gândit la caietul roşu de exerciţii, pe

care îl văzusem în camera de zi a lui Audrey. V-aţi dat seama că Audrey Oliphant era îndrăgostită de dumneavoastră, sir?

— Sunteţi sigur că nu folosiţi un cuvânt cam tare, domnule inspector? E o fiinţă bisericoasă şi presupun că, în calitate de preot al ei, eu...

— Nu era interesată de dumneavoastră doar ca preot, sir. Credeţi-mă. Am înţeles altceva din jurnalul ei. Credea că soţia dumneavoastră este vinovată de spintecarea pisicii ei.

— Dar asta este absolut ridicol.

— Aşa s-ar zice, rosti el, dezvelindu-şi dinţii într-un zâmbet neplăcut. Dar oamenii ajung să creadă tot felul de lucruri ridicole. Asta-i natura umană. Şi apoi se poartă în consecinţă.

— Sugeraţi că Audrey Oliphant mi-a atacat soţia?

— Domnul Clifford ne-a zis că exista un cuţit acolo. La începutul serii, se tăiase brânza cu el, în cabănuţa aceea pentru schimbatul hainelor. Am găsit cuţitul pe fundul bazinului. Mai era acolo şi o scrumieră – un obiect greu, din sticlă şlefuită, cu colţuri ascuţite. După spusele domnului Clifford, aceasta se afla pe veranda cabanei. Nicio amprentă pe niciunul dintre cele două obiecte, mi-e teamă.

— Vreţi să spuneţi că domnişoara Oliphant a alergat-o pe soţia mea cu un cuţit şi o scrumieră? Cuprinsă de un fel de demenţă ucigaşă.

— Pentru a fi drepţi, cred că după aceea a încercat să o ajute pe soţia dumneavoastră. Aşa se pare. Credem că încercasă o scoată din apă. Îndrăznesc să spun că vor ţine seama de asta.

Mintea mea se lupta cu vorbele lui.

— Cine?

— Juraţii. Domnişoara Oliphant e reţinută acum. Va fi acuzată în dimineaţa asta, mai târziu.

— Nici... nici măcar nu pare posibil.

— Niciodată nu pare, sir, până nu se întâmplă. Dar există foarte puţine dubii în legătură cu asta. Vedeţi, fiica dumneavoastră le-a văzut luptându-se pe marginea piscinei. A văzut-o pe domnişoara Oliphant cu cuţitul în mână. Şi apoi luând ceva de pe verandă.

Camera era liniştită. În parcarea de jos, maşinile îşi ambalau motoarele.

— Unde e fiica mea?

Jeevons aruncă o privire pe carnetul lui de notiţe.

— E cu prietenii ei, domnul şi doamna Potter. Am discutat cu ea în dimineaţa aceasta, mai devreme.

— Şi Michael? Finul meu... ce s-a întâmplat cu el?

— A petrecut noaptea la familia doctorului Vintner. Cu el nu am vorbit încă. Mi s-a spus că întreba de dumneavoastră.

— Trebuie să o văd pe Vanessa! Am rostit numele ei, dar în mintea mea vedeam chipul Joannei. Era ca şi cum pe un ecran se derulau amintiri: Joanna îmi amintea de Toby, de atacul lui asupra lui Rosemary şi de cei doi oameni uzi din uşa de la Roth Park. Cu drogurile ce s-a întâmplat?

Jeevons se uită la mine, în lungul nasului său lung.

— Ce vreţi să spuneţi, mai exact?

— În casă au fost doi poliţişti în uniforme, am continuat eu, încercând să-mi stăpânesc enervarea. Au găsit ceva – droguri? – în maşina lui Toby Clifford. Şi l-au arestat.

— E o anchetă separată, zise Jeevons cu vocea devenită brusc oficială şi precisă, ca şi cum se afla în boxa martorilor.Ofiţerii făceau parte din Brigada narcotice. Au descoperit o cantitate considerabilă de heroină ascunsă în maşina domnului Clifford şi nişte canabis în casă.

— Cineva trebuie că le-a spus unde să caute.

Jeevons nu comentă.

— Toby a acuzat-o pe Rosemary, fiica mea.

— Aşa am înţeles şi eu, sir.

Era tipic pentru Toby să păstreze heroina în Jaguar, tipic pentru el să-i permită lui Michael să se joace în maşină. Dar faptul că Toby a acuzat-o pe Rosemary însemna că ea cunoştea locul ascunzătorii. Oare a încercat să o iniţieze şi pe ea în consumul de heroină, aşa cum i-a iniţiat pe alţii? Îmi aminteam ziua în care Rosemary a urcat scările în fugă, până la baie.

— Heroina poate să te facă să-ţi vină rău? Adică, să vomiţi, vreau să spun?

Jeevons se încruntă.

— De ce întrebaţi?

— Deoarece, odată, Rosemary a venit acasă într-o astfel de stare, după ce s-a văzut cu Toby. Se comporta foarte ciudat. Îi era rău.

— Celor care o folosesc pentru prima oară li se face rău adesea.

— Deci aşa a aflat ea unde îşi tine el marfa! M-am uitatla Jeevons şi deodată am ştiut că nu aveam dreptate decât parţial. Dar nu Rosemary a fost cea care v-a prevenit, nu-i aşa? A fost Joanna Clifford?

— Mi-e teamă că nu pot să comentez.

Nu era nevoie să comenteze. Chipul lui îmi confirmă ceea ce gândeam. Joanna trebuie că a telefonat la poliţie, imediat după ce ne-am despărţit. Probabil că tot ea a descuiat maşina, pentru a uşura munca poliţiştilor. Bucuria m-a învăluit pentru o clipă şi m-am cutremurat de durere:durerea de a şti că a avut grijă de mine, că era pregătită să lupte împotriva dependenţei de droguri şi să-i ţină piept fratelui ei, durerea de a şti că ea credea că am putea avea un viitor împreună.

— Ce s-a întâmplat cu ea? Cu Joanna, vreau să spun?

Jeevons mă privi şi mi-am dat seama că era uimit.

— Domnişoara Clifford? A plecat la Londra, să stea la mătuşa ei. Am condus-o noi acolo, azi-noapte. De ce?

— Sunt... sunt încântat că este alături de familia ei. Trebuie să fie o perioadă teribilă pentru ea.

Continua să se uite la mine.

— Cam aşa.

— Trebuie să o văd pe soţia mea. Şi apoi trebuie să-i văd pe copii.

— E în regulă, sir. Va trebui să vorbim din nou, mai târziu. Avem în maşină o valiză cu nişte îmbrăcăminte. Fiica dumneavoastră a împachetat-o.

— Fiica mea... am repetat eu.

Jeevons se ridică în picioare.

— Voi avea grijă să vă fie adusă valiza. Apoi, puteţi să o vedeţi pe soţia dumneavoastră şi să vă duceţi acasă. Vă vom conduce noi înapoi, în Roth.

M-am ridicat şi eu. „Nu vreau să o văd pe soţia mea, nu vreau să merg acasă. Nu o vreau decât pe Joanna, prostule.” Dar, cu voce tare, am spus:

— Mulţumesc, domnule inspector.

37

Când am părăsit spitalul, după-amiază devreme, Vanessa era tot inconştientă. Înainte de asta, am văzut-o şi am avut o discuţie cu medicul care o îngrijea.

— Încă este în comă, mi-a spus el. Dar nu e deloc surprinzător. Nu trebuie să uitaţi că soţia dumneavoastră a supravieţuit înecului, şi asta este mult mai mult decât pot face mulţi oameni.

— Sigur n-ar fi trebuit să iasă din comă până acum?

— E încă devreme. Sperăm că se va trezi în curând. Se poate întâmpla oricând.

— Dar, dacă se va trezi, creierul nu-i va fi fost afectat?

Mă privi, cu faţa profesional atentă.

— Mi-e teamă că nu putem să spunem. Nu în acest moment. Când maşina trase pe aleea vicariatului, uşa din faţă se deschise, şi Rosemary ieşi în fugă. Am sărutat-o, şi ea s-a agăţat de mine aşa cum nu o mai făcuse de când era fetiţă.

— Michael cum se simte?

Se retrase de lângă mine.

— E tot la familia Vintner. A petrecut noaptea la ei.

— Mi s-a spus.

— Eu am stat la familia Potter. Doamna Potter e acum aici.

Am privit dincolo de Rosemary. Doris stătea în uşă.Pe chip, avea o expresie pe care nu o văzusem niciodată. Îngrijorare? Şoc? Tristeţe? Nimic din toate acestea. Când m-am îndreptat spre ea, deodată mi-am dat seama: Doris era îngrozită.

•

După-amiază târziu, m-am dus să-l iau pe Michael de la familia Vintner. James era la lucru. Mary ne invită să rămânem la cină, dar am refuzat. Brian şi Michael jucau Monopoly în camera de zi şi de-abia au observat sosirea mea.

— Poate să mai rămână dacă doreşte, murmură Mary. Nu ne deranjează.

Se pare că Michael a auzit. Ridică ochii spre mine.

— Mergem?

— Poţi să mai stai cu familia Vintner dacă vrei. Au fost foarte amabili să te invite.

S-a ridicat în picioare şi şi-a tras în sus jeanşii ce alunecaseră pe coapsele lui înguste.

— Vin cu tine, dacă eşti de acord. O privi pe Mary, cu faţa serioasă. Mulţumesc că m-ai găzduit.

Când ne îndreptam încet spre vicariat, am încercat să vorbesc cu el, dar răspundea monosilabic. Am traversat şoseaua principală şi am ajuns la poarta curţii bisericii. Câţiva metri mai departe, se afla vicariatul.

— Unchiule David?

M-am oprit.

— Ce e?

Michael ridică privirea spre mine şi începu să vorbească, în acel moment, trei camioane trecură pe lângă noi, unul în spatele celuilalt, cu motoarele atât de zgomotoase, că nu am auzit ce spune. L-am luat de braţ şi l-am condus în curtea bisericii. Am ocolit banca de lângă portalul sudic. M-am aşezat pe ea, şi Michael m-a urmat. De-abia atunci mi-am amintit că Audrey dăruise bisericii această bancă,în memoria părinţilor ei. Am vrut să mă ridic şi să fug de-acolo, dar n-am făcut-o, de dragul lui Michael.

— Nu le-am spus poliţiştilor, rosti el cu voce joasă.

De-abia auzeam.

— M-am gândit că ar trebui să-ţi zic ţie mai întâi.

— Ce să-mi spui?

— Mă jucam lângă gardul grădinii. Gardul de lângă Carter's Meadow. Brian se dusese la baie... Am văzut-o când a aprins chibritul şi l-a aruncat în cutie. S-a ridicat o flacără uriaşă... I-am văzut faţa.

— Faţa cui?

Se uită în sus, la mine, şi am văzut lacrimi în ochii lui.

— A lui Rosemary. N-am spus nimic. Lacrimile i se rostogoleau de-a lungul obrajilor, şi buzele îi tremurau. I-am înconjurat cu braţul umerii ce păreau foarte mici şi fragili. Te-am căutat, continuă el. Dar nu erai acolo.

„Eram cu Joanna." I-am atins lui Michael mâna încleştată de marginea băncii.

— Îmi pare rău.

— Dar mai e ceva. Şi mai groaznic.

— Spune-mi.

Se cutremură.

— N-am văzut ce i s-a întâmplat mătuşii Vanessa. Dar am auzit. Am auzit-o căzând în bazin.

Încetase să mai plângă, dar tot trupul îi tremura. Am simţit un val de furie pură – împotriva mea, împotriva lui Dumnezeu – pentru că Michael a trebuit să fie martor la toate astea.

— Unde erai? am întrebat eu.

— Lângă piscină, în spatele căbănuţei. Vezi tu, ne jucam de-a detectivii! Spionându-i pe oameni. Brian vă urmărea pe tine şi pe Toby. Eu o filam pe domnişoara Oliphant.

— Domnişoara Oliphant. Unde era?

— Sub fagul arămiu. Ploua. Cred că toţi ceilalţi erau înăuntru. Ea... ea scotea un fel de fornăit.

— Plângea?

— Nu ştiu. Ezită. Ideea că adulţii plâng îl făcea să se simtă prost, într-un fel în care incendierea şi atacul nu îl făcuseră. Poate, continuă el. N-am îndrăznit să mă mişc sau poate că m-a văzut. Apoi, mătuşa Vanessa a ieşit din casă cu o umbrelă. A coborât spre piscină şi a început să o strige pe Audrey. Domnişoara Oliphant a rămas liniştită. Am crezut că mătuşa Vanessa a intrat în căbănuţă să o caute. Nu am putut să văd. Dar, după aceea, Rosemary a traversat în fugă peluza şi a coborât treptele spre piscină.

I-am dat batista mea. Şi-a suflat nasul.

— Michael? Vocea mea se auzi ca o şoaptă. Ce s-a întâmplat în continuare? Ai văzut?

— Nu. Am auzit.

Pentru o clipă, rămase tăcut. Nu voiam să continue. Ceasul bisericii începu să bată. Era ora şase.

— Se auzeau voci lângă piscină, continuă încet Michael. Nu, doar una singură. A mătuşii Vanessa. „Nu, nu fi proastă!" a zis ea. Apoi, a fost un fel de suspin şi un plescăit.

— Dar Audrey...

— *Ţi-am spus... era* sub copac. Nu puteam să o văd bine, dar ştiu că era ea. Şi apoi a început să alerge *spre* piscină.

— După plescăit? După ce ai auzit vocile de lângă piscină? Eşti sigur?

— Da.

— Şi tu?

— Eu... eu am plecat. Faţa îi era albă ca varul, cu excepţia ochilor, mari şi înconjuraţi de roşu. Ea a început să ţipe... Eu... eu am crezut că trebuie să te caut. M-am dus la Carter's Meadow, dar nu erai acolo.

— Eu şi Toby ne-am întors acasă pe alt drum.

— Şi apoi... Ea continua să ţipe. Şi aţi venit tu şi tatăl lui Brian.

— Ai făcut bine.

Cu braţul cu care îi înconjurasem micul trup, l-am tras blând spre mine, şi el şi-a pus capul pe pieptul meu. Şi a început să plângă din nou.

Nu pentru multă vreme, totuşi. Un timp, am stat acolo unul lângă altul, pe bancă, fără să ne mişcăm, fără să vorbim; şi eu mă uitam la portal, spre

avizierul din stânga uşii, unde Rosemary atârnase cadavrul mutilat al lui Lord Peter.

Epilog

În noaptea în care Vanessa a murit, lumea a devenit albă dincolo de fereastra spitalului. Am stat şi m-am rugat până când a fost suficientă lumină, pentru a putea vedea peluza întinsă şi încâlceala neagră a copacilor de-a lungul şoselei principale. M-am uitat pe fereastră la peisajul pe care Vanessa nu apucase să-l vadă: o imagine de basm. Eram încă acolo când Peter Hudson a venit să mă ia.

Asistenta a înţeles gradul ierarhic şi s-a bucurat să aibă un episcop în salon. Se agită în jurul lui, încercând să-i anticipeze dorinţele care nici măcar nu existau. Când în sfârşit a plecat şi ne-a lăsat singuri cu Vanessa, Peter m-a bătut uşor pe umăr. Ametistul din inelul lui episcopal captă lumina: o rană ca un foc purpuriu.

— Cum te simţi?

— Nu ştiu.

— Pneumonie?

Am dat afirmativ din cap.

— Acesta este întotdeauna pericolul. Dacă eşti în comă, nu poţi să tuşeşti, vezi tu, nu poţi să scapi de flegmă. Aparent, asta e ceea ce îi răpeşte de obicei. Bronhopneumonia.

Totul era lipsit de semnificaţie. Doar vorbe pentru a respinge duhurile rele. Cum aş fi putut să-i spun lui Peter ceeace conta în realitate? Că respiraţia Vanessei răsunase zgomotos, că horcăise. Că sunase ca un dispozitiv mecanic, fără nimic omenesc; ca o jucărie cu mecanism de ceasornic oprindu-se aproape imperceptibil.

— Asistenta mi-a spus că ai stat aici aproape patruzeci şi opt de ore.

— A rezistat mai mult decât credea oricine. Ochii mi se umplură de lacrimi şi, spre ruşinea mea, plângeam pentru mine. Ştii, am crezut că poate se va trezi înainte de a muri. Să spună ceva. Sau măcar să se mişte. Dar n-a făcut-o, desigur. Doar a încetat să respire.

Brusc, m-a copleşit şocul tăcerii. Maşinăria s-a oprit. Ceea ce conta mai mult decât orice era singurătatea: senzaţia plecării. În timp ce Vanessa fusese în comă, mă gândeam că e ca moartă, dar acum ştiam că atunci greşisem.

Peter se întoarse şi privi silueta de pe pat. Buzele lui se mişcară. Niciunul n-a mai spus nimic o vreme. Pielea ei era palidă, ca de ceară. Gura era

deschisă. Speram cu disperare că o parte din ea, undeva, în vreun fel, încă mai trăiește.

— Vino! zise el. E timpul să pleci. Spune-i la revedere.

M-am oprit și mi-am sărutat soția pe frunte.

•

Hotelul era un conac în stil Tudor, lângă Egham. La capătul micii sale grădini, terenul se ridica într-o pantă acoperită de zăpadă. În spatele pantei se afla autostrada, cea care trecea prin fosta mea parohie, aflată câțiva kilometri mai la est.

În sufragerie, aveam o masă lângă fereastra ce dădea spre grădină. Datorită zăpezii, camera era scăldată într-o lumină clară, atât de rece, că era aproape albastră. Peter a comandat pentru amândoi câte un mic dejun gătit.

— Nu mi-e foame, am spus eu când chelneriţa a plecat.

— Mie da. Cafea?

Când a sosit mâncarea, am înghiţit-o ca un hămesit. Nu mă mai hrănisem cu mâncare gătită de două zile. N-am vorbit. După aceea, chelneriţa a strâns masa și a mai adus cafea.

— Și acum ce urmează?

— Funeraliile. Trebuie să particip la funeralii. Ea...

— După funeralii. Ce vei face?

— Nu pot să mă gândesc la asta acum.

— Eu cred că poţi. E timpul să începi să laşi totul în urmă. Se lăsă liniştea. Peter aprinse un chibrit și-l ţinu deasupra pipei sale. În lumina reflectată de zăpadă, flacăra era lipsită de culoare, aproape invizibilă. Niciun secret nu putea fi ascuns în lumina aceasta. Nu era loc de întuneric.

— Când ea murea, am spus eu, nu m-am putut opri să nu mă gândesc la Joanna. Peter puse chibritul în scrumieră. Pare necinstit faţă de Vanessa. Ca și cum n-aș putea să o plâng așa cum se cuvine.

— Plângi după ea de aproximativ optsprezece luni.

— Nu, nu-i adevărat. În tot acest timp, parcă nu era o fiinţă reală. Ca și cum o înșelam chiar și atunci.

— Ai făcut ce ai putut.

— Nu a fost suficient. La urma urmei, ceea ce s-a întâmplat a fost din vina mea.

Clătină din cap.

— Un gând cam confuz. Nu ţi se potrivește. Nu tu ai atacat-o pe Vanessa și nu ai băgat-o în comă. Rosemary a făcut-o. Așa cum a spintecat și biata pisică și cum a ucis-o pe Lady Youlgreave pentru a-i închide gura. Așa cum a încercat să-i acuze pe Michael și pe adolescenţi pentru ce i s-a întâmplat pisicii și pe Audrey pentru ce i-a făcut Vanessei. *Rosemary*. Nu tu.

— Dar Rosemary e creaţia mea.

— Nu fi aşa încrezut, zise Peter. A demonstrat tendinţe de sociopată de când era de-o şchioapă. Amândoi ştim asta. N-a fost vina ta că împrejurările au conspirat să o aducă dincolo de limită. Ridică mâna şi sublinie unul câte unul punctele pe care le susţinea, cu degetele lui plinuţe: în primul rând, era furioasă pentru că Vanessa a îndepărtat de ea o parte din tine. Apoi, a fost geloasă pe Michael şi pe faptul că în mod evident îţi plăcea de el. După care, rezultatele de la examen nu s-au ridicat la standardele pe care şi le propusese, ridicol de înalte – acesta a fost catalizatorul care a determinat-o să-i facă amărâtului ăla de motan ceea ce i-a făcut. Apoi, s-a îndrăgostit de Toby Clifford, iar el i-a răspuns violând-o. Şi, în final, Toby a răsucit cuţitul în rană prefăcându-se că flirtează cu Vanessa.

Se lăsă tăcerea. Nu era uşor să le permiţi celorlalţi să împărtăşească responsabilităţile cu tine. Voiam să le reţin pe toate pentru mine.

— Apoi, desigur, continuă Peter, a fost şi Francis Youlgreave.

Am ridicat din umeri.

— Nu poţi să-l excluzi. Sorbi din cafea şi adăugă: Aşa cum ai dori. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru că i-a dat lui Rosemary exemplul de care avea nevoie.

— Toate acestea sunt foarte bune, dar nu schimbă cu nimic realitatea. Adevărul e că, dacă nu aş fi fost cu Joanna...

— S-ar fi întâmplat exact acelaşi lucru. Într-un fel, Joanna nu are nimic de-a face cu asta. Ţi-a trecut prin cap că de fapt te ascunzi în spatele vinovăţiei tale? Şi asta înseamnă că nu mai vrei să te integrezi din nou în lume. Alături de oameni. Alături de Dumnezeu.

— Prostii.

— Nu-i aşa? Învăluit în fumul pipei, îmi studia faţa. Vanessa e moartă. Un capitol încheiat.

M-am uitat la el.

— Dar Rosemary este vie. Şi Michael, de asemenea, şi Audrey, şi Toby. Să nu mai vorbesc despre Joanna.

— Există o limită în ceea ce poţi face tu pentru ei. Pe Toby nu-l vor elibera din închisoare decât cel mai devreme în 1980. Iar pe Audrey ai fost sfătuit să nu o mai revezi. Ştii ce s-a întâmplat ultima oară.

O vizitasem pe Audrey în căminul pe care James Vintner l-a deschis pentru ea. Deşi puternic sedată, s-a repezit la mine şi mi-a acoperit faţa cu sărutări umede, implorându-mă să o iau acasă cu mine. Avea iluzia că este soţia mea.

— Dar Michael? Mărturia lui Michael a fost cea care a rezolvat cazul şi a făcut ca Rosemary să fie pusă sub acuzare, şi amândoi ştiu asta. Stresul întregii afaceri şi apoi modul în care Rosemary l-a tratat...

Amintirea serii aceleia de vară era vie, ca şi amintirea feţei neînsufleţite a Vanessei din aceeaşi dimineaţă. Încercasem să vorbesc cu Rosemary în timp ce îl aşteptam pe inspectorul Jeevons în biroul vicariatului. Dar nu poţi vorbi cu cineva care se dezintegrează înaintea ochilor tăi. Era ca şi cum altă persoană locuia acum în trupul fiicei mele, se uita la mine prin ochii ei şi-mi vorbea prin gura ei.

„Cum ai putut să-mi faci asta? Te urăsc, te urăsc, te urăsc! Şi Dumnezeu să-l pedepsească pe Michael, să-l trimită în infern. Îl voi pedepsi, chiar dacă asta îmi va lua toată viaţa. Aşteaptă şi ai să vezi... El a distrus totul, micul nenorocit. Dar va suferi pentru asta, tată, jur pe Dumnezeu că va suferi, şi tu lafel..."

Când vocea ei groasă, de nerecunoscut se bâlbâia amenințând, am ridicat ochii şi l-am văzut pe Michael în uşă. Gura îi era căscată, dar nu spunea nimic. Prin fereastra deschisă se auzea sunetul îndepărtat al aripilor. Am auzit aripi la Roth şi le aud şi acum, în sufrageria acestui hotel, aproape un an şi jumătate mai târziu. Încă o dată, disperarea năvăliasupra mea, cenuşie şi inexorabilă ca o maree într-un estuar, la flux.

— David? Încetează. Acum! O mână se încleştă de braţul meu. Am deschis ochii şi am clipit spre Peter aflat vizavi de mine. Acum, ascultă-mă, continuă el. Ştiu că eşti obosit, dar nu trebuie să laşi garda jos.

— Dar Michael a auzit...

— Michael are părinţii lui care să aibă grijă de el, tot aşa cum ai face-o tu. Este tânăr. Va reuşi să depăşească totul foarte bine şi fără ca tu să faci atâta caz.

Peter dădu drumul braţului meu, se aşeză înapoi pe scaun şi începu să scoată conţinutul pipei cu un chibrit stins. Tensiunea mă părăsi. De data aceasta, valul mă aruncase la ţărm, epuizat, dar viu.

— Iar în ce o priveşte pe Joanna, adăugă el cu vocea mai blândă, am primit o scrisoare de la ea săptămâna trecută. Este însărcinată.

Altă tăcere se aşternu între noi. Nu o văzusem pe Joanna de aproape un an şi jumătate. Peter a insistat în legătură cu acest lucru. În vara aceea, când a venit înapoi din Creta, a redevenit duhovnicul meu şi mi-a impus mai multe condiţii. Una dintre ele a fost că nu mai trebuie să o văd pe Joanna. Peter a fost cel care i-a aranjat să meargă la un centru de tratament şi tot el s-a asigurat că rămâne internată. Şi acolo a întâlnit un student la Medicină, în ultimul an. După ce el şi-a luat diploma, s-au căsătorit şi s-au mutat în Northumberland, unde i s-a oferit un parteneriat.

Peter mi-a spus că Joanna se gândea să se înscrie la un curs de asistente. Dar acum îmi trecu prin minte că acest copil care urma să vină probabil că o va determina să-şi amâne proiectul. Îmi era greu să mi-o închipui căsătorită cu alt bărbat, să mă gândesc la ea purtând copilul altui bărbat.

— Ai nevoie de o schimbare, reluă Peter necruţător. Te-ai gândit să te apuci din nou de predat?

— Dar funcţia mea...

— Nu-ţi poţi petrece tot restul vieţii ca ajutor de paroh pe lângă altcineva din nord-vestul Londrei. Ai realiza ceva mult mai bun ca profesor. Am clătinat din cap. Apare un moment când a te pedepsi singur devine un exerciţiu de pură autocompătimire. Problema reală este cum ai putea să-ţi foloseşti mai bine talentele. Hai să acceptăm, acestea nu te duc în direcţia preoţiei. Eşti profesor, poate chiar un cercetător. Ultima dată când te-am văzut botezând un copil, îl ţineai de parcă era gata să explodeze.

M-am uitat la el şi i-am văzut urma unui zâmbet pe chip.

— Într-un fel, eu explodam.

— Zilele trecute, am aflat de un post de profesor în America. La un colegiu teologic episcopal din Midwest. Tipul care îl conduce s-a pregătit la Pusey House. Îl cunoşteam destul de bine, când eram şi eu la Oxford. Dacă vrei, pot să-ţi pun o vorbă bună. Nu este nevoie să te hotărăşti acum. Dar gândeşte-te la asta.

— Nu ştiu. Pur şi simplu, nu ştiu.

— Ai avut destule gânduri negre. Îţi va face bine să ieşi din ţară.

— Mai este Rosemary!

— Am să o supraveghez. O să o vizitez şi o să am grijă ca şi alţii s-o facă.

— Şi ea a fost o victimă. Pentru numele lui Dumnezeu, Toby i-a dat heroină şi a *violat-o*... A fost aşa de şocată şi de ruşinată, că nici măcar nu a putut să ne spună ce s-a întâmplat. Şi, pentru a face lucrurile şi mai rele, el a reuşit să scape de această acuzaţie.

— Se ştie că violul este dificil de dovedit. Sunt conştient că Rosemary a suferit şi încă mai suferă. Dar, în niciun caz, nu trebuie să o transformi într-o altă nuia cu care să te autoflagelezi.

— Nu pot să fug şi să o părăsesc.

— Poţi, şi, în circumstanţele date, cred că trebuie. Peter îşi aşează coatele pe masă şi se aplecă spre mine. Te foloseşti de Rosemary doar ca altă scuză pentru a nu lua totul de la capăt. În afară de asta, dacă preiei funcţia aceasta, vei avea un salariu decent şi o mulţime de ocazii să iei avionul şi să vii să o vezi. Dacă e posibil.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ştii foarte bine că nu vrea să te vadă. Va trebui să accepţi asta.

L-am privit. Oamenii foarte buni pot fi tot atât de neîndurători ca şi cei foarte răi.

— Haide, David, continuă el încet. Nu mai poţi continua să te laşi în voia sorţii. Trebuie să laşi totul în urmă. Tragi după tine trecutul ca pe un balast.

M-am lăsat pe spătarul scaunului şi am privit pe fereastră. Ningea din nou. Fulgii erau aproape invizibili pe cenuşiul alburiu al cerului. M-am gândit la fetiţa pe care Toby a văzut-o plângând în globul de cristal. N-am crezut că doar şi-a închipuit. Părea atât de surprins de ceea ce vedea? De faptul că o vedea?

Când Joanna m-a dus sus, în camera lui Francis Youlgreave din turn, şi ea a auzit un copil plângând. Acelaşi? Oare nu era mai curând produsul unei imaginaţii de om drogat? În acest caz, Toby de ce a văzut-o? Oare asta însemna că acest copil e undeva în trecut sau în viitor, sau într-o altă dimensiune a prezentului?

— Există atât de multe lucruri pe care nu le înţeleg, am rostit eu. Necazul este că nu ştiu dacă ar fi posibil un nou început. Nu ştiu dacă toate acestea s-au sfârşit.

— Întotdeauna e posibil să o luăm de la început. Şi, chiar dacă n-ar fi, trebuie să încercăm.

M-am ridicat şi i-am zâmbit lui Peter, omuleţul rotofei ce semăna cu Moş Crăciun fără barbă.

— M-aş mira, am spus eu. M-aş mira.

virtual-project.eu